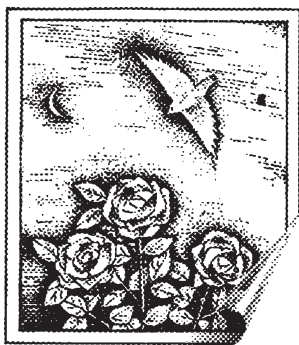

Абдулла ҚОДИРИЙ

МЕҲРОБДАН ЧАЁН

*Худоёрхон ва муншийлари ҳаётидан
тарихий роман*

«ШАРҚ» НАШРИЁТ-МАТБАА
АКЦИЯДОРЛИК КОМПАНИЯСИ
БОШ ТАҲРИРИЯТИ
ТОШКЕНТ — 2007

Қодирий, Абдулла

Меҳробдан чаён: Роман. — Т.: «Шарқ», 2007. — 256 б.

ISBN 978-9943-00-187-9

© «Шарқ» нашриёт-матбаа акциядорлик
компанияси Бош таҳририяти, 2007

Рўмоннинг мавзуи тўғрисида

Туркистон феодалларининг кейинги вакили бўлган Худоёрнинг ўз хоҳиши йўлида деҳқон оммаси ва майда ҳунарманд — косиб синфини қурбон қилиши, мамлакат хотин-қизларини истаганча тасарруф этиши, бунга қарши келгучиларга, тиласа ким бўлмасин, раҳмсиз жазо бериши-рўмоннинг мавзуийдир. Худоёрнинг бу йўлдаги биринчи истинодгоҳи бўлган уламолар, уларнинг ички-ташқи аҳволи, ахлоқи, мадраса ва оила ҳаёти, уламода инсоний ҳис битканлиги ва қолгани ҳам хабосат пардаси остида сезилмас даражага етканлиги мундарижа сиғдирган қадар баён қилинадир. Булар рўмоннинг номарғуб — манфий қаҳрамонлари. Иккинчи тарафда мазкур қора кучларга қарши «тубан» синф — камбағаллар, уларнинг хонлиқ тузилишига, қора куч — уламо алайҳига чиқиши, меҳнаткаш камбағалларнинг ахлоқи, сажияси, оиласи, турмуши ва бир-бирига алоқаси, самими-яти.

Албатта, мен бу сўнгги марғуб қаҳрамонларни ўзбек тарихининг ҳазми кўтарган қадар ўз ҳолича олишқа тиришдим. Уларнинг хон ва уламога қарши исёни табиъий — шаръийдир. Чунки шундан ортиғи сохта бўлиши устига, китобнинг қадрини ҳам тушурад эди. Шу икки синф курашини тасвир қилиш воситасида хон ҳарами, хотинлари, қирқ қизлар, тарихий ва этнўграфия лавҳалар, ўзбек ҳаёти, қизиқчилиғи, танқидчилиғи, ўзбек хотин-қизлари орасидаги истеъдод, шоирлар, аскиячилик ва бошқа яна кўб нуқталар қамраб олинди.

Рўмонда яна бундан бошқа бир кўб жиҳатлар бор. Уларни бу ерда санаб ўлтуриш ҳолат эмас, улар муҳтарам ўқувчининг назаридан қочиб қўтилмас.

*Абдулла Қодирӣ (Жулқунбой)
Тошканд, 1928 нчи йил, 5 феврал*

— Агар Фарҳоднинг Ширин, бўлса Мажнунларнинг Лайлоси,
Насиб ўлмиш менга гулшан аро гулларнинг — Раъноси,

(*Мирзо*)

Агар ор етса Лайли ҳақлидир Қайснинг жунунидин,
Не бахт, Раъно, харидоринг талаб аҳлининг — Мирзоси.

(*Раъно*)

1. РАЪНОНИНГ ЭГАСИ

Солиҳ махдум бу кун одатдан ташқари ечилиб кетди, масжиддан чиқиб тўғри қассобнинг олдиға борди, бир тангалик гўшт, саккиз пуллик пиёз олиб ҳавлисига келди. Мактабда ҳуснихат машқ қилиб ўлтурғучи болалар ичидан иккитасини гулзорни супуриб, сув сепишка буюрди ва ўзи гўштни кўтариб ичкарига кирди.

Нигор ойим ҳозирғина қизларни озод қўюб, кўкрак боласини бағриға олған эди. Раъно ҳавли юзида иккита укасининг ўртасига тушиб, уларнинг лой ўйуниға иштирок етар, ер супуриб ётқан соч ўрумларининг тупроққа белашканидан хабарсиз эди.

Гўшт кўтариб йўлакдан кирган Солиҳ махдумнинг кўзи Раънонинг шу ҳолиға тушди:

— Балли Раъно, ана жиннилик! — деди махдум, — атлас кўйлак сенга ҳайф, сенга бўздан бошқаси, албатта ҳайф!

Раъно ўрнидан турди, дадасидан уялиб лойлиқ қўлларини орқасига яширди.

— Уят эмасми, юв қўлингни, юв! Укаларингни бола десам, сен улардан ҳам ошиб тушасан!

Раъно югуриб ариққа кетди, Нигор ойим ўлтурган жойидан «Раънонинг ақли тушсин» деб кулиб қўйди. Солиҳ махдум ҳануз Раънодан койиб келар эди:

— Ишинг бўлмаса китоб ўқи, ҳуснихат ол, сен кулолнинг қизи эмассанки...

Солиҳ махдум гўштни Нигор ойимнинг ёниға қўюб, ўзи зина билан айвонга чиқди.

Махдум томонидан Раънонинг тергалиши Нигор ойимни унча машғул этмади. Аммо ҳозир унинг

кўнглига келган масала эрининг чиқим важига фавкулудда ечилиб кетиши эди. Тўғри, Нигор ойимнинг ошхонасига шунингдек бир неча чораклаб гўштлар кўп келар эди, фақат эри томонидан эмас. Солиҳ махдумнинг жўмардлиғи кўпинча йигирма пайса¹ этдан нарига ошмас, шунда ҳам болалардан мўмайроқ «озодлиқ» келиб қолса ёки «панжшанбалик» куткандан ортиғроқ тушса.

Шунинг учун Нигор ойим бу жўмардлиқ ҳақини эрига беролмади:

— Гўштни кўброқ олибсизми... Анвар буюрганми-ди? — деб сўради.

— Йўқ, — деди махдум салласини қозиққа илаила, — бир манти қилайлиқ, — дедим, — манти еганимизга кўб бўлди, валлоҳи аълам...

Раъно ювиниб келди, дадасига уят аралаш бир қараб олди-да, Нигор ойимнинг ёнига ўлтурди ва онасининг бағрида эмиб ётқан чақалоқнинг кичкина мимит қўллари суюб ўпди.

Солиҳ Махдум ечиниб келиб, она-боланинг устида тўхтади.

— Сен мундан кейин кичкина бўлмайсан қизим, Раъно, — деди махдум насиҳатомуз, — шу укаларинг билан қилиб ўлтурган ишингни киши кўрса нима дейди. Иншооллоҳ уй эгаси бўлишга яқинлашиб қолдинг. Энди тош-тарозуни ҳам шунга қараб қўйишинг керак, қизим.

Раъно қизариниб онасига қаради, яна мимит қўлни ўпишка машғул бўлди.

— Раънони эгасига топширмағунингизча, — деди Нигор ойим, — қуюлмайдирғанга ўхшайдир.

Бу сўздан Раъно уялиб, бошини чақалоқнинг бағрига тикиб олди. Солиҳ махдум кулимсиган кўйи даҳлизга юруб борди ва оёғини кафшига узатди.

— Тур, ётма Раъно! — деди даҳлиздан, — гўштни онангга тўғраб бер, пиёзни арт! Анвар аканг ҳам келиб қолар, таом асрга тайёр бўлсин!

Раъно дадасини узоғлатиб, бошини кўтарди, онасига ўпка аралаш кулиб қаради. Унинг бу қарашидан онасининг бояғи сўзига қарши ризосизлиқ онглашилмас, балки шодлиқ маънолари ўқулур эди. Дарҳақиқат, эру хотин ораларида ўткан икки калима сўз шу оила гулшанида ўскан Раънонинг истиқболини очиқ

¹ Пайса — тахминан 50 грамм.

белгилар эди. Нигор ойим «Раънони эгасига топширмағунингизча...» деб гарчи бир мунча қўполроқ таъбир билан бўлса ҳам «Раънонинг эгаси» борлигини сўзлар, Раъно эрса «эгаси»нинг ким эканлигини яхши билгани ва уни қанот қоқиб қарши олгани учун жоду кўзида ризосизлиқ эмас, сурур маънолари ўйнатар эди.

Дадасининг — «Анвар аканг ҳам келиб қолар, таоминг асрга тайёр бўлсин!» жумласи Раънога яна очиқ, яна равшан таъминот берар эди...

2. АМИР УМАРХОННИНГ КАНИЗИ

Солиҳ махдум 1230—1290-нчи ҳижрий йилларда «Хўқанди фирдавсмонанд»да яшаган бир муаллим ва имом, ўз замонасининг истилоҳи¹ билан айтканда «мактабдор домла»дир. Солиҳ махдум синфи жиҳатдан уламо оиласига мансуб бўлиб, бобоси Олимхон² ва Умархон³ даврларида муфтилик, қозилиқ мансабларида хизмат қилган, отаси эрса Қўқоннинг Мадали (Муҳаммадали) хон⁴ мадрасасида неча йиллар мударрис бўлгандир. Қисқаси махдумнинг ота-боболари хонлар қошида мумтоз ва халқ назарида «шарафлик ва муҳтарам» мавқийни ушлаб келганлар. Бироқ бу мумтоз силсила бизнинг махдумгача етиб келалмай, Мадалихоннинг қатли билан бирга кесилган, бунинг можароси эрса қуйидағичадир:

Туркистон хонлиғи тарихидан хабардор кишиларга маълумдирким, Амир Умархон охир умрида ўз саройидаги ёш канизлардан бирига муҳаббат қўядир. Каниз ёш бўлганлиғи ва балоғатка етмаганлиғи учун уни никоҳига ололмай вақт кутадур. Шу кутиб юриш йилларида Умархон муродига еталмай вафот қиладир, тахтка ўғли Мадалихон минадир. Орадан бир неча йиллар ўтиб бояғи каниз қиз балоғатка эришадир ва бир ҳуснига ўн ҳусн қўшулиб отанинг боласи бўлган Мадалихонни

¹ Истилоҳ — атама.

² Олимхон Норбўтабий ўғли (1775—1811) 1798—1811 йилларда Қўқон хони бўлган.

³ Умархон (1785—1882) Олимхоннинг укаси. 1811—1822 йилларда Қўқон хони бўлган.

⁴ Мадалихон (Муҳаммадалихон) Умархон ўғли (1806—1842) 1822—1842 йилларда Қўқон хони бўлган.

ҳам ўзига ошиқ қиладир. Ўз саройида ўскан бу қизни ёш хон ҳамиша кўз ўнгида юритса ҳам бироқ... тарихнинг бизга хабар беришига қараганда Мадалихон шу қизнинг дардида неча йиллар ёнадир. Чунки уламолар бу гўзални Мадалига она мақомида ҳисоблаб, нима учундир хоннинг орзусига кўндаланг келадирилар:

«Отангиз, агарчанди канизни ўз никоҳларига олмаган бўлсалар ҳам ва лекин балогатка эришкач оларман, деб ният қилганлар. Бинобарин бу каниз сизга она мақомида, шарият рухсат бермайдир!» дейдирилар.

Мадалихон бу фатводан кейин дардини ичига ютишга мажбур бўлиб, аммо иккинчи тарафдан ўзининг орзусига қарши борган уламони секин-секин «илмий» ишлардан олиб улар ўрнига янгиларини қўя бошлайдир. Ўз орзусига замин ҳозирлагач, бир неча йилни ўтказиб, яна уламога шу тўғрида фатво сўраб мурожат қиладир. Табиий, яқиндагина оғзи ошқа еткан янги уламолар ўз валийи неъматлари бўлган Мадалихонга хиёнат қилмайдирлар-да:

«Ба назди мужтаҳидини киром асли эътибор ақди шаръийдир.¹ Отангиз марҳум — никоҳланаман деб айткан бўлсалар ҳам никоҳландим, деб айтмаганлар. Бас, амиралмўъминин мазкурани худ нафсларига² ақди шаръий³ қилсалар жоиз ва дурустдир. Валлоҳи аълам биссавоб», деб фатвономани «бинни муфти марҳум», «бинни мударрис марҳум», «бинни Хўқандий марҳум» — муҳри баҳайбатлари билан қалашдириб берадирилар ва Мадалихон тўй ва томошалар билан мурод-мақсадига етадир...

Кимларнинг воситаси биландир мазкура гўзал канизнинг таърифи Бухоро амири — амир Баҳодир — (Ботур)⁴ хонга етиб, ул ҳам илгаридан ҳалиги канизга ғойибона ошиқ бўлган эди. Аммо қайси йўл билан бўлса ҳам шу канизни қўлга киргиши фикрида бош оғритиб, нос чакиб юрган Баҳодирхон қулоғига бу хабари жонсўз ютиб думоғидан дуд чиқадирил ва дарҳол Бухоронинг забардаст уламо, муфти, аълам, ҳоказо ва

¹ *Ва назди мужтаҳидини киром асли эътибор ақди шаръийдир* — ҳурматга лойиқ дин алломаларининг назарича асосий эътибор шариат қонунларига қаратилиши керак.

² *Худ нафсига* — ўз нафсига.

³ *Ақди шаърий* — шаръий никоҳ.

⁴ *Амир Баҳодир (Ботур)* — Насруллохон (1826—1860 йилларда хонлик қилган) назарига айтилувчи лақаб.

ало-ҳозалқийёс пешволарини ўз ҳузурига чорлаб, дарғ-азаб воқияни сўзлайдир ва улардан дарҳол бир «фатвойи баҳайбат»ни талаб қилганида уламои киром ҳам дарон ботаҳорат-бетаҳорат, масалани эшитар-эшитмас фатво ёзадирларким:

«Бир жамоа мўминларга амир бўлган зотнинг вази-фаи шаръийси шулдурким, исломда устивор турғай, аҳкоми исломни¹ камокон² ижро қилғай. Ҳар бир ами-риким аркони исломдан³ заррача юз ўтурса, ул кимар-са жамоаи ислом устига амир эмас, шарирдир⁴. На-узанбиллаҳким Фарғона ва Туркистон мамлакатининг алҳол⁵ амири бўлган Муҳаммадалихон волидининг⁶ ман-куҳаси,⁷ яъни волидаи айни ва ризоъисини⁸ ўз ақдиға олибдир, наузанбиллаҳи, наузанбиллаҳи. Оят ва аҳодиси шарифа ва ба чаҳори мазҳаб⁹ ва ба назди мужтаҳидини киром ва уламои зул-еҳтиром¹⁰ муттафақун¹¹ алайҳи кофирдир. Казолика¹² ўшандоғ муртаднинг қатли авва-ло дигар¹³ ислом амирларига ва баъд аз¹⁴ барча мўмин-ларга фарзи айнидир!»

Дарвоқий «холисона» бу фатвога амир Баҳодирхон «бетарафона» қиймат бериб, «дин йўлида холис бир жиҳоди акбар»¹⁵ деб жамиъи кўшунлари билан Фарғо-на устига юриш қиладир. Амири Баҳодирнинг бу «холисона» жиҳоди Туркистон хонлиғи томонидан қан-дай муқоваматларга¹⁶ учради ва икки тарафдан қанча бошлар кесилди, албатта, бу тўғрида бизнинг ишимиз йўқдир. Фақат бу можародан бизга кераклик нуқта шун-даким, натижада Мадалихон шикаст топди, ҳам ами-ри Баҳодир томонидан қатл қилинди. Мадалихонга фат-

¹ *Аҳкоми ислом* — ислом ҳукмлари, қонунлари.

² *Камокон* — бекаму кўст.

³ *Аркони ислом* — ислом рукнлари, асослари.

⁴ *Шарир* — ёмонлик қилувчи, зараркунанда.

⁵ *Алҳол* — ҳозирги, бугунги.

⁶ *Волид* — ота.

⁷ *Манкуҳа* — никоҳли хотира.

⁸ *Волидаи айни ризоъи* — ўз ва эмизган онасини олибдир... (муал).

⁹ *Ва чаҳори мазҳаб* — суннийлик йўналишидаги шариятнинг ҳанафия, маликуя, шофиъия, ҳанбалия мазҳаблари.

¹⁰ *Зул-эҳтиром* — эҳтиром эгаси.

¹¹ *Муттафақун* — келишилган.

¹² *Казолика* — шунинг учун.

¹³ *Дигар* — бошқа, ўзга.

¹⁴ *Ваъдаз* — кейин, сўнг.

¹⁵ *Жиҳоди акбар* — улуғ юриш, уруш.

¹⁶ *Муқовамат* — қаршилик.

во ёзиб берган Қўқон уламоларидан бир нечалари ҳад урулдилар¹ ва бир нечалари қочиб қутулдилар. Амири Баҳодирхон бўлса Фарғона ҳукуматиға ўз кишисини қўйди, фатҳу нусрат² билан канизни олиб Бухороға қайтди.

Мақсадға келсак, Мадалихонға фатво ёзиб беришда иштирок қилган ва Баҳодир томонидан ҳад урулган уламоларнинг бири шу бизнинг Солиҳ махдумнинг отаси эди. Ҳад урулгандан сўнг кўб яшолмади, ўлди ва шунинг билан бу оиланинг бурунги имтиёз ва шарафи ҳам битди. Чунки мундан сўнг Туркистон тахтига ўлтурган хонларнинг ҳаммалари деярлик Бухоро амирининг ҳимоясида каби эдилар. Ва Мадалихоннинг фатвосига иштирок қилган уламолар ҳамиша эътиборсиз, мардуд³ бўлиб қолдилар.

3. МАҲДУМНИНГ УЙЛАНИШИ ВА МАКТАБДОРЛИФИ

Солиҳ махдум отасининг вафотида йигирма ёшлиқ талаба эди. Отаси марҳум бўлгандан сўнг ўзидан бир неча ёш каттароқ оғаси Марғилонға имом бўлиб, оиласи билан кўчиб кетди. Солиҳ махдум онаси ва ўн олти ёшлиқ Наъима исмлиқ синглиси билан Қўқонда қолди. Бирар жойдан келим бўлмағанлиқдан бу оила кўб тангликка тушиб охирда Солиҳ махдум таҳсилни тарк этишка, қорин тўйдиарлиқ бир касб излашка мажбур бўлди.

Албатта, Солиҳ махдум оғирроқ касбни уҳда қилолмас, имоматка бўлса соқоли чиқмағанлиқдан яролмас эди. Кўб озор чекиб ниҳоят қориндош-уруғ ва маҳалла кишиларининг кенгашлари билан ўз уйига мактаб очди, маҳалладан беш-ўнта бола йиғди ва енг шимариб мактабдорлиққа бошлади.

Бир неча йил мактаб ривожга минмади, яъни болалар ўн беш-йигирматадан нариға ўтмай, «панжшанбалик» аранг ит азоби рўзғорға етиб турар эди. Махдум ва оиласининг шундан бошқа даромад манбаълари бўлмағани учун ҳар ҳолда, яна шунга қаноат қилмоққа мажбур эдилар.

¹ Ҳад урмоқ — ҳукуқузислантирмоқ.

² Фатҳу нусрат — ғалаба.

³ Мардуд бўлмоқ — ҳайдалмоқ, қувилмоқ.

Ўғул йигирмага, қиз ўн бешка етдими — оналарнинг дарди келин ва куяв савдоси бўлиб қоладир. Шунга ўхшаш махдумнинг онаси Моҳлар ойимнинг касали гўё «дард устига чипқон» эди: махдумнинг ёши йигирмадан ошти, Наъима ҳам ўн саккизга тўлди, яъни келин ҳам керак, куяв ҳам. Наъима тўғрисида ташвиш йўқ, ҳусн, одоб, юмиш, ҳаммасидан кўнгил тўқ, бек бўлмаса — бекзода, мударрис бўлмаса — мукаррир¹.

Аммо махдум масаласи бир оз мушқилроқ эди: топиш-тутиш маълум, отасидан қолгани фақат ички-ташқи ҳавли, мундан бошқа ҳеч гап. Бас, Моҳлар ойим ўз тириклигида махдумнинг «бошини икки» қилмаса, ўзидан сўнг унинг уйлана олиши амри маҳол. Шунга кўзда тутиб Моҳлар ойим махдумнинг уйланишига мазкура Наъимани восита қилмоқчи бўлди. Яъни Наъимани узатиб эвазига узатилган жойдан келин олмоқчи эди. Қарши қуда бўлмоқ учун қизлиқ ва ўғуллик ҳавлини учратиш ва бунинг устига «наслу насабда текислик», олинадирган келиннинг силлиқина бўлиши — ана шундай мушқилотлар орқасида икки йил чамаси Наъиманинг умри сарғайиб ўтди. Юрт эмасми, дегандек, юртчиликда юрак оғриғига даво топилмай қолмас. Шунга ўхшаш Моҳлар ойимнинг яраси ҳам ниҳоят учунчи йилда давосини топди:

Хон ўрдасининг мутаваффо² мирзоларидан биттасининг мадрасада ўқуб юрган ўғли бор эди ва уйда чақич чайнаб ўлтурган ўн олти ёшлиқ қизчаси ҳам бор эди. Бу оила Моҳлар ойимнинг таклифини маъалмануният³ қабул этди. Чунки «ўхшатмай учратмас» дегандек нариги тараф ҳам Моҳлар ойимнинг биттаси эди. Совчилар Наъимани ёқтириб, Моҳлар ойимнинг таклифини қабул қилиб кетдилар. Моҳлар ойим марҳум мирзонинг уйига қиз кўргали бориб ул ҳам «қизи жажжигина экан» деб келди. Куявлар кўрулиб улар ҳам зарарсиз топилдилар. Шарту шароит сўзлашилди: икки орада қалин-палин деган гаплар йўқ, ҳар ким ўз улушига тушкан ош-сувини қиладир, келинни ўраб-чирмаб оладир, вассалом.

«Ҳай этти, ҳуй этти, икки коски тўй етти» деган-

¹ *Мукаррир* — ассистент.

² *Мутаваффо* — вафот этган.

³ *Маъалмануният* — мамнуният билан.

ларидек ҳар икки тўй ҳам бир ҳафта ичида ўтти, Наъимахоним уёққа кетиб, Нигорхоним буёққа келди. Шундай қилиб, Солиҳ махдум хотинлиқ бўлди.

Солиҳ махдумнинг мактаб иши ҳам учунчи йилдан бошлаб бир оз жонланган, болалар ҳам ўттуз-қирққа еткан эдилар.

Солиҳ махдум ўттуз ёшларга борганда мактабдорлиғи ҳам яхшиғина шуҳрат топадир, шогирдлар сони бир юзга етадир. Меҳмонхона торлиқ қилганликдан мактаб учун махсус бино ёпадир, имло, иншо ва ҳуснихат машқи учун алоҳида хона айирадир. Махдум ёлғиз шунинг билангина қаноатланмай хотини Нигорхонимни ҳам ишка соладир, яъни унинг саводини тузатиб, «отин биби» қиладир. Икки-уч гузарнинг қизлари Нигорхонимнинг сабоғига йиғиладилар. Қисқаси, махдум мактабдорликда яхши шуҳрат қозонганидек, уй-рўзгорини, юриш-туриш, кийим-солим ва бошқа тарафларини ҳам тузатиб оладир.

Қирқ ёшларида маҳаллага имом бўладир ва мактабини яна ҳам кенгайтириб, шу даҳанинг ҳар бир табақаси ичида «устоз мулла Солиҳ махдум» бўлиб таниладир. Масалан, ўзида савод чиқарган косиб, савдогар, муллабачча (мадраса талабаси) ва шунингдек янги бўғимларга устозлик унвонини оладир. Ҳатто кейинги вақтларда унинг шогирдларидан хон ўрдасигача бориб кирганлари бордирким, махдумнинг бу муваффақиятини бошқа бобларимизда ўқурсиз.

4. МАХДУМНИНГ БАЪЗИ ХИСЛАТЛАРИ

Юқоридан ўқуғучига бир даража онглашилган бўлса керакки, яқин йигирма йиллардан бери махдумнинг келими шаҳар ёки қишлоқ сўраб турган бир бекча бўлмаса-да, ундан қуйроқ, ҳар ҳолда шаҳар мадрасасида дарсгўлик қилиб, вақфни ўз қабзига¹ олган бир мударриснинг тушимидан албатта кўб. Келимнинг шу йўсун яхши бўлишига қарамасдан унинг табиъатида ҳарчанд тиришилса ҳам махтаб бўлмайдирган хусусиятлар бор: хасисликка ўхшаган ҳолат, тамаъгирлик каби одат, ичқоралиқ сингари ҳаракат ва амсоли...

Ёш чоғида отаси ўлиб, қаттиғчиликда ўсди, унинг баъзи ярашмаган ҳаракатлари балки ўша қаттиғчилик-

¹ Қабз — тутам; чангал; қўл ости.

нинг руҳқа сингиб қолган ёмон таъсиридир. Ҳар ҳолда бизнинг мундаги вазифамиз маҳдумни таҳлил қилиш эмас, балки унинг шахсига хиёнат ва бўҳтон қилишдан сақланиб, яъни ордирмай ва камитмай ўқуғучиға бутун тақдим эта билишдир.

Ойни этак билан яшириб бўлмайдир. Маҳдумнинг хасисликка ўхшаш ҳолатлари, албатта бор эди. Маҳдум топиб-тутмаган йилларда бу ишни йўқликдан қила-дир, десак-да кейинги вақтларда ҳам шу одатини тарк этмагани учун табиъатида бир мунча хасислик бор экан, деймиз.

Кўйлак-иштонининг аксар етти-саккиз жойидан ямоғи бўладир. Етти қишдан бери гуппи — чопон янгилагани маълум эмас, фақат қиш келиб кеткан сайин алак гуппининг енги ўзгарибкина турадир ва астари йил сайин янгидан-янги ямоқлар билан бойийдир, шу гуппи бутун умрида биргина мартаба ва шунда ҳам маҳдумдан берухсат аммо Нигор ойимнинг зўри билан тоғораға тушиб чўмилди. Бу кунда бўлса тўрт йил бурунги ғусли¹, етти йиллик туси, турлик-турлик ямоғи билан саккизинчи қиш маҳдум поччасиға содиқона хизмат қилиш учун бўғжома ичида ўзига куч йиғиб ётадир. Маҳалла кишилари маҳдумнинг бу чопониға «молтопар» деб исм берганлар, гуппи кийилиб чиқилган кун маҳдумга сездирмай «молтопар савдодан қайтибти... ҳали бақувват, иш қилиб ямоққа чарчамасанг яна ўн йилингми, Мамарайим!» деб кулишадирлар.

Қисқаси: беш-олти қайта бошлатилиб қўнжи бир қаришча келган айбаки² махси, чарми уст-устига уюлиб ердан уч эллик чамаси кўтарилган икки чорак вазнлик кафш, ёши маҳалла кишиларининг кўбларига маълум бўлмаган, ҳарчанд эҳтиёт қилинса ҳам неча жойидан попилтириғи осилган оқбўз салла маҳалла кишиларининг эрмакларидандир. Булардан бошқа ҳайит кунлари ва тўйлардагина кийиладирган банорас тўни, совуқ қаттиғроқ бўлганда ичидан киядирган адрас гупписи ҳам бор. Маҳалла кишилари банорас тўнни «зарурат» деб атаган бўлсалар ҳам, адрас гуппига ҳали ном қўйғунча йўқлар, чунки бунинг дунёға келганига фақат тўрт-беш йилгина бўлгандир.

Кези келганда маҳдумнинг ёзлик кийимларини ҳам

¹ Ғусл — ювинмоқ.

² Айбаки — мол терисидан ишланган сифати паст чарм.

бир сидра айтиб кетайлик: йўллуқ, қизил қалами бўздан яхтак, оқ бўздан жиҳак ёқалиқ кенг кўйлак (чунки тор бўлса йиртиладир) ва лозим (яъни иштон) ҳамда сарпойчан кийишка енгилча сағри¹ кафш, аммо салла қишин-ёзин битта.

5. ОИЛА ВА КИШИЛАР БИЛАН МУОМАЛА

Маҳдум оиласини ҳам кийим-кечак важидан ўзи каби тутар эди. Кийим-кечакдагина эмас, ҳатто озиқ-овқат тўғриларида ҳам унинг анчагина келишимсиз қилиқлариға йўлиқилар эди. Масалан, бир ой тўлмасдан кир ювишға рухсат бермас, агар Нигор ойимнинг бир ойсиз кир ювганини кўриб қолса — «кийимни тоғорада чурутасан!» деб, ғовға солар эди. Икки ҳафтасиз паловни кўрмаслар (озодлиқ ошлари, албатта мундан мустасно), кўб овқатлари угра, туппа, мастава, кўғурма шўрба бўлар эди.

Нигор ойимнинг қозони йўқча, елча гўштни фақат палов шарофати билангина кўрар эди. Лекин маҳдум баъзи нарсалар билан ошхонани яхшиғина мўлиқдирар, масалан: шалғам, қовоқ, лавлаг. Бу тўғрида хотини ҳарчанд рад қилса ҳам, қоплаб шалғам, йигирма-ўттузлаб қовоқ харид қилишини қўймас — «шалғам — Биби Фотимаи Зухранинг дуолари баракати, қовоқ бўлса ҳазрати Юнуснинг мўъжизалари», деб баҳоси арзон ва лекин хосияти кўб бўлган бу маблағлар² билан ошхонани тўлдира берар эди. Ҳар ҳафта бирикки мартаба қовоқ сомса ёпдирмай қолмас, аммо — «ёғни кам сол, қовоқнинг таъмини бузадир!» деб таъкидлашни ҳам унутмас эди. Уйда нон ёпилмағанидек, бозордан ҳам сотиб олинмас, чунки, панжшанбалик нон етиб, ортиб ётар, ҳатто баъзи вақтларда бозорға ҳам чиқар эди.

Маҳдумнинг ўқуғучи болалар билан муомаласи жуда яхши эди. Савоғини билмаган ёки шўхлиқ қилган болаларни ҳар қанча сўкиб, койиса, дўқ уриб, давара қилса ҳам урмас, бу жиҳат билан бутун Кўқон болаларининг муҳаббатларини ўзига жалб эткан эди. Аммо «озодлиқ» масаласида болалардан ҳеч кимни ҳам афу этмас, бой боласиға «озодлиқ» лозим бўлган бўлса,

¹ Сағри — от терисининг дум томон қисмидан тайёрланган чарм.

² Маблағ — бойлик.

албатта ундиришка, камбағал боласидан мумкин қадар узиб олишға ҳаракат қилар; болалар Ҳафтияк, Куръон, Сўфи Оллоёр ва шунга ўхшаш китоб бошласалар озодлиқ мажбурий, мактабдан маъзун¹ бўлганларнинг зиёфат қилиб махдумга сарупо беришлари қоидада бор бўлса ҳам, лекин аксар болалар бу тўғрида домлани — «ана-мана» билан алдаб кетарлар, сахийроқ оталар бу маросимни адо этиб, «устоз»ни рози қилмасалар, аммо кўбчилик махдумни ранжитар эдилар. Панжшанбалик бўлса мактабнинг асос ҳаққи ва булардан бошқа, «Кулёга қуймоқ — Аммага бўғирсоқ — Ёсинға юпқа»² деган гаплар ҳам бўлар эди. Болалар ҳар йили бир марта «бўрё пули» ва ойиға бир неча бора «супурги пули» ҳам тўлаб турар эдилар.

Махдум мумкин қадар болаларни ўз мактабига жалб қилишға тиришар, айниқса, бой ва бек болаларини ўз қўлиға олиш учун ҳар бир чорани кўрар эди. Масалан, бой ва аъёндан бирининг ўғли бошқа мактабда ўқуб юрган бўлса, уни болалар воситаси билан ўз мактабига чақирар, нима ўқуғанини, нималар билганини сўрар, бола савоғидан яхши жавоб бералмаса «сизда айб йўқ, ўғлим, устозингиз бир оз шундайроқ одам... хўб, хўб; бизнинг мактабларга ҳам келиб юринг! Мен ўзим сизни жуда дўст тутаман-да!» дер эди. Табиий, боланинг шу кундан бошлаб ўз домласидан кўнгли совур, тез кунда махдумнинг мактабига келиб кирар эди. Баъзи вақт чет мактаб болалари билан шундай муомалани кўчаларда ҳам қилар ва ўғли бўлган бой ва ашрофларга ҳам жуда сертакаллуф, хоксорона салом бериб, танимаса ҳам улар билан сўрашар, нечта ўғли борлигини ва уларнинг ўқуб-ўқумаганлиқларини, ўқишға ихлосларини текшириб, ўзининг таълимида қўлланган енгил усулларини ҳам бир мунча тиқиллатиб ўтар эди. Табиий, махдумнинг бундай ҳаракатлари кўпинча фойдасиз бўлмас, мактабига янгидан-янги шогирдлар тўпланиб турар эдилар.

Ўз қаторидағи мактабдор домлаларни асло кўралмас, уларга қарши юрагида умрлик кек сақлар эди. Баъзи мажлисларда йўсуни келиб қолса — «ҳа, мулла фалончими, кўб болаларнинг умрини зойиё қияпти, деб эшитаман... шогирдларидан бир нечаси шикоят

¹ *Маъзун* — рухсат, изн бериш.

² *Кулё, Амма, Ёсин* — Куръондаги суралар номи.

қилишиб менга келишкан эдилар... Қандай қилай, шогирдларим ўзимдан етиб ортсалар ҳам умрлари зойиъ бўлмасин, дедим», дер ва эшиткучиларга сездирмай рақибини чимчилар, кези келди дегунча иккинчи мактабдор тўғрисида шу ёсун замзама сўзлар эди.

Махдум бўйчан, олагўшт, сийрак мўй, оқ тан, истараси иссиғ бир домла эди. Ёши элликдан ошқан, соч ва соқолида бир мунча оқлар кўринар эди. Киши билан сўзлашканда, айниқса, бир нарсадан таажжубланганда сийрак ва лекин тўғри, бакувват ўскан соқолини тутамлаб, ўнг кўзини бир оз қисиб қарар, одат қилгандан бўлса керак, гап орасида «ҳабба» деган сўзни кўпроқ ишлатар эди. Домланинг бу «ҳабба»си нима маънода қўлланилар, ўзидан бошқа ҳеч ким билмаганидек, ундан бу тўғрида изоҳ ҳам сўрамаган эдилар. Ҳар ҳолда «ҳабба — ҳабҳали» ёки «ҳа, баракалла» бўлса керак. Чунки ул бир нарсадан хурсанд ва рози бўлганда аксар «ҳабба» деб юборадир.

Шу ергача бир неча саҳифаларни махдумнинг таърифи билан тўлдирдиқ. Эҳтимолки, домланинг ғийбатини ҳам қилдиқ ва қилармиз. Лекин шунисидан хотиржаммизки, йўқни-йўндирмадиқ, махдумнинг шаънида бор гапларнигина ёздиқ ва ёзармиз. Махдумнинг ҳамма нуқсонини ювиб кетарлик бир жумладан сўнг яна ўз ишимизда бўламиз: — нима бўлганда ҳам махдум ўз замонасининг энг олдинғи домлаларидан, Қўқон аксариятининг саводхон бўлишлариға сабабчи устозлардан, ҳатто улуғ хизматларга киши етишдириб бергучи нодир муаллимлардан эди.

6. НИГОРХОНИМ

Нигорхоним бошда эрдан ёлчимади. Аввало эрининг фақирлиғи, бойиғандан сўнг бўлса унинг зарбулмасал бўларлиқ хасислиғи бечорани кўб йиғлатди. «Хотин кишининг боши уй ичининг оғир тоши» эмиш... Ҳозир ўзи қирқ ёшқа кирган бўлса, йигирма беш йилдан бери шу мумсук эр билан тириклик қилиб келадир. Бу кун ўн етти ёшлиқ Раъно каби қизға, саккиз ёшлиқ Маҳмуд (Раъно билан Маҳмуд орасида икки бола нобуд бўлган), олти ёшлиқ Мансур ва бешикдаги Масъудларга она бўлди.

Нигорхоним Қўқоннинг кўб хотинлариға қараганда

сабрлик ва қаноатлик экан. Дунёда ўз ўғлининг хасислигига чидалмаган она бўладими, ҳолбуки махдумнинг онаси — Моҳлар ойим ўғлининг бу қадар ихна¹ ва сиқиклиғига тоқат қилолмай норозилик юзасидан Марғилондаги ўғлининг ёнига кўчиб кетиб, ўша ерда вафот этди. Нигорхоним эрса тишни-тишка кўйди, эримдан яйраб-яшнамаган бўлсам, қизимдан ва олдимга қўйган ўғулларимдан ёлчирман, деб умидланди. Дарҳақиқат, сабрлик бу хоним ҳозирданоқ шу ўз олдиға қўйган болаларининг бири ва тўнғучи бўлган Раъносининг туфайлидан бир қадар рўшнолик кўриб бошлади ва ойнинг ўн беши қоронғи бўлса, ўн беши ёруғ эканига ишонди.

Бир ямоқчи ёки мардикорчи ўз хотинини урадир, сўкадир, тепкилайдир. Бу ҳол уларда аксар фақирлик авжиға минган кезларда воқия бўладир. Агар ямоқчи кекирарлик даражада томоқни бопта қилса, иши ўнгидан келиб истиқболи бир мунча таъминлангандек бўлса, дарҳол вазият ишонмаслик равишда ўзгариб кетадир: гап-сўз жойида, хотинни уриш ўрниға орқасини силаш, сўкиш ўрниға ялиниш ва арзи муҳаббат. Хотин ҳам кечаги калтак зарбини унуткан, кина ўрниға садоқат; гўё айтарсизким, Юсуф Зулайхоларми деб.

Юқори табақа оилаларга кириб қарасақ, мунда тамоман бошқача манзара кўрамиз: қорин тўқ, бирар нарсага эҳтиёж йўқ, истиқбол таъмин ва лекин бояғи фожиға буларда кучлирак, шунинг каби бу фожиғалар муваққатий² ҳам эмас, сабабини топиш ҳам қийин. Яхши, ямоқчику ярамас тузулишка қарши бўлган кекини кўзи тиниб хотинидан олган эди. Аммо кейингиларнинг турмуш шароитлари яхши, ҳамма нарса ўз орзуларича, бас, шу ҳолда уларнинг уй можаролари ва бола-чақани ит каби сиқишлари нимадан?..

Шунга ўхшаш бизнинг махдумнинг ҳам ғояси бирни икки қилиш, бешни ўн қилиш эди. Яхши кечиниш учун турмас, аммо кўпайтириш учун яшар эди. Нигорхонимни урмас ва лекин ургандан беш баттар қилиб сиқар эди. Икки юз тиллодан кўб оқчаси (бу оқчаларни ҳусули³ тўғрисида кейин сўз бўлур) ва саводлик бўлган болалар зиёфатидан кийган икки сан-

¹ Ихна — сиртғи кўринишига эътибор бермовчи.

² Муваққат — вақтинча.

³ Ҳусул — ҳосил бўлиш.

диқча сарпоси бор эди. Олтиндан сарф қилмағанида ҳам лоақал шу кийимлардан на хотинини ва на болаларини фойдалантирар ва на ўзини ихналикдан қутқарар эди. Бунинг ҳам қўйиб турайлиқ, Нигор ойим йигирма-ўттуз қизни ўқутиб улардан тушкан «озодлиқ» ва «панжшанбалик» пулларга ҳам эга бўлолмас, ҳар кун деярлик муҳтараб махдум поччага ҳисобини батамом топшуриб туришқа мажбур эди. Махдум бунинг эвазига ҳар йил бозорнинг энг дағал бўзидан бир пар кўйлак, лозим олиб берар, янги гуппи билан ёзлик мурсакни бўлса, Нигор ойим беш-олти йилсиз кўрмас эди.

Нигор ойим қисқа бўйлиқ, писта пўчоқ тарғил кўзлик, зарча танлик, юзидаги онда-сонда чечак ўрунлари бўлмағанда ҳусндор бир хотин эди. Ўз болалари билангина эмас, ҳатто шогирдлари бўлган қизлар билан ҳам жуда юмшоқ муомала қилар, ортиқча аччиқиланган кезларда «бетинг қурсин» деб, қошини чимириб олар эди. Эрига ўхшаш «озодлиқ» учун болаларни сиқмас, билъакс «бўшлиғи» учун ўзи махдум томонидан сиқилар эди. Оз ва маънолиқ қилиб сўзлар, хотинлар билан муомаласини бошқа отинбибилардек юқоридан туриб қилмас, соддача суҳбатлашар эди. Хотинлар махдум домланинг баъзи қилиқларидан кулишсалар ҳам Нигор ойимнинг орқасидан ғийбат сўзламаслар, олдида қандай ҳурматласалар, кейинидан ҳам ўшанча эҳтиромлаб, унинг махдумдек зикна кишининг қўлига қарам бўлганига ачиниб «пешана-дея айланай, қолу бало», дейишар эдилар.

7. РАЪНО

Исм билан жисм аксар бир-бирисига мувофиқ тушмайди. Меним ёш вақтим, айниқса, гўзаллик қидирган мағрур чоғларим эди. Оиламиздами, бошқа ердами, баҳарҳол хотирамда яхши қолмаган, Лола отлиғ бир қизнинг чеварлиги тўғрисида сўз бўлди. Мажлис аҳли менга яқин, яъни улар олдида ҳусндан баҳс очиш уят бўладирган кишилар эдилар. Шунинг учун менга Лоланинг чеварлигидан кўра муҳимроқ бўлган «ҳусн»и масаласида изоҳот сўрашнинг имкони бўлмади. Лекин Лола исмининг остида бир малакни кўрган — «Лоланинг исмига ўхшаш ҳусни ҳам бор», деб ўйлаган эдим.

Шу кундан бошлаб Лолани кўриш ҳажрига тушдим. Бўйи еткан қизларни кўра олиш бу кунларда ҳам амри маҳол бўлганидек, мундан ўн йиллар илгарида яна мушкилроқ, эди. Неча вақт «ҳижрон ўтида ёниб», кўча пойлаб, ниҳоят, Лолани сув олиш учун кўза ушлаб кўчага чиққан ҳолатда учратдим. Бурнидаги булоқисидан бошқа (агар булоқи ҳуснга қўшилса) «Лола»ликка арзийдирган ҳеч гап йўқ эди.

Яқиндаги бир боладан сув олғучининг ким эканини сўраган эдим:

— Лола опам, — деди.

Боланинг талаффузи менга «Мола опам» бўлиб эшитилди. Бир неча кунлар бу қизнинг отини «Лола» деб қўйганлари учун аччиғланиб юрдим. Чунки, афу этасиз, ўша кезларда аччиғланишга ҳаққим бор эди...

Аммо Раънонинг исми — жисмига ёхуд ҳуснига жуда мувофиқ тушкан эди. Мен рассом эмасман. Агар менда шу санъат бўлганда эди, сўз билан билжираб ўлтурмас, шу ўрунда сизга Раънонинг расмини тортиб кўрсатар, қўяр, фақат менга Раъно гулининг сувигина кўпроқ керак бўлар эди.

Солиҳ маҳдум хасис, таъмагир, ҳар ҳолда сажияси эътибори билан уни яхшилар қаторига қўйиб бўлмайди. Ва лекин табиъат хасис эмас, тикандан гул, аридан бол яратаберадир. Шунга ўхшаш тиканлик ёғочдан хуш ислик, латиф кўрунишлик Раъно яратилган эди.

Бизнинг ўзбекларда, айниқса Қўқонга махсус бир тус, сариққа мойил бир тус бор. Лекин бу тусни кесдириб сариқ деб бўлмайди. Чунки биз оғриқ кишининг тусини сариқ деймиз. Зарча, заъфар туслари ҳам бунга дағаллиқ қиладирлар. Таъбиримиз қўпол тушмаса, бу гўзал қиз, оч раъно гулининг тусида ёки оқ сариқ тусда яратилган эди. Аъзода ўскан тукларга ҳам ҳалиги туснинг таъсири бўладир. Раънонинг сочи гунгурт-қора, яъни қуёшсиз жойларда қора кўринса ҳам қуёшда бир оз сарғиш бўлиб кўринар эди. Шунга ўхшаш Раънонинг кўзида ҳам бунинг асари кўруладир: мудавварга¹ мойилроқ жоду кўзи кишига қаттиқ қараганда қоралиқдан бошқача яна бир турлук нур сочар эди. Киприклари остида нафис бир сурма доираси бор эди. Қоши туташ каби кўринса ҳам кўндаланг ётқан икки қилич орасини нафис бир қуюлиб кўтарилиш ажратиб

¹ *Мудаввар* — тўгарак.

турар эди. Бурни ҳеч бир мунаққидга¹ беришмаслик мутаносиб, ҳар замон уялиш табассумига ҳозир турган нафис иринларининг юқориғи қисмида сезилар-сезилмас туклар кўкарган эди. Юзи чўзиқ ҳам эмас, ой кулча ҳам деб бўлмас, кишига кулиб қараганда қизил олма остларида иккита замма равишлик шакл ҳосил бўлар, гўё бизга чин раъно гули очилган ҳолатда кўри-нар эди. Сочлари жуда қуюқ, саноқсиз кокиллар Раънонинг орқа, ўнгини тутиб ётар, қадди узунлиқ билан қисқалиқнинг ўртаси, дўндуқ бармоқларининг жим-жилоғида хина гуллари, ҳар ҳолда бу қиз ёлғиз Қўқон-нинггина эмас, умуман Фарғонанинг куйларига қўшу-либ махталадирган гўзалларидан эди.

Раъно Нигор ойимнинг тўнғучи, бу йил ўн етти ёшни тўлдурадир. Саводни отасидан ўқуб, ўн тўрт ёшида ибтидоий мактаб прўграмида бўлган барча дарсларни битирган, масалан: диний қисмдан — «Ҳафтияк», «Қуръон», «Чаҳор китоб», «Сўфи Оллоёр», «Маслаки муттақин», адабиётдан — Навоийнинг барча асарла-ри, девони Фузулий маъа² Лайли Мажнун; Амирий, Фазлий ва шулардек, чиғатой-ўзбек катта шоирлари-нинг асарлари; форсийдан — Хожа Ҳофиз Шерозий ва Мирзо Бедил, хуснихат, иншо ва бошқалар. Бу кун-ларда бўлса бир томондан, қизларга сабоқ бериб она-сиға кўмаклашса, иккинчи тарафдан, отасида кофия (араб наҳв ва сарфи) ҳамда Шайхи Саъдийнинг «Гу-листон»идан дарс оладир ва шунинг қаторида ўзи яхши кўрган чиғатой-ўзбек шоирларининг бадиъа асарлари-дан алоҳида бир мажмуъа тузуб юрийдир. Баъзан «ов-лоғроқ жойларда» ўзича манзумалар тўқуса ҳам, бироқ буларнинг иси ўзидан четка чиқмайдир. Агар тўқуған шеър ёки манзумаси ўзига маъқулдек тушса, фақат бир кишигагина кўрсатиб оладир. Ва ул киши ҳам бу сирни четка чиқармайдирган ишончлик ўз кишиси.

Қисқаси биз юқорида Раънонинг шеърий бир ҳус-нини кўрганимиздек, уни фазл ва заковатда ҳам ўткан хон замонлари асрининг нодир учрайдирган якто фо-зила қизларидан санаймиз ва санашга ҳам ўзимизда мажбурият ҳис этамиз.

Раъно қанча жиддий бўлса ҳам яна унда болалик табиъати бутун кўйи сақланадир: укаларининг ўюнига

¹ *Мунаққид* — танқидчи.

² *Маъа* — билан.

комил ҳуқуқли бир аъзо тариқасида иштирок этадир, онасининг кўзини чалғитиб ўқуғучи қизлар билан жан-жаллашиб оладир, қизлар сабоқларини билмасалар аразлаб, уларни ўқутмай ташлаб кеткан чоғлари, арзимаган гапдан тез мутаассир бўлган кезлари кўб бўладир. Раъно ўзининг мундай ҳаракатларига қарши онасидан яхши-ёмон мукофот олмаса ҳам, кўпинча отасидан танбиҳ эшитадир. Койиш эшиткани учунгина эмас, уй-рўзгор тўғрилирида онасини сиқиб ушлаганидан ва фоҳиш танглигидан¹ ранжиб отасини унча хушламайдир. Отасидан аччиғланган кезларда онасиға жиддий қилиб: «Ҳамма айб ўзингизда, отамдан кўра тузукроқ эрни топиб тегсангиз мунчалик қийналишиб юрмас эдик», деб бўғилган Нигор ойимни кулдурадир.

Қаттиғ ранжиган бир кун отаси — Солиҳ махдумга бағишлаб қизиқ бир ҳажв ёзган ва «ўз кишисига» кўрсатиб уни кулдурган эдиким, биз кулгулик учун бу ўрунға бир неча мисраъини кўчирамиз:

*Ёғлар тўкилса ерга ётиб ялар тақсирим,
Бўлса бозорда настлик сотиб олар тақсирим.
Меним учун бир зирак, Раънобонуға жевак²,
Деса ойим — «Не керак?!» юмма талар тақсирим.
«Қулоқ тешиш фазл эмас, пулни топиш ҳазл эмас,
Жевак тақиш фарз эмас!» ғавғо солар тақсирим.*

Муҳтарам ўқуғучини қаҳрамонларимизнинг бир қисми билан танишдиришни шу ерда тўхтатамиз. Уларнинг ички ва ташқи табиъатлари яхши ечилмаган бўлса, ҳикоямизнинг давомида яна ҳам очилиб ва кенгайиб борар, деб ортиқча тафсияга киришмадик.

8. БИР ЎРДАЛИҚ

Махдумнинг ҳавлиси уч қабат эди. Кўчадан биринчи қабатда меҳмонхона, мактабхона ва машқхона эди. Иккинчи қабат мураббаъ³, ярим таноб чамаси боқча, бунда шафтолу, олма, анжир каби мевалик дарахтлар

¹ *Фоҳиш танглиги* — ортиқча сиқув.

² *Жевак* — қизларнинг бу кунда истиъмолдан қолган кўкрак зийнати (муал.)

³ *Мураббаъ* — тўрт бурчак, квадрат.

ва бир неча кекса сўри тоқлар қулп уриб ўсқан эдилар. Махдумнинг болалар кучидан яхши фойдалангани учун бўлса керак, боқчанинг ҳар бир қариши бўш қолмаган, унда ҳар турлук кўкатлардан бор эди. Ўртадаги сўрининг ости бир ярим газ кўтарилиб ишланган суфа, суфанинг уч тарафига ёз гуллари экилган, райҳон ва бошқа чечаклар атрофка ўз атриётларини онгқитиб ётар эдилар. Биринчи қабатдан киргач, боқчанинг суфасига ҳамда ичкарига юруладирган йўлкалар бор эди.

Ҳозир мезон¹ ойининг иккинчи ҳафталари, боқчанинг мевалари етилинқираган, айниқса сўридаги қора ҳусайни узумлардан гўё боллар томиб ётар эди. Йўлкаларга сув сепилган, суфага гилам солинмаса ҳам гуллик кийиз тўшалиб, уч тарафига кўрпачалар ёзилган эди.

Махдум этни уйга бериб чиқгандан кейин икки соат чамаси ҳуснихатдаги болалар билан шуғулланди, орадан «абжад» сўзини дуруст ёзиб чиқарган бир боланинг қўлини боғлаб уйига юборди. Бола уйидан «қўл эшар» олиб келгандан сўнг ҳаммага жавоб бериб, бу кунги вазифасини тамомлади.

Махдум машқхонадан чиқиб ичкари киришга адим узган ҳолатда дарбозадан сипоҳи кийимда бир киши кирди ва махдумга табассум билан салом бериб, яқинга юриб келди. Ўрданинг девонхона хизматчилари кийимида бўлган бу кишини махдум ўз умрида биринчи мартаба кўрар эди. Жавоб саломдан кейин кўришдилар. Махдум тараддудланиб, мақсад сўрашдан ўнғайсизланиб, меҳмонни меҳмонхонага бошлади. Меҳмон ҳам такаллуфланмай домланинг орқасидан меҳмонхонага кирди, ўлтуришдилар, сўнг фотиҳа ўқулди. Ўрдалиқ табассум ичида махдумга қарагандан сўнг йиғиштирилиб олди.

— Хато қилмасам жаноблари мирзо Анварнинг устозлари бўлсалар керак?

— Фақир...

— Уй ичлари билан хўб саломатмилар?

— Алҳамдулиллоҳ.

Махдумга кутулмаган равишда меҳрибон муомала қилғучи бу ўрдалиқ қирқ ёшлар чамасида, узун бўйлиқ, қора узун соқоллиқ, симоби салласининг пешини туширган қорача туслик бир йигит эди.

¹ Мезон — 22 сентябр — 21 октябр.

— Каминалари ҳам, — деди ўрдалиқ, — мирзо Анвар билан бирга девонхонада ишлайман. Балки кулоқларига чатилган бўлса керак, исмим Султонали мирзо...

— Хўб, хўб, — деди кулиб маҳдум, — Анвардан эшитканим бор эди, жанобларининг тавсифларини эшитканман. Начук худо ёрлақади? Фақирхонага ташрифлари билан бисёр хушнуд бўлдим.

— Адабсизлик бўлса ҳам, — деди мирзо Султонали, — муборақхоналариға бостириб келдим. Бунга ҳам буродарим мирзо Анварнинг муҳаббати мажбур қилди.

Султоналининг бу кейинги сўзи мақсадни бир даража домлага онглата ёзди. Кайфланиш, ҳузурланиш маҳдумнинг юзида ўрунлашқан эди. Кўзини қисинқираб Султоналига қаради.

— Хўб, хўб, — деди маҳдум, — мулла Муҳаммад Ражаб марҳумнинг ўрниға бош мунший таъйин қилин-дими, қўлим тегиб бу тўғрида Анвар билан сўзлашолмадим?

— Ҳозир таъйин қилинғунча йўқ, эрта-индин таъйин қилинар, деб турамиз.

— Кўб яхши, номзадлар бордир?

— Бор, — деди Султонали, — бир неча номзадлар ҳазрати хонға манзур қилинганлар, жумладан шоир Мадҳий, мулла Шаҳодат муфти ва бошқа яна бир нечалар. Масмуҳъингиз¹ бўлса керак, гарчи ўзи ризолик бермаса ҳам бир неча мирзолар шогирдингиз мирзо Анварнинг ҳам номзадини холис ариза билан жанобга манзур қилган эдик. Умид худодан, ёрлиғ мирзо Анварга қойим² бўлур, деб турамиз.

Маҳдум соқолини тутамлаб шипка қаради. Гўё Султоналининг кейинги икки жумласига қайси ёсун муқобала қилишдан ожиз эди.

— Бир неча яхшиларнинг Анварга бўлган ҳусни таважжуҳларини эшиткан эдим, — деди маҳдум миннатдор оҳангда, — аммо фақирға шуниси мушқилроқ кўринадирким, башарти Анвар бош муншийлик вазифасига ёрлиғ олғундек бўлса, бу лавозимотни адо қила олурми, каминанинг назаримда бош муншийлик алалхусус ул жанобнинг ҳузурларида беҳад улуғ ва мушқил кўринадир?

¹ Масмуҳъ — эшитилган.

² Қойим — қарор.

Султонали енгилча кулиб қўйди:

— Бош муншийлик лавозимоти борасидаги фикрингиз, дарҳақиқат тўғри, — деди, — аммо мирзо Анварнинг уҳда қила олиши муҳаққақдир¹. Зеро, Анварнинг бу борадаги истеъдоди жанобларидан кўра каминага маълумдир, бу тўғридан хотиржамъ бўлсинлар.

— Дарвоқиб, Анварга кўб меҳнатим сингган, — деди маҳдум маҳтанғансумон, — бир қариш ёшидан бошлаб каминанинг таълимида ўсти, ўз қўлимда тарбия топқан неча юз, балки минглаб шогирдларим ичида кўб таважжуҳим² шу болаға бўлди. Ушбу сабабдан ҳам мунчалик мустаъид³ бўлган бўлса ажаб эмас, деб ўйлайман... Ва лекин ҳолоғи⁴ сўзим шунинг учундирким, фазли ва истеъдоди кофий⁵ бўлса ҳам ёшлиқ, кам тажрибалик қилмасмукин, деб мулоҳаза қилурман.

— Бўстони маърифат ва гулшани ҳақиқат, — деди Султонали, — Имоми Аъзам раҳматуллоҳи алайҳи⁶ ўн икки ёшларида дарсгўлик қилиб ва ҳоказо кутуби мутабаррака таълифотиға ҳам ибтидо қилган⁷ эканларким, бу каромат жанобларидан пўшида эмасдир. Бас, индалъуқало⁸ ёшлиқнинг ҳеч бир нуқс ва аҳамияти йўқ, аммо фазлу заковат лозимдир. Масалан, каминангиз таҳсилда «Ақоид»ғача⁹ бордим ва қарийб ўн йилдан бери мирзолиқ қилурман. Ўз ҳунаримда яхши тажриба ҳам ортдирдим, шунинг билан бирга нафсиламрни иқрор этишка мажбурманким шогирдингиз мирзо Анвардан кўб даража қуйидаман: таҳрирда¹⁰, тақрир¹¹ ва фароизда¹² Анварингизнинг ёрдамиға муҳтожман. Ҳолбуки ёшим ундан баробар катта, мен ўқуған

¹ *Муҳаққақ* — ҳақиқат.

² *Таважжуҳ* — эътибор.

³ *Мустаъид* — қобилиятли, истеъдодли.

⁴ *Ҳолоғи* — ҳалиги.

⁵ *Кофий* — етарли.

⁶ Имоми Аъзам (тахаллуси, мелодий — 699—767) — исми Абу Ҳанифа Нуъмон ибни Собит. Исролдаги ҳанафия мазҳабининг асосчиси.

⁷ Кутуби мутабаррака таълифотиға ҳам ибтидо қилган — табаррук китоблар ёзишға ҳам бошлаган эканлар.

⁸ *Индалъуқало* — оқиллар наздида.

⁹ Илгариги таҳсилда толибнинг масалан: «Озомил», «Кофия», «Шартли мулло Жомий», «Мухтасар» юқорироқ даражада «Ақоид» (Оллоҳнинг борлигини тасдиқловчи илм), сўнггида эса «Тафсир» илмларини ўқиганлигига қараб илм белгиланган.

¹⁰ *Таҳрир* — ёзув.

¹¹ *Тақрир* — Матннинг мазмунини тушунтириш.

¹² *Фароиз* — мусулмончилик қоидаларини ўрганиш илми.

дарсларни эҳтимол Анвар ўқумаган... Анварнинг заковатиға ёлғиз мен эмас марҳум мунший мулла Муҳаммад Ражабнинг ўзи ҳам таҳсин қилар, ажойиб ўғлон деб қўяр эди. Мени мирзо Анварни бу ўрунға саъи қилишим¹ бўлса бир ғараз юзасидан эмас, холисонадир. Агар ғаразға ҳисобланса, масалан: «Бирарта ноаҳлнинг қўл остида ишлагандан, аҳлининг жағида тишланган маъқул» сўзига биноандир. Лекин мирзо Анвар нима учундир биз бир неча мирзоларнинг раъйимизга қарши тушиб, биздан ранжиб юрийдир. Ҳатто жанобға бир ариза киргизиб, меним номзадим янглиш кўрсатилибдир, мен бу вазифани уҳда қилолмайман, деб узр баён қилмоқчи эмиш. Унинг бу йўсун иноди нима учун, билалмадик... фақир, оғайнилар тарафидан гарчи адабсизлик бўлса ҳам ҳузурларига илтимос учун келдим. Аввало мирзо Анварга оталиқлари, сониян устозлиқлари бор. Сиз жаноб тарғиб қилсангиз ва кенгаш берсангиз қабул қилар, деб ўйладиқ.

— Ҳабба! — деди маҳдум хурсандлик билан, — бу тўғрида яхши сўзлашмаган эдик, сўзлашармиз, иншооллоҳ кўнар.

— Саломат бўлингиз, тақсир.

Маҳдум соқолини ушлаб кўзини қисди:

— Боя пешин асносида, — деди, — қавмлар каминадан истифсор² қилишдиларким, «ўғлингиз Анвар мунший таъйинланар эмиш, ушбу ахбор тўғрими?» деб... Мазмуни шаҳарга ҳам машҳур бўлган экан-да?

— Балки, — деди кулиб Султонали ва бир оздан кейин оҳиста сир йўсунида қилиб сўзлади, — ўрда ичидан бир нечаларимиз устоз мулла Муҳаммад Ниёз домлаға³ ва ҳарамдан Оғача ойимға⁴ Анвар тўғрисида илтимос қилишдиқ. Шунинг учун мирзо Анварнинг бош мунший таъйин қилинишиға шубҳа қилмаймиз. Фақат уни кўндирилса бас.

— Ва лекин, — деди маҳдум ниҳоятда очилган қиёфатда, — бу тадбирларингиз беандоза маъқул бўлибдир, яъни масалан, жанобға домла шоғовул ва малика хонимларни восита қилишларингиз...

¹ Саъи қилиш — ундаш, даъват этиш.

² Истифсор — сўрамоқ.

³ Худоёрнинг шоғовулбошиси — илмия вазири, «Тарихи Шаҳруҳий»нинг муаллифи, шоир (муал.).

⁴ Худоёрнинг суюкли хотини (муал.).

— Биз ҳам шундай ўйлаймиз. Энди умид худодан, натижа ҳам орзумизча бўлгай.

— Иншооллоҳ.

— Демак, мирзо Анварни кўндириш вазифаси одоб-сизлиқ бўлса ҳам сизга қолди-да, тақсир? — деб Султонали такрор сўради.

— Хотиржамъ, — деди, махдум қаноат билан, — албатта, ноинсофни кўндирсамиз керак.

Шундан сўнг Султонали ўзининг бу ерга келганини Анварга билдирмасликни таъкидлаб, ўрнидан турди. Махдумнинг аздаҳидил «моҳазаримиз¹ бор эди» деб қис-ташига қарши узр айтиб хайрлашди. Махдум аксар ўз уйига келгучи кишиларга қилмайдирган фавқулодда бир такаллуф билан уни дарбозагача узатиб чиқди.

9. ЎПКА ВА ҲАЗИЛ

Истиқболнинг ширин хаёллариға кўмилган ҳолда махдум аср намози учун таҳорат олар эди. Таҳоратда тартибни риоя қилиш суннат,² аммо махдум тарки суннат қилмоқда. Ҳатто ўқуладирган дуоларни ҳам ўрун-сиз ишлатмакда эди. Махдум шу йўсун бетартиб таҳоратланиб ичкарига кирди. Нигор ойим ошхонада ман-тиларни қасқонға териб қозонға уяр, Раъно бўлса ай-вонда кичкина укалари орасида ўлтурар эди.

Дадаси йўлақдан кўриниш билан Раъно Масъудни кўтариб турди. Ва қозикдағи салла-чопонни олиб ай-вон муюшиға келди. Болалар ҳам дадалари олдида адаб-ланишдилар.

— Анвар аканг келмади, суфа ёлғиз, — деди махдум, чопон, саллани кия-кия, — асрга бориб келгунимча, сен суфага чиқиб тур-чи, Раъно.

— Хўб.

Отаси чиқиб, кеткач, Раъно қўлида укаси билан ташқариға йўл солди. Унинг кетидан Маҳмуд ва Мансурлар ҳам чопишдилар.

— Раънапа, Раънапа! — деб Мансур йиғи аралаш ўзидан чопиб ўтмакчи бўлган Маҳмуднинг устидан Раъно опасиға арз қилди. Раъно боқчанинг суфасига ета ёзган эди. Мансурнинг йиғи шовқуни яна ҳам кучайиб

¹ Моҳазар — таом.

² Суннат — одат.

рақобат ўти ёниб кеткач, Раъно тўхтаб Маҳмудни кой-ишка мажбур бўлди:

— Маҳмуд, Маҳмуд, эси йўқ Маҳмуд!

Маҳмуд тўхтади, аммо Мансурдан олдинга ўткан эди. Мансур бу мағлубиятка чидалмай асабийланиб, ерга ўлтуриб олди ва дунёни бузуб фарёд қўпорди. Раъно келиб Мансурни турғизди ва кийимига ўлтурган чангларни қоқти:

— Йиғлама, опаси, йиғлама, — деди, — ҳали дадаси Маҳмудни дум-дум! Қараб тур-чи, сен Маҳмуд, отанг келганда айтмасамми?!

Мансур «Раънапа»сининг ҳимоясидан сўнг унинг этагида суфага қараб юрди. Аммо Маҳмуд анча эзилган эди:

— Дадам йима¹ қиларди? — деб сўради турган жойидан.

— Келсин-чи, ҳали. Тунови кунги чивиқ эсингдан чиқдими?

Маҳмуд жавоб бералмади. Унинг кўзида аччиқ аралаш қўрқув бор эди. Раъно кичкина укаси бағрида суфага чиқиб ўлтурди. Мансур «Раънопа»сининг елкасига суяниб, йўл устида серрайиб қолган Маҳмудга голибона бир турда истеҳзо қилар эди. Маҳмуд бу ҳолга ортиқ чидаб туролмади. Ўзининг енгилишига сабабчи бўлган Раънодан ўч олмоқ мақсадида:

— Муллатанинг хотини, муллатанинг хотини... ей, ей, ей!

Раъно кулди:

— Қараб тур, қараб тур, сен адабсиз, — деди ва Маҳмудга ҳужум қиладирғандек қўзғалиб қўйди.

— Билдим, билдим: муллатанинг хотини, муллатанинг хотини! — деди Маҳмуд ва ичкарига қараб қочти.

Раъно кулимсираб Мансурга қаради:

— Шундайми, мен муллатанинг хотиними-а? — деб сўради. Мансур жавоб ўрнига йўлакка қаради ва сўюнчи ичига сиғмаган ҳолда суфанинг зинасига югурди ва қичқирди:

— Муллата, муллата телли, телли!

Раъно ҳам йўлакка қараб қизариниб кетди ва олдиға тушиб тартибсизланган сочини орқасига ташлаб тузатинди. Йўлакда кўринган ёш йигит («муллата») су-

¹ *Йима* — нима (муал.).

фанинг йўли бўйинча келмакда эди. Қора чивик беқасамдан ҳарир тўн кийган мавзун қад Анвар биринчи қарашдаёқ кўзга дўндиқ ва кўркам кўринар эди. Қора сурмалик кўзи Раънода экан, ўзига югуриб келгучи Мансурга йўл устида чўнқайиб қучоғини очти. Мансурнинг юзидан ўпкач, кўтариб суфага юрди. Анварни қаршиламоқ учун бўлса керак, Раъно ҳам ўрnidан туриб суфанинг зинасига яқинлашди. Ва табассум аралаш — «Ҳорманг» деди.

— Соғ бўлинг.

Анвар суфага чиқиб, Мансурни ерга қўйди. Кафшини еча-еча Раъно томонга энгашиб, ўзига талпиниб турган Масъуднинг юзидан ўпти ва уни Раънодан олди. Масъуд Анварнинг қўлига ўткач, сапчиб гувранди ва қийқириб товланди. Раъно икки қўлини узатиб «кел менга, кел» деди. Масъуд буралиб Анварнинг бағрига сиқилди. Кулишдилар. Анвар болани ўпиб сўйди. Раъно Масъудни янди: «Сен қараб тур, бижи бола» деди. Анвар болани кўтарганча кўрпачага ўлтурди. Чап тизасига Мансур ёпишди ва унинг ёнига Раъно қўшилди... Шу йўсун икки орада бир мунча вақт Масъудни сўйишдилар: Анвар болани Раънога бергандан кейин симоби шоҳи салласини олиб ёстиққа ташлади ва рўймоли билан қопқора бўлиб чиқа бошлаган муртини тузатди. Раъно қаршида тик турар эди.

— Тинчликми?

— Бетинчлик, — деди кулиб Раъно.

— Айни муддао экан бўлмаса... Ҳа, айткандек, — деди Анвар ўлтурган суфасига ишорат қилиб, — бу кун жой катта солинган?

— Меҳмон келар эмиш.

— Ёлғонинг қурсин, Раъно, — деди Анвар кулимсиб, — қандай меҳмон?

— Мен қаёқдан билай, қандай меҳмон... фотиҳага кишилар келар эмиш, деб эшитдим.

— Фотиҳаси қанақа?

— Билмасам қанақа?

Анвар ўйланиб, яна кулимсиди:

— Сенинг фотиҳанг бўлмасин?

— Меним қандай фотиҳам бўлсин, мен ҳали тирикман.

— Тескарига бурма, Раъно, балки сени эрга бермакчидирлар?

Раъно қизариб турди-да, яна гапни кулгуликка олди:

— Мени кимга берар эмишлар?

— Сеними? — деди кулиб Анвар, — сени хондан бошқа ким олсин?

Раъно қўлидаги укасига қараган ҳолда:

— Сиз шунга маслаҳат берсангиз... мен қандоғ қилай, — деди ва Мансурни чақирди, — тур Мансур, кетамиз.

Раънода аччиғланиш намоиши бор эди. Анвар Раънодаги бу ўзгаришдан ўнгайсизликқа тушди:

— Раъно, — деди. Раъно зинадан тушиб бошлаган ҳолда тўхтади, — чинини сўзла, меҳмон келиши аниқми?

— Меҳмон келиши аниқ, ҳам келди, — деди Раъно жиддий.

Анвар ажабланди:

— Меҳмон келди?

— Келди.

Анвар теваракка қаранди:

— Қани меҳмон?

Раъно қўли билан Анварнинг ўзига ишорат қилди:

— Ана меҳмон, — деди.

Анвар кулди:

— Мен меҳмонми?

Раъно жиддий равиш билан:

— Албатта, сиз бизга меҳмонсиз.

Анвар яна кулди. Бироқ унинг бу сўнгги кулишида кучланиш бор эди:

— Мен сизга меҳмонми?

Раъно кулимсиб ер остидан Анварга қаради ва қўлидаги хархаша қилиб бошлаган болани овитиш учун тебранди.

— Билмасам...

Раънонинг юзидан бояғи жиддият йўқолгандек эди. Анвар ҳам маънолиқ ҳазилни ташлаб чин ҳазилга ўтди:

— Меҳмоннинг қорни оч, Раъно, — деди, — албатта қадрлик меҳмон учун тансиқроқ таом пиширғандирсиз, деб ўйлайман. Бу кунги таомингиз исмини лутфан марҳамат қилсангиз эди.

— Меҳмоннинг вазифаси, — деди Раъно жавобан, — иззати билан ўлтуриш ва олдиға қўйган нарсани махтаб-махтаб ейишдир...

— Тўғри айтасиз, отин биби, — деди Анвар, —

биноқ бу кунги меҳмондорчилигингиз ҳам кечагидек
убра билан бўлса, махтаб-махтаб қўлингизга қайтариб
беришим ҳам аниқдир.

Раъно бутун товшини қўйиб кулиб юборди:

— Бу кун қўғурма шўрбага, — деди Раъно кулги
ичида, — қаттиғ нон тўғраб ейсиз, жаз ўрнига шалғам
чайнайсиз.

— Офарин, — деди Анвар, — бу кунги меҳмон-
дорчилигингиздан қарийб мамнун бўладирганга
ўхшайман. Агар мумкин бўлса, шуни ҳам билсамки, бу
кунги шалғам шўрба катта отин бибининг қўлларида
тановул қилинадирми ёки кичик отин бибининг?

— Меҳмон учун бунинг фарқи йўқдир...

— Бир оз янглишасиз Раънобону, — деди Анвар,—
чунки қўлдан-қўлнинг катта фарқи бор.

— Фарқи бўлса... бу кун кичик отин бибининг қўлла-
ридан шалғам шўрба тановул қиласиз.

— Бу ҳолда афу этасиз, Раънобону... Башарти ки-
чик отинибининг қўлларида тановул қиладирган
бўлсақ, шалғам шўрба эмас, бизнинг учун қуш шўрба-
дир.

Бунга қарши Раъно нимадир айтмоқчи бўлган эди,
ташқаридан оёғ товшини сезди, Анварга бир кулиб
қаради-да, Мансурни етаклаб ичкарига чопди.

10. ХАЙРИХОҲ БИР ОДАМ

Раъно ичкарига қайрилмасдан боқчага махдум кир-
ди ва ташқарини чақирди:

— Марҳамат Шаҳидбек, марҳамат!

Раъно ичкарига кириши билан домланинг орқаси-
дан ҳарсиллаган, гурсиллаган элли ёшлар чамалиқ
семиз бир киши кўринди. Кўк салласи манглайининг
усти билан ўралиб, ўсиқ қоши қовоғига ётқан бу
бекнинг белидаги кумуш камари бениҳоят ўсиб туш-
кан қорнини юқориға кўтариб туриш вазифасини адо
қилар эди.

Эшик остида Шаҳидбек билан махдум ораларида
онглашилмаслиқ юз берди:

— Сиз юринг!

— Сиз юринг!

— Мен рози!

— Адабсизлик бўлади-да, қҳррр...

Ортиқча такаллуфни Шаҳидбекнинг ўзи қабул қилса ҳам гўшти қабул қилмас эди. Такаллуфланиб ўлтурса борган сайин ўзига беҳузурлик ортар эди. Шунинг учун махдумнинг олдиға тушиб жўнади ва йўл устида «Мирзо Анвар ҳам келган экан, қҳррр...» деб қўйди.

Анвар уларни қарши олди, суфага чиқдилар. Шаҳидбек Анвар билан энтика-энтика кўришқач, жой кўрсатилмасданоқ суфанинг тўриға ўлтуриб олди. Чунки зинадан чиқишда анча эзилган, такаллуфгача кутишқа тоқати қолмаган эди. Фотиҳадан сўнг ўлтурсан ерида уст тўнини ечди, белидан камарини олиб ёниға қўйди, салласини чиқариб ёстиқнинг устига ташлади ва рўймоли билан манглайидағи терларини артиб ўзини елпиди:

— Хўб саломатмисиз, мирзо, қҳррр?

— Шукур, ўзларидан сўрасақ?

— Алҳамдулиллоҳ.

Сўнгра махдум Анвардан ҳол сўради:

— Бир оз кечикдингизми, Анвар?

— Зарурроқ ишлар бор эди.

— Сармунший қазо қилиб, — деди Шаҳидбек, — ҳамма оғирлиқ сизнинг устингизга тушкан бўлса керак, мирзо?

— Шундай, — деди Анвар, — лекин баъзи вақт вилоятларга ошиғич юбориладирған нома ва фармонлар чиқиб қоладир. Шундай кезларда ҳатто тунаб ишлашқа ҳам тўғри келадир.

Шаҳидбек қайта бошдан манглайиға терилиб қолган терларини артди:

— Иложи йўқ, иложи йўқ...

Анвар ер тегидан махдумга кўз қирини ташлағач, ўрнидан туруб тўнини ечди ва зинаға бориб кафшини кия бошлаған эди, махдум буюрди:

— Ичкарига кириб, хабар олинг, таом тайёр бўлган бўлса, олиб чиқсангиз ҳам маъқул.

— Хўб.

Анвар ичкарига кетди. Унинг орқасидан кузатиб турган Шаҳидбек махдумга қаради:

— Мирзонинг тарбиянгизга келганига кўб бўлган чиқар?

— Қарийб ўн тўрт йил.

— Ўз фарзандларидек бўлиб қолган-да?

— Ундан ҳам афзал.

— Ожизалари ҳам етиб қолган бўлса керак?

— Иншооллоҳ.

— Худо ёш берсин, — деди Шаҳидбек, — мирзони ўзларига домод¹ қилсалар ҳам бўлар экан...

— Ушбу мулоҳазамиз ҳам йўқ эмас, — деди махдум. — Модомики, болани ёшлигидан ўз фарзандимиздек парвариш қилдиқ, эндиликда ўзимизга домод ҳам бўлсин, деб ожизамизни сўратгучи кўб олий насаб хонадонлардан қатъий назар қилиб келамиз...

— Баракалла, — деди Шаҳидбек, — асли инсоф шудир... Иккиланчи, домодлиқ учун насабдан илгари илму адаб, фазлу камол лозимдирким, бу ҳам ўзларидан махфий эмас, қҳррр...

— Ҳабба, — деди махдум кўзини қисиб, — биз ҳам шу гапларни мулоҳаза қилиб қолдиқ.

Шаҳидбек махдумнинг маҳалла аҳлларида бўлиб, Худоёрхон закотчиларининг биридир. Мундан илгари Шаҳидбекнинг махдум билан унча яқинлиги йўқ ва ҳатто ўзган йилларда маҳалла кишиларида баъзиларини махдумнинг имоматига қарши қўзғатиб юрган эди. Домла билан дўстлашиш тарихи эрса икки-уч кундан беридир. Чунки шу кунларда Анварнинг сармунший бўлиш эҳтимоли шаҳарнинг катта-кичиклари орасида сўзлашилиб қолди. Шу эҳтимол натижасида махдумнинг дўст ва душманлари ўйлашга мажбур бўлдилар. Жумладан, бизнинг Шаҳидбек закотчимиз ҳам шу бир неча куннинг орасида қарийб бир чорак этини йўқотаёзди. Чунки закотчилар қисман бош мунший қўл остидаги молия бекларидирлар. Агарда Шаҳидбек махдум билан алоқасини тузатмаган ҳолатда Анвар мунший таъйинланиб қолса, бирар «фожиъа» бўлиш эҳтимоли бор эди. Шаҳидбек фикрича, гўё махдум Анварга: «Фалончибек фалон вақтда мента мундай адоват қилган эди. Энди фурсат келганда сен уни закотчиликдан бекор қил», деб буюрар, Анвар ҳам устозининг сўзини ерда қолдирмай сармунший бўлган кунидаёқ Шаҳидбекни хизматдан бўшатдирар эди...

Шаҳидбек Анварнинг сармунший бўлишини, табиий, хоҳламас эди. Аммо Анварга қарши бир иш қилиш кучига ҳам молик эмас эди. Гарчи, ҳозирда Анварнинг сармунший белгиланиши бир эҳтимол бўлса ҳам, Шаҳидбек ҳар эҳтимолга қарши чора кўриб

¹ Домод — куёв.

қўймоқчи бўлди. Мундан уч-тўрт кун илгари махдумга яқинлашиш андишасида аввало унга иқтидо¹ қилиб, намоз ўқуди (илгари махдумнинг орқасида намоз ўқумас эди). Ҳуфтан намозидан кейин халқага кириб махдумнинг тиловатига сомъ бўлди. Иккинчи кун эрталаб-ки намоздан сўнг махдумга салом берди ва ундан аҳвол сўраб: «...Эшитиб жуда хурсанд бўлдим, ҳар начук сармуншийнинг ўз кишиларимиздан бўлгани яхши, бу тўғрида ўрдалиқ оғайниларга илтимос ҳам қилиб қўйдим», деди. Махдум ўз ишида қанча пишиқ бўлса ҳам, лекин дўст билан душманни ажратолмас, яна тўғриси — неча йиллик адоватларни икки оғиз ширин сўз ёки беш пул манфаат эвазига унутиб юборғучи эди. Бунда ҳам шундай бўлди: «Баччаталоқ адоватни ташлаб, шайтонга ҳай берибди. Анварнинг сармунший бўлишига сўюнибдир, шайтони зўр бўлса ҳам, инсофи чакки эмас», деб Шаҳидбекка дўстона муомала қилди ва Анварнинг иши тўғрисида билганини сўзлади; ҳали аср намозиға чиққанда яна Шаҳидбек билан учрашиб сўзлашди ва Анвар «аҳмоқ»нинг бу ишка норизолиғидан шикоятланди. Шаҳидбек бир оз ўйлагандан кейин: «Мен ўзим мирзо Анвар билан бир сўзлашай, бўлмаса...», деди. Чунки башарти Анвар бош мунший бўлиб қолса ва бунда ўзининг ҳам иштироки бўлса, албатта... ҳа-дея. Шу мулоҳазада Шаҳидбекнинг кўзи аллақанча жойларни кўриб олди.

— Мирзонинг уйда бўлиш вақтини айтсангиз, ўзим олдиға кирар эдим, — деди.

Анвар «бекор гап, анчайин бўлмағур гап», деб махдумнинг бу тўғридаги саволларига аҳамиятсизгина қилиб жавоб берар ва шунинг учун махдум ҳам бу кунгача масалага ишончсиз қараб келар эди. Алҳол эрса бу гап бутун Қўқон халқи оғзида сўзланиб қолди ва бунинг устига Султонали мирзо махдумдан жиддий илтимос ҳам қилиб кетди. Шу сабабларга биноан махдумнинг назарида Анварни кўндириш масаласи жиддийлашкан ва Шаҳидбекнинг ҳалиги сўзидан кейин ўз ёниға кўмакчилар, кенгашчилар олиш лузумини ҳам ҳис эткан эди. Шу мулоҳаза билан Шаҳидбекнинг ҳалиги таклифини маъламатнуният қабул қилди:

— Ҳабба... алҳол Анвар уйга келган бўлса керак, лозим топсангиз мен билан бирга марҳамат қилингиз,— деди.

¹ *Иқтидо* — тақлид қилиш, эргашиш.

Шаҳидбек Анвар билан сўзлашкали ва уни кўндир-
гали келгандек кўринса ҳам, аслида ғаразсиз одам эмас-
дир.

11. МАХДУМНИНГ ТАҲДИДИ

Анвар ўртага дастурхон ёзиб, икки лаган манти
чиқариб қўйди, уч киши қамти ўлтуриб, манти тано-
вул қилишдилар. Таом асноси Шаҳидбек секин-секин
мақсадга ёндашиб келди.

— Халқ оғзида дув-дув гап, — деди манти чай-
наб, — гўё сиз мархум сармунший ўрнига насб¹ қили-
нар эмишсиз, деб... Бу ҳақиқат гапми ёки овозами,
яхши пайқолмадиқ. Бу сўзнинг ҳақиқатини ҳозир ўзи
сиздан эшитамизку ва лекин сизга хайрихоҳ бўлган
тақсирим ва мендек кишиларни бу шойиъа² бениҳоят
хурсанд қилди, қҳррр... Дарҳақиқат, бу мартабага ни-
ҳоятда лаёқатингиз бор эканини ўрда арбобларидан
ҳам эшитамиз...

Шаҳидбек сўзни шу жойга келтириб махдумга қара-
ди. Махдум соқолидаги хамир ушоғини олиб, меҳмонни
лаганга тарғиб қилди.

— Кеча ва ўткан кунларда, — деди махдум лаган-
дан олган мантисини қўлида ушлаган кўйи, — бу шой-
иъаларга мен ҳам ишонмагандек эди. Аммо бу кунги
довруқ мени ҳам таажжубка қўйди. Воқийъан Анвар сар-
муншийликка мансуб қилинса не ғаройиблиғи бор?
Алҳамдулиллоҳ, фазли кофий, ақли солим,³ истеъдод
бўлса боз инчинин...⁴

Анвар қўли лаганда экан, кулимсиб қўйди. Шаҳидбек
кеч ҳарорати ва манти иссиқлиғи таъсирида яна ўбдан
терлаган эди. Рўймоли билан манглай ва бўйин
терларини артар экан, Анварга қаради:

— Хўш, мирзо Анвар?

— Шундай гаплар бор, — деди Анвар, махдумга
кўз қирини юбориб, — аммо бу гаплар меним хоҳишим
ва рағбатим хорижида бўлмоқда. Шунинг учун бу шой-
иъаларга аҳамият беришка арзимайдир.

Шаҳидбек махдум билан кўз урушдириб олди.

¹ Насб — тайинлаш.

² Шойиъа — ёйилган, тарқалган хабар.

³ Ақлисолим — соғлом ақл.

⁴ Инчинин (инчунин) — шунингдек.

— Яъни сиз сармуншийликни хоҳламайсиз? — деб сўради.

— Албатта.

— Сабаб?

— Сабаби шулки, — деди Анвар, — мен бунингдек масъул, айниқса, тантаналик вазифаларга ҳаваскор эмасман.

— Албатта, шундай-ку, — деди Шаҳидбек, — аммо киши, алалхусус¹ сизга ўхшаш йигитлар ҳамиша бир ўрунда ўлтуриб қолмайдирлар. Тажриба, истеъдодлари ўскан сайин, юқорироқ мартабаларга мина борадирлар. Шунингдек, сизни ҳам юқори мартабага кўтармакчига ўхшайдирларким, буни сизнинг ҳаваскорлигингиз эмас, фазлингиз тақозо қилиб, бунда сиз асосан ҳар қанча қарши бўлсангиз ҳам, қҳррр... лаёқатингиз яна сизни бу хизматни қабул қилишга мажбур этадир.

— Кишилар муболаға қилгандек менда истеъдод йўқ, — деди Анвар, ерга қараган ҳолда. — Ундан кейин ўрдаға кечагина борган менга ўхшаш ёшларнинг «бош мирзо бўламан», деб умидланишлари айни бир кулгидир. Яъни, демакчиманки, бу вазифа тамаъида ўн, йигирма ва балки ўттуз йиллаб кўзини тўрт қилиб келган муншийлар, муфти ва шоирлар бор. Уларнинг ёнида менга ўхшаш бир ёш тажрибасизнинг ҳам тамаъланиши кулги эмасми? Айниқса, ўрдадаги урфи-одатларни ва тажрибаларни ўз кўзидан ва бошидан кечириб турган кишилар томонидан бу шойиъани дуруст деб ишонилишига таажжуб қиламан...

Шаҳидбек қўлини артар экан кулди:

— Шу ишончсизлигингизнинг ўзи ҳам бир болалик.

— Болалик, болалик, — деб қўйди махдум.

Манти тановул қилиниб битди. Махдум лаганлар тегини ичиб-ялади. Фотиҳадан сўнг лаган ва дастурхонларни ичкарига элтмакчи бўлган Анварни Шаҳидбек тўхтатди:

— Лaganларни қўйиб туринг-чи мирзо, илгари ҳалиги масалани ечайлик.

Анвар қўлидаги дастурхон ва лаганни суфа лабига қўйиб ўлтурди. Махдум гулдурос билан кекириб, устидан «алҳамдулиллоҳ» ҳам деб олди.

¹ Алалхусус — хусусан.

— Хўш, мирзо Анвар?

— Гап бояғича, бек ака, — деди Анвар, — бу масала аҳамият беришка арзимайдир.

Шаҳидбек махдумга қаради. Махдум Анварни жеркти:

— Арзийдирми, йўқми, ахир, сўзга қулоқ бер-да, Анвар болам.

— Хўб, марҳамат қилсинлар.

— Эшитишимизга қараганда, — деди қўлини ўйна-тиб Шаҳидбек, — жанобга манзур қилинганлар ораси-да сизнинг номзадингиз бор экан.

Анвар кулимсиди:

— Бор деб эшитдим.

— Ўрдадаги ишончлик кишиларнинг сўзларига қар-ганда, ёрлиғ сизнинг отингизга бўлар эмиш.

— «Бўлди» билан «бўлар эмиш» орасида катта фарқ бор.

— Хўб, — деди ўзини елпиб Шаҳидбек, — биз бу иккисини бир ёққа қўяйлиқ-да, икки орадан «башар-ти бўлса» феълини олайлиқ, хе-хе-хе... Башарти ёрлиғ сизнинг исмингизга бўлиб қолса, сиз шунда нима қила-сиз?

Анвар кулиб махдумга кўз қирини ташлади.

— Сиз бу «башарти бўлса»га ҳам ишонманг, бек ака.

Махдум хўмрайиб Анварга қараб қўйди. Шаҳидбек яна сўради:

— Ахир, шу эҳтимолга қарши жавоб беринг-да.

— Мен истеъфо ва узр аризаси берар эдим...

— Ҳамоқат!¹ — деди махдум ва тескари қараб олди.

Шаҳидбек таассуф қилган каби бошини чайқади:

— Бу сўзингиз билан бояғи гапингизга қарши бор-дингиз. Боя «мендан бошқа бўладирганлар ҳам бор, мен бу ишка умидланмасам ҳам бўладир», дегандек қилган эдингиз, ҳозир эрса бошқа нарсани айтасиз, қҳррр.

— Куфрони неъмат, нон тепкулик, — деди махдум. Анвар яна кулимсиди, аммо жиддий тус олган эди:

— Хайр, кишилар ўйлагандек, меним мирзобоши-лиққа истеъдод ва лаёқатим ҳам бўлсин, агар ёрлиғ берсалар, бу вазифани қабул ҳам қилайин, — деди, — аммо анови — йигирма-ўттуз йилдан бери шу мансаб-

¹ Ҳамоқат — аҳмоқлик.

нинг қайғусида келган кишилар тинч ётадир, деб ўйлайсизми, ҳар замон оёғимдан чалмайдирлар деб ишонасизми? Мана шу андишада тубан ва аҳамиятсиз бўлса ҳам, ҳозирги хизматимни аъло кўраман ва шу мулоҳаза билан тақсирим айтканларидек, куфрони неъмат қилмоқчи бўламан.

Шаҳидбек махдумга қаради, махдум Анварга қарши чиқди:

— Сен ўз ишингни билиб қилсанг, вазифангга сустилик кўрсатмасанг, — деди, — сенга бутун олам душман бўлганда ҳам бир мўйингни ҳам қилолмас. Чунки ҳақ ҳамиша ғолибдир, ҳақсизлик эрса мағлуб. Тўхмат ва бўҳтон хавфида маъракадан¹ юз ўгуриш — йигитларнинг иши бўлмас. Чунончи, ушбунинг мисоли туркийда ҳам бор: «Чумчуқдан қўрқиб, тариқ экмаган», деб қўрқоқ кишиларни масхара қиладирлар. Шунга ўхшаш сен ҳам чумчуқдан қўрқиб, тариқ экмагучилар хилидан бўлсанг... мен янглишиб юрган эканман-да, болам!

— Ҳақиқат... — деб кулди Анвар ва бир оз ўйланиб тўхталди. — Ҳақнинг ҳақсизлиққа ғолиб келганини оғизда эшитсам ҳам, шу чоққача амалда кўралмадим, — деди, — масалан, мендан ҳам ўзингизга равшанроқдирким, мирзолардан Сайидхон, мулла Сиддиқ ва Мўминжонларнинг бошига қандай фалокатларни солмадилар, ҳолбуки ҳақиқатда улар хон ўйлағанча хиёнатчи кишилар эмас, фақат бу учавининг ёмонлиқлари бир неча адоватлик мирзоларнинг тўқума тўхмат ва бўҳтонлари эди². Айниқса, ўзим бир неча йил-

¹ *Маърака* — жанг майдони.

² Бир вақт Худоёр, «одил подшоҳ» бўлмоқ ниятида мазкур уч мирзони махфий равишда вилоятларга жўнатиб, уларга: «Золим бекларим, порахўр қози ва бошқа амалдорларим бўлса, менга билиб берингиз, мен уларнинг жазоларини бераман», деб буюрадир. Сайидхон, мулла Сиддиқ ва Мўминжон — бу учави вилоят, туманларда неча вақт махфий кезиб, бек, қози, умуман, мансабдорларни текшириб чиқадирлар. Уларнинг тўғри баҳо беришлари натижасида маълумлардан қарийб тўқсон фоизи золим ва порахўр кўрсатиладирлар. Хон бу ҳолга ҳайрон бўлиб, ўрдадан бир неча кишиларга сирни очадир. Бу кишилар бояғи уч мирзонинг рақибларидан бўлиб, хонга иғво қиладиларким: «Мирзолар ўзларига пора бергучиларни яхши кўрсатиб, бермагу-чиларни ёмон кўрсатадирлар. Ёқса сизнинг овони адолатингизда шунчалик ёмонлар бўладими? Бу кўрнамаклар нафс сўзига кириб, жанобингизнинг аксар содиқ қуларингизни сиздан юз ўгуришларига ва салтанатингизга раҳна солишга сабабчи бўлмасинлар», деб «одил подшоҳ» бу иғвога лаққа учиб, мазкур уч мирзонинг қулоқ-бурунларини кесиб, ўзларини ўрдадан ҳайдашқа ва улар кўрсаткан ўн фоиз яхши кишиларни ҳам ишдан олишга буюрадир. Анвар эса юқорида шу воқияга ишорат қилмоқдадир.

дан бери ўрдада ишлаб, шунингдек ўз ора фиску фасодларни ҳар кун учратмақдаман ва шунинг учун булганч бир муҳитда мундай талашлиқ вазифани ўз устимга олишдан хазар қиламан.

— Сенинг мисолинг, — деди махдум, — нодиран воқиъадир... Агар шундай ҳодисаларни ўйлаб турсанг, ўрдада эмас, ҳатто кучада ҳам юришинг маҳолдир. Бахтинг бунчалик кулган экан, жабонат¹ билан давлат қушини қўлдан учуриш куфрони неъмат, болам!

— Ҳа, тақсир, — деди Шаҳидбек, — айни ҳикмат сўзлайсиз... Укам мирзо Анвар, бахт деган нарса йигитка бутун умрда фақат бир мартаба қарайдир, қҳррр, агар шунда маҳкам тутиб қолсангиз, ҳўб, бўлмаса ҳамиша отнинг кейинги оёғисиз-да.

— Тилак ва ташвиқотларингиз холисона бўлгани учун ташаккур айтаман, — деди Анвар, — яна шу ҳолда мени маъзур кўрасиз...

Махдум яна қизишди, ўнг кўзини қисиб, бир ёқлама Анварга қаради. Чунки ул жуда аччиғи чиққан кезларда кишига шу хилда қарар эди.

— Мен ким, Анвар?

— Сиз... Сиз устозим...

— Бас, устозингнинг, — деди махдум, — шу кунгача қайси таълимидан зарар ва қайси кенгашидан зоеғлиғ тортдинг?

— Ҳафдан бошқа ҳеч. Лекин ўз умримда бир густохлик² қилмоқчиман.

Махдум яна аччиғланиб, бир-икки тамшанди:

— Бошқа нарсага густохлик қилсанг қил, илло ҳозирғи инодинг айни ҳамоқат! — деди қўлини пахсалаб, — агар мен сенга устоз ва ота бўлсам, бу ишка қулоқ қоқма, илло ўзинг бил, тузукми?!

Анвар индамади, чунки махдум кейинги жумла билан маълум бир таҳдидгача бориб еткан эди.

— Қизишманг, қизишманг, — деди Шаҳидбек, — мирзо Анвар сиз ўйлаган йигитлардан эмас. Албатта, мирзо Анвар айткандек, ўрдада ўшандай гаплар ҳам йўқ эмас ва лекин мен азмойишчи³ бўлсам, шуни айтиб қўяйки, ўрдадаги каттадан-кичик мирзо Анварга ҳурмат билан қарайдир. Чумолини оғритмаган кишига ким ҳам адоват қилсин — қҳррр...

¹ *Жабонат* — юраксизлик, қўрқоқлик.

² *Густох* — адабсиз, андишасиз; эркин, эрка.

³ *Азмойиш* — мушоҳада, ўйлаш.

— Ҳабба! — деди махдум, — энди нима қолди; орада гўдаклик хавфидан бошқа ҳеч гап йўқ... Ойиға қирқ тилло вазифа, анвоъи ҳадяи шоҳона, яна— элдан кўриладирган обрў, ҳурмат, ҳай, ҳай, ҳай...

Махдумнинг кейинги жумласи Анварни кулимситди. Кучланиб жиддиятини сақлаған ҳолда:

— Ҳозирча мени бош мунший қилиб ёрлиф берганлари йўқ, — деди, — шунинг учун бу тўғрида сўзлашиш, менга қолса, ҳали эртароқ кўринадир.

— Мен ҳам буни билиб турибман, болам Анвар — деди махдум. — Башарти бу мартабани худойи таоло сенга насиб қилса, ҳалигидек болалик ақлинг билан нобуд қилиб қўймағил, деб сўзлайман. Эшитишимга қарағанда, жанобга бир ариза ёзиб, узр баён қилмоқчи эмишсан...

— Ким айтди?

— Ким айтканини қўябер, аммо бояғи ҳаракатларинг бу кори баддан ҳам қайтмаслиғингга бизни ишонтирадир. Дарҳақиқат, ушбу хабар тўғрими?

— Сизга арз қилған киши балки билиб сўзлагандир... Башарти сиз бу фикримни маъқул топмасангиз... албатта, мажбурман.

— Ҳабба, — деди махдум тамом очилған қиёфатда, — гўдаклик лозим эмас, жабонат кўб мазмум¹ суфат, «Осилсанг ҳам баланд дорға осил» мақоли кўб пурҳикмат сўз.

Махдум шу гапни айтиш ораси қонё² ва мағрур Шаҳидбекка қараб олди. Чунки ул бу мағруриятка икки жиҳатдан ҳақли эди; «башарти сиз маъқул кўрмасангиз...», деб Анвар ўз ризолиғини махдумнинг ёлғиз шахси билан билдирди, ҳам шу жумла билан устозидан бошқаларнинг ўз раъйига қарши бора олмаслиқларини онглатди.

Яхшиғина тушурилган манти ва одатдан ташқари энтикиб, ҳаллослаб кўб сўзлаш натижасида Шаҳидбек чарчаб, ёстикқа суяниб қолған эди. Шунинг учун ул икки орадағи онглашишни ёнбошлаған кўйи табрик этди:

— Балли, мирзо, балли, гап шундай бўлсин, қҳррр...

Бир-икки пиёла чой ичишкандан сўнг, махдум билан Шаҳидбек фотиҳа ўқуб, шом намозиға қўзғалиш-

¹ Мазмум — айб, ёмон.

² Қонё — рози.

дилар. Анвар Шаҳидбекни ўрта эшиккача кузатиб борди. Шаҳидбек Анвар билан хайрлашар экан:

— Иншооллоҳ ёрлиғ оларсиз, деб ўйлайман... Бир неча закотчилар тўғрисида сиз билан кенгашадирган гаплар ҳам бор. Ўз фарзандимиздек йигитсиз, сизнинг мирзобоши таъйинланишингиз бизга айти муддао, — деди.

— Ёвда бўлса, тезаги тегар эмиш. Анвар ўз болангиз-да.

Анвар уларнинг сўзига қарши мажҳул бир вазият сақлаган ҳолда бош қимирлатиб, суфага қайтди.

12. БАХМАЛБОФДА ФАҚИР БИР ОИЛА

Анвар 1267¹-нчи ҳижрия миёналарида Қўқоннинг Бахмалбоф маҳалласида² фақир бир оилада дунёга келди. Оналар туққан болаларини сизга «тилаб-тилаб олган фалоним», деб, оталар «худой берган ўғулча» деб тақдим этадилар. Аммо бизнинг Анвар бўлса онасининг «тилаб-тилаб олгани» эмас ва отаси ҳам уни «ўғилчага» ҳисобламаган эди. Отасининг касби бўёқчилик, ҳамиша ярим белидан нил сувига чўмилиб ётқан бир камбағал ва бир қарич, икки қарич болалардан бештасига дада эди. Шу беш боланинг ёнига иззатсиз, ҳурматсиз олтинчи «меҳмон» бўлиб, бизнинг Анвар қўшилди. Яъни Анвар тилаб олинган бола эмас, дадаси билан онасининг тилакларига қарши, фақат уларнинг бахтсизлик ва қашшоқлиқларига хизмат қилғучи бўлиб туғилди. Бола тилаб олинса, сўйинч-қувонч, новорачи-сурнайчи ва шунга ўхшаш чўзма-чалпак, исчароғ маросимлари нуқсонсиз ижро этиладир. Аммо Анварнинг дунёга келиши мундай маросим, тантаналар ва орзу-ҳаваслар билан бус-бутун алоқасиз эди. Масалан, онаси ўз ёнига доя чақириб такаллуфланмади, тўнғуч қизи Нодиранинг кўмагида туғди; болаларини қўни-қўшнига сўйинчи учун чиқармади. Чунки қўшнилари «қайси ҳолингга туғдинг?» ёки «ўзи ўлгурит мизожми?», деб таъна қилишларидан чўчиди.

Шу ҳолда етти-саккиз кунлаб Анварнинг дунёга «ташрифти» сир бўлиб кечти. Анвар оҳорлиқ янги йўргак

¹ Милодий ҳисоб билан 1850–51-йиллар.

² Бахмалбоф маҳалла — духоба тўқуйдурганлар маҳалласи (муал.).

кўрмаганидек, оғаларидан бирининг эски бешигига тўққузинчи кун беланди эмас, тиқилди.

Анварнинг «чилласи чароғ кўрмаган» бўлса ҳеч борки йўқдир, бироқ йигирма кунлаб бешикда исмсиз ётиши қизикдир, чунки янги «қадрлик меҳмон»га от қўйиш на отасининг эсига ва на онасининг хотирига келган эди. Орадан йигирма кун ўтса-ку, болага исм қўймасалар, деб ота-онани айблаш оғир. Балки Салим бўёқчининг тирикликдан қўли бўшамагандир. Анор-бибининг бўлса олти боланинг хархашасидан қулоғи тинчимай мияси суюлгандир, ҳар ҳолда бу «қадрлик» боланинг оти муҳтарам маҳалла имоми тарафидан қўйилмаганидек, ота-она томонларидан ҳам насиб бўлмади. Исм қўйиш вазифасини йигирма иккинчи кунларда ўн икки ёшлиқ Нодира адо қилди.

Нодира ўз яқинларидаги маҳдумлардан бирининг боласини яхши кийими, айниқса, ёқимлиқ эшитилган «Анвар» исмига суқланиб, ҳавасланиб юрар эди. Ўйлаб-нетиб турмади-да, янги чақалоқ укасининг отини ҳам «Анвар» деб атади ва бешикда чалқанча ётиб, нурсиз қора кўзлари билан дадасининг фақир ҳаётига «разм қўйган» бу чақалоқнинг теварагидан айланиб, «Анваржон, Анваржон!» деб хитоб қила бошлади. Шуни ҳам айтиб қўйиш керакки, Анварнинг дунёга келишини бирдан-бир табрик этиб сўйинган шу Нодира эди. Сўнгроқ яна унга оналиқ мартабасида қолғучи, ҳатто шу кунгача Анварнинг энг меҳрибон кишиси бўлиб келгучи яна шу Нодирадир.

Шу юсун Салим бўёқчининг мавридсиз лайлаклари ичида бемаҳал ғуррак бўлиб Анвар ҳам яшай бошлади. Болалари кўпайган сайин Салим аканинг иши ҳам кейинга кетканидек, кундан-кун, эҳтиёждан-эҳтиёжга ўтиб борар эди. Анвар уч ёшқа кирганда беш йиллардан бери Салим акага ёпишиб олган бобосир касали унинг ёқасидан олиб, йиқитишга муваффақ бўлди. Яъни Салим ака қонсираб, дармонсизланиб ётиб қолди. Муолажага пул керак, мундан ҳам илгари оиланинг умумий касали бўлган озиққа ҳам шу нарсаси керак. Салим бўёқчи сармоясидаги нил, туз ва шунга ўхшаш дастмояларни сотиб муолажа қилдирган бўлди. Дард анча улғайган эди. Бу чиқимлар фойда ўрнига зарар келтирдилар. Дўкон дастгоҳини сотиб, рўзғор қилди. Булар ҳам биткандан кейин бу

оиланинг оғир кунлари бошланди. Очлик, яланғочлик, айниқса, касал боқиш.

Шу қиш, айниқса, қаттиқ келган эди. Совуқдан сақланиш учун уларнинг ҳозирликлари йўқ. Ўпкасига совуқ тегдириб, Салим аканинг тўртинчи боласи ўлди. Кўкламга чиқар-чиқмас Салим бўёқчининг ўзи ҳам дунё билан видоёлашди. Бунинг устига Анвар, яна икки оғасига қизамиқ тошиб бир бола мунда ҳам ўлиб берди. Шу йўсун олти ой ичида Анорбиби эридан ва икки боласидан айрилиб, тўрт гўдак орасида тирик бева бўлиб қолди. Нодиранинг бўйи чўзилиб қолган, ҳар начук бир жойини топиб кетар, аммо учта ёш боланинг иши қийин эди. Эридан болаларнинг тарбиясига ярарлик ҳеч гап қолмаган, бир-иккита хум, уч-тўртта мўнди ва шунга ўхшаш резров, бошқа бир бало ҳам йўқ. Анорбиби меҳнат билан яшаб, етти-саккизни туғиб, ёши ҳам қирқларга бориб, тусига ажин кириб, кексаймаса ҳам қаримсиқ бўлиб қолган, шунинг учун бирартага тегиб олиши тўғрисида ўйлаш ҳам беҳуда.

Анорбибига ўхшаш тул хотинларнинг қиладирган ишлари ҳар кимга ҳам маълум: маҳаллада дастурхончилик, бойлар эшигида оқсочлик, ҳунармандроқ бўлса — кинначилик ва ҳоказо. Анорбиби шу ҳунарларнинг ҳаммасига ҳам қобилият эълон қилиб, болаларини боқиш фикрига тушди. Ва бу орада қизи Нодирани бир бўзчи боласига узатиб, юкини ҳам бир оз енгиллатди.

13. ТАНИЙСАНМИ, ШУ ЖАЖЖИ ҚИЗНИ?

Фалакми кажрафтор, турмушми бемаза, ҳар ҳолда Анварларнинг толеъи яна пастлик қилди. Бир кун Анорбиби биравникида юмуш қила туриб тўсиндан оғриб қолди, бир соатнинг ичида тилидан ҳам айрилди. Занбилга солиб, ўз уйига келтириб ташладилар. Болаларнинг фигони фалакка чиқди. Куяви табибга югурди. Натижада юрак фалажига йўлиққани маълум бўлиб, шу кун кечаси ҳатто уч гўдаги тўғрисида бир оғиз васият қилолмай вафот этди. Мозорга элтдилар. Тобут олдида икки оғаси билан олти ёшлиқ Анвар ҳам йиғлаб борди.

Ўн бир ёшлиқ Темир, тўққиз ёшлиқ Қобил ва Анварларни тарбия қилиш оғирлиғи Нодиранинг ус-

тига тушди. Марҳума онасининг ёдгорлари бўлган бу уч болани бегоналар қўлида хор қилиб қўйишни Нодира истамаса ҳам, эрининг фақирлиғи бунга монёъ эди. Таъзия кунлари ўткандан кейин ўғулликқа деб сўраганларга икки болани бериб юборди ва Анварни ўзи билан олиб, онасининг қақир-қуқурларини бир аравага ортиб, эрининг уйига келди.

Нодира онаси ўрнига Анварнинг бошини силади, ювиб-таради ва Анварнинг истиқболи учун қайғирди. Отаси ва ўз эрининг касбларига яхши баҳо бермагани учун Анварни бошқа киши қилмоқ фикрига тушти. Уни ўқутмоқчи, ҳатто мадрасаларга юбормоқчи ва шу йўсун муллалик даражасига еткузиб, отасининг уйига чароғчи қилмоқчи эди. Анварни ўзлари турган маҳалладан бир гузар нари бўлган Солиҳ махдумнинг мактабига берди. Анвар «тахта»дан ўқуш бошлади, зеҳнининг тиниқлигидан бўлса керак, ўн бир ёшида саводи чиқаёзди. Бироқ ўқишда қанча бахтли бўлса, пешанада ўшанча бахтсиз эди. Шундоғки, Нодира икки болалик бўлган эди. Эри: «Укангга едириб-кийдирайми ёки ўз болаларингними? Укангни кишига шогирд бериб юбор», деб Нодирани қисташга турди. Бечора Нодира оғир ҳолда Анварни кишига шогирд бериб, ўқушини зоеъ қилишга кўзи қиймайдир, эрига муқобала учун ҳеч бир мантиқ тополмайдир. Чунки эрининг ҳоли ўзига маълум. Шу юсун яна бир йил ўтиб, Анвар тўғрисида эри билан аччиғ-тизиқ бўлган бир кун паранжисини ёпиниб кўчага чиқди ва тўғри Солиҳ махдумнинг уйига борди. Шу вақтларда Солиҳ махдумнинг онаси Марғилонга кетмаган эди.

Нодира Моҳлар ойимга йиғлаб ҳасрат қилди. Ҳамма саргузаштларини бирма-бир сўзлади. Шу бола учун эридан чеккан изоларини чизиб:

— Улуғ даргоҳларингизга шу етим боланинг умри зоеъ бўлмасмикин, ўқуши жуванмарг қилинмасмикин, деб келдим. Бир парча нонларингизни аямай, етим бошини силасаларингиз, деб келдим, — деди.

«Қуш тилини қуш биладир», деганларидек, Нодиранинг самимий арзи бандачилиги Моҳлар ойим билан Нигор келиннинг юракларини эзди ва шу онда Моҳлар ойим мактабхонадаги болалар ичидан Анварни чақиртириб олди. Анвар келишкан, дўндиқ бола эди.

— Домласи мақтайдирган ўзимнинг зеҳнлик бо-

лам-ку, — деди Моҳлар ойим Анварни кўриш билан ва Нодирага таскин берди.

— Хўб, қизим, хўб, поччаси боқмаса боқмасин, мен ўзим боқаман, ўқутиб, катта мулла қиламан.

Анвар поччасининг кейинги кунлардаги дағал муомалалари сабабини ўйлаб, хафаланиб юрар эди. Моҳлар ойимнинг ҳалиги сўзи билан масалага тушунди ва ятимона бошини қуйи солди. Бу ҳолдан опаси таъсирланиб, кўзига ёш олди.

— Йиғламанг, жувон, — деди Моҳлар ойим, — йўқлиқ қурсин — йўқлиқ. Поччаси камбағал бўлса, унда ҳам гуноҳ йўқ, ҳамма гап тақдири азалдан. Яхши: бу кунданоқ бола сизникига бормайдир, ўз ёнимда ўғлим бўлиб ётадир. Отинг нима, катта йигит?

— Анвар...

— Оҳ, отинг ҳам ўзингга ўхшаш чиройлик экан... Манови дўндиқ қизни танийсанми?

Шу ўртада ўйнаб юрган олти ёшлар чамалиқ Раъно югуриб келиб, Моҳлар ойимнинг бағрига кирди. Анвар ўзидан ҳам дўндиқроқ Раънога қараб кулди:

— Раънохон, — деди.

Моҳлар ойим Раънони бағридан чиқариб буюрди:

— Бор, Анвар акангга салом қил!

Раъно келинларча Анварга салом қилди ва жазб қилинғандек Анварнинг яқинига бориб тўхтади.

— Кўриш, Анвар! — деди ойим.

Анвар Раънони бағрига олиб қучоқлади. Шу ҳолда Моҳлар ойим кулимсиди.

— Агар ўлмасам, шу дўндиқ қизимни бериб, Анварни ўзимга қуяв қиламан.

Анвар уялиб бағридағини бўшатиб юборди. Хотинлар кулишдилар. Шу йўсун Нодира Моҳлар ойимдан жуда хурсанд бўлгани ҳолда уйига қайтиб кетди.

Ўз уйида бир нонхўр ортиши маҳдумга, албатта, ёқмас эди. Бироқ, онасининг раъйини қайтаришдан ҳам ожиз эди. Шундоғ ҳам бўлса, «томоғи-ку, енгил, кийими оғирроқ. Кийимини онасининг устига қуймаб-сиз-да» — деди. Моҳлар ойим: «Кийими бир гап бўлар. Кишилар масжид, мадраса солғанда, биз бир етим боқсақ, арзимайдими? Сенга оғирлиқ қилса, ўз бисотимдан кийинтирарман, болам», — деди.

Анвар ўн икки ёшида учунчи оилани кўрди. Лекин бу охирғиси Анвар учун ҳар жиҳатдан ҳам қулай бўлди:

ўқушини давом этдирар, қорни панжшанбалик нонлар билан тўқ, уст-боши ямоқ бўлса ҳам, яланғоч эмас эди. Бу учунчи оилага кўчишда Анварни энг хурсанд қилган нарса мактабдаги болаларнинг озор беришларидан қутилиши ва домланинг асранди ўғли мақомини олиши бўлди. Болалар уни эҳтиром қилмасалар ҳам, унга бурунғича ёмон муомала қилишдан ҳайиқиб қолдилар. Анварга бу уйда ортиқча юмиш ҳам йўқ, чунки ҳар қанча уй хизматлари мактаб болаларидан ортмас, ўқушдан бўшаган вақтини Раънони ўйнатиб кечирар эди.

Ўн уч ёшида мактаб прўграммасини битириб, ёш бўлса ҳам халфалик, яъни домлаға кўмакчилик қила бошлади. Ва ҳар кун болалар озод бўлгандан кейин маҳдум унга кофиядан¹ дарс берар ва «Гулистони» Саъдийдан бир неча банд ўқутиб, маъноси билан ёдлатар эди.

Ўн беш ёшида мактабни ёлғиз ўзи идора қилиш даражасига етканидек, яхшигина форсийхон ва бир даража араб тилига ошно бўлди. Маҳдум мундан бир неча вақт илгарилар Анварни мадрасага узатиш тўғрисида сўзланиб юрса ҳам, ҳозир бу гапни оғзига олмай қўйди. Чунки мактаб ишида ялқовланиб Анварга суяниб қолди ва мадраса масаласини унутдириш мақсадида, араб, форс наҳв сарфидан² ўзи дарс беришка киришди.

Маҳдум Анварга шу жиҳат билан иноқ эди. Аммо Моҳлар ойимнинг Анвар билан муомаласи холис ва самимий бўлиб, ул Анварга ўз боласидек меҳрибон ва ҳар вақт: «Кўнглингни бузма, Анвар йигит; кўрасанми шу жажжи қизни? Албатта сенга бердираман!» дер эди. Лекин Моҳлар ойим ваъдасига еталмади. Маҳдумдан аразлаб Марғилон кетишка мажбур бўлди. Бироқ, кетар чоғида ҳам Анварни унутмади. Нигор келинни ўз ёнига чақириб: «Куявлик учун Анвардан яхшироқ йигитни тополмассиз, Раъноға худойим умр бериб, бўйи етса, албатта, Анварга бердиргин» — деди.

14. ЧИН ЎРТОҚ

Анвар ёшлиғида бўшанггина бир бола эди. Ўз тенгги болалар билан оз алоқа қилар, уларга кам аралашар ва

¹ *Кофия* — араб тили грамматикаси.

² *Наҳв* — синтаксис, сарф — морфология.

ортиқча ўйнаб-кулмас, ҳамиша унинг кўзида бир мунг ётар эди. Бу ҳолат балки оила бахтсизлигидан, ота-она бағрида яйрамаганликдан туғилгандир, десак, унинг икки оғаси мундай эмас эдилар. Бир онадан неча хил бола туғиладир, деганларидек, Анварнинг яратилиши оғаларига нисбатан бошқача эди. Махдумнинг уйида тура бошлағач, Анварда бир оз ўзгариш кўрилди. Шунда ҳам болалар билан алоқасини эскича юрутиб, фақат Раъно ёнидагина ўйин-кулки боласига алишинар, Раънони етаклаб боқчага, кўчадаги катта сув бўйларига чиқиб ҳамроҳини боқчадаги гулларнинг исми, учиб юрган қушларнинг навъи, катта оқар сувлар ва айниқса, Раъно каби ёш қизчалар учун бу сувларга йиғилиш хавфи ва шунингдек, бошқа масалалар билан уни танишдирар, кўчада ўлик кўтарганларни кўрса, бирарта боланинг отаси ёки онаси ўлганлигини сўзлаб, бунинг орқасидан: «Меним ҳам онам ўлганда ўшандоқ қилиб кўтарган эдилар... Мен ҳам шу боладек мазорга йиғлаб борган эдим», деб кўяр эди. Раъно ҳам Анварнинг сўзига диққат билан қулоқ солар ва кўпинча ҳисобсиз саволлар ила уни кўмиб ташлар, лекин Анвар зерикмас, ҳар бир сўроққа жавоб бериб, Раънони қаноатлантиришга тиришар эди.

Анвар ёш бўлса ҳам жиддий ва кичкина мияси муҳокамага қобил, бошқа кишилар устига тушкан бахтсизликдан ҳам мутаассур бўлғучи эди.

Бола чоғиданоқ энг яхши кўрган нарсаси гулзор ва ундаги гуллар эди. Махдумнинг оиласига келиб тура бошлагандан сўнг боқчанинг гулзор қисмини ўз идораси остига олди. Гулларни суғориш, ўтларни юлиб, тозалаш вазифаларини ўзи бажарди. Гуллардан ҳеч кимга уздирмас, бир боланинг узиб олганини кўрса, ўзи хафа бўлганидек, болани ҳам хафа қилар эди. Болаларнинг дарағи билан ҳар кимнинг уйида бўлган янги гуллардан кўчат ва уруғ олиб, йилдан-йилга гулзорни бойитди. Ёз кунлари келса, болаларни капалак ва олтин қўнғуз тутиб келишка буюурар; қийнамай, озор бермай заҳасиз капалак тутиб келганларга сабоғини ўқутиб қўйиш билан мукофот берар, капалак ва олтин қўнғузларни гулзорда учуриб юборар, агар улар гулларга қўниб қолсалар, ўзида йўқ суюнулар эди. Шунинг учун аксар ёз кунлари махдумнинг боқчаси оқ, нимранг, ола, зангор, малла, ложувард ва бошқа тус капалаклар-

нинг ялт-юлт учишлари билан алоҳида бир кўриниш-ка кирар, Анварнинг ўқушдан бўшаган кезлари гуллар ичида ва шу капалаклар орасида кечар эди.

Анвар ҳар ким учун ҳам суйимлик ва хушмуомаласи барчага баробар эди. Аммо, айниқса хуш кўрган кишиларидан биринчиси Раъно ва иккинчиси мактабдаги шогирдлардан сабоқдош шериги Насим исмлик бола эди. Насим билан Анвар жуда яқин дўст, бир-бирини онглағучи сирдош ўртоқ эдилар. Гарчи Насимнинг отаси Қўқоннинггина эмас, бутун хонлиқнинг танилган кишилари билан ва бу икки боланинг синфий айирмалиқлари ер билан кўкча, лекин ёш дўстлар бунинг фарқиға етмаслар, Насим «хоннинг мирзабошисининг ўғлиман», деб ҳаволанмаганидек, Анвар ҳам «Салим бўёқчининг яtimi, Солиҳ махдумнинг асрандисиман», деб андиша қилмас эди. Бу икки бола бир жойда сухбатка киришсалар, четдаги бир киши Анварни йиртиқ бўз кийимлар ичида ва Насимни шоҳи-адраслар билан фарқ қолда кўриб, албатта «бу гадойбачча билан бекбаччанинг ўзаро нима муносабатлари бор?» деб таажжубланар, лекин дўстлар ҳали бунинг айирмасини идрок қилмаслар эди.

Аксар жумъа кунлари махдумдан изн олиб, Анвар шу ўртоғининг уйига борар, кечкача Насим билан «сухбатлашиб» қайтиб келар эди. Анвар шу муносабат билан Насимнинг отаси Муҳаммад Ражаб пойгачининг илтифотига ноил ҳам бўлди. Насим ўртоғи Анварнинг ятимлигини отасиға билдириб, мажбур қилган бўлса керак, бир неча ҳайит мавсумларида Муҳаммад Ражаббек Анварга кийимлар ҳам берди. Бу илтифот икки дўстнинг алоқаларини бир-бирларига яна қаттигроқ боғлади, айниқса, махдумнинг димоғини чоғ қилди. Зеро, Анварнинг Муҳаммад Ражаб каби бир кишининг ўғли билан дўстлашиши бир камолат бўлганидек, дўстлиқнинг ҳатто сарполар кийишкacha бориб етиши махдумнинг назарида яна айни фазилат эди... Шу сарпо кийиш воқиясидан сўнг махдум Анварга бошқача қараб қолди ва ичидан «сен одам бўладирған кўринасан», деб қўйди.

Бахтка қарши, бу дўстлиқ алоқаси узоқ давом эталмади. Бир кун орадағи дўстлиқ риштасини ўлим яғмоғари келиб узди. Насим ўн беш ёшлар чамасида чечак касали билан оғриди ва ўша кезларда давосиз ҳисоблан-

ган бу касалдан ўнглалмай вафот қилди. Муҳаммад Ражаббек ва оиласи учун бу мусибат, албатта, оғир эди. Бироқ, улардан ҳам Анвар учун оғир бир ҳасрат бўлди. Ҳатто, кўз ёшини марҳумнинг ота-онасидан ҳам кўброқ Анвар тўкди десак, муболаға қилмаган бўлурмиз. Уч кун мактаб ва махдумни унутиб, Муҳаммад Ражаббек ҳавлисида туриб қолди. Ҳар оқшом Насимнинг қабри устида бир соатлаб йиғлаб ўлтурди. Бу ёшнинг самимий чин дўстлиғи ва ўртоғига садоқати ҳар кимни таажжубка қўйди.

Анварнинг биринчи мартаба марҳум дўстига атаб ёзган марсияси мотамлик ота-онани яна бўзлатқан эди-ким, биз марсиядан бир неча мисраъини қуйида кўрсатамиз:

*Очилмай сўлса ҳар гул ғунчаси пиру жувон¹ йиғлар,
Эмас пиру жувон, балки ҳамма аҳли жаҳон йиғлар.*

*Ажал яғмогари боғи зако² ичра узиб занжир,
Раҳмсиз эзса маъсум лолаларни, чун хазон йиғлар.*

*Насимим кетди оламдин мени қайғу аро ташлаб,
Кўзимдин оқса хун ҳеч бир ажаб йўқ, чунки қон йиғлар.*

*Жаҳонда эрди танҳо мен етимга ҳамнишин, дилдор,
Ғарибликнинг диёрида адашкан нотавон йиғлар...*

Мулла Муҳаммад Ражаббек пойгачи ўғлининг содиқ дўстига шу кундан эътиборан бошқача қараб қолди. Бир жиҳатдан маъсумият, иккинчидан кўриниб турган истеъдод Муҳаммад Ражаббекни Анварга илтифот этишка мажбур қилди. Гарчи Анварнинг юқоридаги марсияси болалиқ хархашасидан иборат эди эрсада, яна унинг истиқболидан хабар олиш учун яхши мезонлиқ вазифасини ҳам ўтар эди.

Мулла Муҳаммад Ражаббек аввало ўз илтифотини Анварнинг марсиясидан бир байтини Насимнинг қабр тошига олиш билан бошлади. Сўнгра Анварнинг «дунёда мен етим ўртоғингга танҳо сирдон ва дилдор (кўнгил кўтаргучи) эдинг. Бу кун мен сендек дўстан айрилиб, яна ғурбат диёрида нотавон йиғлайман!» деб афсус ва

¹ *Пиру жувон* — кексаю ёш.

² *Боғи зако* — ақл боғи.

надомат қилишига қарши, яъни Анварнинг ятимлик ва ғариблигига йўл қолдирмаслиқ учун мулла Муҳаммад Ражаббек ўғлининг содиқ дўстига ўз оталиғини кўрсатмакчи бўлди.

Анвар уч ҳафтагача хатми қуръон кечлари Муҳаммад Ражаббек уйига келиб турар эди. Охирги хатми қуръон кечи Муҳаммад Ражаббек Анвардан аҳвол сўради:

- Домлангиз саломатми?
- Шукур.
- Ўқушингиз яхшими?
- Бирмунча.
- Домланинг уйида турасиз?
- Тақсир.
- Сиқилмайсизми?
- Йўқ.
- Илми ҳисоб ўқуғанингиз борми?
- Йўқ, тақсир.
- Домлангиз илми ҳисобни билурмикин?
- Билмаслар деб ўйлайман.
- Агар мен бир домла таъйин қилсам, ҳисоб ўқуйсизми?
- Устозим рухсат берсалар, албатта ўқуйман.
- Хўб... бўлмаса эрта кечка домлангиз шу ерга келиб, менга учрашсин.
- Хўб, тақсир.

Эртаси куни махдум келди, Муҳаммад Ражаббек махдум билан сўзлашиб, Анварни ўрда хизматига олиш фикрида бўлганлигини, бунинг учун арабча, форсийчадан яна ҳам чуқурроқ маълумот олиши лозимлигини ва ҳисоб ўрганиши кераклигини айтди. Махдум Муҳаммад Ражаббекнинг Анварга мунчалик марҳамати учун бир оз шошиб қолса ҳам, лекин бу меҳрибончилик сабабига яхши тушунганлиги жиҳатдан аввало бекнинг етимпарварлигини, сўнгра Анварнинг зако ва истеъдодини махтади. Анварни одам қилиш йўлида чеккан ўз машаққатларини ҳам шикоят юсунида сўзлаб чиқғач, бу кунларда эҳтимомини том¹ бирлан Анварга форс ва арабийдан дарс бериб турганини ва алҳол ҳам Анвар форсийча тазкира ва тахрирлар ёза олишини баён қилиб, неча хил узрлар ичида ўзининг илми ҳисобдан баҳрасизлигини билдирди, яъни Ан-

¹ Эҳтимомини том — бутун диққат билан.

варнинг илми ҳисоб ўрганиши учун бошқа муаллим керак бўлур, деди. Муҳаммад Ражаббек бу тўғрига ўзи домла топмоқчи бўлиб, махдумга рухсат берди.

15. МАХДУМНИНГ БАХТИ

Шу кундан бошлаб Анварнинг ҳаётида янги саҳифа очиладир. Яъни махдум Анварга илгаригича— истиқболи қоронғу бир етим, деб қарамай, балки Анвар каби ўз ўғли бўлмаганига ўкуна бошлайдир. Дарҳақиқат, унинг ўкунишига арзийдирган чигил масалалар ҳам туғуладирким, масалан: Анвар ўрда хизматига кириб қолса, ойиға беш тилло, ўн тилло нақдина даромад қилиб турса, бу маблағлар...

Шундай истиқболдағи бу «маблағлар» масаласи махдумнинг ичини ари бўлиб талайдир. «Ўн ёшдан бери ўкутиб, едириб, кийдириб келаман: албатта, даромад маним ҳаққим бўлур», деб ўйласа ҳам, бу ҳукмидан ўзи унча рози бўлинқирамайдир. Ҳар ҳолда масала чигил...

Моҳлар ойимнинг Раънони Анварга бериш тўғрисидаги «аҳамиятсиз» сўзлари ўша вақтларда махдумнинг энсасини қотирган бўлса, ҳозир шу ҳақда чинлаб ўйландигина эмас, балки «ҳалигидек Анварнинг бахти очилиб кетса, нима маломати бор. Етимлик айб эмас, инсон учун фазлу камол лозим, кулиб турган бахт ҳожат, наслу насабнинг ҳеч аҳамияти йўқ. Раънонинг ҳуснига ҳар ким ҳам таҳсин қилур: Анвар албатта йўқ демас... Бу борада мол ва жонни бир қилишдан бошқа маслаҳат йўқ», деган қарорға дафъатан келиб қолди. Мундан бирар ойлар илгари Нигор ойимға: «Анвар балоғатға этаёзди. Сен билан Раънога шаръан номаҳрам, ундан қочишларинг лозим», деган бўлса ҳам, бу буйруқ ҳозирғача амалга ошмаган эди ва бундан кейин ҳам амалга ошмайдирган бўлди. Зеро, махдумнинг фикрича Анварга оғир туюлиш эҳтимоли бор эди...

Анвар Муҳаммад Ражаб пойгачи тарафидан белгиланган бир муфтида ҳисоб, иншо (таҳрир) қоидаларини ўргана бошлади. Махдум ҳам жон отиб араб ва форсийдан таълимни кучайтирди. Анвар бир йил ичида ҳисобни ўрганди. Ва бошқа дарсларида ҳам яхши муваффақият қозонди, ҳам шу кўкламдан эътиборан ҳар кун ўрдаға бориб, Муҳаммад Ражаб мунший қўл

остидағи мирзолар ёнида дафтардорлик, номанавислик усулларини тажриба қила бошлади. Бир йил чама-си маошсиз тажриба кўрди. Шунда ҳам ҳафта сайин Муҳаммад Ражаббек ўз киссасидан уч-тўрт танга чой пули бериб турар эди. Анвар шу арзимаган уч-тўрт тангани ҳам махдумнинг қўлига келтириб берар ва ҳафта сайин ўзига устозининг умидини каттароқ боғлатиб борар эди.

Анвар бир йиллик тажрибада ўрдадағи дафтардорлик, форсийча ва туркча номанавислик¹ ҳунарларини тамоман деярлик ўрганиб, тажрибалик мирзолар қаторига кирди. Сармуншийнинг оғзидан чиққан маънони тартибга солиб нома, ёрлиғ ёки бошқача бир тазкирани таҳрир қила олар, мирзолар жумлани ғалат ифода қилиб, сармуншийдан аксар танбеҳ эшитканларида, Анвар бундай танбеҳка жуда сийрак учрар эди.

Иккинчи йилдан бошлаб етти тилло моҳона² билан маошлик мирзолар қаторига ўтди. Моҳонадан ташқари солиқлардан ҳам дархонлик³ қоғози олди. Солиқлардан дархонлик махдумнинг рўзғорига катта енгиллик эди. Чунки сўнгги йилларда хонлик томонидан халқ устига тушкан ва тушиб турган солиқлар беҳад ва тўлаб бўлмаслик эдиким, бу ҳақда келаси бобларимизда сўз бўлур. Шу хурсандлик баробарида биринчи ойнинг етти тиллоси яхлит ҳолда махдумнинг қўлига тегиши гўё тўй устига тўй эди. Домланинг етти тиллони олғандағи ҳолини тасвир қилиш, албатта қийиндир; кўзлари ғилайлашқан, афтида қизиқ ўзгариш кўрилиб, оғзининг танопи узоқ саёҳатни ихтиёр қилган — «ҳабба... ҳосилинг дуруст, Анвар болам, лекин пулга эҳтиёт бўл, бўтам!» — деган эди. Етти тиллонинг қўлдан чиқиш хабари Нигор ойимнинг қулоғига етишкач, Анвардан ранжиди: «Ҳамма пулингни домлангга чакки берибсан, Анвар; устбошингни, кўрпа-ёстиғингни, ортиб қолса Раёно укангинг устини тузатишинг керак эди. Домланг туфлаб туғишдан бошқани кошки билса!» — деди.

Махдум етти тилло «нақдина»ни олиб қанча шодланган бўлса, ўшанчалик ташвишка ҳам тушди. Унинг фикрича, замона ёмон, бузуқилар бениҳоят; мумкин-ки, Анварни ўзидан айнатиб оғзи ошқа етканда, бо-

¹ Дафтар ва номалар ҳар икки тилда юритилар эди (муал.).

² Моҳона — ойлик.

³ Дархон — озода этиш.

шини тошқа тегдирсалар... Раънони Анварга никоҳлаб бошини боғлаб қўяйми, деб ўйлади. Бироқ, Раъно ҳали ўн бир ёшда эди. Иккинчи кун Анвар ишдан қайтиб келгач, махдум уни боқчага олиб кирди. Боқчадан кунгай ҳам кўкрак бир ўрунни кўрсатди:

— Ана шу ерга сенга атаб бир уй, бир айвон, ошхона ва ахтахонаси билан иморат солсам дейман... Ҳабба, Анвар? — деб сўради. Анвар кулди:

— Иморатка элли тиллодан кам пул етмайдир. Маним бўлса бир пулим йўқ. Бўладиргани ҳам фотиҳа бергунингизча, албатта, сизники ва оймларники, — деди.

— Ҳабба... ҳимматингга! — деб юборди махдум, — албатта-ку, шундай ва лекин ўша ниятларингдан кейин бояғидек алоҳида пул йиғсанг дейман-да... Албатта, бу гап уч-тўрт йилсиз эмас-да.

Шу вақт Раъно нарида бола кўтариб турар эди. Махдум Раънони ўз ёнига чақириб, унга ҳам ҳалиги ўрунни кўрсатти:

— Ҳабба... мана шу ерга Анвар акангга уй солиб берамиз, Раъно. Бу сенга қалай ўхшайдир, қизим?

Раъно отасининг сўзига тушунмади:

— Анвар акамнинг ётадирган меҳмонхонаси бор-ку, — деди.

— Хе-хе-хе, боласан, қизим, боласан, — деб кулди махдум, — Анвар аканг тоқай меҳмонхонада ётади дейсан. Ахир бир кун уйланади, бамисоли сен бўлсанг ерга тегасан... Ахир уй керакда, қизим.

Бу сўздан Анвар қизариб кетди. Раъно Анварга қараб олди ва дадасига аччиғ қилган каби бурулиб ичкарига жўнади. Махдум Анварга усталиқ билан бир маънони онглатиб, таъминот берганидек, бузуқиларнинг васвасасига қарши дам ҳам солган эди... Бу дам солиш Анварга ҳам таъсирсиз қолмади. Шу кунгача Раънонинг ёш, маъсум ҳуснига умидсиз қарайдирган бўлса, бундан кейин унга умид ва истиқболнинг ширин ҳаёллари билан термуладирган бўлди.

Махдум ўзининг чеккан ташвишида ҳақли бўлиб чиқди. Анварнинг теварагида «холис» маслаҳатгўлар ҳам кўринишиб қолдилар. Айниқса, бу «холис»лардан бири поччаси эди. Поччаси етти тилло дарагини эшитиб энтикди. Эрининг тазйиқи остида Нодира ҳам кенгашка турди.

— Поччанг, бизнинг ҳавлиға келиб турсин, ўзим уйлантириб қўяман, дейди.

Анвар бошқаларнинг кенгашига қулоқ солмаганидек, опасининг сўзига ҳам илтифот қилмади. Махдум жавоб бермагунча бу уйдан кетмаслигини билдириб, фақат поччасига ёрдам бериб туриш ваъдаси билан опасини тинчитди.

Анвар иккинчи ой маошидан уч тиллони ўзида қолдириб, уйга кийим-кечак олиш учун изн сўраган эди, махдум «шу иш чаккида, болам. Хайр, бундан сўнг шу номаъқулчилик бўлмасин!» — деб аранг кўнди. Анвар Нигор ойим, Раъно ва ўзига кийимликлар сотиб олди. Нигор ойим шолпар, Раъно атлас кийдилар.

Нигор ойим Анварнинг пинжига кириб олиб, ўз йўлига сола бошлади. Маошининг ҳаммасини махдумга бермасликка, шунга ўхшаш кам-кўстларга ҳам яратиб туришга ундар эди. Анварнинг андишасини рад қилиб: «Ҳар қанча берсанг ҳам дадаси ола берадир. Лекин берганингни сен билан бизга миси ҳам юқмас. Шундай бўлгандан кейин, ишни ўйлаб қилиш керак», — дер эди. Чунки Нигор ойим эрининг Анварга қаттиғ ботина олмаслигини сезар эди. Шундай бўлса ҳам Анвар етти-саккиз ойғача топқанини махдумга бериб, дуосини олиб турди. Лекин махдум шунчалик даромад билан ҳам эски табиъатини бир зарра ўзгартмас, ҳамон эски тос, эски ҳаммом: ҳар кун суюқ ош, худо ёрлақаган кун озодлиқнинг палови, шунда ҳам Анвар кеч келиб совиған ошни ер, уйда иссиғ нон ёпилмас, ҳамиша панжшанба кун йиғилған нон суви қочиб, тарақлаб келаси панжшанбагача кафолатни ўз устига олар эди. Бора-бора Анвар ҳам бу ҳолдан сиқилиб, Нигор ойимнинг кенгашича иш қилмоққа мажбур бўлди. Олтин бериб қуруқ дуо ва миннатдорчилик олишдан, дуосиз еб-ичишни аъло кўрди. Уйга гўшт ва бошқа масаллиғ олиб бериб, хоҳлаған таомини буюриб турди; ўзи яхши кийинганидек, Нигор ойим, Раъноларни ҳам яхши кийинтирди. Нодира опасига, жиянларига кийимлар олиб берди; икки тиллони Марғилонда оғриб ётқан Моҳлар ойимға совға-салом қилиб юборди.

Бу ўзгариш махдумни довдиратиб қўйди ва қўрқарипа «бу ой харожатлабсизми, болам?» — деб сўраған эди, «кам-кўстларни тузатиб олдиқ» — деган жавобни берди. Иккинчи ойда, кўрпа-ёстикларни тузатиб,

махдумнинг кўзи тўрт бўла бергач, икки тиллолиқ «холис» дуо ҳам олиб қўйди. Лекин махдум бу ҳолдан анча шошқан эди. Бирар шайтон йўлдан оздирдими, деб астаффируллоҳ ўқур эди. Анварнинг эскича очиқ юз билан муомала қилиб фақат «нақдина» важҳидангина дам бўлиб қолиши, топқанини «бемаза» овқатларга, кийим-кечак ва бошқа «беҳуда молояъни»ларга¹ сарф қилиши махдумни кўб тангликка солган эди.

— Бўтам Анвар, — деди бир кун махдум, — дунё деган кўб ноёб нарса; кишининг бир куни бўлса йиғлаб-сихтаб ўтиб кета берадир, илло, зар қадрига етиш керак... менда бўлса ўзингда турғандек гап, болам.

Бундай «муассир» насиҳатлар ҳам Анварга кор қилмади. Чунки Нигор ойим ва Раънолар билан бу тўғрида қатъий битишиб қўйган эди. Шу билан бирга махдумнинг ойлиқ вазифасини икки тиллодан ҳам камайтирмади. Инсон ҳар нарсага қобил... бора-бора махдум шунга ҳам қаноат қиладирган бўлиб, ҳисобкитобни эсидан чиқарди. Бироқ, ой сайин икки тиллони олганда «қолғани» тўғрисида бир оз юраги ачишиб қўяр эди.

16. ХОННИНГ ИЛТИФОТИ

Девонда расмий мирзо бўлишининг учунчи йилида Анвар жуда катта эътибор қозонган эди. Айниқса, туркий таҳрирда мирзоларнинг ҳар бирисидан устун: чиройлик услуби, осон таркиб² ва ифодаси бор эди. Бунини мирзолардан бошлаб сарой шоирлари, сарой муфтилари, бош мунший Муҳаммад Ражаббек, ҳатто хоннинг ўзи ҳам эътироф қилар эдилар.

Худоёр муҳр босиш асноси ёзилган ёрлиғ ва нома-ларни ўқутиб эшитар, муншийларнинг эшитилмаган араб ва форс сўзлари орқалиқ тўқуған ярим туркий жумлаларига аксар вақт тушунмас: «Эналаринг арапқа текканма?» деб мирзо, муфтиларни койир эди³. Аммо,

¹ *Молояъни* — қийматсиз нарса.

² *Таркиб* — жумла тузиш.

³ Худоёр қипчоқлар ичида ўскани учун тили ўзбекчадир. Эналаринг сўзидаги «нг» ҳарфини «нғ» равишида қалин сўзлайдир. Бу кунги фарғона ўзбекларида ҳам (айниқса қишлоқиларда) юмшоқ «нг» ўрнида қалин «нғ» ишлатиш кўб эшитиладир. Ҳозирги ислоҳ қилинган ҳарфимизда бу қалин «нг» нинг махсус шакли ёъқдир. Ёзганда (н-ғ) ҳарфларидан бир товуш ясалса ҳам, бироқ ўқуғанда ҳар ким бунини ўз махражидан чиқаролмас, янглиш ўқур. Бу қалин «нг» ўзбекча бир неча сўздагина ишлатилмай кўб эллилаб сўзда истеъ-

Анварнинг ёзган ҳар бир жумласини мусиқий каби роҳатланиб, тушуниб тинглар ва «шу бала бариларингдан ҳам ўқуғанрақ чиқар!» деб, бошқа мирзоларнинг юрагига ўт ёқар эди.

Муҳаммад Ражаб мунший кейинги кунларда муҳим тазкиралар таҳририни Анварга топширадирган бўлди. Ўзи бирар жойга кетадирган бўлса, девон идорасини Анвар қарамоғига қолдирар, ҳар бир тўғрида ҳам бошқалардан кўра Анварга ишонар эди. Зеро, Анвар ҳар бир ишни тўғри ва холис адо қилар, вазифасидан ташқари ишларга киришмас, оладирган маошидан ортиқча тамаъга тушмас эди. Бу ўрунда Анварнинг бир хусусиятини атайноқ ёзиб ўтишқа бурчлимиз: ўрус истибдод идораси ёнидаги мусулмон қозихоналари ва улардаги мирзоларни ҳам ким хотирлайдир. Ўша мирзоларнинг унар-унмаска «қалам учи» сўрашлари, кичкина ишни улғайтиб мазана¹ чиқариш ҳаракатлари ҳам бизга маълумдир.

Шу қозихона мирзолари, баайни ҳикоямизнинг мавзуи бўлган Худоёр саройи муншийларининг кичкина нусхалари эдилар. Хонга ёзиладирган арзи-додлар сарой мирзоларидан ташқарида таҳрир қилинган бўлса, аксар вақт ишқа ошмас эди. Яъни четда ёзилган ариза қабул қилинса ҳам, ариза эгаси қалам учини бегона қилгани учун аризани хонга ва сармуншийга кўрсатмай, йиртиб ташлар эдилар. Ариза эгаси натижа сўраса, «аризангизни саводсиз киши ёзган экан; жаноб илтифотсиз қолдирдилар», — деб саводиқ кишидан бошқа ариза ёздириб беришқа маслаҳат кўрсатар эдилар. Ариза бергучи иккинчи мартаба ҳаражатланиб, сарой мирзоларининг ўзларидан ёздиришга мажбур бўлар эди. Мундан бошқа, бир-бирлари устидан хонга шикоят қилиш, ўз аро битмас адоват ҳам давом этиб, аксар бир-бирларининг тегига сув ҳам қуйиб турар эдилар. Яна аксарият мирзолар хоннинг хуфиялик хизматини ҳам адо қилиб, шахсий адоват ёки хонга яхши кўруниш учун фуқародан нечаларнинг гуноҳсиз қониға чўмилиб, мудҳиш фожиъаларга ҳам сабабчи бўлар эди-

мол қилингани учун манимча алоҳида бир шакл қабул қилиш эҳтиёжи ҳис этиладир. Масалан машҳурлари: занғ, панғ, ланғ, даранғ, қаланғи-қасанғи, данғ, тўнғуз, шанғи, тўниғилламоқ, тўнғ, тўнғуч ва анғиз, тинғ бошқалар... Эски «нинг» «нг» равишида ислоҳ қилинган. Бу ёъгон «нғ» ҳам «ғ» ҳарфининг устига уч нуқта қўюлиб ёзилсамикин... (муал.).

¹ Мазана — ширинкома.

лар. Шунинг учун халқ, айниқса, камбағаллар сарой мирзолариға нафрат билан қарар, улар ёниға яқинлашишдан қўрқар, иложсизликдан икки букулиб салом берар эди.

Лекин Анвар тамаъни, шайтанатни, адоватни айниқса, хуфияликни билмас, девонда ўзига топширилган вазифанигина адо қилар, алалхусус мазлумлар донмасини хонға эшитдиришка ва яхши натижалантиришка тиришар эди. Ул ўзининг шу тўғрилиғи соясида ҳамиша анови мирзоларнинг ишига билоқасд¹ халал бериб, чиришни² бузуб турар, ҳам шу ва бошқача сабаблардан уларнинг адоватига яхшиғина ҳадаф³ ҳам бўлган эди. Бироқ, Анварнинг ҳомийси — Муҳаммад Ражаббек катта эътибор ва нуфузга молик, ҳам хонға инобатлик, шунинг учун мирзолар Анварга қарши ҳеч нарса қилолмас эдилар. Мирзолар орасида Анварга тиштирноғи билан қарши бўлган Шаҳодат муфти каби кекса мирзолар яшаганларидек, унинг истеъдод ва закосига холис мафтун бўлган Султонали каби мирзолар ҳам бор эдилар.

Шу йўсун тажриба йилидан ташқари беш сана саройда ишлаб келар эдиким, мундан ўн беш кунлар муқаддам сармунший Муҳаммад Ражаб пойгачи бир ҳафтагина оғриб, вафот этди. Анвар ўзига самимий меҳрибон бўлган бир кишидан айрилди. Неча йиллардан бери Муҳаммад Ражаббекнинг ўлумини ёки бошқача бир фалокатини кутиб, ундан сўнг бош муншийликка ўзини чоғлаб юрган Шаҳодат муфти хизмат билан қишлоққа чиқиб кетканлиги учун, муваққат равишда бош муншийлик вазифасини Анвар адо қила бошлади. Ва шу бир неча кун ичида Анварнинг бош мунший бўлиш шойиъаси юриб қолдиким, ҳозирга бу тўғрида бир мулоҳаза айтиш қийиндир. Чунки бу мансабга интилгучи казо ва казолар, шоир ва фузалолар кўбдир.

17. АНВАРНИНГ АНДИШАСИ

Анвар Шаҳидбек билан махдумнинг сўзларига қарши мажхул бир вазиятда бош қимирлатиб суфага қай-

¹ *Билоқасд* — қасдсиз, ният қилмай.

² *Чириш* — битаётган ишни бузиш.

³ *Ҳадаф* — нишон.

тди. Уларнинг чиқиб кетишларини кутиб турғандек ички эшикдан Раъно кўринди. Ҳар замон титраб, учиб кетишка ҳозир турган бошидаги сариғ атлас парчасини (рўймолни) бир қўли билан босиб ушлаган эди. Анвар Раънони шу ҳолда кўриб, суфа ёнидаги очилган гуллар устида тўхтади. Раъно келар экан, ўпкалик кўз билан Анварга кулимсиб қарар эди. Келиб суфа лабида турган бўш лаганларга тақилди.

— Бу кунги меҳмондорчилиғимиздан рози бўлган ўхшайсиз, Анвар ака, — деди қайрилиб Раъно.

— Жуда рози бўлдим, — деди Анвар ва Раънонинг ёнига келди, — айниқса, сенинг қўлинг билан тугилган мантилардан жуда мамнун бўлдим, Раъно.

Раъно лаганлардан қўлини олиб, тирсаги билан суфага суянди:

— Маним қўлим билан тугилган мантиларни қаёқдан билдингиз?

— Қаёқдан билдингиз? — деб Анвар кулди, қўлида бир дона қашқар гули бор эди, — айниқса, сенинг қўлинг нимага теккан бўлса, мен ўшани даррав сезаман.

— Мен туккан мантилар қандай экан?

— Танимайди дейсанми?

— Танимайсиз.

— Чоклари диққат билан чимтилган, тўрт бурчага иккига қовиштирилган, дўндиқ... танимайди, деб ўйлайсанми? Мен нуқул сен туккан мантиларни танлаб едим...

— Мазалиқ эканми?

— Мазалиқ нима деган сўз, — деди Анвар, — мана шу қашқарнинг қизил гули ёдингдами, биз бу гулни келтириб ўтқузган йилимиз пушти ранглик бўлиб очилган эди. Икки йил ўтмай қизил туска кирди. Биласанми бу нимадан?

Раъно Анварнинг жиддий қилиб берган бу саволига тушунмади:

— Офтоб қизартирғандир.

— Янглишасан, Раъно, — деди Анвар, — мен бу гулнинг қизариш сиррини ҳам биламан, бунинг қизаришига ҳам сен сабаб, сенинг қип-қизил лабинг...

— Ҳазилни қўйинг, — деди шу гулдек қизарган Раъно — Шаҳид семиз нима учун келган экан, сизни мирзобоши қилмоқчилар шекилли?

— Бу гапни қўй, Раъно, ишонмасанг ойнага қара,

сенинг лабинг билан шу қизил гул ранги орасида фарқ борми, мана қара?..

Анвар томонидан лабига тегизилган гулдан Раъно ўзини олиб қочди:

— Ҳазил ўлсин... Сизни мирзобоши қилмоқчиларми?

— Мени ҳар бало қилмоқчилар... Лекин бўлмаган сўз.

— Нега бўлмаган сўз, шаҳарга овоза бўлган эмиш-ку?

Анвар орқаси билан сакраб суфа лабига оёқ солинтириб ўлтурди. Раъно бояғича унинг ёнида суфага суянди.

— Овоза ҳақиқат эмасдир.

— Шамол бўлмаса, теракнинг боши қимирламас эмиш. Балки сизни мирзобоши таъйин қилурлар.

— Мени мирзобоши, таъйин қилсалар яхшими, Раъно?

— Яхшими, ёмонми, мен қайдан билай?

— Ёмон, Раъно.

— Нега ёмон?

— Ифлос иш. Агар бошқа касб топсам, ўрдани бутунлай ташлаб кетар эдим.

— Ифлос иш?.. Сизнинг бек поччангиз ҳам шу хизматни қилар эди-ку?

— Мен бек почча бўлолмайман, Раъно, Ўрдадаги тўкулиб турган гуноҳсиз қонлар, доим теварақдан эшитилиб турган оҳу зорлар маним юрагимни эзадир, тинчлигимни оладир. Яна мен мирзобоши бўлиб қолсам, бу оҳу зорларнинг, тўкилган маъсум қонларнинг ичида билфеъл¹ сузарман. Бу вақт маним азобим бевосита бўлур. Балки бунда иштирок ҳам қиларман. Чунки хонға яхши кўруниш учун кўб ишларни унинг истагича кўрсатиш, зулм пичоғини қайраб бериш, шу мансабда узоқ яшамоғимнинг асос шартидир. Лекин мен бундай виждонсизлик учун яратилмаган ўхшайман. Мадҳу сано, олқиш ва дуо замирига яширинган зулмдан фарёд, ҳақсизликдан дод маънолариға малҳам бўлиш, албатта маним қўлимдан келмас. Чунки «соябони марҳамат» виждон кенгашига қулоқ солғучи «аҳмоқ»лардан эмасдир. Дадангнинг феъли сенга маълум, Раъно. Дунёда «манфаат»дан бошқани кўрмайдир. Маним нима учун

¹ *Билфеъл* — амалда.

бу мансабдан қочқанлиғимнинг фарқиға бормай, «куфрони неъмат қиласан, ойиға фалон тилло», деб дафъатан қўрқоқлиғимға ҳукм чиқарадир. Дадангга бояғи узрларни кўрсатиш тошнинг қулоғиға азон айтиш билан бир бўлғани учун сукут қилдим. Агар орада бир киши бўлмаса эди, гарчи, бош мирзолиқ ҳозир бир хаёл эрсада, ўшанда ҳам шу овозаға бўйин сунмас эдим, Раъно.

Раъно Анварнинг кўзига тўғри тикилиб, сўзни тинглади. Унинг тусида Анварга ачиниш вазияти бор эди:

— Яхши ният билан мирзолиқни қабул қилсангиз, — деди, — аҳолидан ёрдам қўлингизни йиғмасангиз, шу ҳолда барча гуноҳ сизнинг бўйнингиздан соқит бўладир, Анвар ака.

— Тўғри, — деди Анвар, — лекин гап бунда эмас, Раъно, мен шундай бўлишини тилар эдим. Бошқалар мен тилаганча қилмайдилар, биноан алайҳи, масъулият маним бўйнимдан соқит бўлди, деб тинчланиш мумкин эмасдир. Сен тамоман бошқача тушунган бир масала, сенинг ҳаракатинг ва истагинг аксича натижаланиб турса, руҳан ёзиласан, виждонан азобланасан. Мана асли мушкilot шу нуқтададир. Йўқса гардандан соқит қилиб қўйиш ҳар нарсадан ҳам қулай вазифа, аммо маънавий мағлубият оғир масала, Раъно.

Раъно Анварнинг мақсадиға тушунди шекиллик, бир неча вақт жим қолди ва қаршисидағи йигитнинг ўйчан юзига бир-икки қараб олди.

— Демак, мирзобошилиқни қабул қилмайсиз?

— Агар топширсалар, қабул қиламан.

— Шунчалик мушкilot ичида?

— Чунки отанг буни мендан талаб қиладир.

— Отамнинг қандай бийлиги бор?

Маъсум бу саволдан сўнг Анвар энтикиб қўйди ва Раънони бир фурсат кўздан кечириб турди:

— Жуда катта бийлиги бор, — деб яна энтиқди.

Раъно қайтиб сўрамади. Гўё ул ҳам бундаги бийликка тушунган эди. Секингина лаганларга қўлини юбориб, Анварга бўштоброқ қаради:

— Чой ичасизми?

— Кейинроқ ичаман.

Раъно лаганларни кўтариб жўнади. Атлас қўйлак ичида тўлқинланиб кўринган унинг латиф гавдаси алҳол Анварнинг кўз ҳадафи эди.

— Мен хуфтанга чиқмайман, Раъно!

Раъно ярим йўлда тўхтаб, кулимсираган ҳолда Анварга қаради:

— Чиқарман! — деди.

18. ЖИЛОВХОНАДА БИР ЖАНЖАЛ

Аср намози учун масжид жиловхонасига энди уч киши йиғилган эди. Жиловхонанинг тўрида ўлтурган қора тўнлик, ўттуз ёшлар чамасида рангсиз ва ёшлигига қармасдан қуюқ соқолини баҳайбат ўстуриб, бир бурдагина юзига от тўрба оскан каби бир киши эди. Унинг ёнида бўз яхтак боғичини осилтириб, ханда-лакдек бўқоғи билан ўнг томоғини зийнатлаган ўрта яшар яна бир «хусни Юсуф» кўринар эди. Унинг қаторида ошловдек чўзуқ юзлик, оқ бўз кўйлаги ердан тўрт еллик кўтарилиб, бўз салласи гардани аралаш ўралган учунчи нозанин ўлтурар эди.

Булардан биринчи муҳтарам шу масжиднинг ёш имом ва хатиби Абдурахмон домла жаноблари бўлиб, иккинчиси маҳалланинг ширин сўз гийбатчиларидан Самад бўқоқ, учунчиси масжиднинг муаззини Шукур сўфи эди. Самад бўқоқ билан Шукур сўфи имом афандининг мулойимона, ҳам битта-битта айни мақомига чертиб ва қатор териб борган сўзига сомиъ эдилар:

— Ўрда ичида шунчалик оқил ва донолар тўлиб ётқан бир фурсатда, таҳсил кўрмаган, нодон бир гўдакка бундай улуғ бир вазифа, валлоҳи аълам топширилмас деб ўйлайман. Бу вазифани уҳда қилмоқ учун кўп гап керак. Аввало ақли солим, сониян, таҳсили томлозим, ваҳоланки, сиз айткан йигит ўткан саналар Солиҳ махдумда савод ўқуб, биздан ҳижжа¹ ўрганиб юрар эди. Баҳарҳол бу хабарга ақл бовар қилмайдир...

— Ҳа-а, тақсир, — деди Самад бўқоқ ва Шукур сўфини тирсаги билан турртти, — бу бала киму, ўрдага мирзабошилиқ ким. Замонанинг зайли минан, бояғидек Мамаражаб мирзабошининг ярдамида ўрдага киришиб қоған-да... баяғидек оппоқина бўлса Мамаражаб ўз ёнига оған-да...

Имом бўққонинг сўзини тинглаган ҳолда, икки кўзини ерга қаратқан эди.

— Юртнинг сўзига қараб айтаяппан-да, — деди

¹ *Ҳижжа* — собоқ.

Шукур сўфи, енгилган оҳангда, — ҳарчи бир неча кундан бери катта-киччикнинг оғзида шу гап.

— Кўбчиликнинг оғзини тикиб бўлардима, сўфи.

Самад бўқоқнинг бу сўнгги ғийқиллашида томоғи остидаги йўғон томирлари туртиб чиқди. Имом ҳамон икки кўзи ерда бўлгани ҳолда кичкина бошини қимирлатди:

— Ўрдадан бирар киши масхара учун хабар тарқатқандир.

— Ҳа-а, тақсир.

Шу ҳолда жиловхонага тўртинчи киши кириб келди. Буниси жиккак, қирқ билан эллийнинг ораси, елкаси туртиб чиққан Сафар бўзчи исмлиқ эди. Имомга салом бериб, сўфининг ёнига ўлтурди ва сўзга бир оз қулоқ солғач, тушунар-тушунмас баҳска араллашиб қолди.

— Иншоолло, шу йигит мирзабоши бўлар, — деди Сафар бўзчи суҳбатнинг руҳини билмаган ҳолда, — ўзи ажаб зукко йигит, фуқаропарвар бола: бўғани маъқул, а, лаббай, тақсир?

Имом ерга қараган ҳолда бошини қимирлатиб қўйди. Самад бўқоқ хўмрайиб Сафар бўзчиға қаради:

— Э, акиллай берасанда. Сафар, — деди бўқоқ, — биз нима деяпбиз-ку, сен нима деяпсан.

— Хўш, нима деяпсанлар?

— Овоза гап деяпмиза, мирзабошилиққа катта милла керак деяпмиз-а.

— У милла эмас эканми?

— Милла бўлса ҳам, хашаки миллалардан-да.

— Ашунга қоғанда чалғибсан, Самад, — деди Сафар бўзчи, — хат битишка келганда қўявур, камбағалга қайишқанини кўрсанг, ҳа, бўлди дейсан.

— Занталағинг кимга қайиша қопти?

— Ҳаммага, ҳаммага, — деди Сафар, — мени ўзимга ҳам ёрдам қилди-да, яшағуринг.

— Ҳа-а, хўш?

— Бултур ана шу кезде, — деди Сафар энгашинқираб, — бозорға саккизта бўз олиб тушкан эдим. Бирарта мушкит иғво қилдими закотчининг томоғи тақилладими, ҳарчи фалакат, қўлтуғимдаги бўзни ёппо олди, қўйди; «отанг яхши, онанг яхши, косибман, савдогар бўлсам уйим куйсин»... Асти қўйса-чи... Бир йиллик закотинг деб кўтарди, кетти. Қўлингдан нима келади, Самад. Хафалигим ошиб, уйга қуруқ қайтдим. Майда-

чуйда кутиб ўлтурган бола-чақанинг кути учти. Мол кетти — жон кетти, ишка ҳам қўлим бормайди. Энди бўлар иш бўлган десанг юрак ачийди, дастмоя ҳам ғалтакка чиқадиған. Арза-парза биттирсамми дейман. Кўчада унга-бунга кенгаш солсам, арзанг маъқул дейишди. Шу яқинда, ўзи ўрдада турадиған бир арзачи бор эмиш. Кеткан устига кеткан деб дўкон теги яримта бўз бор экан, қўлтуғимға тиқиб олдим. Ана шу тобларда сўроғлаб арзачи мирзоникига борсам, ҳозир ўрдадан келиб, энди тўнини ечиб турган экан. Ёш, навқирон йигит, «салом, алик», «ҳорма», «бор бўл». «Шундай, шундай гап; бир парча арза биттирсам, деб келган эдим». Ўрдалиққа гап уқдириш қиёматдан кейин, тақсир. Лекин бу йигитда гаврлик¹ сиёқи йўқ, Шукур сўфи. Гапка қониб олиб, қулоқ қоқмай «хўб». Арзанинг бир ерига закотчининг оти тушар экан, неча қайта сўраса ҳам билмадим, ундан кейин афти башарасини уқдириб эдим, тусмоллаб биттасининг отини ёзди, чоғи. «Энди кета беринг, арзани ўзим топшираман», — дейди. Жавобини ҳам икки кундан кейин ўзидан олар эмишман...

— Манави осонлиқни қаранг, тақсир. Дуо қилиб қалам учисига бўзни бердим, олмайди. «Ёпирай, озсиндиёв, қурғур» деб қўрқдим. «Арза ўрунласа, яна хизмат қилармиз, мирзабоши». Яна йўқ, «тоза фалакат бости» — деб турсам, «арзага ҳақ олмайман, бўзингни олиб кетавур» — дегани экан. Барака топқурни қаранг, тақсир. А, шундаққа одам ҳам бўладими, Самад оға. «Олтин олмасанг, дуо ол» — деб қўлимни очтим. Ҳа, энди буни қўявуринг. Эртаси кечқурун гула тўғрилаб ўлтурсам, эшикни бирав тақиллатади. «Ҳа, келавуринг». Дўконхонага бўз қўлтуқлаған бир киши кирди.

- Сафарбой сизми?
- Ҳа, биз.
- Арза берганмидингиз?
- Берган эдим.
- Отангизнинг оти нима?
- Маматбой.

Қўлтуғидағи бўзни олдимға ташлади. Худда кечаги бўзларим: таппа-тақ саккизта.

- Бўзларингизни олдингиз-а?
- Ҳа, олдим.

¹ *Гавр, габр* — оташпараст, исломни танимаслик.

— Хайр.

— Хўш.

Бу яхшилиқ арзадан ҳам бурун мирзабошидан бўлди, деб ўйладим. Балаларнинг кенгаши билан икки бўзни кўтариб шом пайтида мирзанинг уйига бордим. Чақирдим, чиқди. Миннатдорчилик билан икки бўзни узатдим; асти олса-чи. «Яхтакка бўзим бор, кетавуринг», дейди. «Сотиб, пулини берайми», десам «пулим ҳам кўб» дейди. Ақалли биттасини ҳам олмади. Яна дуо қилиб бўз билан қайтдим. Фаришта ҳам шунчалик бўлар, деб ўйлаб қолдим, Шукур сўфи! А, шундай йигит мирзабоши бўлмай ким бўлсин, Самадбой! Кўбни дуоסי кўл деганлар, ишонмасанглар, ана тақсиримдан сўранглар!

Ҳикояни эшитиш асноси имомда бир ғижиниш ва-зияти бор эди. Ҳикоя биткач, заҳарханда билан Самад бўқоққа қаради, дами кесилаёзган бўқоқ бундан руҳланди.

— Ёлғонни ҳам ямламай ютадиған бўлибсан-да, Сафар, — деди бўқоқ.

Сафар бўзчи тўсундан ўзгариб кетди. Ранги ўчин-қиради:

— Азбаройи худо, қасамми?

— Иккита бўзни икки қўллаб оборсанг, — деди Самад бўқоқ, — қайси аҳмоқ олмай қайтарар экан? Ёлғонни сал киши ишонадиған қилиб гапириш керак, Сафар!

— Азбаройи худо, олмади! — деди Сафар ва асабийланиб ўрнидан туриб кетди, — шу каъбатуллони-и ичида ўлтуриб ёлғон гапирган одам мусурмон эмас, кишининг қасамига ишонмаған ҳам етти маҳзабда мўъмин эмас!

Сафар аканинг аздахидил аччиғланганини сезган имом ораға тушти:

— Бундай яхшилиқни ҳар ким ҳам қила оладир, Сафар ака, — деди, — шунинг учун мирзабошининг сизга қилған яхшилиғига мен ишондим. Аммо бизнинг баҳсимиз унинг бева-бечорага қилған яхшилиғи тўғрисида бўлмай, бу одам ўрдадағи мирзоларга бошлиқ бўла оладирми, яъни ўшандоғ катта ишнинг уддасидан чиқади-рми, устидадир.

— Баракалла, тақсир, — деди Сафар бўзчи турған еридан, — менга қолса, иншоолло, уҳдасидан чиқади!

Имом Сафар бўзчиға тушана олмай, бир оз тикилиб тургандан кейин сўради:

— Унинг уҳда қилишини сиз қаёқдан биласиз?

— Худой билдирса, биламан-да, тақсир?

— Хўш?

— Ахир, кўбчиликнинг дуоси кўл-да, тақсир!

— Кўбчиликнинг дуоси кўл бўлса яхши, — деди имом, — аммо бу хизматка унинг илми кофийми?

— Ковфий, тақсир, ковфий!

— Ахир, сиз кофийлигини қаёқдан биласиз?

— Ахир... ковфий эмаслигини сиз ҳам қаёқдан биласиз, тақсир?

— Кофий эмаслигини мен шундан биламанки, — деди имом аччиғини ичига ютқан ҳолда, — бундай мансабга минадирган киши Бухоройи шарифда таҳсил кўрмаганда ҳам, лоақал Хўқанд мадрасаларида ўқуған бўлиши керак, аммо сизнинг мирзобошингиз саводхонлиқдан бошқани билмайдир.

— Билмаганини сиз қаёқдан биласиз тақсир?

— Чунки мен уни ўз қўлимда ўқутқанман... бир етим бола эди.

— Худонинг бериши, тақсир, — деди Сафар, ўйлаб-нетиб турмай, — жанобингиз Бухоройи шарифда неча йил ўқуб ниҳояти маҳаллага имом бўлдингиз... Худой бермаса шундай, тақсир. Ул бўлса мадраса кўрмасдан мирзаларнинг мирзаси бўлмоқчи; худой берса шундай, тақсир.

Сафар бўзчининг бу сўзидан имомнинг қонсиз ранги яна қонсизланған, оламинчоқ кўзи алланучка ҳолатка кирган эди.

— Аблаҳ одам экансан! — деди.

— Сиз ҳам аҳмоқ мулла экансиз! — деди Сафар бўзчи.

Имом ғазаби билан ўрнидан туриб Сафар бўзчиға хезланған эди, уни Самад бўқоқ ушлаб қолди.

— Падар лаънат, адабсиз! — деди Самад, — домлаға шундай сўзни айтасанми-я?

Сафар бўзчи турған ўрнидан силжимади:

— Чўзма кекиртагингни, бўқоқ, — деди, — қани қўйиб бер-чи тақсирингни, ёқалашсин-чи мен минан! Андишанинг отини қўрқоқ қўйдингми?!

Шукур сўфи ўрнида бақа бўлиб қолған, имом бўлса гўё ҳужум қилмоқчидек Самад бўқоқни итарар эди.

Самад бўқоқ ғийбатдан бошқа ишка ярамагани учун, имомнинг ёрдамига етиш чамаси йўқ эди.

— Шу адабсизлигинг билан, — деди Самад насиҳатомуз, — яна домланинг орқасида намоз ўқуйсанми, Сафар, а!

— Ўқумасам қутиламани сенлардан!

— Ўқумасанг бор, жўна!!!

— Ҳе... — деб сўкинди Сафар бўзчи ва жиловхонадан чиқиб жўнади. Унинг орқасича «падар лаънат жоҳил» деди имом ва илгариги ўрнига борди. Бир неча вақт учавлари ҳам сўзсиз ўлтурдилар.

— Бир ит-да, тақсир, хафа бўлманг.

Имом жавоб бермади. Яна бир неча киши келиб қўшилғач, Шукур сўфи мезанага чиқиб азон айтди. Асрни ўқуш учун масжидга кирдилар.

19. ИФЛОС БИР МОЗИЙ

Имомнинг таъби жуда сустланди. Шом ва хуфтан асноларида ҳам ҳеч ким билан сўзлашмади. Сафар бўзчининг «Бухоройи шарифда неча йил ўқуб келиб, ниҳояти маҳаллага имом бўлдингиз. Худой бермаса шундай бўлади, тақсир» — деган сўзи заҳарли ханжар каби унинг юрагида янгидан-янги жароҳат очар эди.

Дарҳақиқат, Сафарнинг бу сўзи имомнинг эски жароҳатини мудҳиш тузлаб ташлади. Бу жароҳат шу кунгача ичдангина фасодланиб юрган бўлса, бу кун Сафар бўзчи каби бир «бемаъни» бу ярани раҳмсиз суратда ёриб юборди. Самад бўқоқ ва Шукур сўфи каби бемазалар олдида имомнинг обрўсини тўкди. Бу бир ёқдан. Иккинчи тарафдан, Сафарнинг «ул бўлса, мадраса кўрмасдан мирзоларнинг мирзоси бўлмоқчи...» жумласи яна дард устига чипқон. Яъни имомнинг ҳасад ўти тўрт томондан пуфланди, гўё ул икки олов ўрта-сида қолғандек бўлди.

Анварнинг бош муншийликка ярамайдирғанлигини, илмсиз, фазлсизлигини нега бунча исбот қилишга тиришди? Сафар бўзчи каби бир «аблаҳ» билан баҳслашиб, ўзига нега бунча хафалик ордирди? Гарчи, Анварга холис қиймат бермакчи бўлганида ҳам буни Сафар каби илмсиз, нодон бир кишига тушундирмоқ учун қандай ҳожат бор эди? Бунинг сабабини сўзлашдан илгари имом афандининг ўткан тарихига бир оз

кўз ташлаб олишга мажбурмиз. Чунки бусиз ўқувчимизни таъмин қилиш мумкин эмасдир.

Ҳозирғи имомимиз — мулла Абдурахмон мундан йигирма йиллар муқаддам, қисқагина, аҳамиятсизгина «Раҳмон» исми билан аталар эди. Абдурахмоннинг отаси уламо наслидан, аммо бу шараф нима сабаб биландир, унинг отасига насиб бўлмаган, бироқ Абдурахмоннинг амаклари ота касбини ушлаб, таҳсил кўрган жойлари Бухорода катта мударрислардан саналар эдилар. Абдурахмон ёш бола экан, отаси ўлиб, онаси ва ота томонлари тарбиясида қолди. Ўн беш ёшларгача Солиҳ махдум мактабида савод ўқуғач, мударрис амакларидан Бухоройи шарифка келиб таҳсил қилишга даъват хати олди. Хатда Абдурахмоннинг бобо касблари уламолик эканини, шунинг учун бошқа касбларга уруниб умр зоеъ қилиш абаслиги¹, ўз тарбияларида таҳсил кўриш лузуми сўзланар эди. Бу даъват Абдурахмоннинг онасига ва бошқа яқинлариға жуда маъқул тушиб, уни Бухороға жўнатиш қарориға келдилар. Абдурахмон ҳам истиқболдағи мударрис, муфтилик ширин хаёллари ичида Бухороға сафар қилди.

Катта амак Бухоронинг «Хўжа Порсо» мадрасасининг мударриси бўлиб, Абдурахмон шу кишининг тарбиясига келган эди. Абдурахмон силлиққина бола, мадраса муллабаччалари албатта шундай силлиқ болаға ўч... Шунга биноан домла мударрис гарчи мадрасадан ҳужра бериш мумкин бўлса ҳам, мазкур ишончсизлик мажбуриятида Абдурахмонни ўз меҳмонхонасига жойлаштирди. Шу ҳолда Абдурахмон таҳсил бошлади.

Домла мударрис «замона бузуқлиғини» назарга олгани учун Абдурахмонни ҳалиги тўғрисида жуда қаттиғ назорат қилар эди. Бироқ, домлаларнинг бундай бузуқликқа қарши бора олишлари мумкинми эди? Уларнинг ўзлари шу «махрам» балосига гирифтор, яъни бузуқликқа манбаъ бўла туриб ҳам яна «замона бузуқлиғи»дан шикоят қилишлари ўша вақтлардағи «мадраса мантиқи»ға ҳеч бир баҳссиз сиға олур эдиким, бу тўғрида менга осила кўрмангиз. Кишининг боласини бузиш ҳар бир салласи муаззам, илми «фавқалодда», ўзи «варасатул-анбиё»² саналган зотлар назарида ва виждонида маъфу, аммо ўз ўғлиға бошқалар ўшандоғ ҳай-

¹ Абас — бефойда, беҳуда.

² Варасатул-анбиё — пайғамбарлар авлоди.

вонликни қиладирган бўлса: «Замона бузуқ, эҳтиёт шарт!»

Шу юсун домла мударрис буродарзодасини яхши эҳтиёт билан, ҳатто шомдан кейин дарбозага қулф солиб тарбия қилар, мадрасадаги оти ёмонга йиртилган хоҳ ёш, хоҳ кекса умуман, талабалар мажлисига яқинлашдирмас эди.

Киши аввало моххов ёки пес бўлмасин: бўлдими, бетдан бўлмаса — елкадан, қўлдан сув очмаса — оёқдан, ҳар ҳолда оқаберадир. Шунга ўхшаш жамият ҳам бир касал билан оғридими, унинг ҳар бир табақа ёки синфига, яна тўғриси, фардига¹ шу касал сироят² қилмай қолмайдир. Домла мударрис буродарзодасини мадраса муллабаччаларидан ҳар қанча эҳтиёт қилса ҳам, яна амният³ остида эмас эди. Мадрасадан ташқарида ҳам Абдурахмонни кўз остига олғучи «муллабаччалар» йўқ эмас эдилар, масала четларнинг кўз олайтиришига етканда, табиғий, домла мударриснинг қўлидан ҳеч иш келмай қолди.

Домла назоратни эскича давом этдириб, хотиржамъ юрғанда бир неча жувонбоз савдогарлар Абдурахмон билан алоқа қилиб қўйган эдилар. Домла мударрис эрта-кеч Абдурахмонни кўз ўнгидан юбормас, хуфтандан кейин дарбозага қулф солар, Абдурахмонни меҳмонхонада ётқузиб, сўнгра ўзи ичкарига ухлагали кирар, зиёфатка бориладирган бўлса, ўзи билан бирга олиб юрар эди. Яна шу ҳолда Абдурахмонни қандай қилиб буза олсинлар? Таассуф, бузган эдилар. Бачча-бозлиққа махсус ҳунар ва найранглар ижод қилган омилкор савдогарлардан бир нечаси «Абдурахмонча»ни йўлдан оздирган эдилар.

Домла мударрис хотиржамъ ичкарига ухлагали киргандан кейин меҳмонхонанинг кўча томон даричасига кичкина бир кесак тик этиб тегар, гўё ечиниб ётқан Абдурахмонча бу ишорадан сўнг туриб кийинар ва секингина даричани очар, эшик очилган кўчадан бир ўрим арқон тўп этиб меҳмонхонага ташланар эди. Абдурахмонча арқоннинг бир учини меҳмонхонанинг дарчасига боғлаб, иккинчи учига ўзи осилиб кўчага тушар, арқонни бўй етарлик қилиб яширгач, нарида

¹ *Фард* — шахс, кимса, киши.

² *Сироят* — таъсир.

³ *Амният* — тинчлик, хотиржамлик.

кутиб ўлтурган «одам ўғриси» билан бирга базм ўрнига жўнар эди. У ерда бўлса беш-ўн «ошиқлар» Абдурахмончани келиши он билиттифоқ «Бухоро амрлиги»га кўтариб, амру фармониға итоат қилурлар:

«Мулла Абдурахмонжон, жаноби олий, гарам, аз сарашон гардам, балонгни олай!»¹ каби мадҳу сано-ларга кўмилган «Абдурахмонча» ҳар бир ишни ўз тилагича юритар: май учун соқий бўлар, заифона кўйлак, лозим ва бошиға кокил кийиб ўн олти ёшар қиз сура-тига кирар; чойға лабини тегизиб «табаррук» қилар; дутор, танбурга йўрғалаб ўюнчи бўлар; бошидағи ко-кил билан «ошиқлар»ни раҳмсиз қамчилаб ситамгар ва золимга айланар, энг охирда.. Қисқаси бу бобдаги бор чорамиз учун ҳам ярарлиқ ҳолға келган ёки келтирилган эди.

Уч йилгача шу юсун «ошиқлар» кўнглини овлаб келиб, бир кун сир очилиб қолди. Домла мударрис бу номуска чидалмай Абдурахмонни ўз уйидан қувлади. Абдурахмон тавба қилиб, домла мударрисдан лоақал мадрасада туришни сўради. Восита-васоит билан изн ҳосил қилиб, мадрасада истиқомат қила бошлади. Энди ишрат навбати мадраса жигар сўхталарига...² Икки йил чамаси мадраса афроди³ орасида чандир каби саккиз тарафдан тишланиб юрғандан кейин соқол-мурти чи-қиб, ҳусн сармояси заволға юз тутди ва кундан-кун «бозор касодланиб» харидор озайди. Абдурахмон уч йил бўйи савдогарлар орасида «ахлоқ тузаткан» бўлса, яна икки йил мадрасада туриб шу тузалган ахлоқни «ка-молатка» эришдирди. Шунинг учун анвоъи эркаликка, неча хил мукайифотка, ранг-баранг «иззат, ҳурматка» ўрганган кўнгли бу харидорсизлик балосиға туз сепкан ярадек ачир эди. Кўбни кўрган бу кичик бош баъзи уят найрангларга ҳам уриниб кўрар, масалан «вақтсиз чиқ-қан» соқол-муртларини мўйчинак билан териб, ҳар кун ўн қайта ойнага қарар, янги харидор топиш мақ-садида кун сайин бозор-раста, кўй-гузарлар сайрига чиқар эди...

Маълумдирким, дўндиқчалар аввало оқчаси кўб, бел оғриғи кўрмаган бойларға насиб бўлурлар. Улар

¹ *Гарам, аз сарашон гардам, балонгни олай* — айланай, бошингга жоним фидо, дардингни олай.

² *Жигар сўхта* — ошиқи беқарор.

³ *Афрод* — шахслар, кишилар, кимсалар.

зерикиб ташлагач, ўрта ҳол «ташна»лар домиға тушарлар. Соқол-мурт чиқиб давангиликдан¹ хабар келгач, учунчи табақа, яъни бўйни йўғон, ғулабурлар истифодасига кечарлар. Шунга ўхшаш бизнинг Абдурахмон ҳам мўйчинак ушлаган даврида шу учунчи табақа — чойхонанишин, тавкаргир² ва бобойи банглар орасидан ўзига замин топди. Унинг бу учунчи давридаги аҳволини ёзишга қалам маъзурдир. Шу йўсун бу кейинги табақа орасида ҳам уч йил чамаси иш кўргач, ажойиб бир дунёдийда, мисли озшалоқ, ҳамма шароитлари билан мадрасалик бир безори ва чапан ҳолда баччалик даври билан видоёлашди. Чунки, башара нонға чумоли ёпишқандек соқол мурт билан тўлиб, мўйчинакка сўз берарлик бўлмади.

20. ХУШЁРЛИҚ

Ҳозир Абдурахмон ўзининг яқин мозийсида усти ширнига беланган от тезакдан бошқа бир нарса кўрмаганидек, истиқболида ҳам эпақалиқ бир ҳол тасаввур қилолмас эди. Бир неча ойлар ниҳоятда руҳсиз, кайфсиз ва дарсига ҳам ҳавсаласиз давом этиб юрди. Гўё бу кунларда бениҳоят ичкулукдан сўнг бош оғриғи даврини кечирар эди. Шу йўсун кўб вақт руҳий хасталиқ кечириб, кутилмаганда жонланиб кетди. Яъни «Ақоид»нинг шарҳига яхши тушуниш учун беш бармоғини оғзига тиққандек енг шимарди.

Юқоридаги рух тушиш даврида ул мозийсидаги каби эркалик, амру фармон ва шуҳрат учун қайғирган, кўб бош оғритиб эндиги шуҳратни мўйчинак истеъмоли билан эмас, балки ақоид, шарҳ ва ҳавоший³ воситасида топмоқчи бўлган, яъни фарди ғоясиға диний олимлик либосини кийдириш фикрига келган эди⁴. Беш йил «ғоя» учун қаттиғ берилиб, рутубатлик ҳужрада захлаб, саломатлиги учун умр бўйи аримайдирган ориғлик, рангсизлик ортдириб, йигирма саккиз ёшида «хатми кутуб»⁵ қилишға муваффақ бўлди. Беш йиллик

¹ *Давангилик* — ўсмирлик даври.

² *Тавкаргир* — қиморда ютуқдан чўтал олувчи.

³ *Ҳавоший* — ҳошиялар, бирон китобнинг шарҳига берилган шарҳ.

⁴ *Фардғояси* — Оллоҳнинг бирлигини англаш ғоясидир. Юқоридаги жумлада мана шу ғояни, яъни Оллоҳнинг яккаю яғоналиги ғоясини диний илмлар билан исботлаш назарда тутилади.

⁵ *Хатми кутуб* — китобларни ўқиб тугатиш.

ўзгаришдан сўнг домла мударрис Абдурахмоннинг эски гуноҳларини кечирган эди. Ўз ёнидан бир мунча сарф этиб, Абдурахмон учун хатм тўйи қилиб берди.

Мулла Абдурахмон Қўқон сафарига ҳозирланар эди. Кўнгли Қўқонда ўзини кутиб турган уламолик шуҳратига; муфтилик, қози ва аъламлик мансабига ошиқинар эди. Унинг фикрича, Қўқондаги қариндош-уруғлар ҳам ёш олимнинг истиқболига ҳозирлик кўргандек эдилар.

Шу йўсун ошиқлар ёр васлига ошиққандек мулла Абдурахмон ҳам ўз шахрига елиб-югуриб етди. Ул ўйлаганча истиқболга бутун Қўқон кўчиб чиқмаса ҳам, қариндош-уруғдан уч-тўрт киши, маҳалла кексаларидан иккита савобталаб чол дарбоза ёнида кутиб олдилар. Бу соддача истиқбол қилиниш Абдурахмоннинг Бухорода туриб қилган ширин хаёлига биринчи зарба эди. Уйига бориб тушти. Бир неча кунгача фотиҳахонлик, ҳордиқ чиқариш маросимлари давом этди. Лекин бундан ҳам қаноатлана олмади, билъакс, жини отланди. Чунки зиёрат қилғучиларнинг аксариси мертуқ-сертуқ қавму қариндошлар, узоқ-яқин кўз таниш мадраса талабалари ва бир неча маҳалла имомлари бўлиб, ул куткан асосий моялар¹, яъни мударрис, пешволар, муфти-уламолар ва бек-бекзодалар, бообрў ашроф ва боёнлар зиёратчилар орасида ақалли кўз оғриғи учун ҳам кўринмадилар. Бу иккинчи зарба эди.

Зиёрат қилишга «қўли тегмаган» баъзилар узр мақомида ўз уйларига «махсус зиёфат» билан чақирарлар, деб кутди. Бахтка қарши, бу умид ҳам бўш чиқди. Бир неча қариндошларнинг титраб-қахшаб қилган зиёфатлари билан «уйдан уйга ўтиб неъматлар ичида сузиб юриш» хаёли ҳам «бир хаёл» бўлиб қолди. Бу учунчи зарба эди.

Бир ой ўтмай қавму қариндошларнингда зиёфатлари ниҳоятига етиб, бева онасининг туппасига қаноат этишка мажбур бўлиб қолди. Бухорода ўйлаганча бирар мадрасанинг мударрислиги ёки бу топилмаганда мукаррирлигигина эмас, ҳатто нариги маҳалланинг имоматини олиш ҳам қийин келди. Ўзидан икки маҳалла нарида бўлган ҳозирги масжид имоматига таъйин қилмоқчи бўлган эдилар, бунга ҳам моний чиқди; мулла Абдурахмон алҳол суннатни бажо келтирмаган,

¹ *Моя* — аслзода, асл одамлар.

яъни, уйланмай, тарки суннат қилган кишининг имоматида нуқс бор, дейишиб, маҳалладаги баъзи тақводорлар эътироз қилдилар. Шундан кейин бир неча ёрдўстлар, тўй чиқимини ўзаро устларига олишиб, уни уйландириш фикрига туштилар. Бухородаги «хаёллар» зеру забар¹ бўлган ҳолда, мулла Абдурахмон уйланиш шарти билан ҳалиги маҳалла имоматига ўтди. Ҳозир шунчалик паст ишка ҳам бўйин эгиш зарурати бор эди...

Мулла Абдурахмоннинг совчилари ибтадаан² Солиҳ маҳдумнинг қизи — Раъно учун бордилар. Чунки Раънонинг ҳусни бу даҳада машҳур, ундан кейин Абдурахмоннинг ўзи Солиҳ маҳдумда савод ўқуб юрган фурсатда ёш Раънони кўрган, учунчидан — ёш олим кекса домланинг қизига уйланса, яна бир ҳусн бўлар эди. Айниқса, мулла Абдурахмон ҳануз Раънонинг эрга берилмаганлиги хабарини эшиткач, бу тасодифни истиқболининг хайрлик фоллари сирасига киритди. Раъно бу ўн йил ичида яна етилган бўлса керак, деб тўйни кутмаёқ унинг хаёлий сиймосини қучоқлай бошлади. Мактабдор домлаларга қараганда ўз илм ва мартабасини аллақанча қори қўйганликдан, Солиҳ маҳдумнинг қулоқ қоқмай домод қилишига ишонар ва бу кунми, эртами, Раънони чиндан дар оғуш этиш учун ошиқар эди. Лекин тақдир бунда ҳам уни алдади. Совчилар Нигор ойимдан бўлмаган узрни олиб келдилар: «Қизлари ҳали ёш эмиш, энди ўн икки ёшқа кирган эмиш...»

Мулла Абдурахмон хотинлар сўзига ишонмай Солиҳ маҳдумнинг ўз олдиға маҳалладан бир-иккита кексани совчи қилиб юборди. Бу совчилар ҳам яна аччиғроқ жавоб билан келдилар. «Солиҳ маҳдум қизини ўрдада мирзолик қиладирган Анвар исмлик бир йигитка фотиҳа ўқуб қўйган экан. Фотиҳа қилмаганда, албатта сизга берар экан, кўб афсус чекти».

Бу жавобдан кейин Абдурахмоннинг дами ичига тушиб, ўз тақдириға лаънат ўқуди. Аммо кўнглида Раънони оладирган Анвар исмлик йигитка қарши бир кек туғилди. Бу жавоб чиндан тўғрими, найранги йўқми, деб ўрдада хизмат қиладирган Анвар отлиқ мирзони сўраштирди. Тўғрилиғини билиш устига ҳатто бу

¹ *Зеру забар* — остин-устин, вайрон

² *Ибтадаан* — бошлаб, дастлаб.

Анварни кимлигини ҳам хотирлади: ўзи Бухороға кетар олдида Солиҳ махдумнинг мактабида ўқуб юрган ўша етим бола эмиш. Уч-тўрт йиллардан бери ўрдада мирзолик қилиб, неча тилло моҳона олар эмиш... Бу сўраштириб билишдан кейин Абдурахмоннинг ичи яна ёниб кетди; Бухорода хатми кутуб қилиб келган бир «олим», ақалли бир маҳалла имоматига хархашасиз ўталмасинда, унинг ҳаром тукига арзимаган бир бесавод етим ва баднажот исқирт ўрдадан фалон тилло вазифадор бўлсин ва шу туфайлда Раъно каби бир қизни ҳам ўзиники қилсин: бу айниқса, киши чидарлик гап эмас эди...

Мулла Абдурахмон бутун камолатини ишка қўйиб, имомат ва хатибликка шуруъ¹ қилди. Ҳар кун қавмларига амри маъруф, наҳйи анилмункар² айтиб, хусусан, ҳар ҳафта жумъа куни амри маъруфни кенгроқ доирада юритиб, кўбларнинг кўнглини эритишқа муваффақ ҳам бўлди. Изҳори фазл ниятида қилинган бу кўз бўйаш кўбларнинг диққатини ўзига жалб этиб, ҳатто унинг амри маъруфини тинглаш учун жумъа кунлари чет маҳаллалардан оғиб, кишилар кела бошладилар. Бу муваффақиятдан чатнаёзган мулла Абдурахмон кучангандан кучанар, айниқса, орада хонға тегишлик ҳукуматдор беклардан кўриниб қолса, жаннат ва жаҳаннам устидаги масалани дарҳол хонға итоат, бекларга ҳурмат билан айрибошлаб олар эди. Ҳаммабоп бўлишға қарағанда, айниқса, хонбоб бўлишға тиришар эди. Унинг бу жонбозлиғи бошқа тўғриларда бирар амалий натижага эришмаса ҳам, фақат бир важида ниҳоятда яхши самара берди. Унинг «дарёи фазли»га мафтун бўлган савдогарлардан бири қиз қариндошини бериб, ўзига куяв қилди. Яхши оилага куяв бўлганидек, шаҳардаги бошқа давлатмандлар билан ҳам алоқа боғлади ва уларнинг зиёфатлари воситасида баъзи мадрасаларнинг мударрислари, мукаррирлари билан ҳам танишди, қисқаси, бир оз бурни кўтарилаёзди. Фақат энди ўрдаға яқинлаша олса... Аммо ҳануз бу муяссар эмас-да.

Имомнинг кўнгли Анвар қаршисиға озғина кирлик эканини ўқуғувчи юқоридан онглади. Унинг кўнглида-

¹ *Шуруъ* — бошлаш, ишга киришиш.

² *Наҳйи анилмункар* — ёмонликдан қайтариш.

ги шу озғина кир Анварнинг кўтарилишидан тинчсиз эди.

— Нодон Анвар ўрдадан қувланиш ерида сармуншийлик маснадига минмакчи.

Холис муҳокама кўпинча муҳокама бўлиб қоладир. Аммо гаразлик фикр аксар сўзлағучини шарманда қиладир. Шунга ўхшаш, мулла Абдурахмон ҳам муҳокама-сига озғина гараз аралаштириб, Сафар бўзчининг аччиғ ҳақоратиға ҳадаф бўлди.

Шундай, ул Анварга кекли эди. Шунинг билан бирга Анварга қарши амалда бир иш қилиш кучидан ҳам маҳрум эди. Балки сиз «энди Имом афанди уйланиб олибдир, Раънога эҳтиёжи қолмабдир, бас, шу ҳолда кек сақлашға қандай мантиқ бор?» дерсиз. Бу жуда содда муҳокама. Аслида бу кек Раъно билан бошланган бўлса ҳам, ҳозирда доирани бошқача ушлаган. Масалан, дейсизми? Масалан, Сафар бўзчи жуда билиб сўзлади: «Сиз шунча йил Бухорода ўқуб келиб, ниҳояти маҳаллага бир имом бўлдингиз, ул бўлса...»

Битишка маҳқум бўлган кекни мана шу «неча йил Бухорода ўқуб келганлик ёки Бухороға бормаса ҳам кимсан фалоний бўлганлик» сақлаб турар эди. Агар сиз содда бўлсангиз, масалага Сафар бўзчи каби қараб «худой берса шундай» дерсиз, яна гапга тушунмассиз. Абдурахмон каби кишиларнинг табиъатиға тушуниш албатта, қийин ва тушунмаган маъқул.

21. ЁРЛИФ БЕРИШ МАРОСИМИ

Ёрлиғнинг кимнинг исмига ёзилганлиғини эрта-лабданоқ ўрдада ҳар ким сезиб қолди. Девонда эски одатича ўз ишини қилиб ўлтурғучи Анварнинг ёниға дам-бадам мирзо ва ғайри сарой ходимлари келиб, оҳистағина уни табрик этиб кетар эдилар. Анвар табрикларга илтифотсиз, оддий вазиятда, хонға эшитдирилиши зарур, атроф ҳокимларидан бу кун келган нома ва аризаларнинг муҳимини аҳамиятсизидан ажратиб, ҳудайчига топшириш учун тайёрлар, баъзиларини биринчи хонада олдиға давот-қалам қўйиб дафтар устида ўлтурган мирзо, муфтиларга ҳавола қилар эди.

Сармунший хонасида Анвардан бошқа яна икки номанавис бор эди. Бу иккиси қоғозға михлангандек

гап-сўзсиз савағич қаламни қирр-қирр қоғоз устидан юритиб турар эдилар. Бу қовоқ-тумшуғи осилиб кетканларнинг биттаси Шаҳодат муфти бўлиб, номзоди хонға манзур қилинганлардан эди. Иккинчиси шоир «Мадҳий»нинг сармунший бўлишини орзу қилган Калоншоҳ отлиғ яна бир пешқадам мирзо эди.

Биринчи хонадаги ўн бешка яқин мирзолар ҳам турлиси турли вазиятда: Султонали мирзоға ўхшаганлар ер остидан ёнидағисига кулиб муомала қилар ва баъзилари Шаҳодат муфти каби тўнини тескари кийиб олган кўринар эди. Анвар ёнидағиларнинг бу ўзгаришларидан сиқилгансумон ҳар бир аризани кўриб чиқиш ораси уларга қараб олар эди. Қаршисидаги иккиси гўё мум тишлаган каби сўзсиз эдилар.

— Бу кундан мени мазох қилиб бошладилар, — деди ниҳоят Анвар, — гўё мен сармунший бўлар эмишман...

Шаҳодат муфти савағич қаламини давотка бир-икки тикиб олғач, кўзи қоғозда экан, жавоб берди:

— Бўлсангиз ажаб эмас...

— Йўқ, — деди Анвар ариза буклаб, — сиз қишлоқда бўлганингиз сабабдан келгунингизча ишлар тўхтаб қолмасин, — деб вазифамдан ташқари ишларга уриндим. Эртадан бу вазифани ўзингиз олингиз, тақсир, мен бу мазохларга чидай олмайман.

Шаҳодат муфти қарийб бутун кўкрагини ёпқан баҳайбат мошгуруч соқолини қалам билан таради:

— Мазох бўлмаса керак, — деди билинтирмайгина энтикиб, — алҳол ёшсиз, муҳофазангиз бутун, зерикиш сизнинг учун айб бўлади... Биз энди бу ишни кўп қилиб зерикканмиз...

— Албатта, — деди муфтининг ёнидағи Калоншоҳ мирзо кўзини қоғоздан олмаган ҳолда, — мазохларга кулоқ солиш керак эмас.

Анвар табрикларни бир қадар ҳақиқатка яқин кўрар эди. Аммо уларга «мазох» деб таъбир қилиши, ўзини маълум ўнгғайсизликдан қутқариш ва уларга ҳам енгиллик бериш учун эди. Бироқ Калоншоҳ мирзонинг кейинги сўзи яна уни эзиб, очикдан-очик бўлган бу адоватка қарши қандай муқобала қилишдан ожиз келди. Шу ҳолда биринчи хонанинг даҳлизидан ҳудайчи кўринди ва турган жойидан Анварни чақирди:

— Мирзо Анвар!

Анвар, ҳудайчи учун ажратқан аризаларни қўлига олиб ўрнидан турди:

— Аризалар тайёр... Ҳузурингизга чиқармоқчи бўлиб турган эдим¹.

Ҳудайчи бошини чайқади:

— Аризаларни ҳозирча қўйиб турингиз, — деб ерга ишорат қилди, — ўзингиз мен билан бирга келингиз.

— Қаёққа, тақсир?

— Ҳузури муборакка.

Мирзолар бир-бирларига қарашиб олдилар. Шаҳодат муфти бўзрайиб ҳамроҳига қаради. Анвар эса қўлида аризалари билан ҳайрат ичида эди. Даҳлизда уни кутиб турган ҳудайчи яна танбеҳ қилди:

— Мен сизга айтаман, Анвар.

Анвар, қўлидағини ўз жойига қўйиб, ҳудайчи орқасидан чиқди.

Хон тахтда эди. Ўнг тараф курсида Абдурахмон офтобачи² ва сўлда шоир мулла Ниёз домла қўл боғлаб ўлтурар эдилар. Биринчи хонадан Худоёр ҳузурига кирадирган эшикнинг икки ёнида ойболта кўтарган икки жаллод сурат каби қотқонлар, улар қаторида хон улуғлари — аъён ва сарой беклари чизилишиб ўлтурганлар эди.

Ҳудайчи «ҳузури муборакка» кириб таъзим қилди...

— Чақирдингма? — деди хон.

— Тақсир.

— Изн берамиз.

Ҳудайчи қўллик қилган қўйи орқаси билан юриб, биринчи хонанинг даҳлизига келди ва даҳлизда кутиб турган Анварни «ҳузури муборак» сари йўлга солди.

Анвар «ҳузури муборак»нинг эшигида тўхтаб, таъзим адо қилди ва унинг ёнидагиларга ҳам ярим таъзим ишорасини берди.

— Ишларинг яқшима, мирза? — деб сўради хон.

— Дуолари баракасида, қиблагоҳ, — деди Анвар.

Хон мулла Ниёз домлага қаради:

— Бу жигит бизнинг мирзалар орасида ўбдан кўринадиди, — деди.

Домла Ниёз ўрнидан қўзғалиб олди.

— Файзи шаҳаншоҳий.

¹ Ариза ва бошқа гаплар хонга фақат ҳудайчи томонидан тақдим қилинадир (муал.).

² *Машхур офтобачи* — Мусулмонқулнинг ўғли (муал.).

— Мен бу жигитни мирзабаши қилмақчи бўлдим, — деди хон ва тизаси тегидан бир қоғоз олиб, домла Ниёзга узатти, — ўқунг, домла.

Домла Ниёз ўрnidан туриб, қоғозни олиб ўпди, Абдурахмон офтобачи ва унга эргашиб биринчи хонадаги аъёнлар баробар ўрунларидан туришдилар.

Домла Ниёз турган кўйи ёрлиғни ўқуди:

«Ба исми субҳонаҳу. Амруллоҳи фаризатун ва амруно вобиж¹. Бизким Фарғона мамлакатининг хоқони султон ибни султон, аъни Сайид Худоёрхон сўзимиз: Жулуси солисамизнинг² учунчи санаси мUTOбиқи³ 1287-нчи ҳижрия⁴ моҳи сафарнинг 25-нчиси⁵, ушбу ёрлиғимизни бердик хўқандлик мулла мирзо Анварфаким, мазкур мулла мирзо Анвар бинни Салимбой шаъри шариф узра устивор туруб, амримизга инқиёд⁶ этиб девонбеги унвон дигар садри муншийлик умури⁷ вазойифаларимизни кама янбағи⁸ адо қилғай деб. Адойи ҳадама⁹ асноси биз амири вазифа мутлақалъинон¹⁰ дорус-салтананинг¹¹ ҳаққи шаръийсиға ҳиёнат қилишдан ижтиноб¹², адолатимиз ойинасини даноат¹³ ғубороти бирлан халалдор айлашдин парҳез, арзи доди фуқаромиз суръати истимоъида¹⁴ ихмол¹⁵ ва сустлик кўрсатмай интишори¹⁶ адолатимиз кўшишида субҳи шом машғул ва мабзул¹⁷, диққат ва эътибори том қилғай деб ва яна мазкур исмига ёрлиғ мактаб бўлмиш итоатига афродил¹⁸ девонхонамиз маъмурлар¹⁹ деб, муҳри шоҳонамиз бирлан ушбу ёрлиғни таъкид ва тақрир²⁰ этдик».

¹ Оллоҳнинг амри фарздир, бизнинг амримиз вожибдир.

² Жулуси солиса — учунси марта ўлтуриш (тахтга).

³ МUTOбиқ — мувофиқ, уйғун.

⁴ Мелодий ҳисоб билан 1872 йил.

⁵ Моҳи сафар — сафар ойи, қамария йил ҳисобида иккичи ой номи.

⁶ Инқиёд — буйсуниш.

⁷ Умур — ишлар.

⁸ Кама янбағи — талаб даражасида, кўнгилдагидек.

⁹ Адийи ҳадама — хизматларни бажариш.

¹⁰ Мутлақалъинон — ўз-ўзига мустақил.

¹¹ Дорус-салтана — мамлакат.

¹² Ижтиноб — четланиш.

¹³ Даноат — паскашлик, тубанлик.

¹⁴ Истимў — эшитиш, қулоқ солиш, тинглаш.

¹⁵ Ихмол — эътиборсизлик.

¹⁶ Интишор — ёйилиш, тарқалиш.

¹⁷ Мабзул — бағишламоқ.

¹⁸ Афрод — одамлар, кишилар.

¹⁹ Маъмур — амп қилинган.

²⁰ Тақрир — қарор.

Домла Ниёз ёрлиғни тугатиб, қоғозни манглайиға кўтарди ва икки кўллаб Худоёрға узатди.

Худоёр ёрлиғни олиб қаршида бош букиб турған Анварга ишорат қилди. Анвар югуриб келиб, ёрлиғни олиб ўпти ва уни салласига санчиб, орқаси билан юриб, илгариги ўрниға бориб тўхтади.

Домла Ниёз Анвар тарафидан дуоға кўл очти:

— Давлати шаҳаншоҳи рўз-барўз афзун, душманони амир-алмўъминини сарнигун бошад. Оллоҳи таоло сояи зиллаллаҳиро, аз сари раиятон кам накунад...¹

*Нудовандо, бигардоний балоро,
Зи офатҳо, ниғаҳ дорий ту моро.
Ба ҳаққи ҳарду гисӯи Муҳаммад,
Забун гардон забардастони моро²*

Дуо асноси, айниқса, биринчи хонадаги аъённинг йиғи ва риққат оҳанглик «омин, омин» садоари «ҳузури муборақ»ни титратти. Дуодан кейин ҳудайчи икки тўн келтириб, кимхобни домла Ниёзга ва қора бахмалдан тикилган мирзобошилиқ хилъатини Анварга кийдирди. Кимхобни кийиб олғач, мулла Ниёз «саховатда Ҳотамитойдан, адолатда Нўширавони одилдан» ортиғроқ ул жанобнинг ҳаққиға яна янги дуо ва санолар тўқуди, гўё «амиралмўъминин»ни кўмди ва ўзи ҳам қайнади. Бундан сўнг маросим итмомига³ этиб, Анвар секин-секин орқаси билан юриб биринчи хонага ва ундаги аъённинг табрикларига кўмилиб, даҳлизга чиқди.

Анвар девонхона саҳнига етканда ичкаридаги каттадан кичик мирзо, муншийлар янги бошлиқларини муборақбод қилғали ўрунларидан қўзғалдилар. Ҳозир баъзиларининг устида бояғи «онглашилмовчиликлар» гўё бўлмағандек, ҳатто мулла Шаҳодат муфти ҳам ҳеч нарсани кўрмағандек, ўз умрида биринчи мартаба Анварнинг ҳурматига ўрнидан турди.

¹ Шаҳаншоҳнинг давлати кун сайин кўпайиб, амиралмўъмининнинг душманлари ёёқ бўлсин. Оллоҳ таоло худо соясини фуқаро бошидан кам қилмасин.

² Эй худо, сен балоларни қайтарғучидирсан,
Офатлардан бизни сақлагучидирсан.
Муҳаммаднинг икки қоили ҳурматига,
Бизга қолиб келгучиларни забун қил (муал.).

³ Итмом — тамомлаш, тугаллаш.

— Муборак, муборак! Боракалло, мирзо Анвар! — деди.

Баъзи муншийлардаги ярим соатлиқ бу ўзгаришдан таажжуб қилинмасинким, бунинг сабаби оддий ва очиқдир. Сармунший — демак, агарчи соқоли кўксини тутқан Шаҳодат мафти кабиларнинг бўлса ҳам ҳўжасидир. Шу соатдан бошлаб уларнинг тақдири шу бир кишининг қўлидадир.

Анвар самимий ва риё аралаш табриклардан анча унғайсизланган эди. Бошидаги ёрлиғни қўлиға олиб, ўз-ўзидан таажжубланганнамо атрофидаги мирзоларға қаради:

— Жанобнинг амирлари билан, — деди Анвар уларга хитобан, — энг оғир ва жавобгарлик бир хизматни ўз устимга олишқа мажбур бўлдим. Бу мажбуриятим ўзимга эътимод қилганимдан эмас, балки сизнингдек оталарим, оғаларимга такагоҳ деб ишонганимдандир. Ўйлайманким, бундай мажбуриятда қолган бир укангизни албатта ерга қаратмассизлар ва ундан марҳаматларингни аямассизлар... Мен сизларнинг сояларингизда тарбияландим, менга ўз шогирдларингиздек муомалада бўлиб келдингизлар. Бу кун мен расман сизларга бошлиқ бўлиш мажбуриятида қолган эканман, яна ҳеч аҳамияти йўқдир. Мақсад: мундан кейин ҳам менга кечаги Анвар каби такаллуфсиз муомалада бўлишларингиз ва ҳўрматлар билан мени ранжитмасликларингиздир. Чунки содда муомала яқинлиқ ва меҳрибонлиқ белгисидир.

— Бу кунгача биз сизни марҳум мулла Муҳаммад Ражаббекнинг шогирди бўлганлигингиз учун эҳтиром қилмадик, — деди жавобан Султонали мирзо, — балки сизнинг истеъдодингизни ҳўрмат қилдик. Мундан сўнг ҳам бош мирзолигингизни эмас, мирзо Анварлигингизни эҳтиром қилармиз.

Мулла Шаҳодат муфти ер остидан Султоналига ҳўмрайиб қаради ва нос отиб ўз жойиға бориб ўлтурди.

— Сиз ҳамиша мени муболағангиз билан уялтирасиз, мулла Султонали ака, — деди Анвар. — Агар менга ҳўрмат лозим бўлса, муболаға билан эмас, яна такрор айтаман, бир қариндошингиз қаторида такаллуфсиз муомала қилиш билан бўлсин.

Фотиҳадан сўнг ҳар ким ўз ишига ўлтурди. Анвар

ҳам баҳмал тўнни еча бошлаған эди, ёниға Султонали мирзо келди:

— Анвар, сиз уйга борсангиз яхши эди.

— Нима учун?

— Ёрлиғ олғанингизни хабар қилиш учун шаҳарга ҳозир жарчи чиқар. Уйингизга сизни муборакбод қилғали кишилар келса...

— Аввало меним уйим йўқ. Ундан кейин мени муборакбод қиладирған танишларим ҳам йўқ, — деди Анвар қўл силтаб, — бундан хотиржамъ бўлингиз.

— Ёшлиқ қиласиз, Анвар.

Анвар жавоб бериш ўрниға кулимсираб қўйди ва жойиға ўлтуриб, аризалар кўра бошлади.

22. АДРАС ТЎН ВА ИССИФ НОН «ФОЖИБАСИ»

Ёрлиғ олишнинг иккинчи соатларида бутун шаҳарга бу хабар тарқалиб кетди. Ўрда жарчиси бозор ва уруниш жойларда тўхтаб:

— Айюҳаннос! Билмаган билсин — эшитмаган эшитсин:

*Вақтики, ажал паймонаси тўлди,
Муний мулла Муҳаммад Ражаббек ўлди!*

*Ғазл боғида очилған бир гул,
Яъни гул шоҳиға қўнған булбул.*

*Ба номи мулла мирзо Анвар,
Камолиға мусалламдир¹ аксар.*

*Ҳузури муборакдан олиб ёрлиғ,
Майдони қаламкашликда қилур сухандонлиғ.*

*Ҳар кимсанингим бахти кулса,
Шоҳиға жону дил ила хизмат қилса.*

*Лутфу шоҳонага сазовор бўлғай.
Атрофи зару зевар ила тўлғай!..*

манзумаси билан жар солиб юрар эди.

¹ Мусуллам — тан бермоқ, қойил бўлмоқ.

Кечаги хабарларга кулги ва мазох тариқасида қараган шаҳар уламо ва ашрофлари бу кунги ҳақиқат олдиди ҳар замон ёқа ушлаб: «Тавба, бу қандай бемазалик? Бир беному нишонга бунча илтифот!» дер эдилар. Шаҳарнинг аксарият қисми бўлган камбағал-косиблар бу масала устида бир хилдароқ фикр қилиб «ким бўлса ҳам ўзи инсофлик бўлсин, нима дединг-а, Мама-райим?» каби содда жумла билан ўз орзуларининг нимада эканини гавдалантирар, аммо Анварга иши тушиб, унинг шафқатини кўрган Сафар бўзчи кабилар бу хабардан жуда ҳам хурсанд: «Қилмишидан топти бу йигит, бўғани жуда маъқул» деб, янги мирзобошининг таърифини қилар эдилар.

Махдум бу хабарни илгаридан кутиб турган бўлса ҳам, яна шошиб қолди. Сўйинчига келган йигитни тўхтатиб қўйиб, дарҳол икки болани меҳмонхонани супуриб жой солишқа буюрди ва бошқа болаларни ёппа озод қўйиб юборди. Алпанғ-талпанғ ичкарига кириб, ўқуғчи қизлар ичидаги Нигор ойимни ўз ёнига чақирди:

— Ҳай, — деди, — Анварингдан киши келди, сандиғингни оч-чи!

Нигор ойим махдумнинг шошиб айткан бу сўзига тушунмади.

— Анвардан нима учун киши келади, сандиқни нега очай?

— Хай аҳмақсан, — деди махдум энтикиб, — Анвар ёрлиғ олган, сўйинчига йигит келди; сандиқни очиб, шунга бир нарсa бериб юборайлиқ, дейман, тез бўл!

Нигор ойим ҳам шошилинкаради, уйга кириб, сандиқнинг калидини тополмай тўрт томонни излар, махдум даҳлиздан туриб уни койир эди. Калид топила бермагач, махдумнинг тоқати тугади, чиқиб қизлар ичидан Раънони чақирди.

— Топдим, топдим! — деди Нигор ойим.

Махдум уйга қайтиб кирди. Нигор ойим сандиқни очиб сўради:

— Қандай тўндан олай?

— Бўздан ол, бўздан.

Шу вақт Раъно ҳам уйга кирди. Махдум қизига қараб кулди:

— Бахтинг-да, қизим, — деди, — Анвар аканг сармунший бўлибдир.

Раъно кулимсираб четка қаради:

— Мени нега чақирган эдингиз?

— Сандиқнинг калидини биласанми, деб чақирган эдим, калид топилди.

Нигор ойим бир бўз тўнни олиб, эрига кўрсатти:

— Шуниси бўладими?

— Ҳа, бўлади, ташла.

— Ўрдадан келган кишига шу тўнни бериб бўлармикин?

Раъно ҳам бўз тўнга эътироз қилди:

— Бериб бўлмайди, уят.

Махдум ўйлаб қолди:

— Бўлмаса, — деди иккиланиб, — жўнроқ адрасдан ол-чи, — Нигор ойим бир адрас тўн олиб махдумнинг қўлига берди. Махдум тўнни ёруққа солиб кўрди:

— Йўқ, адрас ҳайф, Раъно, — деди тўнни таҳиға солиб, — ҳалиги бўзни беравур.

— Бўз тўн бергандан, бермаган яхши, — деди аччиғланиб Раъно, — арзимаган нарса учун Анвар акамни уялтирасизми?

Раънонинг ёниға Нигор ойим ҳам қўшулди:

— Киши уялғулиқ бўлмасин, Раъно.

— Ҳайфда, ҳайф, — деди махдум, адрас тўнни салмоғлаб кўриб. Бояғи шошилиш ҳолати ҳозир йўқ, аммо юзида ачиниш вазияти бор эди. — Увол-да, увол, қизим, ипаги жуда қуюқ экан.

— Ипаги қуюқ бўлса, ҳеч нарса қилмас, — деди асабийланиб Раъно. — Кишининг иззати-нафси ундан ҳам қуюқ.

— Хайр, хайр, — деди махдум, адрас тўн билан видоълашқандек. — Сен қизларингни озод қўй, Нигор, дастурхон тайёрлаб, чой қайнат. Фотиҳага одамлар келса керак. Сен Раъно, сочларингни ювиб, сал одамшаванда бўлиб юрсанг бўлмайдами, қизим?

Махдум шу сўзни айтиб чиқди. Раъно махдумнинг орқасидан нима учундир кулиб юборди. Нигор ойим югуриб эрининг орқасидан чиқди:

— Ҳай, Раъно! — деди ҳавлида кетиб борган махдумга, — нонларимизнинг суви қочқан, ҳамир қилишға вақт оз, бозордан иссиғ нон олдирасизми?

Бу гап махдумга адрас тўннинг алами устидан туз сепкан таъсирини берди.

Ҳавли ўртасида бош қашиниб қолди ва кўзини қисиб, хотинига қаради:

— Жуда қаттиғми? — деб сўради.

— Жуда қаттиғ, ҳатто ушатишқа ҳам кўлнинг кучи етмас.

Жавоб яна фалокатлироқ эди. «Хўб, нон олдираман» дейишқа ҳам махдумнинг мажоли қолмаган ҳолда бошини қуйи солиб, жавобсиз ташқариға жўнади. Меҳмонхона саҳнида кутиб ўлтурган йигитка ўз кўли билан адрас тўнни кийдирди. Йигит дарбозадан чиққунча ҳам махдумнинг кўзи «хайф кеткан» адрас тўнда, ҳатто ундан Анварнинг келаётқан хабарини сўрашни ҳам унуткан эди. Ҳавли супурғучи бола сув сепмай чангитиб юборгани учун уни «аблаҳ, кучук!» деб койиди. Меҳмонхонада кўрпача ёзиб турган боланинг ёниға кириб, кўмаклашди ва боланинг уқувсизлигидан ранжиб, буни ҳам бирмунча ачитиб олди.

— Сен чопиб гузарга чиқ, — деди болаға, жой солиниб бўлгандан кейин. — Катта толнинг тегида Совур новвойнинг дўкони бор. «Махдум домлаға йигирма дона нон керак экан. Ҳархи қанчадан?» деб даррав сўраб кел. «Махдум домлаға» дегин, «арзон қилиб айтар эмишсиз, пули нақд эмиш» дегин... «Янги мирзобошининг ўрдадан меҳмонлари келар экан» дегин... Югур!

Болани нарх билишқа жўнатиб, ҳавлиға чиқди. Ҳавлидаги бола сувни кўб сепиб, ерни лой қилиб юборган эди, яна койиди ва дарбоза олди — кўчаға ҳам сув септириб, ичкари кирди.

— Қизларни озод қўйибсан, яхши, — деди махдум Нигор ойимға. — Биз-ку, шу хабарни кутиб турган эдик. Шундай бўлгандан кейин, нон-понингни тўғри-лаб турмайсанми; ун бўлса-ку бор, аблаҳ, қани менга уч-тўртта нонингдан олиб кўрсат-чи.

Раъно онасининг сўзи билан қутидан беш-олти дона нон олиб, дадасининг кўлиға берди. Дарҳақиқат, бирибига ўхшамаган нонлар тарашадек қотиб қолган эдилар. Махдум уруниб кўриб, биттасини ҳам синдиришға кучи етмади. Раъно юзини четка ўгуриб, кулиб турар эди. Махдум урина-урина ниҳоят ўзи ҳам кулди.

— Зор қолғуринг жуда ҳам қотипти-да, кун ҳам иссиқ-да, Раъно?

Бу сўздан Раъно баттарроқ кулиб юборди. Нигор ойим ҳам кулимсиди:

— Ахир, ўзингиз кечагина мен хамир қилай десам койидингиз, — деди Нигор ойим. — Биз-ку майли, кун бўйи ишлаб келган Анварга жабр. Шунчалик рўзғор қилиб, лоақал юмшоғроқ нон едирмасак... Киши жуда ҳам уялади.

— Мен иссиқ нонга бола юбордим, — деди махдум қаттиғ нонларни Раънога бериб. — Анварга жабр бўладир, деб ўйласанг мундан кейин ўзига лойиқ, оз-оз нон ёпиб тур. Сен билан мен бўлсақ қаттиғ нонни ҳам ея берамиз: жаззаси чойга бўктириш-да.

Махдум айтмаса ҳам Нигор ойим Анвар билан Раънога яширинчи юмшоқ нон ёпиб берар, фақат бу кун ўша нондан бир-иккита қолган эди. Махдум энди нон сотиб олишни бўйнига олиб, ташқарига чиқди. Нарх билиб келган болаға йигирма пул бериб, орқаси куймаганини олиш шарти билан нонга юборди.

Анварнинг «танишсизлиқ ва уйсизлиқ» фикрининг аксича фотиҳахонлар ҳам кўриниб қолдилар, иккинчи, учунчи дурукум фотиҳахонлар келгандан сўнг, махдум Анвар олдиға киши юбориб, уни чақиртириб келишка мажбур бўлди.

Шу кун кечкача шаҳарнинг ҳамма табақаларидан ҳам фотиҳахонлар келиб турдилар. Ҳатто Анварнинг нодонлиғидан кулиб ёқа ушлаган уламолар, бой ва ашрофлар муборакбодчиларнинг аксариятини ташкил этар эдилар. Чунки бу кейинги табақа замонасозлиқ, мувосо¹ ва тадбир орқасида яшағучидирлар. Анвар ўзини табрик қилғучи уламо ва ашрофлар юзидан очиқ равишда риё, шайтанат ва тамаъ ўқур, камбағаллардан содда самимият кўрар эди.

23. КИТОБ СЎЗИ

Асрдан бир оз илгарироқ эди. Махдум дарбоза ёнида муборакбодчи мударрислардан бирини икки букланиб таъзим қилган ҳолда узатар эди. Ҳазрати мударрис хайрлашқан жойида яна тўхтаб томоқ қириб олди.

— Ҳай, мулла Солиҳ, яна бир гапни саҳв қилибман,— деди ҳазрати мударрис. Солиҳ махдум югуриб ҳазратнинг ёнига келди. — Мирзога айтишни эп кўрмадим; масалан, ривоят ва ҳоказо масалаларга ҳожат туш-

¹ Мувосо — мураса қилиш, келишиш.

са, биздан бегона қилмасин... Жанобингиз шуни ҳам таъйинлаб қўясиз.

— Хўб, тақсир, хўб.

— Фаромуш қилмассиз, албатта?

— Хотиржамъ тақсир.

Махдум уламо, амалдор ва ғайрилардан шунинг каби сипоришларни тўрт-беш соатдан бери қабул қила-қила жуда мияси суюлган эди. Ҳозирги илтимосни ҳам ўшалар қаторида бўйнига олиб, ҳазрат мударрисни жўнатди.

Нари-бери бўз салласини бошига чулғаб, сарпойчан кафшини шап-шуб босиб, дарбозадан ичкарига кириб бормоқда бўлган Сафар бўзчини махдум тўхтатди:

— Хўш, хўш, ука, — деди Сафар бўзчиға. — Йўл бўлсин сизга?

Чунки махдум муборақбодчи камбағаллар уёқда турсин, ҳатто уламо ва бойлардан ҳам ҳозир зериккан эди. Бу зерикишка иккинчи мартаба нон олдиришнинг ҳам алоқаси бор эди. Сафар бўзчи остона ёнидан махдумга қийшайиб қаради:

— Лаббай, тақсир? — деди.

— Йўл бўлсин сизга?

— Мирзо Анвар инимга худо мартаба ато қилган емиш деб эшитдим, — деди Сафар бўзчи, — пиримни зиёрат қилай, деб келяппан.

— Келганингиз маъқул, илло ўзи ҳозир жуда чарчаб қолганда, четдан дуо қилиб турсангиз ҳам кифоя, ука.

Сафар бўзчи бошини қашиб, яна махдумнинг афтига қараб қўйди:

— Зиёрат қилиб чиқа бераман, тақсир. Бошқа гап йўқ, тақсир.

Махдум Сафар бўзчининг илгарисига ўтти:

— Майлику, ука, ранжитасиз-да.

— Садағаси кетай мирзонинг, — деди Сафар бўзчи махдумнинг қаториға бориб, — барака топқурнинг ўзи ранжийдирган йигит эмас, хоксор-да, тақсир, кўрсангиз биларсиз-ку, мен минан жуда қадрдон-да, тақсир.

Махдум асабийлашиброқ Сафар бўзчининг бетига қаради. Сафар бўзчи ҳам махдумга бир оз тикилиб тургач, илжайди.

— Кўрсангиз биларсиз, мен минан жуда қадрдон-да, тақсир, — деди яна ва махдумга илтифот қилмай,

ичкарига юруй берди. Бир неча мартаба келиб Анварнинг меҳмонхонасига ўрганиб қолган, шунга биноан бу тўғрида махдумнинг ёрдамига муҳтож ҳам эмас эди.

Анвар меҳмонхонада Шаҳидбек ва яна бир саркарданамо билан сўзлашиб ўлтурар эди. Сафар бўзчини даҳлизда кўриб ўрнидан турди. Иккиси неча йиллик қадрдонлар каби самимий кўришдилар. Сафар бўзчи кўзида ёши билан Анварни табрик қилди. Анвар унга ўз ёнидан жой кўрсатиб ўлтуришдилар. Сафар бўзчининг фотиҳасига анови икки бек аранг қўл кўтариб қўйдилар.

— Закотчидан тинчмисиз? — деб Анвар кулди.

— Худойга шукур, давлатингизда, мирзам.

— Бозорлар яхшими?

— Бир навъи... ҳарчи тириклик тебраниб туради, ука.

Сафар бўзчининг бояғи ҳаракатидан аччиғланиб ташқарида қолган махдумнинг кимни ҳам бўлса ичкарига таклиф қилган товши эшитилди. Сафар билан Анварнинг сўзлари бўлинишка мажбур бўлди.

Мулла Абдурахмон Анвар билан ёнма-ён ўлтурғучи «дўсти» Сафар бўзчини меҳмонхонанинг даҳлизига киришидаёқ кўриб қолди ва сариқ туси бўзариб кеткан ҳолда ичкарига қадам узди. Сафар бўзчининг ҳурмати учун лоақал қимир этмаган беклар ҳам мулла Абдурахмоннинг истиқболига қўзғалишдилар. Махдум мулла Абдурахмон билан Анварни бир-бирларига танишдирди.

— Балки хотирларсиз, мирзо Анвар, — деди махдум, — сиз маним қўлимга келган йилларингизда мулла Абдурахмон акангиз ҳам бизнинг мактабда ўқур эдилар.

— Хотиримда. Хўб саломатмилар, тақсир?

— Алҳамдулиллоҳ, — деди Абдурахмон ва ер ости-дан Сафар бўзчиға қараб қўйди, — мартабалари муборак бўлсин.

— Қутлуғ, тақсир, қани, марҳамат қилсинлар.

Ўлтуришдилар, фотиҳадан сўнг яна бир даража аҳвол сўрашилди. Ҳозирги тасодуф жуда қизиқ тушкан эди. Мулла Абдурахмон бу учрашишдан ниҳоятда ўнгайсизланган. Анварни табрик етиш учун оғиз очишга қодир эмас ва ҳар замон қаршисидағи «бемаъни»га

қараб қўяр эди. Шу ҳолда бир неча фурсат сўзсиз ўлтуришкандан кейин Анвар кўбчиликни дастурхонга таклиф қилди ва Шаҳидбек мулла Абдурахмонни сўзга тортди.

— Нима лавозимотдалар, тақсирим?

— Имоматда, — деди Абдурахмон ва ер тегидан Анварга кўз юбориб олди, — Бухородан келганимиздан бери имоматдамиз...

Мадрасада ҳам бирмунча мукаррирлигимиз бор...

— Кўб яхши экан; имоматлари қайси маҳаллада?

— Бизнинг маҳаллада, — деди сўзга аралашиб Сафар бўзчи, — тақсиримнинг илмлари жуда дарё, ўзлари Бухорода хатим китоб қилганлар.

Шаҳидбек гўё кўнгил учун яна:

— Кўб яхши экан, — деди.

— Мулла Абдурахмоннинг илми дарҳақиқат яхши бўлган деб эшитаман, — деди махдум.

Сафар бўзчи мулла Абдурахмоннинг тилагига қарши яна сўзлаб кетди:

— Яхшилиққа келганда — яхши, бироқ тақсиримнинг толеълари бир оз пастлик қилиб туради. Бўлмаса мударрислик, муфтилик, мирзолик — буларнинг барисига ҳам тақсирим етук... Фақат толеъ паст-да, бек бобо. Мана энди мирзам оталиқ қилиб ўрдадан бирар иш топиб берсалар, тақсиримга ҳам офтоб тегса ажаб эмас. Ўзлари ҳам бир ҳафтадан бери мирзамнинг ҳақларига дуода эдилар... а, тақсир, шундай эмасми?

Мулла Абдурахмон Сафар бўзчининг қаршисида ҳозир ҳар бир разолатка ҳам бўйин эгар эди. Манглайидаги терини артиб, бесаранжом аҳли мажлиска қараб чиқди ва ғулдирағансумон: — Шундай, — деб юборди.

Махдум Сафар бўзчини мулла Абдурахмон тарафидан воситачилик учун жўрттага келган, деб ўйлади.

— Мулла Абдурахмон ўзимизники, — деди махдум, — албатта мирзо Анвар қўлидан келган ёрдамани аямас.

— Албатта, мунший тариқасида ўрдага олинса ҳам бўлади — деди утга¹ бек.

Анвар ваъда бериб қўйишни эп билмаганликдан, сўзсиз ўлтурар эди. Мулла Абдурахмон ҳар замон манглай терини артиб олар эди. Сафар бўзчи тунови кунги адабсизликни тақсиримнинг кўнглидан чиқардим, деб

¹ Утга — нариги, анови.

мулла Абдурахмоннинг кўзини учратишка ва озгина бўлса ҳам тақсиримдан миннатдорчилик олишга тиришар эди. Бир мунча вақт шу кўйи сўзсиз ўлтиришкандан кейин беклар фотиҳа ўқуб қўзғалмоқчи бўлдилар. Сафар бўзчининг яна оғзини очиб юборишдан қўрқиб, ҳатто қимир этмай ўлтурган имом ҳам бекларнинг фотиҳасига қўшулишиб ўрнидан турди. Сафар бўзчи ҳам мирзонинг ҳақиға дуо қилиб имомга эргашти. Чунки имом билан биргалашиб кетиш орзуси, шу баҳонада тунови кунги паст-баланд гапларни мулла Абдурахмоннинг кўнглидан чиқариш нияти бор эди.

Анвар билан хайрлашиб, тўрт киши баробар кўчага чиқдилар. Ўттуз қадам чамаси бирга бориб, Шаҳидбек ўз ҳавлисига бурулди. Яна бир оз борғандан сўнг иккинчи бек ҳам бошқа кўчага кириб кетди. Мулла Абдурахмон ҳам Сафарбой «дўсти» билан бирга юришни хоҳламади шекилли тез-тез адим ташлаб ҳамроҳлик алоқасини узмоқчи бўлди. Бунга қарши Сафар ака уч ҳатлаб бир босиб, Абдурахмоннинг ёнидан чиқди. Бу ҳолдан яна имомнинг феъли айнаб, йўл устида бирдан тўхтади ва Сафарнинг афтига бир турли мушук қараши қилди:

— Нега тўхтадингиз, боравуринг.

Сафар бўзчи Абдурахмоннинг тўхтаганидан хабарсиз икки-уч адим нарига ўткан эди:

— Биргалашиб борамиз-да, тақсир.

— Мен сиз билан юришни хоҳламайман, жўнанг, жўнанг!

Сафар бўзчи тушунолмаб бир оз қараб қолди:

— Нега, тақсир?

— Нега дейди-я, аҳмақ одам...

— Ўзларингизни айтишларингизга қарағанда, муслмон киши учун кина сақлаш бир рўймолни ювиб қурутқанча экан, — деди Сафар бўзчи, — бизлар бўлсак тўрт кундан бери шайтонни апичлаб юруймиз... Шуниси ҳам кифоя-да, тақсир.

— Астафирулло, — деди имом, — сиз ўша куниманим устимга уч кунлик гап қилдингизми?

— Шайтоннинг ишида, тақсир, — деди Сафар, — ахир, яна маним айтканим бўлди-ку, мен бунга бир нарсая деярманми? Недир кинани қўяйлиқ деярман-да.

Мулла Абдурахмон истиффор айтиб, йўлга тушти.

Сафар бўзчи ҳам мулойимгина унинг ёнида қўл қовуштириб жўнади.

— Хўш, кинани ташлаған бўлсангиз, — деди йўлакай имом, — нега боя уларнинг олдида оғзингизга келганини ўтладингиз?

— Яхшилиқдан бошқа ҳеч гап айтмадим. Фақат илмингизни мақтадим.

— Бошқа гап айтмадингизми?

— Нима дедим, ахир? Шунчалик илмлари бўлса ҳам, толеълари озгина пастлик қилиб турардир, дедим. Бу тўғри гап эмасми, тақсир?

— Мен сизга мирзодан хизмат сўраб беринг, деб ваколат берган эмас эдим-ку.

— Ваколат-ку, йўқ... Ахир, токай илмингизни хор қилиб масжидда ётасиз... Ахир, биравни ука, биравни ака деб сиз ҳам тузукроқ ишка қатишинг-да, тақсир.

— Астағфирулло... Балки менга подшоҳликдан ҳам шу имомат яхшидир.

— Бе-е-е, гўрними, тақсир — деди Сафар бўзчи, — у гапни қўйинг, нафсиламр гап яхши. Шаҳардаги бирарта мударрис домлани ўшандақа мирзобоши кўтарсалар йўқ дерми?.. Вой-боёв, тақсир, сизга ҳам ўрдадаги бир мирзоликни берса, деб, «сизнинг ҳаққингизга тақсирим дуода бўлдилар», дедим-да. Маним холислигимни шундан ҳам пайқасангиз бўлар эди, ука.

— Астағфирулло, — деди яна имом, — дараҳақиқат, мен уни шундай, деб дуо қилганмидим... Ёлғоннинг нима кераги бор?

— Тақсирим бўлсангиз ҳам ҳали ёшсиз-да, — деб кулди Сафар. — Башарти ростини сўзлаб «сизнинг мирзобоши бўлишингизни тақсирим кўралмаган эдилар» десам, хурсанд бўлармидингиз, вах-хах-хах, хех-хех-хех... Йўқ, тақсир, ўзингиз ҳам Бухорода ўқуған бўлсангиз керак: китоблар икки жойда ёлғон айтишни маъқул деган эканлар; биттаси — эру хотиннинг орасида, иккинчиси — икки мўъминни битириш учун. Бунини худо раҳмати домлам ўқуб берар эдилар. Шу гап қулогимда қолған экан, мен дуруғ¹ айткан бўлсам китоб сўзига амал қилдим-да, икки мўъминни битиштириш учун сўзладим-да.

Мулла Абдурахмон яна оғиз очолмади. Чунки Сафар бўзчи «китоб сўзи» билан уни енгиб қўйди.

¹ Дуруғ — ёлғон.

Маҳаллага келиб етдилар. Сафар бўзчи кинани тамоман кўнглидан ювиб ташлаган эди. Шомни мулла Абдурахмон орқасида ўқуш учун масжидга кирди. Жиловхонадаги намоз кутиб ўлтурган қавмлар ичидан Самад бўқоқ, Шукур сўфилар ҳам кўринар эдилар. Сафарнинг имом билан бирга масжидга киришидан таажжубланган Самад бўқоқ уни туртиб сўради:

— Ярашдингларми?

— Кина деган рўймолни ювиб қуритқунча, — деди Сафар бўзчи, — янги мирзобошининг уйидан домла билан бирга фотиҳа ўқуб келамиз. Ҳали эшитдингми, ўша маним мирзам ёрлиғ опти-я.

Самад бўқоқ индамай четка бурулиб кетди. Шукур сўфи шом намози учун такбир тушура бошлади.

24. ШОИРНИНГ СИРРИ

Ўн беш куннинг ичида махдумнинг меҳмонхонаси расмий бир маҳкамага айланаёзди. Ўрдага ариза билан мурожаат қиладирган ҳар ким, ҳатто расмий кишилар ҳам аввал маслаҳат сўраш учун Анварнинг ёнига келар эдилар. Кундузлари ўрда девонини бошқариш, эрталаб ва кечқурун ўз уйида хусусий кишиларни қабул қилиш, албатта. Анвар учун оғир эди. Аммо бу оғирлиқ бурундан сармунший бўлган кишининг устидаги қонуний вазифаси ҳисобланиб келганликдан кишиларни уйда қабул қилишга Анвар мажбур эди. Бу хусусда камбағалларнинг берадирган заҳматлари Анварга унча оғир тушмаса ҳам, беклар, уламо ва бойларники аксар чучмал ва машаққатли бўлар эди. Чунки камбағалнинг кенгаш сўраб келиши жуда муҳим ишлар устида, масалан: бир бекнинг қилган зулми устидан шикоят, жуда камбағал бўлгани учун солиқлардан дархонлиқ сўраш ва ҳоказо... Кейингилар эса, масалан: бир мударрис иккинчи мударрис устидан шикоят қилиб, бу тўғрида домла Ниёз Муҳаммад шоғовулбошининг қулоғига андаккина тингиллатиб қўйишни сўрар; бир закотчи иккинчи бир закотчининг хиёнатидан «холисона» шикоят қилар, бир савдогар ўзининг жуда фақирлиғидан ҳасратланиб, закотдан озод қилинишни сўрар; агар закотдан қутқазиб юборса, Анварнинг «кўнглини тўлатиш»ка ҳозирлигини ҳам билдирар эди. Анвар бу кейинги илтимосчилардан гоҳ аччиғланиб,

гоҳ кулар, ҳар ҳолда бир неча дақиқалиқ ваъдалар билан уларни жўнатқунча эси кетар эди.

Бу сўнгғиларнинг ташрифлари Анварга қанча беҳузурлик берса, махдумга ўшанча мағрурият ва лаззат бағишлар, ҳатто Анвар ўрдада бўлган кезларда ҳам уларни меҳмонхонага қабул қилиб, Анвар келгунча унга қанча сифоришлар ва аксар сифоришчиларнинг ўзларини тўплаб турар эди. Юқорида Сафар бўзчи билан воқиф бўлганидек, махдум ариза ва кенгашка келгучи косиб ва тўни эскилар ила чиқиша олмас, ўлгунча уларни ёмон кўриб, «мирзо бу кун келмайди, сиз билан гаплашишга фурсати йўқ, бемаъни бўлманг» каби гаплар билан камбағалларни эшикдан қайтаришга тиришар эди. Анварнинг бирарта камбағал билан «эзилишиб» ўлтурганини кўрса, ичидан аччиғланиб «куллушайъин яржиъу ило аслиҳи... паст ҳамиша пастлигини қиладир... Сут билан кирган — жон билан чиқар, мақоли кўб тўғри сўз», деб ўйлар ва энсаси қотиб, четка кетар эди.

Махдум шу кунгача Анвар билан Раъноларнинг тўйларини қилишга шошилмасдан келар эди. Аммо бунда бир қанча сабаблар бўлиб, жумладан — Анварнинг Раънога қаттиғ боғланганини яхши сезганлиги ва шунинг орқасида Анвардан «хотиржам»лиги эди. Шошилмаслиқнинг иккинчи, ҳам кучлик сабаби мумкин қадар тўйни узоққа чўзиб, шу воситада Анварни соғиш... чунки тўй қилиниб, Раъно Анварга берилса, бу даромаднинг қатъиян кесилиш эҳтимоли бор эди.

Анвар бош муншийлик даражасини олгандан кейин махдум илгариги «сиёсат»ни яна давом этдириш ва этдирмаслик тўғрисида иккиланиб қолди. Зеро, Анвар ҳозир бутун шаҳарга донғ тортқан, шаҳарнинг уламоси, ашрофи, бек ва беквасҳчаси Анварни танийдир; Анварга мазкур олий табақаларнинг ҳар қайсиси ҳам ўз қизини бериб, куяв қилишга тайёр. Бас, шу ҳолда яна махдум эски тадбир билан амал қилса мумкинми?

Махдум ноилож сармунший бўлишни йигирманчи кунларида Нигор ойим билан кенгашиб, мирзо Султоналига мурожаат қилиш мажбуриятида қолди. Токи мирзо Султонали Анварнинг ризолигини олиб берсин.

Анвар кечқурун ўрдадан қайтишга ҳозирланар эди. Хон аъёнларга рухсат бериб ҳарамга кирган, ўрданинг кундузлик ходимлари тарқалишиб, фақат кеча беклари,

хон соқчилари, доимий ходимлар қолган эдилар. Энг кейинга қолиб Анвар билан Султонали мирзо ҳам ўрдадан чиқдилар. Уларнинг орқасидан ўрда дарбозаси ёпилди.

Султонали мирзо Анварнинг ташқи аҳволи билан яхши таниш бўлса ҳам, унинг ички сиррига воқиф эмас, чунки Анвар хусусий ҳаёти, айниқса, Раънога алоқасидан ҳеч кимга оғиз очмас эди. Анварнинг махдум ҳавлисида туришини жойсизликдан ва ёшлиқдан, шунда ўсиб ўргангандан, деб юрган Султонали мирзо бу кун эрталаб ўз уйига келган махдумнинг сўзидан кейин бир оз ҳақиқатка тушунгандек бўлди. Айниқса махдумнинг ҳеч бир муқаддимасиз «Ожизамиз билан мирзо Анварнинг тўйларини қилмоқ ниятимиз бор эди. Шу тўғрида жанобингиз мирзо Анвардан тўйга урунишимиз учун бир калима жавоб олиб берсангиз» деб, тўғридан-тўғри фақат тўй вақтини белгилашни сўраши Султонали мирзога яна бошқа сирларни онглатқан эди.

Иккиси йўл бўйлаб сўзлашиб борар эдилар:

— Маним сўзимга кирсангиз, албатта, бир от олингиз,— деди Султонали мирзо, — айниқса, сизга энди пиёда юриш келишмайдир.

Анвар бояғича яна кулди.

— От минишнинг нима ҳожати бор, модомики, тайёр оёғ отимиз бўлганда...

— Маъқул-ку, мундан сўнг яхши эмас-да.

— Ҳозир яхши эмас экан, — деди Анвар, — мен бу хизматдан тушкандан сўнг пиёда юриш яхши бўладими?

— Нега тушар экансиз... Кўб йиллар шу вазифада қоласиз.

Анвар кулиб қўйди:

— Лекин, манимча, бир йил ҳам қололмасман... Агар оғам бўлсангиз, худодан сўрангки, бўйнимга бирар бўҳтон ортилмай, азл қилинаин.

— Бўлмаган васвасаларга тушасиз, Анвар.

— Шаҳодат муфтингизнинг афтига сира қарайсизми, шоирингизнинг пичингларини пайқайсизми? Агар шу жонворлар мендан сармуншийликни тинчлик билан олсалар, ўзимни жуда ҳам бахтлики кишилардан санар эдим... Шунчалик зўр харидорлари турган бир замонда бу вазифани менга келиб тўхтаганига ҳануз ақлим бовар қилмайдир... Бу воқиъа ё мени ўта

бахтиёрлиққа ёки фожиъ бир фалокатка олиб борар. Сиз айтканча васвасамга ёхуд бошқа бир бадбинлигимга биноан кейинги эҳтимол...

— Ҳа Шаҳодат муфти ва на шоирнинг қўлидан бир пуллик иш келса, мендан домангир бўла берингиз, — деди Султонали, — сизнинг сармунший бўлишингиз ҳар ҳолда бир ҳақиқат эди. Негаки, кўб йиллардан бери хиёнат, иғво билан кун кечириб, етти ёшлиқ гўдакнинг ҳам назарида икки пуллик обрўси қолмаган муфтининг сиррини ёлғиз менгина эмас, бутун шаҳар, ҳатто хоннинг ўзи ҳам биладир. Бас, бу жиҳатдан унинг ёрлиғ ололмаслиғи аниқ эди. Домла Бурҳон маҳдумнинг бўлса, шоғовул домла билан оралари бузук; агар хон ёрлиғни унинг исмига буйюғанда ҳам шоғовул домла ёзмас эди. Мундан бошқа домла Бурхоннинг лоқайдлиғи, девонхонани ост-уст қилиши бўладирған савдо... Шоир «Мадҳий»нинг бўлса яна аҳволи маълум: хонни махташ, ўзига ёқмағанни ҳажв қилиш, хотинбозлиқ, баччабозлиқ билан овора бир бетаъйин. Мундан ташқари, «Мадҳий»нинг ёрлиғ ололмаслиғига яна бир сабаб бор эдиким, бу сирни ўрдан фақат биз бир неча кишиларгина билар эдик...

— Хўш?

— Буни сўраманг-да, кулманг.

— Хўш, хўш?

Султонали мирзо кулди ва товшини секинлатиб деди:

— Шоир ҳарамдаги канизларнинг бири билан алоқа боғлаган экан...

— Хўш, ундан сўнг?

— Бу ҳолни сезган иккинчи бир каниз хонни бу алоқадан хабардор қиладир. Хон канизни ҳарамдан ҳайдаганидек, шоирни ҳам ҳузурига чорлаб, ўбдан оғизбўғзиға, ҳатто энасининг ўсма-сурмасигача қолдирмай-дир... Шоир аранг тавба қилиб қутиладир.

Анвар кулди:

— Шунинг учун унга ёрлиғ берилмади, дейсиз?

— Албатта. Шоирнинг эси бўлса бўйини бошоққа узатмай, саройдан ҳайдалмаганига ҳам шукур қилса бўлар эди. Бинобарин, сизнинг хаёлларингиз тамоман ўрунсиз. Яхши, ҳозир кўнмасангиз ҳам пиёда юриб зерикканингиздан кейин от минишга мажбур бўларсиз. Шунинг учун буни қўйиб турайлиқ-да, отдан ҳам за-

рурроқ масалага ўтайлик, масалан, бошингизни икки қилиш учун, албатта вақт еткандир, деб ўйлайман?

— Қаёқдаги гапларни топасиз, Султонали ака.

— Ҳазили йўқ. Уйланиш сизга ҳам фарз, ҳам қарз.

Бунга қолганда, албатта бир узр кўрсаталмассиз.

Анвар кулимсиб қўйди:

— Уйланишни ҳам бекор бўлишгача тўхтатиб турсақ, дейман.

— Ана гап, — деди Султонали, — балки умр бўйи шу вазифада қолиб кетарсиз. Шу ҳолда бутун умр хотинсиз юриш, хах-хах,..

— Ким бир вазифада умр бўйи қолган бўлсин.

— Қолганлар кўб. Масалан, Муҳаммад Ражаббек марҳум; Муҳаммадалихон замонидан бери девон билан олишиб келар эди. Мен сизга жиддий айтаман: шаҳардан кимнинг қизини ёқтирсангиз ҳам биз олиб беришқа ҳаракат қиламиз.

— Раҳмат...

— Чиндан сўзлайман, Анвар.

Анвар ярим жиддий Султоналига қаради ва унинг ўзидан жавоб кутканини сезиб:

— Хўб, мен бу тўғрида домла билан кенгашиб, сизга жавоб берайин, — деди.

— Бу кун эрталаб домла бизникига келган эди, — деди Султонали жиддий турда, — домланинг сўз даромадига қараганда, сизни ўзига куяв қилиш фикри борга ўхшайди. Сизнинг ризолигингиз биланми, йўқми, бунисини билалмадим...

Анвар қизаринди. Жавоб бериш ўрнига «натижа?» дегандек қилиб унга савол назари билан қаради.

— Домланинг гапига қараганда, бошқа тарафлар биткан кўринди — деди Султонали давом этиб, — фақат ул маним воситамда тўйни бошлаш учун сиздан изн олғали келган экан. Мен бу тўғрига сиздан жавоб олиб бермакчи бўлдим.

Анвар кулди. Аммо бу кулиш унинг бояғи кулгуларидан тамоман бошқа, яъни бахтиёрлиқ кулгуси эди.

— Яхши, — деди Анвар ва ўн қадам чамаси сўзсиз борди. — Яхши, мен эртагача ўйлашиб, сизга жавобини бераман.

— Маъқул, агар бу кун домлага учрашсам, жавобни эртага оламан деяйми?

— Албатта.

- Хайр, худонинг паноҳига, Анвар.
— Хўш, Султонали ака.
Иккиси ажралишдилар.

25. ҲАЙОТ ШАМЪИ

Неча йиллар Анварнинг кўнглини машғул эткан бир муаммо ниҳоят орзуга мувофиқ ҳал қилинғандек, яъни шубҳа ичида қизарган муҳаббат ғунчаси висол хабари билан очилаёзғандек ва қуруқ томоша билан кечкан унинг ой, йиллари бу кун Раъно гулини искаш башоратига ноил бўлғандек эди. Дарҳақиқат, бунча йиллардан бери махдумнинг эшигида қолиши, опаси Нодиранинг «Мен сени онамнинг уйига чароғчи бўларсан, деб сўйинган эдим. Ўз истиқболинг учун қайғирмай, бир кишини семиртириб юришинг ақлли йигитларнинг иши эмас, Анвар» каби таъналарига бўйин эгиши ва ҳатто шу уйдан силжимаслик фикрида ўзи тиламаган вазифаларга ҳам уриниши яна шу башоратни олиш учун эмасмиди?

Истиқбол сўзини ҳар ким ҳар турлик тушунадир. Анвар ўз истиқболини ёлғиз муҳаббат орқалиқ кўрар эди. Ота-онанинг чароғини ёқиш учун аввало ўзига бир шамъи ҳаёт топмоқчи ва ўзи шамъсиз туриб, ота-онага чароғ ёқишни асло тасаввур қилолмас, яъни истиқбол Анварнинг фарди ҳаётида¹ ёлғиз муҳаббат эди.

Йигитлар ўз истиқболлари қайғусида янги бино, янги рўзғор тузийдирлар ва ҳатто дунёда ҳаёлий ҳам бўлмаган рафиқалари учун кийим тикдирадирлар... Анвар эрса аввало Раъно каби бир рафиқага эга бўлмоқчи ва шу воситада бошқа масалаларга қарамоқчи эди.

Анвар Султонали мирзога бояғи ваъдани бериб, бу хабар билан юраги шопиринган ҳолда уйга келди. Меҳмонхонада ўзини кутиб ўлтурганлар билан нари-бери ишни битириб, ичкари кирди. Унинг бу кириши ҳар кундагидек киши билмас, тасодуфий эмас, Раънони кўришдан бошқа яна маълум бир маънони Раънодан ўқуш учун эди.

Раъно айвоннинг устунига суяниб китоб ўқур, Нигор ойим ўчоқ бошида овқат пишириш билан машғул эди. Раъно ўзига қараб келгучи Анварга ер остидан кулимсиб олғач, бир оз кўриниб турган оёқ учларини

¹ Фарди ҳаёт — шахсий ҳаёт.

сариф атлас кўйлаги билан яширди, атлас кўйлакни яхшигина туртиб турган сирлик кўкраги устига ён ўрим сочларини олиб ташлади. Анвар яқинлашғач, секингина китобдан кўзини олиб, «ҳорманг» деди, яна китобка юз ўгирди. Анвар келди ва унинг қўлидаги китобка қаради.

— Умар Хайём, — деди ва Раънонинг қаршисиға, ҳавлига оёғ солинтириб ўлтурди. — Қани, ўқучи эшитайлик.

Раъно китобни секингина ёпиб, Анварга узатди:

— Сиз ўқунг, мен эштай.

— Ўзинг ўқи, бахилсан-да.

— Мен тўғри ўқуй олмасам, тунови кунгидек куласиз...

— Жўрттага хато ўқуб ўзинг кулдирдинг... Ўқи Раъно.

Раъно китобни ерга қўйди:

— Мен ўқуб зерикдим...

— Маним учун ўқуб бер, деяман.

Раъно йўлакка ишорат қилди:

— Дадам келиб қолади.

— Қаёқдан бу қадар уятчан бўлиб қолдинг?

Раъно табассум билан жавоб берди ва унда бир оз қизариниш белгиси бор эди. Анвар бу ҳолдан бир нарсасизгандек, сўзни бошқага бурди:

— Кун иссиқми, терлабсан, Раъно?

Раъно бурни устидаги билинар-билинемас марварид резаларини рўймоли билан артди.

— Терлашим иссиқдан эмас, — деди кулимсираб Раъно, — бошқа нарсадан...

— Нимадан, қани?

Раъно бир оз эски кулавич ва мунаққидлик ҳолатига кирди:

— Сиз беклашканингиздан бери... сизни кўрсам уялдирган бўлиб қолибман. Терлашим ҳам сиздан уялганимга...

— Кесатуқ ҳунаринг эсингдан чиқдим, деб турган эдим. Ҳар начук ёдингда экан. Тагин, хўш?

— Хон жанобнинг муншийлар муншийси бўлган бир йигитнинг салобати борлигини ким инкор этсин. Албатта, бу тўғрида канизингизга ҳақ берарсиз деб ўйлайман.

— Хўб, ҳақ бердик, — деди кулиб Анвар ва ўрни-

дан турди. — Башарти, канизимиз уялмасалар, бизнинг ҳам бир амримиз бор: амр қилсақ уялмасмикинлар?

— Амрингизга маҳжуби инқиёд¹ этишка канизингиз ҳозир.

— Канизларнинг ўз хўжалари билан ўлтуриб муомала қилишлари мумкинми? Амрга инқиёд этишдан илгари шу тўғрида жавоб берсангиз...

Раъно ирғиб ўрнидан турди, гўё канизлардек, икки қўли ёнида ва боши кўксида афу сўради:

— Инсон муштақ аз нисёнаст...² Канизи бетамиз ҳамиша афу атоға лойиқдир, чунки зархарид³ хўжасиға содиқдир.

Анвар, очиқ ва ўйун-кулгини бир дақиқа ҳам қўйиб туrolмаган парининг санъаткор шу вазиятига кулимсираган қўйи анча қараб турди, ҳам ўзининг хўжалиқ рўлини бузмай:

— Мен суфада бўламан, фурсат топиб ёнимга чиқ, сенга айтадирган махфий бир сўзим бор, — деди.

Раъно канизлар каби бош букиб «ҳозирман» ишорасини берди ва табассумга мойил жоду кўзлари билан Анварга оҳиста бош кўтариб қаради... Анвар ўзини завқ ҳам кулгидан тўхтатолмаган ҳолда ташқариға бурулиб жўнади. Ўчоқ бошида машғул Нигор ойим ҳам қизининг кейинги ҳаракатидан кулиб, Анварга қаради. Лекин, Раъно билан Анварнинг доимий шунингдек ўйунлариға тушуниб қолгани учун бу тўғрида гап айлантирмади:

— Ошим пишиб қолди, Анвар, — деди ўчоқ бошидан кулимсиб, — суфада бўласизми?

— Бўламан.

— Отангиз аср намозидан чиқиб, бир жойға бориб келаман, деган эдилар. Сизнинг ошингизни сузиб чиқара берайми?

— Майли.

— Ташқарида болалар кўринса айтиб юборингизчи.

— Хўб.

Анвар махдумнинг қаёққа бориб келишини ўйлаган ҳолда ташқариға чиқди.

¹ Маҳжуби инқиёд — яширинча бўйсунтиш.

² Инсон муштақ аз нисёнаст... — фаромушхотирлик айрим пайтларда инсон учун хос хусусиятдир.

³ Зархарид — қул.

Шомдан бир оз эртароқ эди. Енгилча бир шамол суфа атрофидаги гулларни эринибкина қимирлатар ва бу қимирлатишдан райҳонларининг ўткур иси ўқтин-ўқтин димоғқа келиб уринарди. Ўн икки-ўн уч кунлик ой кўкнинг шарқи-жануби қисмидан туссизгина бўлиб кўтарилиб келмакда, қуёш ботқан сайин унинг чеҳраси ҳар замон очилиб бормоқда эди. Шаҳар подаси қайтиб, теваракдан сигир ва бузоқларнинг ма-а-а-му-у-у-лари, қўзичоқ ва қўйларнинг ба-а-а-бу-у-у-лари эшитилиб турар эди.

Анвар суфада ўрда юмишларидан баъзисини таҳрир қилиш билан машғул экан, ичкаридан Раъно чиқиб келди. Гўё Анвар Раънонинг келишидан хабарсизча ўз ишига қаттиғ берилган эди. Раъно оҳистагина Анварнинг ёнига келиб, суфага суянди, икки қўли билан иягини кўтариб, ораликдан Анварнинг таҳририга қаради. Анвар ҳам мулойимгина кулимсиб Раънога кўз қирини ташлаб олғач, гўё илтифотсиз яна қаламини қоралаб, қоғоз устига бир-икки калима ёзди. Аммо учунчи калимага ўтканда қалами қўлида ўйланиб қолди ва бояғидек ёнидаги кулимсиб қаради. Раънонинг ҳам кўзи унга тўқнашиб бир оз бир-бирларига кулимсираган ҳолда тикилишдилар...

— Нега тўхтадингиз, ёза беринг.

— Сенинг қилган ишинг доим шундай, Раъно.

— Масалан?

— Масалан... Ҳамиша иш чоғида келиб, фикрни бўласан.

— Мен орага сўз аралаштирдимми?... Ёза беринг, мен шундай қараб тураман.

Анвар Раънога ўнгланиб ўлтурди:

— Фойдаси йўқ, энди фикрни ўғирладинг.

— Мен фикр ўғриси эмасман... Қани ёзинг.

Анвар қўлидаги ёзилган қоғозни қўйиб, иккинчи оқ қоғоз олди:

— Энди бошқа нарса ёзаман?

— Майли ёзинг.

— Сен ҳам жавоб ёзсанг, хўбми?

— Хўб.

— Тунови кундагидек жавоб тополмасанг нима қилай?

Раъно суфага оёғ солинтириб ўлтуриб олди.

— Юзимга бир шапалоқ уринг, лекин сажъ қофия-
си осон бўлиш шарти билан.

— Маъқул, — деб кулди Анвар ва Раънога қараган
ҳолда ўйланди. Бу ўйланишдан Раъно қошларини чи-
мириб эътироз этди:

— Кўб ўйламанг.

Анвар жавоб бериш ўрнига қаламини қоралаб ёзди:

*Агар Фарҳоднинг Ширин, бўлса Мажнунларнинг Лайлоси,
Насиб ўлмиш менга гулшан аро гулларнинг «Раъно»си.*

Анварнинг қаламидан қоғозга тушиб борган сўзлар-
ни таъқиб эткан Раъно, қоғоздан кўзини олиб қизар-
ди ва бош чайқаб тескарига қаради.

— Қани, жавоб, Раъно?

Раъно шу кўйи бир оз Анварга қарамай турди ва
қайрилиб унинг қўлидан қалам-қоғозни олди-да:

— Уят қилмайсизми? — деб сўради.

— Маним ёзганимни сен уят қилмасанг, мен ҳам
сенинг ёзганингни уят қилмайман. Лекин шарт шуки,
маним икки йўлимга айна жавоб бўлсин.

Раъно яна бир оз ўйланиб, Анвардан яширинчи
ёзди:

*Агар ор этса Лайли ҳақлидир Қайснинг жунунидин,
Не бахт, Раъно харидоринг талаб аҳлининг «Мирзо»си.*

Раъно ёзувни Анварнинг олдига ташлаб, қизарган
ва кулимсираган ҳолатда чопиб гуллар ёнига кетди.
Анвар жавобни ўқуб завқланди:

— Офарин, Раъно, лекин биравнинг устида ортиқ-
чароқ муболаға қилибсан.

Раъно гуллар ёнидан Анварга жиддий қаради:

— Сиз ҳам муболаға қилган эдингиз.

— Маники муболаға эмас, — деди Анвар, — маса-
лан, сен ҳозир гуллар ёнидасан, ҳам чиндан-да, гул-
ларнинг раъносисан... Мана, мен яна ёза бошладим;
жавобга ҳозирлан, Раъно.

Раъно югуриб Анварнинг ёнига келди ва унинг қала-
мидан томган сўзларни ўқуб борди:

*Ҳамиша хавфда кўнглим бу муҳаббат интихосидин,
Мени ҳам этмаса мажнун дебон Раънонинг савдоси.*

Раъно кейинги мисраъни ўқуб ўйланиб қолди. Анвар ҳозирги Раънонинг ўйчан кўзига анчагина тикилиб тургач, кулимсиди:

— Жавоби қийин келдими, Раъно?

— Қаламни беринг, — деди Раъно ўпкалаган қиёфатда қўл узатиб, — ўйлағали ҳам фурсат бермайсиз.

Ёзди:

*Муҳаббат жомидин нўш айлаган¹ аҳли зако бўлмиш,
Фунуни тибда мажнундир кишининг куйса сафроси.*

— Енгдинг, Раъно, енгдинг! — деди Анвар, — лекин кейинги мисраъда бир хато қилдинг...

— Масалан?

— Тибнинг айтишича, сафро эмас, қон куйса, киши жинни бўладир...

— Қоннинг бузулишига аввало сафронинг куйиши керак, сафро куймай туриб қон бузулмайди... Хўш, яна ёзасизми ёки енгилдингизми?

— Енгилдим...

— Енгилган бўлсангиз, ютуғимни беринг.

Анвар юзини тутиб берди. Раъно бўшқина унинг юзига уриб қўйди.

— Агар шу гал ҳам енгсам, — деди Анвар ачиhib, — мен сени уриб ўлтурмас эдим...

— Нима қилар эдингиз?

— Энди фойдаси йўқ.

— Айтинг-да, агар менга ҳам маъқул бўлса, урғаним ҳисоб эмас, бўшқина урдим-ку.

— Лекин сен уни қилолмайсан...

— Нега қилолмайман, қани айтинг-чи.

— Қилолмайсан... — деб кулди ва бир оз айтишка кучланиб турди. — Мен... мен сенинг юзингга қўлим билан эмас, оғзим билан урар эдим...

Раъно қизариб ерга қаради. Юзга оғиз билан уришни ул ўз умрида биринчи мартаба эшитканлиги учун қизаришқа ва ерга қарашга ҳақли ҳам эди. Ўзининг ёзган муҳаббатка оид шеърлари ва Анварга берган ҳалигидек жавоблари билан чин бир маҳбуба ва маъшуқа бўлиб кўринса ҳам, лекин кейинги гапларга ҳануз ошна эмас ва юзга оғиз билан уришлардан тамом бегона эди. Бу гап Анварнинг ҳам биринчи жасорати

¹ Нўш айламоқ — ичмоқ.

бўлиб, иккисида шу «янгилик»нинг ўнгғайсизлигида қолдилар.

Гумбази нилигун қандилида шамъи кофурийлар ёқила бошлаған эди. Ой ҳам бир оз нурланиб, турмушка янги қадам босқан бу икки ёшнинг ҳозирги ҳолларидан кулимсигандек кўринар эди. Бояғидан бир мунча кучаятушкан шамол гулни гулга қовиштириб, гўё бу икки ёшға: «Сиз ҳам мана шу гуллар каби қовишинг» дегандек бўлар эди. Ўнгғайсизликда қолған Раъно хижолат аралаш Анварга кулимсиб бош кўтарди.

— Мен сизнинг «амрингизга» мувофиқ чиққан эдим.

— Амримга мувофиқми? — деди Анвар ва Раънонинг кўзига тўғри қараб илжайди: — Шомдан кейин.

— Нима шомдан кейин?

— «Амримга» мувофиқ чиқишинг.

— Ҳозир-чи?

— Ҳозир мумкин эмас.

Раъно ўпка билан Анварга қаради ва туриб ичкарига жўнади.

26. НЕГА ЕРГА ҚАРАЙСАН, РАЪНО?

Кучлик шамол кўтарилиб, боқчадағи ҳар нарсани тўрт тарафка бука бошлади. Кўча чанглари кўкка кўтарилиб, ой ва юлдузлар нурини хирароқ бир ҳолға қўйдилар. Чигирткалар чириллаши, кеча ҳашаротларининг нағмаси кучлик шамол товуши билан кесилди. Суфа устидаги сўри ҳар замон тўрт томонға чайқалиб, ўз остида ўлтурғучиларнинг бетларини гоҳ кўрсатиб, гоҳ яшириб, улар билан ўйнашқандек теваракка ҳусайни ғужумларини бир-икки бора узиб ташлади.

Анвар ўзидан нарироққа тушкан бир шингил узумни олиб еди ва бир-икки ғужумни ҳамроҳига узатти:

— Ма, Раъно...

— Мен емайман.

— Мен ҳам сенга егин демайман.

Раъно ўз ёнидағи ғужумларни йиғиб, Анварга берди.

— Мана узум есангиз... Менда нима юмишингиз бор?

— Баракалла... Тўкилган узумларни йиғиб бер-чи, менга.

Раъно яна бир нечта ғужумларни териб узатти.

— Қани, юмишингиз?

— Сенда нима юмишим бўлсин, Раъно. Ҳар кунги ўзинг билган гап... сўзлашиб ўлтурармиз; узум тўкилса, менга териб берарсан, деб чақирган эдим.

— Дадам хуфтанган қайтиб қолади. Гапингиз бўлмаса, мен кетаман.

— Хуфтан ҳали ўқулган эмас, азон ҳозир айтилди. Башарти дадамиз хуфтанни ўқумай келиб қолса, бунинг ҳийласи осон: даррав анави гулнинг тегига яширинамиз.

— Башарти дадам бизни қидириб гулнинг тегидан топса, нима қиламиз?

— Нима қилар эдик? Сен уйингга кетасан, мен бўлсам меҳмонхонага.

— Иккавингиз гулнинг тегига нима қилиб ўлтурган эдингиз, деб сўраса, нима жавоб берамиз?

— Ўзимиз ўлтурган эдик, деймиз.

— Нима учун, деса-чи?

— Қизингиз ўялгани учун, деймиз.

Раъно кулиб ўрнидан турди ва суфадаги кўзи илган ғужумларни териб Анварга берди:

— Хайр, юмишингиз бўлмаса, мен кетдим, шамолдан қулоғим битти.

— Гапим бор, гапим, — деди Анвар, — кел, айтаман.

Раъно қайтиб келди.

— Айтинг.

— Ўлтур.

Раъно Анварнинг қаршисиға ўлтурди. Ўлтуриши билан кучлик шамол юриб бошидаги рўймолни учурди ва олиб бориб Анварнинг бетига ёпти.

— Ха-ха-ха, шамол сиздан ўчимни олди. Қани, гапуринг.

Анвар рўймолни қисимиға олди.

— Ҳозир гапираман, лекин шартим бор.

— Айтинг шартингизни.

— Аччиғланмайсан.

— Хўб...

— Уялмайсан.

Раъно масалаға тушунгандек ўйланиб қолди.

— Рўймолимни беринг.

— Рўймолинг учиб кетди... Шартимга кўндингми?

Раъно жавоб бермади. Анвар Раънонинг олачалпоқ кўлага ичида хаёлий бўлиб кўринган юзига қаради.

Унинг ҳаё ичида олийлик касб эткан жоду кўзи Анварнинг ҳозирги мақсадиға тушунганликни ифода қилар эди. Бирмунча вақт шу кўйи сўзсиз қолдилар. Шамол дам кўтарилиб, дам босилар эди. Шамол асно-си гуллар ҳам келинлар каби ҳар томонға эгилишиб салом беришиб олар эдилар.

Анвар ўзини суфанинг қоронғи қисмиға олди. Раъноға айтмакчи бўлган сўзи эҳтимол унинг ўзига ҳам ўнгайсизлик берар эди.

— Туғилгандан сўнг ўсиш, ўскандан сўнг икав-икав бўлиб яшаш бор, — деди Анвар ва бир оз тўхталиб олди. — Жуфтлик ёлғиз кишилар орасидағина эмас, ер юзидаги ҳар бир махлуқда ҳам бор... Масалан, тоғлардаги оҳулар, ўрмонлардаги тўтилар, чамандаги булбуллар ҳам ёлғиз эмас, жуфай яшайдирлар... Сенингча қандай, мен уни билмайман, аммо жуфтланишнинг, манимча энг муҳим бир шарти борким, ул ҳам икки тарафнинг муҳаббат занжири билан бир-бирларига қаттиғ боғланишларидир... Биз икав ёшлиқдан бирга яшаб келамиз, орамизда махфий сирларимиз йўқ ва бизнинг ўз аро сирларимизга воқиф бўлган чет кишилар ҳам йўқ. Шунга биноан сен билан маним ҳар бир тўғрида ҳам очик сўзлашмагимизга ҳеч бир монёлиқ бўлмас, деб ўйлайман... Агар янглишмасам, иккимизнинг бир-биримизга муомалаларимиз самимий ва юракларимиз тепиши ҳамоҳангдир. Ёки янглиш сўзладимми, Раъно?

Раънонинг ерга қараган кўзи секингина Анварга кўтарилиб, яна ерга оғди. Анвар унга бир оз қараб турғач, сўзида давом этди:

— Сен эшитдингми, йўқми, билмадим, улар иккимизни жуфтлашдирмакчи бўлиб, бу кун мендан киши орқалиқ тўй вақтини белгилашни сўратқан эдилар, мен эртага жавоб бермакчи бўлдим... Сени бу ерда тутишим ҳам сен билан кенгашиб, эртага шунинг жавобини уларга айтишдир... Нега ерга қарайсан, Раъно?

Раъно бошини кўтариб кулимсиди ва юзини четка ўгирди...

— Сен уял, уялма, улар бизни жуфтлашдирарлар. Марҳума Моҳларбибининг фотиҳаси ерда қолмас. Агар сен шундай юра берайлик, десанг, мен ҳам уларга сенинг жавобингни айтаман... Гапир, Раъно.

— Юра берайлик, — деди Раъно юзини четка ўгирган ҳолда, — уларга нима оғирлиғи бор?

Раънонинг бу сўзи Анварнинг устидаги юкни кўтариб ташлагандек бўлди.

— Иккимиздан бошқага, албатта оғирлиги йўқ... Лекин, сен айтканча, қачонгача юра берайлик? Уларга бир муҳлат кўрсатишимиз керак, Раъно.

— Қариғунимизча...

— Қариғунимизча, деб муҳлат сўрайми?

— Ўлгунимизча...

Анвар кулди ва сурулиб Раънонинг ёнига келди. Гўё уни ўзига қаратмоқчи бўлгандек, елкасига қўл юборди...

— Менга қара, тўғри жавоб бер, Раъно.

Раъно қулоғи остига теккан иссиғликдан чўчиб юзини ўнглаган эди, тасодуфан лаби ҳалиги иссиғликқа учрашди... Иложсиз каби лабини иккинчи ҳароратлик лабдан ажратолмай, бир неча сония кутиб қолди. Кучлик шамол кўзгалган эди. Шамол, гўё кўмаклашкан каби орқадан эсиб, Раънони Анвар томонга майл этдирар эди. Терак орқасида қолган ой ҳам кучлик елнинг кўмагида терак бошидан буларга мўралаб олди. Икки ёшнинг ҳозирги ҳолини яқиндан томоша қилмоқчи бўлган туссиз бир юлдуз кўк саҳнининг ерга яқинроқ қисмига учиб тушди...

— Жавоб бер, Раъно.

— Бу ҳолда мен жавоб бералмайман...

— Жавоб бермасанг, мен ҳам сени бўшатмайман.

— Дадам келиб қолади...

— Дадангдан бу кун жавоб олдим.

Раъно Анварнинг ияги остига сўл чаккасини қўйиб четка қаради.

— Сиз хоҳлаган вақтда бўлсин.

— Менга қолса эртага...

— Майли...

Анвар ияги остидаги мулойимлашқан қизнинг юзидан ўпти ва унинг тўзғиған сочларини тўғрилаб, ҳаётбахш кокилларнинг муаттар бўйини узоқ ҳидлади.

— Чин сўзла, мен сенинг раъинг билан уларга жавоб айтмакчиман, Раъно.

— Кўкламга...

— Чинингми?

— Чиним.

— Хўб бўлғай. Мен эртага, тўйимиз кўкламга бўлсин, деб жавоб айтаман... ерлар кўк гиламлар билан

бежалганда, ҳар тарафни бинафша чечаклари босқанда, қушлар уя қайғусини чекканда, биз ҳам тўй қилармиз; чимилдиқда бахт созини тинглаб, истиқбол куйини куйлармиз... Шундайми, Раъно?

— Шундай...

— Ундан сўнг маним оғушимда шунинг сингари даданг келиб қолишидан қўрқиб, киши қўлига тушкан қуш боласидек типирчиламассан. Шу ҳуснинг, шу малоҳатинг ва шу латофатинг билан тамом меники бўларсан, шундайми?

Раъно жавоб бермай, Анварнинг оғушидан ўзини қутқариб ўрнидан турди. Суфанинг зинасига бориб кафшини кийди ва Анварнинг қувлашидан қўрқиб, сапчиб ерга тушти...

— Жавоб айтиб кет, Раъно.

— Ҳа, шундай, — деди Раъно, гул ёнида рўймолини тўғрилаб. — Энди сизнинг олдингизга чиқмайман.

— Нега чиқмайсан?

— Негаки жуда ёмон киши бўлибсиз... Мен аямга айтаман.

Анвар кулди.

— Нимани айтасан?

— Ҳаммасини айтаман.

Шу вақт ўрта эшикдан кириб келган махдум уларнинг сўзини бўлди, ичкарига кетиб борган Раънони тўхтатиб, «Анвар акангга чой бердингми, қизим?» деб сўради.

27. ЗУЛМ ЎЧОҒИ

Худоёрхонга 1283-нчи йилда¹ учунчи мартаба тахтка чиқиш насиб бўлди. Унинг охирғи салтанати хонлиқ истибдодининг аччиғ зулм ва таъаддиларининг жонсўз қора саҳифаларини ташкил этадир. 1283-нчи ҳижрийдан 1292-нчигача бўлган саккиз йил, Худоёрнинг эркин нафас олиб, Фарғона устида ўзи тилаганча қамчи ўйнатқан ва зулм тифини камбағаллар қони билан сарбаст бўяган сўнгги давридир. Мамлакатни обод қилиш баҳонаси билан 1284-нчи йилда Қўқон косибларини ҳақсиз — муфт² ишлатиб янги раста, карвон сарой, пахтасарой ва коппонлар бино қилдирди. 1285-нчи йил-

¹ Мелодий ҳисоби билан 1864—65 йиллар.

² *Муфт* — текин, бепул.

да Қўқоннинг Ўрганч мавзеида машҳур Оқсаройни солдирди, узоқ жойдан ариф қазитиб келиб, Оқсарой атрофини суфортирди. Иссиғ кунларда салқинлаш, малика хонимлар билан ишрат қуриш учун «Боғи Эрам» ясатди. Онаси Ҳоким ойимнинг васиятига мувофиқ, 1286-нчи йилда «Ҳоким ойим мадрасаси» деб машҳур мадрасани яна шу йилда Амир Умархон тарафидан асоси қўйилган маълум янги ўрдани ҳам теварагида боғ ва гулзорлари билан ишлатиб битирди¹.

1286—87-нчи йилларда «Улуғ наҳр» «Хон ариғ» деб машҳур ариғни қазитди. 1287-нчи йилда ўз номидаги «Мадрасаи олий»ни ва «Дахмаи шоҳон»ни, 1288-нчи йилда Қўқоннинг эски қаландархонасини бузиб, янгидан таъмир, ҳам ўлган оғаси Султонмуродхон исмига мадраса бино қилдирди. Ва ушбу йил ўғли Ўрмонхоннинг хатнаси учун бир юз йигирма кун ош бериб, тўрт ойлиқ тўй эълон қилди. Шундоғки, ҳар кун икки юз қозон ош дамланар, саккиз юз танур нон ёпилар, икки юзлаб улоқ берилар, мамлакатдан тўйга келгучи аъёнга ҳар кун минглаб тўн кийдирилар эди.

Бу қадар саховат, бунчалик дабдаба, албатта, хазинадаги олтинлар кучи билан бўлгандир, деб баъзиларнинг кўнглига келар. Хонлар ва подшоҳлар хазинасидаги олтинлар манбаъи ҳам фуқаронинг билак кучидир. Лекин Худоёрнинг саховатпешалиги ва маъмуриятпарварлиги меҳнаткашнинг хазинага олтин суратида йиғилган кучидан эмас, бевосита билак кучидан, кўз ёшидан эди. Чунки Муҳаммадалихон давридан бошланган (1240) ўзаро тахт талаши, ўзбек-қипчоқ жанжали ва бошқа тўполонлар хазинани ялаб-юлққан, Худоёр 1283-нчи йил тахтка ўлтуришида эшиги очиқ — бўш хазинагагина эга бўлган эди.

Бу «маъмурият даври» саналган беш-олти йиллар Фарғона фуқароларининг омҳузлари², қора кунлари бўлган эди. Худоёрнинг Сирдарёдан сув чиқариш жаросини мисол учун олайлиқ:

Хоннинг раъйи сув чиқаришга тўхтади. Хазинанинг бўшлиғини, ўйланган ишнинг ниҳоятда улуғлиғини андиша қилмади. Қаламравидаги барча шаҳар ва қиш-

¹ Эски ўрда Шаҳрух хоннинг ўғли Абдукаримхон тарафидан 1145 ҳижрия миёналарида бино қилинган, Худоёрнинг орзулариға жавоб бералмайдиган ҳолға келиб эскирган эди (муал.).

² Омҳуз — умумий хафалик.

лоқларға саркорлар, чўғоллар тарқатди. Улар халқдан солиқ йиғишқа, ёрдам тўплашқа буюрилган эдилар. Бу ихтиёрий равишдаги ҳозирликдан сўнг, «мамлакатимдаги ҳар бир хонадон битта кетман ва битта мардикор берсин!» деб истисносиз умумий бир фармон ҳам бўлди. Қамчиси кўкда тобланиб, ханжари заҳар сочқан «хон ҳазратнинг бюруғига» ким қарши бора олсин. Ҳар бир оила, гарчи, рўзғор бошлуғини бўлса ҳам, битта кетман билан хон таъйин қилган жойга йўллай бошлади. Бойлар битта мардикор ёллаб бериш устига от ёки арава ҳам топишқа мажбур эдилар.

Эни олти, бўйи (чуқурлиғи) беш газдан ўн беш газгача қазиладирган ариғнинг узунлиғи ўттуз чақирим ва шу ўттуз чақиримлиқ ариғ қазилиб битканда, Наманган ва Андижон туманларидан икки минг ботмонгача ер суғорилар эди. Шу йўсун ариғ қазила бошланди. Лекин ишчи кўб, озиқ-овқат йўқ эди. Бойлар киши ёллаб қутулганлар, ўттуз чақиримлиқ ариғ хатига бола-чақасини оч ташлаб, кетман кўтариб келган нуқул меҳнаткаш, косиб ва деҳқонлар чизилганлар эди. Ўз ёнларидан сарф қилиш учун оқчалари, ҳукумат тарафидан бериладирган овқатнинг салмоғи йўқ эди. Иссиғ қуёш остида, гиёҳсиз чўл бағрида кетман одатдагидан кўброқ ем талаб қиладир. Ариғ қазувчиларнинг овқатдан силлалари қуриб, иликлари пучайган, ердан ўн қадоқ тупроқ олиб ирғитишқа эмас, ҳатто кетманнинг ўзини кўтаришқа ҳам дармонсиз эдилар. Хон тарафидан улар устига ишбоши қилиб белгиланган саркорлар, очлиқ ялқовлиғини чинга ҳисоблаб, қулоқ эшитмаган сўкишлар билан бечораларни таҳқир этар, сулайиб йиқилмагунча кетманни ташлатмас эдилар. Ҳар ўн беш-йигирма кунда ариғ бошига келиб турғучи хон, саркорларнинг сиёяти¹ билан ҳар бора бир-икки меҳнаткашни ялқовлиқда, ўзига итоатсизликда айблаб, кўбчилик кўз ўнгида бўғизлатар ва ҳар гал келиб кетишида шунинг сингари мазлумлар қони билан янги «Хон ариғ»ни намлаб турар, бу зулмни ўз кўзлари билан кўриб турган бечоралар очлиққа, дармонсизликқа қарамай, жон аччиғида ишқа ёпишар эдилар.

Шу йўсун зулм зарби остида ниҳоятда улуғ иш бир йилга ҳам қолмай итмомиға еткан, минг чақиримлар бўйлаб Сирнинг сирлик суви кумуш каби оққан, гиёҳ

¹ *Сиёят* — чақимчилик.

унмаган чўллар меҳнаткашлар қони баробарига ям-яшил кўкарган эди. Шу мисолдан онглашилган бўлса керакким, хоннинг маъмуриятпарварлиги, яъни унинг мадрасалар, боғлар, қасрлар, сарой-расталар ва дахмалар бино қилиши, тўрт ойлаб тўй бериши хазинада асрлардан бери йиғилиб ётқан олтинларни сарф қилиб эмас, тўғридан-тўғри фуқарони муфт, мажбурий ишлатиш йўли билан эди.

Хоннинг гарчи зулм билан бўлса ҳам солган мадрасаларига, қаздирган ариғларига таҳсин қилғучи, «золим бўлса ҳам, маъмуриятпарвар экан» дегучи баъзи биравлар орамизда топилиб қолур. Шунинг учун хонни «маъмуриятпарвар» қилган омиллар устида тўхталиб оламиз:

Хон икки мартаба тахтдан ҳайдалиб, анчагина тажриба ортдирган, учунчи мартаба тахтга ўлтуриши маданиятлик ўрус истибдодининг Тошкандни олиб Хўжандга ҳам қўл узатқан саналарга тўғри келган эди. Бу кунги шароит тажрибалик хонни бошқача сиёсат ушлашка мажбур этар эди. Ниҳоятда қаттиғ қўллик бўлиш, юқори табақа ҳисобланган уламони, ашрофни ўзига қаратиш лозим ва тахтига аждаҳо каби оғиз очиб келмакда бўлган ўрусларга қарши ўз маданиятини қуриб, жавоб бериши керак эди. Шунинг учун меҳнаткашни раҳмсиз ишлатиб мадрасалар бино қилмоқда, ариғлар чиқармоқда, сарой ва расталар, қаландархона ва ўрдалар ёпмоқда эди. Абдукаримхондан бери ўнлаб хонларга яраб келган ўрдани бузиб, янги ўрда бино қилиши ўз кайфига қараганда ҳам ўрусларга жонлилик кўрсатиш, ялти-расин шаъну шавкат билан Фарғонани ўз қўлида сақлаб қолиш учун эди.

Ўчадирган чароғ ёниб ўчадир, мақоли каби Туркистон хонларида сийрак кўрилган бу маъмуриятпарварлик бизга қолса, шу омиллардан туғилган ва бунда самимий ҳеч нарса йўқ эди.

28. ҲАРАМ

Янги ўрда юқорида ёзганимиздек, ҳақиқатан шукуҳлик, хушманзара бино қилинган эдиким, унинг ҳозирги харобасидан ҳам кўрса бўлур.

Ўрда қўрғонининг ташқари айланаси (тўрт томо-

ни) ажойиб гулзорлар, анвоъи мевалик дарахтлар билан зийнатланган. Бу боғни махтаб Худоёрнинг ўз шоири Мулла Ниёз Муҳаммад:

*«Ясаб қасре саодат даврида боғи жаҳон оро,
Муаттар бўлди гулзоридин олам гумбази хазро.¹
Шаҳи волоки берди зеб боғ ичра раёҳиндин,
Ўшал кун тутди ер саҳнини бўйи анбари соро.²*

*Ясарда тарҳини тарроҳлар³ андоғ сакиз гулшан,
Бу гулшан ҳар биридин топдилар юз минг чаман оро.*

*Ки ҳар ашжор⁴ асморини⁵ таъмида шаккар мазмар⁶,
Очарға шаккар оғзин муддаилиққа наҳад оро.*

*Хиёбон расталардин боғ топди зеби оройиш,
Гулистониға бергандек чаман оро гули ҳумро.⁷*

*Жаҳон боғида харна неъматидир бунда ул мавжуд,
Насиб эткай сенга юз йилғача ҳақ эй жаҳондоро⁸...» —*

дейдир ва Худоёрға бу боғда юз йиллаб роҳатланмоқ учун дуо қиладир.

Домла Ниёз Муҳаммад айткандек, гулшаннинг уч тарафи хиёбон, расталар ва бунда эртадан-кечкача халқ қайнашиб турар эди. Ўрда боғининг эшигида доим қоровулар қараб турганлиқдан, ўрдага алоқаси бўлмаган кишилар боққа киралмаслар, фақат ҳафтада бир кун, хоннинг кўнгил очиш соатларида, баъзи мустасно зотлар учун боғнинг йўли очиқ бўлур эди. Боққа кирилгандан кейин, тўғридан янги ўрданинг дарбозаси, муҳташам музаяқакор тоқ ва равоқлар кўзни қамашдирар, киши гўё ўзини хон ҳузурида, истибдод салобати остида сезар ва мутантан⁹, ва музайян¹⁰ қасрдан руҳ олиш ўрниға, билъакс, бир даҳшат ва хавф ҳис эта бошлар

¹ *Хазро* — кўк яшил.

² *Сор* — тоза, соф.

³ *Тарроҳ* — лойиҳачи.

⁴ *Ашжор* — дарахт.

⁵ *Асмор* — мевалар.

⁶ *Мазмар* — замири, ичи.

⁷ *Ҳумро* — қизил.

⁸ *Жаҳондоро* — жаҳонни эгалловчи ҳукмдор.

⁹ *Мутантан* — тантанавор.

¹⁰ *Музайян* — зийнатланган, безатилган.

эди. Ўрданинг хиштин, кунгирадор қўрғонлари ости билан жазойири қилич тақинган махсус муҳофиз йигитлар айланиб, бегона кишини қўрғон яқиниға йўлатмаслар, айниқса, ўрданинг юқори қисмидан қўйилган ҳарам дарбозасиға яқинлашиш учун, ҳатто ўрданинг ўз ходимлариға ҳам рухсат йўқ эди. Ҳарам дарбозасидан юрғучилар ёлғиз хоннинг ўғли — шаҳзода, хоннинг хотин қариндошлари, канизлар, доя хотинлар, яна баъзи «махсус» юмишларга хон томонидан белгиланган заифаларгина эдилар. Бу дарбозадан хоннинг ўзи ҳам юрмас, чунки унинг ҳарамиға кирадирган йўли ўз маҳкамаси ва шаҳнишин орқалиқ эди.

1287-нчи йилнинг сунбула ойи, яъни эрта кузнинг кўклам ҳавосиға яқин турган салқинча бир куни. Кечки соат бешларда ўрда ичида қайнаб турган ҳаёт бир оз тинчиб тушти, дарбоза ёнларидағи қоровуллар ичкариға киши киритмай қўйдилар. Ўрда хизматчилари, масалан, беклар, мирзолар, ясовуллар ва шулар сингари «сайид»¹ ходимлари бирин-сирин чиқиб тарқала бошладилар. Биринчи дарбозанинг икки биқинида турғучи қоровул йигитлар ўрданинг улуғ даражалик бекларини таъзим билан узатар, мансаби қуйироқ ясовуллар билан мутояба қилишиб қолар эдилар. Саркардалардан баъзиси дарбоза ташқарисида хизматчи тарафидан қантарилиб турган отининг ёниға келиб, отни қараб чиқар, яхши боқмағани, ёки тоза супурмағани учун сайисни² койиб олар ва сўкуниш ораси сайис кўмагида отиға миниб жўнаб кетар эди.

Дарбозабонлар ўрдада зарур юмиши борлиғини сўзлаб, илтижо қилғучи ҳар қандай кишини ҳам ҳозир ичкариға йўлатмаслар ва асабийланиб койиб қайтарлар эди.

— Бу ўзи қандай одам, қулоғиға ун босқанму!— деб жекириниб турган биринчи дарбозабон узоқдағи кимгадир қараб қолди, кўзи ўша тарафда экан бояғи сўзини такрорлади, — боравурингғ, оғизни очманғ, шери Яздон³ келганда ҳам ичкари киритмаймуз!

Илтижо қилғучи умидсиз дарбозадан йироқлашди. Унинг кетича дарбоза ёнида банорас паранжилик бир хотин пайдо бўлиб, ичкариға парвосиз кира берди.

¹ *Сайид* — амир демоқчи.

² *Сайис* — отбоқар.

³ *Шери Яздон* — ҳалифа Алиға берилган нисбат.

«Шери Яздон»ни ҳам киритмайдирган дарбозабонлар хотинни бошдан-оёғ кузатиб, индашмай қараб қола бердилар. Хотин ичкари кириб, тўғрига қараб юрди, асл ўрданинг улуғ муҳташам дарбозасига яқинлашқандан кейин ўнгдаги айри йўлга бурилди.

Хотин ҳарам дарбозасини чоғлаб борар эди. Қўрғон остидаги соқчилар хотинга ёвош-ёвош қараб олиш билан кифояланар ва уни танигандан парвосизча ўз ёнларидан кечиарар эдилар.

Хотин ҳарам дарбозаси ёнига етиб, остонага қадам босқан чоғида бўсағадаги йигит «виш» этдириб қиличини қинидан суғурди.

— Тўхтанг!

Хотин тўхтади ва йигитка қараб бетидаги чашмбандини қия очти. Йигитнинг жиддияти кулимсираш-ка мубаддал¹ бўлиб, ҳаводаги қиличини қайтариб филофига солди. Хотин юзини очқан кўйи ичкарига юрди. Ўттуз беш ёшларда кўринган бу гўзал хотин ҳарам ходималаридан Гулшанбону эди.

Гулшанбону Худоёрнинг иккинчи даврида ўз хусни билан бир неча мартаба хоннинг илтифотига сазовор бўлган ҳарам канизларидан эди. Худоёр тахтни ташлаб, Бухорога қочишга мажбур бўлгандан кейин, оғасини ғайри шаръий ишларда, жумладан, хотинбозликда айблаб, тахтга минган Маллахон ўз даъвосига мувофиқ Худоёр ҳарамидаги юзлаб хотинларни ўз йигитлари орасида хотинликқа тақсим қилиб юборди. Шу жумладан, Гулшанбону ҳам Маллахон тарафидан Худоёрга қарши урушда қаҳрамонлик кўрсаткан бир йигитка инъом қилиниб, шундан бери ўша йигитнинг никоҳида хотин эди. Худоёр учунчи мартаба тахтка мингандан кейин, Гулшан хоннинг ёнига келиб, эски «қадрдонлик» номига ҳарамдан бир хизмат сўраганида, «марҳаматлик» хон Гулшаннинг арзини ерда қолдирмай, ҳарам ходимларининг жуда озлариға насиб бўладирган улуғ бир мартаба ато қилдиким, биз Гулшанга топширилган вазифанинг нимадан иборатлигин қуйида кўрармиз.

Гулшан дарбозадан ичкари киргандан кейин, паранжи остида босилиб тартибсизланган сочларини тутатди, чанг ўлтурган нилий ранг товар кўйлагининг

¹ *Мубаддал* — алмашинган.

этакларини қоқти, қўлидаги ёқут ва зумурад кўзлик олтин узукларини тўғрилаб тақти ва шундан сўнг зиналардан юқориға қараб чиқа бошлади. Йигирманчи зинадан кейин узун — ўрданинг эни қадар бир йўлак бошланиб, унинг ўнг-сўлини ўн чоғлиқ бухори чакма эшиклар зийнатлаган эдилар. Бу эшиклар ҳарамдаги алоҳида ҳавлилар ва улар даромадини¹ кўрсатар эдилар.

Гулшан узун йўлакка чиқиб, ўнгдаги биринчи эшикни итарди. Ичкари тарафдан кекса бир ходима — эшик очар ҳола кўриниб, Гулшанга салом берди ва «хуш келдилар» — деди. Гулшанни ичкари киритиб, эшикни беклади. Бу, ҳарамнинг кичкинагина сув ҳавлиси эди. Ўртадаги мис ҳовузда кўм-кўк сув мавж уриб, бир неча канизлар ҳовуздан сув олмоқда эдилар. Ҳавлининг шимолидаги ходималар турадирған кичкина бир уйдан бошқа мунда бино йўқ, фақат жанубда ҳалигидек бир эшик бор эди. Сув ҳавлисидаги бу ҳовуз ҳарамнинг бутун эҳтиёжини ўтар, уни ҳафтада бир неча мартаба махсус соатларда мешкоблар томонидан тўлдириб турилар эди.

Гулшан паранжисини қўлиға олиб, эшик томонға юрди. Эшик ёниға келиб секин-секин ҳалқани чертди. Эшик ичкаридан очилиб, бунда ҳам эшик очар ҳола кўринди. Лекин буниси ёшқина бир каниз эди. Гулшандан паранжи, чашмбандни олиб, «хуш келдилар» — деди. Бу ҳарамнинг биринчи ҳавлиси эди. Ҳавлининг тўрт томони нақшинкор, ойнабанд, гул чакилган даричалик, ҳаммаси бир хил бичиқда танобий (зол) уйлар, ҳар бир уйға махсус даҳлизлар ва бир-бирига ямашдириб солинған хоналарни шу даҳлизлар бир-биридан ажратиб турар эдилар. У қадар кенг бўлмаған саҳн остиға хишт тўшалган, ҳавли юзида тўрт-бешта қизил шолдан кўйлак ва бошлариға сариғ шолдан рўймол ўраб, оёқлариға бедонадан кафш-масхи кийган ёш канизлар сочилған ҳолда вазифалари орқасидан юрар эдилар. Гулшан улар билан оҳиста сўрашди ва канизларнинг биридан ярим товуш ичида сўради:

— Он ҳазратим?

— Шаҳнишиндалар, — деди каниз, товшини четка чиқармаслиққа тиришиб.

¹ Даромад — ёълак.

Шаҳнишин — хоннинг хос ҳужраси, хон овқатланадирған, ухлайдирған ҳам хотинларни қабул қиладирған уй бўлиб, сув ҳавлисининг қатори билан то тахт ўрнатилған маҳкамагача қатор уч хона танобий уйлардан иборат эди. Бу уйлар шаҳнишинликка мувофиқ бошқа бинолардан баланд қилиб солинған эдилар. Ҳавлининг шарқий томони маҳкамага қаратиб солинған бинолар орқаси, жануби хос ойимлар — яъни хонимлар танобийси, ғарби — қисман танобий ва қисман ошхона ва ҳарам хазинаси биноларини ва бошқа ҳавлиларга чиқиш учун даромадларни ташкил этар эди.

Гулшан, «шаҳнишиндалар» жавобидан сўнг, тарадудлангандек бўлди. Бир оз иккиланиб турғандан кейин, яна бир қайта сочини, рўймолини, кийимини тузатиб олди ва шаҳнишин томонға бурулди.

— Ойихоним чақирадирлар, — деб бир каниз шивирлади.

Гулшан уч-тўрт қадам босқан эди, тўрдаги танобийдан чиқиб келган канизнинг ҳалиги сўзи билан тўхтади ва сўзсиз каниз томонға бурулди. Гулшан кирганда даҳлизнинг тўрида уч нафар каниз санама¹ тикиб ўлтурар эдилар. Улар билан саломлашди. Ул саломлашқан аснода ичкари танобийдан олти ёшлар чамалиқ, оқ туслик, қора кўзлик кўркамгина бир бола сариғ атлас кўйлагини ҳилпиратиб чиқиб келди.

— Ассалому алайкум... Соғмилар, шаҳзодам, — деди Гулшан кўлини кўкрагига қўйиб, болаға букилинқираған ҳолатда.

Шаҳзода жавобсиз кулимсираб, Гулшанга бир оз қараб турди-да, ичкарига кириб кетди.

Гулшан кафшандозда оёғини ечиб, гиламга чиқди. Даҳлиз ўн бир ёғочлиқ катта мунаққаш уйдан иборат бўлиб, тахмонида атлас ва адрас кўрпа, кўрпачалар уюлған, тоқчалари анвойи хитойи ва қашқар чиннилари, Бухоро мис ва кумуш идишлари билан зийнатланған эди. Гулшан кафшини еча бошлағач, юқоридаги санама тикувчилар ҳам ўрунларидан турған эдилар, келиб кўришдилар. Улар кўришиб бўлғанда, бояғи каниз ичкаридан чиқди.

— Кирсинлар, — деди Гулшанга.

¹ Санама — ироқи.

Гулшан эшикка юриб келиб, рўймол — лачагини тузатти ва ичкарига қадам босди. Эшик ичкарисиди қўл қовиштириб ўлтурган каниз ўрнидан туриб букилди.

— Сафо келдилар.¹

Асл гиламлар, бахмал кўрпачалар, олтин ва кумуш асбоблар билан зийнатланган танобий уйнинг орқа ва ўнги деярлик кўзни қамашдиарлиқ шукуҳларга фарқ бўлган эди. Танобийнинг ҳавли томониға қурулган учта кичкина деразаларнинг ойналари ҳам бундаги асл ашёларнинг турлик навъи қабилдан ҳар кўзи ҳар рангда жилваланар ва уларнинг акси зиёси билан шипга осилган олтин қандил алвон тусда товланар эди. Танобийнинг тўрида, ипак жойнамоz устида қиблага қараб ўлтурган ойим тизасига ясланган шаҳзодани эркалаб, ёниға қайрилди. Эшикдан кириб, қўл қовиштириб тўхтаган Гулшан икки букилиб салом берди.

— Келинг, Гулшан, — деди ойим, — ўлтуринг, ваалайкум ассалом.

Гулшан таъзим билан биринчи даричанинг юқорисиға бориб ўлтурди ва дуоға қўл кўтарди.

— Ойи хонимнинг бахт ва обрўлари зиёда, шаҳзодамнинг умрлари узун бўлсин.

Эшик ёнида тик турган каниз дуо асноси ўлтуриб фотиҳа ўқушди. Фотиҳадан сўнг яна ўрнидан туриб қадалди. Ойим ҳамон шаҳзодани эркалаб жойнамоz устида ўлтурар эди.

Жияклик атлас кўйлак, Бухоро кундалидан² желатка ва бошиға санама рўймол ўраган ўттуз беш ёшлар чамалиқ бу хоним — Хоннинг муътамад³ хотини Оғача ойим ва шаҳзода эса хоннинг суюклик ўғли — Ўрмонбек эди. Оғача ойимнинг хитой хонимлариникига ўхшаш қора бодом кўзи ва умуман сиймоси Туркистон қизи эмаслигини айтиб турар, бироқ тилида бегоналиқ сезилмас эди. Оғача ойимнинг асли исми Масъуда хоним, аммо «Оғача ойим» деб машҳур бўлиши унинг қашқар қизи бўлганлиғидандир. Уйғурлар биздаги «хоним, бекач» дейиш ўрнида «оғача» дейдилар.

¹ Сафо келдилар — хуш келдилар.

² Кундал — зар иплар билан тўқилган қимматбаҳо мато.

³ Муътамад — ишончли, эътимодли.

Масъуда Ўш атрофида турғун бўлган уйғурлардан Ибодуллахўжа деганнинг қизи, Худоёр ўзининг иккинчи давлатида бунга уйланган эди.

Худоёр тахтни ташлаб Бухорога кетишка мажбур бўлгандан кейин кўб хотинлари унга вафосизлиқ билан эр қилиб кетканлари ҳолда, шу Оғача ойим эрининг хорлиқ ва муҳтожлик кунларига шерик бўлиб юрган ва шу вафодорлиғи жиҳатидан хоннинг эътиمودини қозонган эди. Иккинчидан, Оғача ойим Худоёрнинг ҳарам хотинлари ичида ақллик, тадбирлик ва шу сояда ҳарамнинг барча хонимлари ва юзлаб канизлари бунинг идорасиға топширилган эдилар. Юзлаб кундашлар орасидағи жанжаллар оғачанинг ислоҳиға¹ келиб тўхтар, ҳарамдан ҳар кимса бунинг сўзига кулоқ солишға мажбур, ҳатто хоннинг ўзи ҳам хотинлари орасидағи онглашилмовчиликларни Оғачанинг ислоҳиға ҳавола қилғучи эди. Янги кийим бериш вақти етканда, кимга қандай кийимлик лозим, ким қандай нарсага муҳтож — бу масала ҳам Оғача ойим тарафидан ҳал қилиниб, хазиначига бюурилар ва ҳозирланилган кийимликлар унинг томонидан тақсим қилинар эди. Бундан бошқа, кундалик ошхона овқати ҳам Оғачанинг белгилаши билан пиширилар, ойим ва каниз, доя ва чеварларнинг ҳаммомга боришлари, бекларнинг тўйиға чиқишлари ва шунга ўхшаш лозим-омадалар ҳам бу ойимнинг кўрсатишига мувофиқ эди. Баъзан Оғача ойим мамлакат ишларига ҳам оралашиб олар, гоҳо ўз фикрига хонни унатиб ҳам қўяр эди. Худоёрнинг хотинларидан кичик Шоҳ ойим² вафот этиб, ундан бир бола — Ўрмонбек ятим қолган эди. Худоёр Ўрмонбекни жуда яхши кўрар ва ўзига валиаҳд белгилаган эди. Кичик Шоҳ ойим ўлгандан кейин Ўрмонбекни ҳарамда эътимодлик бўлган Оғача ойимға топширди. Шундан бери ул Ўрмонбекни ўз боласидек тарбия қилиб келар ва бу сабабдан ҳам хоннинг назарида унинг қадри жуда юқори кўтарилган эди.

Оғача ойим ҳануз Гулшанга илтифотсиз, Ўрмонбек билан сўзлашмакда эди.

— Жуда шўх бўлибсан, ўғлим. Мен сени отахонингға чақиб бир урдирай.

— Будана берсангиз шўхлиқ қилмайман.

¹ Ислоҳ — тузатиш, тўғрилаш.

² Шунгон бегининг қизи (муал.).

— Буданаларингни ўлдириб битирдинг-ку, золим, буданаларни яна қайдан олайлиқ.

— Мен ўлдирмадим, ўзлари ўлиб бутдилар.

— Зийракни нега урдинг?

— Зийрак менга будана топмади.

Оғача ойим эшик ёнида тик турган канизга қаради:

— Кел, Мисқол, — деди ва Ўрмонбекнинг орқасини силади. — Сен ғуманг билан ўйнаб кир, буданани эртага топдирармиз.

Каниз Ўрмонбекни етаклаб чиқа бошлади.

— Олдимга ҳеч ким кирмасин, — деди Оғача ойим. — Эшикни ёпиб чиқ.

Улар чиқгач, Оғача ойим Гулшанни ўз яқинига чақириб, жойнамоздан кўрпачага сурилиб ўлтурди, такрор — «яқинроқ келинг, Гулшан», деб таклиф қилди. Оғача ойимнинг бирам муҳим сўзи борлигини сезган Гулшанбону қўл қовиштириб, ойимнинг яқинига бориб тиз чўкти.

— Шаҳардан нима хабарлар топдингиз, Гулшанбону?

— Шаҳар хабарлари ойи хонимдан махфий эмасдир.

— Ўзингиз тинч турасизми, уй ичингиз соғмилар?

— Шукур... Онҳазратим ва ойи хонимнинг сояи давлатларида.

— Ишларингиз қандай? — деди кулимсираб Оғача ойим. — Бизга кундашлар топиб бўладими?

Бу саволдан Гулшан бошини қуйи солди, Оғача ойим кулимсиганча Гулшандан жавоб кутиб турар эди.

— Сиз бизга кундаш изласангиз ҳам, — деди Оғача ойим, — албатта, ўз ихтиёрингизча эмас, сайиднинг амрлари билан, шунинг учун бу тўғрида мен сизни айблай олмайман.

Бу сўз билан Гулшан бир оз хижолатдан чиққандек бўлди.

— Албатта, ойи хоним...

— Сўзимни ерда қолдирмаслигингизга ишонганим важидан, — деди Оғача жиддий тус олиб, — сиз билан бу тўғрида махфий бир-икки оғиз гаплашмакчи эдим.

— Канизингизнинг боши устига, ойи хоним.

Оғача ойим деворга суялган ёстиқни тирсаги остига тортиб така қилди.

— Мен бу гапимни ўткан кун Ботирбоши холаға ҳам айтиб қўйдим. Лекин сайиднинг қулоқлариға еткурмаслик шартдир. Бу тўғрида холадан ҳам сиз эҳтиётлироқсиз, деб ишонаман. Чунки сизнинг мен билан эски қадрдонлигингиз бор.

— Чўрингиз сўз улашдиришни ёмон кўрадир, ойи хоним.

— Албатта, шундай бўлмоғи лозим, — деди Оғача ойим, — ўзгалардан ҳам сизга айткулуғи йўқ, Гулшан. Сайиднинг никоҳларида биз ўнлаб кундашмиз...¹ Агар канизларни ҳам қўшиб ҳисобланса, кундашларнинг саноғи бир юздан ортадир. Ботирбоши хола, яна бир нечалар ва атрофдаги бекларимизнинг таважжухлари соясида² сайиднинг ҳарамлари уч-тўрт йилнинг ичида бунчалик чўриларга эга бўлди... Янги ва кенг ўрдаға келиб яйрашармиз деган эдик, баракатларингизда кундан-кун баттарроқ сиқилишиб борамиз. Ҳатто ичкари ҳавлиларда бир уйга саккиз, тўққуз каниз жойлашишиға тўғри келиб қолди. Бу ҳол давом этса, бирар йиллар ичида яна бир янги ўрда солишқа тўғри келадир. Бу, албатта, мумкин эмас. Ундан сўнг сайиднинг ҳамма диққатларини ҳарамга тортилса, мамлакат иши халалдор бўлишида ва бунинг уволини бизлар кўтаришимизда шубҳа йўқ. Мана шу андишаларга бориб, сиз билан кенгашмакчи эдим... Бу андишам Ботирбоши холаға ҳам маъқул тушиб, ваъда берди. Сиз ҳам шу гапларни яхши ўйлаб, ўз фикрингизни менга сўзлангчи, Гулшанбону.

Гулшан Оғача ойимнинг мақсадиға тушунмагандек бир оз ўйланиб турди:

— Муддаоларига чўрингиз тушунмадим, ойи хоним.

— Тушунмаган бўлсангиз, — деди Оғача, — мундан сўнг ҳарамга хотин ва каниз келтирилмасин, дейман.

Гулшан бошини қуйи солди. Чамаси, Оғача ойимнинг таклифи унга ёқмағансумон эди. Дарҳақиқат, оғиздағи ошни олдириш ҳар ким учун ҳам бир хил эмасдир.

¹ Шариъатда тўрттадан ортиқча хотин олиш ёъқдир. Худоёрнинг расмий никоҳидағи хотини тўрттадан ошмас, яъни, янги хотин оладирған бўлса, тўртинчи хотинини канизликка кечириб, ўрниға янгисини қўйиб турар эди. Оғача канизликка кечирилганларни ҳам бунда қўшиб ҳисоблайдир (муал.).

² Атроф ҳокимлари хушомад тариқасида чиройли қизларни хонға юбориб турғучи эдилар... (муал.).

— Биз каминаларда нима гап, айланай ойи хоним... Биз, ҳарна қилсақ, онҳазратимнинг буйруқлари билан қиламиз... Биз онҳазратнинг отқан ўқларимиз.

Оғача ойим Гулшаннинг кўзига анча тикилиб қолди. Лекин Гулшан кўзини ундан қочириб ерга боқди.

— Албатта, биз сайиднинг отқан ўқларимиз, — деди Оғача ойим қизиқишқаннамо. — Лекин, хўжам буюрди, деб ишнинг ўнг-терсига қарамай югура бериш аҳмоқликдир. Агар сиз билан мен онҳазратнинг холис қуллари бўлсақ, сайиднинг давлатларига рахна солмайлик, дўсти нодонлик қилмайлик. Мана бу — холис қуллиқ даъвосида бўлган бизнинг қўлимиздан келади... Зоҳиран, сайидга хиёнат кўринса-да, ҳақиқатда холис дўстлик, деб сизга бу таклифни қилдим. Сайидни кунчилайди¹, деб бошингизга келтира кўрмангки, ҳозир ҳам мен онҳазратнинг бир юзинчи хотини бўламан. Юз хотиннинг биттаси бўла туриб, кундашлик қилиш ўзи телбаликдир. Лекин, орада бир ғараз² бўлса, ул ҳам сизга айтканимдек, холис қуллиқ — чин давлатхоҳликдир³, тушундингизми Гулшан.

Гулшан «биз сайиднинг отқан ўқларимиз» деб Оғача ойимни аччиғландирган эди. Ўз хатосига тушунган Гулшан узр айтди.

— Мен сизга бу гапни бошқа мақсадда айтдим, ойи хоним. Биз, дедим... албатта, биз...

— Агар сиз бунда ноилож бўлсангиз, мендан йўл сўранг.

— Пир бўлиб қўлимдан тутсангиз, онҳазратимнинг ўғурларида бошим фидо бўлсин.

— Гап шундай бўлса, иккимизнинг бу ишка кўмаклашувимиз ёки сукут қилишимиз давлатхоҳлик эмас, душманликдир, — деди Оғача ойим. — Маним сизга кенгашим — бундан сўнг устингиздаги хизматка бир оз ўйлашиб қадам босишдир.

— Мени итобга⁴ тутсалар?..

— Бунинг тадбири осон, — деди Оғача. — Аввал шуки, сайиднинг кўзларига оз кўрининг, кўринган чоғингизда сулук чўри тополмадим, деб узр айтинг. Сизни, тополмабсан деб қийин-қистоққа олмаслар,

¹ *Кунчи* — рашк қилиш, қизғаниш.

² *Ғараз* — мақсад, ният, муддао.

³ *Давлатхоҳ* — хайрихоҳ, дўст.

⁴ *Итоб* — таъна.

жазога тортмаслар. Муҳтожликдан кўрқсангиз мен бор, мен сизга қўлимдан келган ёрдамни қиларман. Маъкулми, Гулшанбону.

Кейинги жумла билан Гулшаннинг чеҳраси очилиб кетди.

— Хўб, айланай ойи хоним.

— Аҳсан!

Даҳлизда санама тикиб ўлтурган канизлардан бири— хазинадор югуриб кирди.

— Лаббай.

— Опангга икки тилло бер, устига мунсак ёп!

Аҳсан икки қўлини кўкрагига қўйиб, таъзим қилгандан сўнг, чиқиб кетди.

— Шундай одатингизча маним олдимга келиб туравуринг, керагингиз бўлса тортинмай айтинг.

Гулшан бош букиб кулиқ қилди. Эшик очилиб, қўлида адрас мунсаги билан Аҳсан кирди ва Гулшаннинг устида тўхтади. Гулшан ўрнидан туриб ойимга бош эгди. Шу ҳолда Аҳсан мунсакни унинг устига ёпиб, қўлига икки тиллони ҳам узатди. Гулшан устида мунсаги билан оҳистагина ўлтурди. Аҳсан ҳам турган жойига чўккалади. Гулшан дуога қўл кўтарди. Аҳсан омин, деди. Дуодан сўнг Гулшан ва хазинадор — Аҳсан оҳиста-оҳиста орқалари билан юриб, Оғача ойимнинг ҳузуридан чиқдилар.

30. ХОНИМ ОЙИМЛАР

Гулшан эғнида мунсаги билан даҳлизга чиқиб, ундаги канизлар томонидан «илтифотга лойиқ кўрилгани» учун табрик қилинди. Кафшандозда кийинар экан, кўзи тўғридаги шаҳнишинда эди. Канизлар билан хўшлашиб ҳавлига тушди.

Юқорида сўзланганидек, бу ҳавлида хоннинг суюкли хотинлари ўзларига хос доя, чевар, канизлар ва куллари билан турар эдилар.

Оғача ойимнинг қаторидаги иккинчи танобий хоннинг суюкли хотини Розия ойимга қарар эди. Розия ойим гарчи ўткан йиллардагина хонга никоҳланган бўлса ҳам, ўзининг хаёлий хусни билан «сайид»нинг илтифотини жалб этиб, ҳарамда биринчи мавқуъга минган хонимдир. Хизматига тўрт каниз ва икки қул ҳадя қилинган бу ойим асли кошғарлиқ бўлган

Охунджонбой деганнинг қизидир. Розия хоним қизлиқ чоғида Қўқон бойларидан Жонбобо отлиғ бир кишига тегиб, бир бола туққандан кейин эри ўладир. Бундан сўнг қўқонлиқ Миён Фазл Ваҳҳоб ҳазратка эрга чиқадир. Гулшанбонуға ўхшаш хуфиялар «сайид»нинг қулоғиға еткирган бўлсалар керак, бир кун хон, тўсиндан арава юбориб, Розия хонимни «меҳмонға» чақиради...

Хоннинг ҳукмига қарши Миён Фазл Ваҳҳоб нима ҳам қила олсин. Розия хоним хон ҳарамида бир кеча кўниб, эртаси уйига қайтадир. Ул уйига қайтиб келганда Миён Фазл Ваҳҳоб Розия хонимнинг қўлиға талоқ хати топшириб, етти арава мол билан ўрдаға жўнатадир... Миён Фазл Ваҳҳоб бу ишни кўрққанидан қилганми ёки хонға аччиғ тариқасидами, ҳар ҳолда буниси ҳатто Розия ойимнинг ўзига ҳам қоронғидир¹.

Гулшан Розия ойимнинг даромадига етканда икки нафар каниз даҳлиздан чиқиб, бўсағанинг икки томонида қўл боғлаб ва бош букиб тўхтадилар. Шу ҳолда ичкаридан гўё юзи сут билан суғорилгандек оқ, қурулай кўзи ойсиз ва булутлиқ кечасидан ҳам қорароқ, қадди сарв каби мавзун, қора сочи тақимини ўпкан, уст-боши ипак ва олтинлар билан ғарқ бир хоним хиромон чиқиб келди. Бошидағи ҳисобсиз кокиллари-ни санама тикилган оқ ҳарир рўймол билан озорсизгина боғлаган, ёқа ва этакларига нафис жияк бириктирган хонатлас кўйлак, бухоро кундалидан қирғоқларига олтин уқа (қўр) тутулган енгсиз желатка кийиб, ёқут кўзлик олтин тугмаларни бўшқина солган, ҳуснда мисли оз бу нозанин хоннинг суюкли хотини — мазкура Розия хоним эди. Розия хоним орқасидан саккиз-тўққуз ёшлар чамалиқ, кўз ва тишидан бошқа аъзосида оқи йўқ бир бола кўриниб, хонимни таъқиб этди. Бу ёш югурдак қулча хонимнинг ҳар бир майда хизматларига тайёр каби оёғ олар эди².

¹ Ҳарам тўғрисидаги маълумотимизнинг аксариси бу кунда ҳам ҳаёт бўлган шу Розия ойимдан олинди. ҳозир тўқсон ёшларға йеткан бу кампир ўзининг кучлик хотираси билан бизга қимматлик маълумотлар берди. ҳануз сақланиб келган баъзи хусусиятлари билан бизни таажжубка солди. Муҳтарама Розия ойимға ва икки орада воситачи бўлиб устимга миннат қўйган қўқонлиқ дўстим Босит Қодирийға ташаккур ва раҳматлар айтишка бурчлиман (*муал.*).

² Қуллар аксар тожиқ ва ҳабашдан бўлиб, йетти ёшдан ўн икки ёшгача эдилар ва ҳарамда бундан юқори ёшдағи қуллар сақланмас, қул ўн икки ёшға етканда, ҳарамдан чиқарилиб, ўрдадағи бирар хизматка белгиланар эди, дейдир Розия ойим. Эрлиги олинган (бичилган) қуллар Худоёрнинг онаси ҳоким ойим — Жорқин ойимгача (1185 йилда вафот эткан) фақат икки нафар бўлиб:

Розия хонимга қарши келгучи Гулшан букилиб салом қилди. Розия хоним ишорат билан жавоб бергач, «эсонмисиз» деди ва унинг жавобини ҳам кутмай шаҳнишин томонга қараб йўл солди.

Гулшан Розия оиймининг қуйисидағи даҳлизга юзланиб, ундаги канизлардан Қурбон оиймининг соғлигини сўраб ўтди. Қурбон оийм танобийсидан сўнг ҳавлининг кун ботишига мойил бино Шодмон оиймга қарашлиқ ва шу билан ҳарамнинг биринчи ҳавлисидаги оиймлар ҳисоби битадир¹.

Эшмат саркор, Тошмат саркор; (ҳар иккави ҳабаш) булар ҳам хондан ташқари ҳарамга киралмас эканлар. Ҳар кун эрталаб хон онасиға салом бергали кирганда ҳалиги икки нафар қул ҳам хоннинг орқасида кириб, ҳоким оиймға салом бергандан сўнг яна хон билан бирга чиқишиб кетар эканлар (бу иккиси Шералихондан қолган, ҳоким оиймға яқин, қадрдон қулар бўлганга ўхшайдир).

Розия оиймининг айтишига қарғанда, шу икки қулдан бошқаларнинг эрлиги ёъқотилмаган экан. Бундан онглашиладирким Худоёр ҳарамни тўғрисида ёзғучи ўрусларнинг қул (евнух)ларни каниз ва хонимлар билан аралаш юрган ҳолда кўрсатишлари муболағадир.

Розия оийм яна тафсилга киришиб: «Хон биринчи мартаба тахтдан ҳайдалишида ўзига қарашлиқ ёш қулардан бир нечасини Жиззахка элтиб ўқутди ва сўнгги даврида уларни баъзи мансабларга қўйди. Улар: Шоғулом жарчибоши, Жамил Файзулло ва Муллача хазиначилар, Давлат удайчи, Давлат саркор ва Шопсанд кўрбошилар» дейдир. Бу қулар ҳам ҳарамга киралмаганларидек, эрликлари ҳам жойида экан (муал.).

¹ Розия оиймининг айтишига қарағанда, Худоёр ўзининг уч карра хонлиқ даврида шу хотинларга уйланган: 1). Қозоқ тўра — Розия оийм бунинг отасини аниқ айтолмайдир. Лекин, ўзи қирғизлардан эди, дейдир. Фикримизча, Муслмонқулининг қизи шу бўлсамикин?.. Хизматида тўрт канизи бўлган; 2). Анбарчик тўра — Ўратепада юзбеги бўлган Худоёрбек валламининг қизи; 3). Катта пошша оийм — қўқонлиқ Хўжа Калон тўранинг қизи, Насриддин бекнинг онаси, хизматида йетти каниз, тўрт қул; 4). Қўқонлиқ оийм — Қўқоннинг Сармозор даҳасидан, кимнинг қизи эканини Розия оийм билмайди. Хон биринчи мартаба тахтдан қулангач, эрга тегиб кеткан; 5). Қурбон оийм — ғумалардан.³ Ўрмонбекнинг хазиначиси хизматида икки қул, уч каниз. 6). Гулзода бекач — ғумалардан, хизматида тўрт каниз. Шаҳзодаҳон исмлиқ бир қизи бўлиб, 1919 йилда Ўшда ўлган; 7). Ширин бекач — ғумалардан, хизматида уч каниз, икки қул. Тўра пошша исмлиқ бир қизи бўлиб, қўқонлиқ Кароматхон тўрага берилган; 8). Исфаралиқ оийм — Исфаралиқ ҳабиб эшоннинг қизи. Бундан Моҳзодаҳон исмлиқ бир қиз туғулиб, қўқонлиқ Сафохон тўранинг ўғли Исахонга берилган (Моҳзода алҳол тирик эмиш). Худоёр иккинчи хонлиқ даврида Исфаралиқ оиймини ғарликда айблаб, баҳона билан ўрдадан ҳайдаб юборган.

Худоёрнинг иккинчи хонлиқ даврида олган хотинлари: 9). Муниҳон пошша — қўқонлиқ Қозихон тўранинг қизи, хизматида саккиз каниз, тўрт қул. Бундан Сайид Умарбек исмлиқ ўғул туғулган. Сайид Умарбек бу кунда Рошидон раёни, Тўра қишлоқда турар эмиш; 10) Пошшабону оийм — Қўқонда машҳур Баҳодирхон тўранинг синглиси, Муҳаммад Аминбек билан Чорсолаҳон пошшанинг онаси, хизматида тўққуз каниз, беш қул. 11) Масъудаҳон (Оғача оийм) Ибодуллаҳўжа қизи, Фансуруллобекнинг онаси; 12) Кишбиби (Қиз-оийм) — Худоёрнинг тоғаси Гадойбой дотқонинг қизи. Бу аслда Шомуродхоннинг хотини бўлиб, Шомурод ўлгандан кейин ҳоким оийм Бухорода ўғли Худоёрға Кишбибини никоҳлаб берган, хизматида беш чўри, уч қул; 13) Ки-

Гулшан ҳавлининг кун ботиши — ошхона ва бошқа рўзгор уйлари ёни билан бориб бир эшик орқали бизга маълум узун йўлакка чиқди. Йўлакда сув ҳавлисидан чиқиб келган бир каниз Гулшанни кўриши он қўлидаги сувлик кашкулни ерга қўйиб югурди:

— Эсонмисиз? Мунсак муборак, аямлар соғми?

Гулшан қўл учи билан кўришди:

— Ўзинг ўйнаб кулиб юрубсанми? Мунисхон пошша ойим саломатмилар? Биби пошша ойим ёзилиб кетдиларми?

— Шукур, шукур, бизнинг ҳавлига киринг.

— Кирарман, — деди Гулшан ва устидаги мунсакни еча берди. — Сен маним келганимни уларга айтма. Мен ўзим бир оздан кейин чиқарман.

Каниз орқасига бурилиши билан йўлакнинг юқори эшикларидан бири тарақ-туруқ очилиб, ичкаридан икки ёш, оёғ ялан каниз қувлашиб чиқдилар. Гулшанни мун-

чик Шоҳойим — Шугнон ҳокимининг қизи, Ўрмонбекнинг онаси, боланинг чилласи чиқмай ўлган; 14) Тўхтапошша (Чиндовуллик ойим) — Наманган тумани Чиндовул қишлоғининг хўжа қизларидан, хизматида тўрт каниз, уч қул. 15) Катта Шоҳойим — Дорбоз ҳокимнинг қизи, хизматида етти чўри, катта Шоҳойимдан Сайид Фансурулло исмлиқ ўғул туғулиб, беш ёшида экан, Марғилонда Пўладхон ўлдирган; 16). Гуландом бекач — ғумалардан, бундан Офтобхон исмлиқ қиз туғулиб, Худоёр вақтида, ўн уч ёшида ўлган. 17). Моҳбегим бекач— ғумалардан. Биняминбекнинг онаси, хизматида уч қул, уч чўри; 18) Гулқиз бекач — ғумалардан. 19). Асал бекач — ғумалардан. Учунчи хонлиқ даврида; 20) Қоратегинлик ойим — Қоратегин ҳокимининг қизи, хизматида етти чўри; 21). Бибипошша (экавотлик ойим) — Наманган юқорисида Экавот қишлоғининг катта эшони Хўжам пошша тўранинг қизи, хизматида уч чўри, икки қул бўлган; бу ойимдан Сайид Фансурулло исмлиқ ўғул туғулиб, болани уч ёшида Пўладхон ўлдирган. 22). Розия ойим — (шу маълумотларни берувчи) Розия ойимдан Сайид Умарбек отли ўғул бўлса ҳам уч ёшида ўлган. 23). Қамбар пошша — Хўжакалон тўранинг кичик қизи, Катта пошша ойим ўлгандан кейин болдиз олган, хизматида уч каниз. 24). Ойнисахон пошша — Турсун оталиқнинг қизи; 25). Туҳфаниса ойим — Олтиариқ қозисининг қизи; бу қизга уйлангандан ўттуз етти кун кейин Худоёр ўрусларга сиғиниб Тошканд келган. 26). Ҳамроҳ биби ойим — қўқонлиқ Нурматбой деганнинг қизи; 27). Саиданисо (чимёнлик ойим) қирғизлардан бирининг қизи. 28). Шодмон ойим — ғумалардан; хонга суюкли эмиш, хизматида уч чўри, уч қул. 29). Гулбону бекач — ғумалардан; хизматида бир чўри, бундан Озодахон исмлиқ бир қиз туғулиб, қўқонлиқ Баҳодирхон тўрага келин бўлган; 30). Руҳафзо бекач; 31). Сайқал бекач; 32). Санавбар бекач; 33). Аргувони бекач; 34). Нигор бекач; 35). Рузвон бекач. Бу олтови ҳам ғумалардан эмиш.

Бу йерда ёзилганлар Худоёрнинг тугал хотинлари ҳисоби бўлмас, деб ўйлайман. Чунки Розия ойимнинг хотиридан баъзиси кўтарилган бўлиши мумкин. Биз Розия ойимнинг ёнида эканмиз, ўртоқ Босит:

— Хон неча хотин олган эди, ойи? — деб ҳазил тариқасида такрор савол берди. Розия ойим мендан ийманган қиёфада:

— Хон қурсин, унинг олган хотинларининг ҳисоб-китоби ёъқ, болам, — деди ва манимча жуда тўғри сўзни айтди (*муал.*).

³ Ғума — жория, хизматкор.

сак билан овора кўрган қизлар шу тарафка қараб югурдилар.

— Гулшанжон, Гулшанжон! Эсонмисиз, омонмисиз? Сарпа қутлуғ!

Шўх канизларнинг бири Гулшаннинг олдидан ва иккинчиси ёнидан ўрамалаб, бирининг оғзидан иккинчиси «Гулшанжон, эсонмисиз!»ни олиб эсанкиратдилар.

— Бўлди, бўлди! Шўх байтал ўлгурлар! — деди Гулшан, — ойимлар эшитса, нима деган гап бўлади?

Қизлар Гулшаннинг сўзига қулоқ солмай, келган тарафларига қараб уни судрадилар.

— Тўқ байтал! Гулшанжон — Тўқ байтал!

Гулшан аччиғланса ҳам, яна уларнинг сўз ва ҳаракатидан кулишка мажбур эди.

— Қуриб кеткурлар... Шунинг учун ҳам сенларнинг олдингга киргим келмайди-да!

Сўзга илтифотсиз, ўйун билан борган канизлардан бири Гулшаннинг қўлидаги мунсакни титкилаб ўзига тортди:

— Қайси гўрдан олдинг, менга берсангчи шуни!

— Ол, ол! — деди Гулшан мунсакни бўшатиб, — ўлимлик қиларсан!

— Албатта тобутимга ёпарлар!

Йўлакнинг бошидаги эшикка етдилар ва учиси бирдан сиқилишиб, ичкарига кирдилар.

31. ҚИРҚ ҚИЗЛАР

Гулшанлар кирган ҳавли «Қирқ қизлар» деб аталар эди. Бунда хоннинг кўнгил очишига хизмат қилғучи «Қирқ қизлар» турар эдилар. Бу ҳавли ундаги ўйунчи, созанда ва навозанда канизларнинг сонидан олиб, «қирқ қизлар» аталган эди.

Худоёрнинг ҳарам канизлари сони бир юз элли беш нафар бўлиб, булардан ўн тўрт нафар оқ саройда, саккиз нафар шаҳнишинда, яъни хоннинг ётиш-туришига махсус, саккиз нафар Ўрмонбекка қарағучи, ўн нафар доялар ҳузурида, йигирма беш нафар шу «қирқ қизлар»да ва қолганлари ҳар қайси хоним ойимларнинг хизматида эдилар.

Навли юзида тўп (копток) ўйнағучи «қирқ қизлар»дан етти-саккизи Гулшан олдиға югурдилар.

- Эсонмисиз!
- Елиб югуриб ҳорманг!
- Эрингиз ўлмадими?
- Шаҳар йигитлари омонми!

Бу қизлар ҳалигилардан қолишмайдирған шўх эдилар. Гулшан ҳам энди жиддият сақлаб турмади:

— Зерикмай ўлтуруибсанларми? Ичларингда туғиб қўйғанларинг йўқми? Ўйнаш қилиб тутилмадингларми?

Бу ҳавли тўртта кичик ва битта зўр танобий уйдан, ҳам «қирқ қизлар»га махсус ошхона ва бошқалардан ташкил топиб, қизлар кичик уйларга жойлашқан эдилар. Уларнинг ясанига келганда, юқоридаги канизларда кўрилгандек — қизил шол кўйлак, сариф гуллик қизил шол рўғмол, шувамотос ёки адрас желатка эди. Ҳозирги тўп ўйунига иштирок этувчи қизларнинг ҳаммаси деярлик ялан оёғ бўлиб, юмишдаги ва ошхонада ош пиширғучи қизлар дуранглик бедона кафшлар кийган эдилар. Аксарият, йигирмадан ошқан қизлар, ичларида ўн олти, ўн етти ёшлиқлари ҳам кўринар эди. Бу қизлар мамлакатнинг ҳар тарафидаги беклардан хонга ҳадя тариқасида юборилганлар, шунинг учун улар терма дўндиқлар эдилар. Чўри исми билан ҳарамга келган кунлари ҳар бирлари ҳам хоннинг «илтифоти»га бир-икки мартабагина «лойиқ» кўрилиб, сўнгра «қирқ қизлар» ичига ҳавола қилинган эдилар. Улар ҳануз ҳам шаҳарнинг машҳур хотинлари бўлган Нусрат ҳофиз, Ботирбоши хола, Тилло ҳофиз, Тожи ҳофиз, Мисқол ҳофиз, Хон оғача, Мисоқ оғача, Улуғ ўйунчи, Шоҳбачча, Ражабхон, Тош ҳофиз ва ҳатто марғилонлик Зебихонлардан ўйунга, созға, ашулага таълим олиб келарлар ва шунинг учун ҳар бирлари ўз ҳунарларида яхши санъаткор бўлган эдилар. Жумъа куни етканда бу ҳавлидаги катта танобий тартибқа солинар, «қирқ қизлар» янги кийимлар кийиб, упа-эликлар қўярлар, турли зийнатлар тақиб, ажойиб суратда базмга ҳозирланарлар эди. Жумъа намозидан кейин хон баъзан ёнида Розия ва Оғача ойимлар билан бу ҳавлига ўтар ва катта танобийнинг тўрига қўйулган махсус курсига ўлтуруиб, «қирқ қизлар» базмини кўрар эди...

Шу йўсун қизлар Гулшанни ҳавли ўртасидаги тўп ўйунига судрадилар. Гулшан ўйунга иштирок этишда тихирлиқ қилиб кўрган эди, қизлар зўр келдилар. Но-

илож ул ҳам ўйнамоққа мажбур бўлди. Бир чеккада ўлтуриб ечинди. Шу қизлардек ялан оёғ, бош ялан бўлди. Товар кўйлагини аяб липпа урди, енгини тирсаги юқорисиғача шимарди ва ички кийимини ҳам болдириғача кўтарди.

Қизлар ўзлари ясаган катта ипак коптокни Гулшанга бердилар:

— Марра беш-ўн; ҳар ўнда бир айланиш; агар тўпни маррага еткармай қочирсангиз, ҳар биримизни апишиб, ҳавлини бир айлантириб чиқасиз! — дейишди қизлар.

Гулшан шартни эшитиб ўйланиб турди.

— Агар маррага еткарсам?

— Биз апишиб айлантирамиз!

— Қочинглар бўлмаса! — деди Гулшан ўртаға тушиб, — тўпка тегсанглар, менга ҳадук берсанглар, ҳисоб эмас!

Қизлар унинг шартига кўниб ҳавлининг тевааригига тарқалишдилар. Гулшан ўйинни бошлади. Тўп чиқағон эди. Гулшан биринчи ўнни муваффақият билан тамомлади. Ўн иккинчи урушда биринчи ўн учун айланган эди, Гулшаннинг узун сочлари атрофка тарқалиб, ҳатто кўкраги ҳам ларзага келди... Қизлар қийқиришиб кулдилар. Иккинчи ўннинг айланиши ҳам шу йўсун кулги берди. Лекин учунчи ўннинг ерга саккизинчи урулишида копток қочти. Гулшан коптокни ҳарчанд қувлаб юқори чиқаришға урунса ҳам бўлмади, ерда думалаб қолди. Қизлар қийқириқ ичида чапак уриб юбордилар ва Гулшанни ўраб олдилар. Гулшан чиқиб қочишға хезланса ҳам бўлмади, ул кутмаганда бир қиз орқадан келиб сакраб минди...

— Хих, эшагим!

Қизлар кулишар эдилар. Икки қиз Гулшаннинг олд ўрум сочидан ушлаб етаклади. Бу томошаға ҳатто уйдаги ва ошхонадаги қизлар ҳам қизиқсиндилар. Биринчи қизни ҳавли айлантириб чиққан эди, иккинчиси минди... Шу йўсун бечора Гулшан ўнлаб қизни ўз устига миндириб, орқаси яғир бўлаёзди. Яна ўйун бошланди...

Шомга яқин ош тайёр бўлиб, қизлар ўз қўшоқлари билан уйлариға кирдилар. Гулшан ҳам бир қўшоқ қизларға қўшулиб, ўртадаги уйға кирди. Қизларнинг ўзидек уйнинг полос ва жиҳозлари ҳам бесаранжом эди. Унда

бир рўймол, бунда бир маҳси, нарида яна бир нарса... Хулласи, уй ивирсиб ётар эди.

Гулшан бу ҳолдан ранжиб қизларни урушти:

— Сенларга ҳеч сон кирмади... Қачон кўрсам, уйларинг лўлининг хуржун солган елкаси!

— Лўлининг хуржун солган елкаси бўлса, — деди Нозик отлиғ бир қиз, — ўзинг йиғиштириб бер, Гулшан опа!

— Менми, менга нима?

— Менга ҳам нима?

— Сенинг турадирган уйинг, — деди Гулшан, — йиғиштирсанг, кўнглинг равшан бўлади.

— Уй йиғиштирилмаса ҳам кўнглим равшан, — деди Нозик ва ёнидаги Тухфага қараб кулди. — Тухфа, сенинг ҳам кўнглинг равшанми?

Тухфа оғзини катта очиб, Гулшаннинг олдига келди:

— Мана, ўз кўзинг билан қара, опа: кўнглим чилчироғ ёққандек равшан, кўрдингми?

— Кўрдим, кўрдим? — деди Гулшан, юзини четка ўгуриб. — Кўнглинг равшанлиги устига яна бир нарса ҳам тилабдир...

— Нима тилабдир, эрми? — деди учунчи ёқдан Қумри. — Кўнгилдагини топар экансан, опа! Меникига ҳам қарачи, нима тилар экан?

— Сеники ҳам эр, — деб кулди Гулшан. — Буларга бир сўзни айт-да, қоч! Ош келди. Нозик, дастурхонингни ёз!

Нозик дастурхон ёзди. Ўртага икки хитой лаганда палов қўйилиб, Гулшан билан етти қиз ошқа ўлтурдилар. Кенгаш-пенгаш бўлмади. Хуфтандан кейин уйлардаги қизлар бирин-сирин катта танобийга йиғила бошладилар. Икки чилдирма қизитилди ва дутор, танбур, ғижжак, чанг каби асбоблар созланди. Қизлар ўзаро базмга ҳозирланар эдилар ва ҳар кеч ҳам базм билан кўнгил ёзар эдилар. Дарҳақиқат, эркаклар дунёсидан алоқаси кесилган мазлума, оила ҳаётидан маҳрум бечоралар шундан бошқа нима билан ҳам овинсин? Уларнинг овунчоғи — кундузлари ўйун, кечалари базм ва тунлари уйқу ҳам туш эди.

Қизларга махсус назокат билан соз чалинар эди. Созга йўлбошчилик қилган чилдирма ярим товушда гумбирлар, кўнғуроқлари шинғирлар эди. Катта қандилдаги чилчироғ нури остида ҳарам қизларининг ҳусни

ял-ёнар, ўртада ўйнағучининг маммалари мақом билан силкинар ва «Қирқ қизлар»дағи кундалик базмга одат қилган бошқа ҳавли канизлари билан танобий борган сайин тўла борар эди.

Ўйунчи қуллик қилиб, саҳнадан чиқди. Унинг ўрнига Нозик кўзгалди. Нозик саҳнага чиқиши билан чилдирма ҳам бошқа куйга ўтди:

— Бак-баканг, бак-баканг...

Чилдирмага созлар замлангандан кейин, икки ўртадан узук ва шўх бир куй туғилди. Нозик ўртада хиромон бир тарафка ўткан эди, қизларнинг баъзисидан соз каби шўх ва нафис оҳанг эшитилди:

*Очилганда лолалар, териб юрғай болалар,
Айтингиз-чи, холалар, ўткан дўндиқ созмидир?
Ўткан дўндиқ созмидир?
Термулғаним билмаса, писандига илмаса,
Раҳми асло келмаса, менга қилган нозмидир?
Чеккан жабрим озмидир?*

Нозик ўйнар, қизларнинг ашуласига аъзо ҳаракати билан тасдиқ ишорасини берар ва бунда нафис бир санъат кўрсатар эди.

*Бағрим ўтда ёнади, ёрим мендан тонади,
Қулни йўққа санади, мендан ё аразмидир?
Мендан ё аразмидир?
Ёрим юзи гул эрур, зулфлари сунбул эрур,
Лаҳза кўрган қул эрур, ёки бул пардозмидир?
Ёки бул пардозмидир?
Хуммор кўзинг ўйнатиб, ошиқни арзон сотиб,
Исён лойиға ботиб, жабру ситам бозмидир?
Жабру ситам бозмидир?
Тирнамағил сен ярам, йиғлатма кўб, қил карам,
Турган ўрнингдир ҳарам, яъни шоҳим базмидир!
Яъни шоҳим базмидир!
Ою йиллар йиғлаган, бағрин ҳар дам тиглаган,
Ҳасратидан биғлаган¹, бахтсиз бир қиз Назмидир!
Бахтсиз бир қиз Назмидир!*

Кейинги байтлар оғир бир фожиъани тасвир қилдилар: ойлар, йиллар йиғлаган, ҳасратидан ҳушсиз йиқилган бахтсиз бир қизнинг жонсўз фарёдини гавда-

¹ Биғлаган — биғиллаган, ҳушсиз йиқилган (муал.).

лантириб кўрсатдилар. Бу ўрунда шўх куй лобарғина қилиб бир ҳасратка таржимонлиқ этди. Юқоридан бошлаб ўйноқи руҳда куйлаб келган қизлар ва доим нозу карашмада бўлган ўртадағи ўйунчи ҳам бундаги оғир маънони ўзича олишқа тиришдилар...

*Ою йиллар йиғлаған, бағрин ҳар дам тиглаған,
Ҳасратидан биллаған бахтсиз бир қиз Назмидир!*

Бу «бахтсиз бир қиз» базмдаги қизларнинг ҳар қай-усиға маълум эди. Фақат бу мажлисда унинг фарёди иштирок этса ҳам, ўзи иштирок этмас, беҳисоб фарёдлар, фиғонлар, ҳасратлар билан чарчаган бу қиз ҳозир тупроқ остида тинчиб ухлар эди. Унинг таржимаи ҳолини «қирқ қизлар»дан ҳар ким билганидек, ҳатто уни қўмсаб йиғлағучилар ҳали ҳам топилар эдилар. Дарҳақиқат, озодликдан маҳрум этилган мазлума қизларға неча асарлар қолдириб кетган бир шоирани ким билмасин, кўбчиликнинг айтолмаган ҳасратини куйларга солиб берган шоирани ким унутсин? Ошиқидан айрилган бир маъшуқа, номусиға тўқунилган бир мазлуманинг фарёди кимларнинг юрагига кириб ўлтурмасин?

Шундай... Мундан бирар йиллар илгари шу «қирқ қизлар» ичида Назми исмлиқ бир қиз ўлган эди. Бу шу қизнинг тўқуған байтларидан бири эди. Қизларнинг сўзига қарағанда, Назми Кўқон қишлоқларининг биридан, чиройлиқ қиз экан. Назми холасининг ўғли билан севишкан, ҳатто тўй кунлари ҳам яқинлашқан экан. Отаси жуда камбағал деҳқон бўлиб, Худоёрнинг неча йиллиқ солиқларини тўламаган экан. Худоёр чўғоллари (золим табиъатлик, раҳмсиз солиқ йиғувчилар) қишлоққа чиқиб, Назмининг отасини сиққанлар, урганлар... Қизидан бошқа мол тополмай, уч йиллиқ солиқ бадалига Назмини тутиб, Худоёрға тортиқ қилганлар. Хонға Назмининг ҳусни ёққан, уни доя хотинларға қўшиб ҳаммомга юборган. Худоёр бир-икки кеч бечоранинг номусига тегиб, сўнгра «қирқ қизлар»ға қўшқан... Назми шунда икки йил чамаси куйлаб, йиғлаб юрган, «қирқ қизлар»ға кўб янгиликлар берган ва охирда ўзи сил бўлиб ўлган...

Назмининг охирғи икки байтидан сўнг базм битди. Ҳар ким ўз жойиға тарқади.

Гулшан бояғи етти қизлар ёнида ухламоқчи эди. Нозик билан Тухфа ўрун ёзар эдилар. Қумри Гулшанга шўхлиқ қилар эди.

— Сен аҳмоқсан, Гулшан опа! — дер эди Қумри.— Эрингни ёлғиз ташлаб биз «бўйдоқлар» ичида нима маъно топасан?

— Алжимай ўл! — деди Гулшан. — Сенлардан, албатта, маъно топмайман... Сенларнинг ўйлағанларинг фақат...

— Бўлмаса сен нимани ўйлайсан?

— Мен тириклик тўғрисида ўйлайман. Сенлар тўқлиққа шўхлиқ қиласанлар. Бир вақт мен ҳам хоним оймиларга чўри эдим. Бироқ сенлардек...

Ҳамма қизларнинг қулоқ-кўзи Гулшаннинг оғзида эди. Ўрунни ёзиб битирган Тухфа сўради:

— Сен ўйламасмидинг?

Гулшан бир оз жавобсиз, кулимсираб турди.

— Ўйласам ҳам сенларча ҳар кимнинг олдида валдирамас эдим... Бу ўзи шайтоннинг иши. Намоз ўқусанг, рўза тутсанг, хаёлингга бу нарса ҳеч келмас. Мана биттаси Зарифа, сенлардек уят сўзга оғиз очмайдир.

— Ва-ха-ха-ха! — деб кулиб юборди Қумри. — Айтчи ўзинг, Зарифа, сен кеча қандай туш кўрдинг?

— Қуриб кет, — деди Зарифа юзини четка ўгуриб. — Кишини кўрган туши билан айбламакчи...

Қизлар бирин-бирин келиб ўрунлари устига ўлтурдилар. Ўрун қатор ва бир-бирига тақаштириб солинган эди. Гулшан ўзи учун четроқдаги ўрунни танлади.

— Кўйлак ечар! — деди Қумри турган кўйи ва кўйлагини ечиб ташлади. — Иштон солар!

Қизлардан уч-тўрттаси Нозикни таъқиб этдилар ва шарт-шурт бир-бирининг яланғоч этига урушиб шарт-так олишдилар. Қип-яланғач қизлар билан кулги бошланди.

— Сенларнинг ёнингда ётқан киши гуноҳкор бўлади, — деди Гулшан бошини кўрпага буркаб. — Агар билсанглар, ҳар қайсинг иккита, учта боланинг онаси бўладиған ёшдасанлар.

— Тўғри айтасиз, айланай Гулшан, — деди Қумри яланғоч ўзини шамъга солиб. — Менга яна бир қараб

кўринг-чи, балки беш боланинг онаси бўлсам ҳам арзир.

Ҳамма кулишиб юборди. Кўрпани бир оз очиб қараган Гулшан ҳам бу ҳолдан ичи қотиб қулди.

— Шамъни ўчир.

Қумри тоқчадаги шамъни ўчирди. Уй қоронғиланди. Энди «нари ёт, бери ёт» билан бир-бирларини итариб, суриб кўрпани тўрт томонга тортишиб жанжаллаша бошладилар.

— Ухлатасанларми, йўқми? — деди Гулшан жекириниб.

— Жим, жим, — деди ярим товуш билан Қумри. — Гулшан бизнинг уйга ухлағали келган экан.

— Уйида эри ухлатмаган бечорани.

— Мен шунинг учун ҳам эрга тегмайман-да, — деди Қумри. — Эр деганинг оти ўчсин, кишини ухлатмайди.

— Ухла, бечора, ухла, — деди Тухфа, — «Қирқ қизлар»дан саранжомингни олиб кет.

Яна кулги кўтарилди. Гулшан ҳарчанд ўзини ушласа ҳам яна қизларнинг кулгисига тортилди.

— Гап-сўзда ҳам бир маъни бўлиши керак, — деди Гулшан, — бўшдан-бўшка ҳиринг-ҳиринг; бундан кўра тинч ухлаган яхши.

— Маъни ўзи нима, Гулшан опа?

— Маънининг маънисини сўрама, Тухфа, — деди Қумри, — Гулшан опам жавоб берсин, бизнинг шу «Қирқ қизлар»да қамалиб ётқанимизда ҳам маъни бормикин?

— Уни кўявур, — деди қизлардан яна бири, — Гулшан опам эрини ёлғиз ташлаб, биз маънисизларнинг ичида яна бир маънисиз бўлиб ётипти; шунда ҳам бир маъни бормикин?

— Товушларинг ўчсин.

— Бор, бор, — деди аллаким. — Бизга ҳамроҳ топиб келади.

— Бизга ҳамроҳ топиб келганида ҳам маъни борми?

— Нега маъни бўлмасин, бизга ўхшаш маънисиз кўпаяди.

Яна кулги кўтарилди. Қизларнинг «маъни»дан бошланган «пайрав»ларининг кейинги жумласи Гулшанга ҳам таъсир қилиб ҳиринглади.

— Қирилиб кет ҳаммаларинг... Энди маънисизни кўпайтирмайман, тинч ухлаларинг.

— Баракалла, — деди Нозик. — Ана энди сизга ҳам маъни кирипти.

— Бекор айтибсан, Нозик, Гулшан опамга маъни кирганига қўб бўлган.

— Масалан, қачон кирган?

— Анчадан бери... Эрга текканингизга қанча йил бўлди, Гулшан опа?

Қизлар яна шаққиллашиб кулдилар.

— Бемаза гапни қўйинглар, ухлайлиқ.

— Ухлашни бир оз қўйиб тур, Гулшан опа, — деди Нозик. — Мен сенга мазалик бир ҳикоя айтсам эшитасанми?

— Ҳикоянг курсин...

— Ўзи мазалик гап. Эшитмасанг, бари бир ухлатмайман.

Гулшан мингиллаб ўрнида ағдарилди.

— Айт, лекин чўзма.

— Чўзмайман. Сенлар ҳам жим ёт, овсинлар!

Бир-бирини қитиғлаб, ҳиринглашкан қизлар Нозикнинг сўзига қулоқ солмадилар.

— Тухфа, Қумри! — деб ҳайқирди Нозик. — Тинчимасанглар бўғаман, майлими?

Нозикнинг таҳдидига қулоқ солувчи яна бўлмади. Нозик ирғиб ўрнидан турган эди, қизлар кўрпага яшириндилар.

— Оғзингга аямай ураман, Наврўз!

Кўрпа ичида қизларнинг пиқиллаши эшитилса ҳам, бояғи тўполон биткандек бўлди.

— Уйғоқмисан, Гулшан опа?

— Гапуравер.

Қизларга яна бир мартаба танбеҳ ясагандан кейин Нозик ўз ўрнига келиб ўлтурди.

— Бир кун эрталаб биз ҳаммомдан келар эдик, — деб ҳикоя бошлади Нозик, — бизга йўл устидан бир йигит ҳамроҳ бўлди...

— Эски дард, — деди аллаким, қизлар пиқиллашиб юбордилар.

— Эски гап бўлса, кишини эшиткали қўймайсанларми?.. Мен Гулшан опамга сўзлаб бермакчиман, сенлар эшитмасанглар, ухлаларинг ё бўлмаса, сўзни қовиштирларинг!

— Сўзлай бер, биз тинч ётамиз, — деди Тухфа,— Наврўз, Қумри, Ҳамроҳ, жим ёт-да, ахир!

— Шундай, Гулшан опа, йўлдан бизга бир йигит ҳамроҳ бўлди. Ўзи қандай йигит деб сўра: сурма қўйгайиндек оҳу кўзи бор, қизил олмадек таранг юзи бор, энди чиқиб келган кўк майса мўйлаби, Розия хонимникидан ҳам нафисроқ қалам қоши... Устига кийган беқасам тўни ўзига шундай ярашқанки, биз қизлар ихтиёрсиз унга қарашдиқ; а, шундайми, Тухфа?

Тухфа тасдиқ қилди, Гулшандан уйғоқлиқ жавобини олиб, Нозик давом этди:

— Ёш, уятчан йигитка ўхшади. Йигирма чоғлиқ қизнинг ўзига тикилганидан уялиб, ерга қаради... Бизни ҳаммомга олиб борғучи Насиба хола билан Ханифа доя эдилар. Улар бизни йигитка айланишкан ҳолда кўриб, тез юришқа қистадилар. Биз йигитка қарай-қарай ночор қадам босар эдик. Йигитча бўлса биздан қолишмай бирга келар эди. Биз ўрда дарбозасига етаёзган эдик мен қайрилиб орқамга қарадим. Ёш йигит ҳамон ўн қадам нарида келар эди... Шайтон васваса қилиб кўнглимга бир гап келди. Секин-секин сурилиб, қизлардан кейин қола бордим. Энг орқага чиқгач, бошимдаги рўймолни олиб, паранжи ичидан ерга ташлаб юбордим... Дарбозага яқинлашқан эдик, дарбозани очиб дарбозабонлар четлашдилар. Рўймолим ерга тушдим, йўқми — билмас эдим, лекин дарбозадан ташқарида тушиб қолишини тилар эдим... иш кутканча чиқмади, деб афсус қилдим, чунки дарбозадан ўн адим ичкари кирган эдик, дарбоза ёпилмасдан яна орқамга қайрилдим. Ўзимдан беш қадам нарида тушкан рўймолимни бояғи йигит энгашиб ердан олар эди. Мен бурулиб йўлимга кета бердим...

— Опа, рўймолингиз тушти!

Юрагим орзиқиб тўхтадим. Йигитча рўймолимни келтирди, тусида бир оз кулимсиш бор эди.

— Сизникидир? — деб сўради.

— Меники, — деб қўлидан олдим, раҳмат айтиш ҳам эсимдан чиққан. Дўндиқ йигит бошқа сўз айтмади. Рўймолни менга бериб ўрданинг улуғ дарбозасига қараб кетди. Мен бўшашганча қизлар орқасидан ҳарамга судралдим. Мен йигитни бир адим наридан кўрдим, товшини ҳам эшитдим, қўли ҳам қўлимга тегди шекилли. Ухламайсанми, опа?

— Уйғоқман, — деди Гулшан. — Хўш, ундан сўнг нима бўлди?

— Нима бўлганини ҳозир сўзлаб бераман... Юрагим ўйнаган ҳолда «Қирқ қизлар»га кирдим, «опа, рўймолингиз тушти, сизникими?» жумласи қулоғим остидан кетмайди ва суврати кўз ўнгимга келган сайин, юрагим орзиқади. У ёқни ўйлайман, бу ёқни ўйлайман, ўйимнинг бошига еталмайман, аммо юрагимга бир парча олов ташланган, ёнаберадир. Ичимдаги шу ўт билан гўё мен маст бўлганман, бошим шишкан, кўзим тинган, юрғанимни-турғанимни билмайман. Нега кўрдим, нега қарадим? Нега рўймолимни ташладим, нега олиб берди, нега ўрдага киралди? Бу ўзи жин, мени жинни қилмоқчи... Оҳ, яна бир кўрсам эди! Ҳаммом борғанларнинг ҳар биридан сўрайман: «Йўлдаги йигитни сен кўрдингми?» «Кўрдим»... «Кўрган бўлсаларинг сенларнинг ҳам юракларинг ёнадими, яна кўргинг келадими?» «Йўқ». Шундан сўнг унинг жин бўлганлиғига ишониб қоламан: мен жинга тегишдим, жин мени чалди, дейман. «Бизнинг ўрдада шундай йигит борми?» «Йўқ», «Сенлар ҳам унинг орқамиздан ўрдага эргашиб кирганини кўрдингларми?» «Йўқ». Демак, мени жин чалган... Тухфа бўлса: «Сен пари йигитка ошиқ бўлгансан», деб кулади. Мен унинг сўзига ишонаман. «Балки пари йигитдир, ул ҳам мени яхши кўргандир», дейман. Шундан кейин мен кута бошладим. Агар яхши кўрган бўлса, мени ўз юртига олиб кетар, деб ўйладим. Эрта кутдим, кеч кутдим, пари йигитдан дарак йўқ. Ўн беш кундан сўнг яна ҳаммомга бориш чоғи етди. Мен сўйиндим, балки бу кун парилар юртига кетарман, деб ўйладим. Шу орзуда ҳаммадан илгари мен отландим. Бордиқ. Ҳаммомдан чиқиб пари йигит билан учрашкан жойга яқинлашқан эдик, юрагим ўйнай бошлади. Учрашилганда қиладирган ишоратларни ўйлаб қўйган эдим. Агар четдан туриб ўзига имласа, қизлардан ажралиб қолмоқчи эдим. Маълум жойга етдик... Пари йигит йўқ. У ёқ-бу ёққа, тор кўча ичларига қарадим, яна йўқ. Баданимга совуқ тер чиқди, қизлардан ажралиб, йўлда тўхтаб қолганимни ҳам билмайман. Бир вақт Насиба холанинг чақирган товуши билан кўзим очилди ва не зайлда қизларга етиб олганимни билмадим. Ўрда дарбозасига еткунча неча қайта орқамга қарадим, — деди Нозик ва узоқ тин

олиб, бир оз тўхтади. — Шундай, мен пари йигитка ошиқман. Уч ойдан бери ошиқман, Гулшан опа.

— Пари йигитка ошиқмисан, хе-хе-хе.

— Нега куласан, Гулшан опа?.. Ишонмасанг, Тухфадан сўра.

— Ошиқлигингга кулмайман, — деди Гулшан кулиб. — Сен айткан йигит пари эмас.

Нозик ўрнидан сапчиб турди.

— Ким бўлмаса?

— Одам!

— Одам? Сен уни кўрганмисан?

— Кўрганман... Ўзи бизнинг ўрдада... Ҳозир пойгачининг ўрнига ким ўлтурган, биласанми?

— Биламан, мирзо Анвар отлиғ киши.

— Сен ошиқ бўлган «пари йигит» шу...

Тухфа бирдан хахолаб юборди. Бу кулгидан уйқуға борган қизлардан баъзиси чўчиб кетди.

— Мирзо Анварга ошиқ бўлган экансан, Нозик.

Нозик ҳамон қотиб турар эди...

— Шу қадар ёш йигит мирзобоши бўлганми, Гулшан опа?

— Бўлган.

— Бўлса ҳам арзийди, — деди Нозик, — ўзи уйланганмикин?

— Мен қаяқдан билай, уйланганми, эмасми?.. Уйланмаган бўлганда ҳам сени олмас.

Нозик бир неча вақт жим қолди...

— Албатта, мени олмас, — деди Нозик, унинг товишида шу чоққача эшитилмаган бир синиқлиқ оҳанги бор эди. — Албатта, сен айтканча, мени олмас. Менга ит теккан, мен...

Гулшан жавоб бермади. Бир оздан сўнг қатордан пишиллаган товушлар эшитилди ва бу пишиллашни ора-чора пиқ-пиқ йиғлаган товуш бузар эди.

33. ЯНГИ «ҲУНАР»

Ичкаридан чиқиб келган махдум мирзобошини кутиб ўлтурғучилар ичида мулла Абдурахмонни ҳам кўриб қолди.

— Бахайр, мулла Абдурахмон, бахайр... Ваалайкум ассалом.

Солиҳ маҳдум мулла Абдурахмон билан кўришди ва уни кишилардан айириб меҳмонхонага олиб кирди.

— Хўш, ҳабба... Хўб саломатмисиз?

— Алҳамдулиллоҳ... ўзларининг сиҳҳатлари?

— Парвардигорга минг қатра... Хўш, қадамлариға ҳасанот?

— Мен тунови кунги марҳаматлари юзасидан... — деди мулла Абдурахмон, — башарти мирзо Анвар жаноблари мувофиқ кўрсалар, муншийликка кирсамми, деган ниятда...

— Кўб яхши, кўб яхши, — деди маҳдум, — не фаройиблиғи бор, илмингиз кофий, фақат иншо... иншодаги нуқсонингизга, албатта, Анвар устозлик қилар, қараб турмас... Ҳуснихат важида сизга таълим ҳожат бўлмаса керак.

— Таҳрир ва иншода ҳам устозга муҳтожлик оз, — деди бир оз нафси олинган қиёфада, — мирзо Анвар каби бўлмасамиз ҳам ундан берироқ, тақсир...

— Яна яхши, яна яхши. Аммо, лекин девонхонадаги барча мирзо, муфтиларға қарағанда Анварнинг таҳрири фосиҳроқ¹ эмиш. Бу, албатта, таълим хосияти... Камкўст ўрганилса, бешак манфаати бўлур. Хўб... Мирзо Анварга ўзлари тасодиф келмакчиларми ёки мен восита бўлсам дурустми?

— Билмадим... Ўзлари восита бўлсалар ҳам маъқулми, деб ўйлайман?

— Воситалик ҳам дуруст, зеро, хотиржамъ сўзлашармиз, соний сизнинг камолатингиздан мирзобошини қаноатландириш зарурати ҳам бор, — деди маҳдум ва бироз ўйлаб тўхтади. — Ҳабба, девонхона қавоидича², янги мирзо малака ҳосил қилгунча вазифа эмас экан. Бизнинг Анвар ҳам ибтидо вазифасиз хизмат қилган эди.

— Моҳонада аҳамият оз, зеро, маишатимиз имомат орқасида таъмин, тақсир.

— Ҳабба, бу тарафдан ҳам ташвиш оз экан. Иншода чобакдаст³ бўлиб олсангиз, вазифа важҳи осон... Файраз, боби олийға алоқа, калон ва калонзодалар билан робита ҳам кишига кўб манфаат берадир. Бу жиҳати сизга кўб ғанимат, — деди маҳдум ва товшини

¹ *Фосиҳ* — чиройли.

² *Қавоид* — қоидалар, тартиблар.

³ *Чобакдаст* — чаққон, эпчил.

секинлатди. — Имомат билан бир жойга етиб бўлмай-дир... Аммо бу андишангиз бениҳоят маъқул. Сиз ўзимизнинг фарзандимизсиз; зеро ўз болаларимизнинг ўрда билан алоқадор бўлишлари бизга айти манфаат. Хотиржамъ, мулла Абдурахмон, мен Анварга сизнинг ваҳжингизни тушунтиурман. Албатта, ўз ёнига олар.

Абдурахмон махдумга раҳмат айтди ва кетиш учун қўзғалди.

— Қай вақт хабар олсам бўлур экан? Албатта, жавоб ўзларидан бўлса керак?

— Ҳабба, эртага баъдаз бомдод, — деди махдум. — Нега қўзғалдингиз, чой, нон, моҳазар...

— Раҳмат, тақсир.

Махдум мулла Абдурахмонни ҳавлигача кузатиб чиқди ва хайрлашиб, Анварни кутиб ўлтурганлар ёнига келди. Ҳар кимдан аҳвол ва кутиш учун сабаб сўради. Тўни янгироқларнинг болалари қаерда ўқушини, башарти, шу даҳадан бўлсалар, нима учун болаларини бошқа мактабга берганликларини текширди. Айниқса, кутиб ўлтурғучилар ичидаги ямоқ тўнлик, қўли қадоқ бир деҳқон махдумнинг диққатини ўзига жалб эткан эди.

— Хў-ўш, ким, ҳали сиз қишлоқдан келган кўри-насиз, — деди махдум, — қани, айтинг-чи, касал нима?

Деҳқон махдумнинг ҳурматига ўрнидан туриб, қўл қовиштирди:

— Ўн уч таноп еримиз бор эди, тақсир... Чамаси янгиш бўғанда, ўттуз уч таноппа ҳақ соғанлар. Мен шунга арза ёздирайма, деб...

— Ҳиммм, — деди махдум, — қишлоғингизда оқсоқол йўқми?

— Бўған минан, тақсир... қулоқ соладиған эмас.

Махдум яна бир мартаба деҳқонни бошдан-оёқ кўздан кечирди.

— Ариза ёздиришқа чақа керак бўлади, ука. Чақангиз бўлмаса, оворагарчиликка арзимаиди, иним...

Деҳқон белини тимискилаб, гўё чақасини кўрсатадирғандек ҳаракатланди.

— Чақасиз арзага келиб жинни бўғанмизма, тақсир.

Махдум деҳқоннинг чақаси борлиғига қаноат қилса ҳам, Анвардан хотиржамъ эмас эди. Чунки «зарношу-

нос» Анварнинг шу деҳқонга ўхшаш камбағаллар ишини битириб бериб, улардан «чақа» олмаслигини билар эди. Ҳатто шу тўғрида Анварга «бу ишингиз зарношунослиқ, болам», деб насиҳатлар қилса ҳам, бир натижа чиқмаган, шунга биноан «заршунос» махдум яқиндан бери қизиқ бир ҳунар ижод қилган эди. Махдум кўпинча кишилар Анварга учрашиб тарқалгунча, йўлакда ўлтуриб олар эди. Анварга йўлиқиб чиққан ҳар бир кишини тўхтатиб, натижани билар, ариза ёздирган ёки бошқача бир кенгаш олган бўлса, ҳақ берган, бермаганлигини сўрар, Анвар берилган ҳақни олмай қайтарган чиқса, дарҳол — «сиз чақани оз бергансиз-да, мўлроқ берсангиз, албатта олар эди. Хўб, майли, борини менга ташлаб кетинг, ўзим уни кўндирарман», деб ариза ёздирғучининг бор ақчасини қоқмалаб қолар эди. Ҳатто баъзи вақт икки оғиз сўз билан қайтиб чиққан кишидан ҳам бир нарса ундиришка тиришар, «мишиқ офтобга текин чиқмайдир, сиздан ақча сўрашқа ийманган-да, менга бир нарса ташлаб кетсангиз, ўзим унга бериб қўярман. Ўзингизга беришка уялибдир, деб айтарман. Ҳабба, яна ишингиз тушишига яхши-да» дер эди.

Шу йўсун махдум бир неча ҳафтадан бери бу «ҳунар»ни ўзига касб қилиб олган, Анвар ариза ва кенгашдан бир пул ишламаган кунларда, ул неча тангаларни йўлакда ўлтуриб топар эди. Кишиларни жўнатиб хотиржамъ бўлғач, жарақ-жарақ ақча билан ичкарига кириб кетар, ичкарида бу кунги «даромад»ни санаб, бир пулни беш пулдан, тангани чақадан ажратиб, «ҳе, гап билгунча иш бил, бачча талоқ», деб ўзича кулар эди. Албатта, бу ҳунарни уй ичидагилардан яширар, айниқса, Анвардан «беҳад» андиша қилар эди.

Махдум аср намозига кеткан пайтда Анвар ўрдадан қайтиб келди. Махдум шошиб ва асрни чала ўқуб келса ҳам, яна бахтлиқ одамлардан анчаси ишни битириб тарқаган эдилар. Махдум аттанг ўқуб меҳмонхона даричасидан қайтди, аср азонини кеч айткан сўфидан ранжиди. Ичкарида яна бир неча киши кўрингани учун эски одатича, гўё биравни куткандек, йўлакка келиб турди. Бир оздан кейин меҳмонхонадан бир мулланамо чиқиб келди. Махдум чиқувчини ёқтирмагандек ер ос-

тидан кўзини ғилайлатиб қарағач, бирдан вазиятини ўзгартди:

— Ассалому алайкум, келган эканлар, тақсирим!

— Ваалайкум ассалом! Хўб саломатмисиз, Солиҳ махдум? Мирзо Анварда андак юмишимиз бўлур экан... Яшағурингиз, кўб зийрак бола: кичкина ариза ёзди-риб олдим... Хўб саломатмисиз, махдум?

Махдумнинг оғзидан ҳар турлук такаллуфлар чиқса ҳам, унинг нима учун ариза ёздирганини сўрамади. Чунки бу одам шу ўртанинг эшонларидан бўлиб, га-дойдан хайр кутиш маъносиз эди. Мундан бошқа, эшон-ни сўзга тутса, «келаси даромад»нинг ҳам қўлдан кетиш эҳтимоли бор, шунга биноан махдум сўзни мухтасар қилмоқчи бўлди:

— Кўб яхши, кўб яхши, келиб турсинлар, тақси-рим!

— Келамиз, келамиз... Мирзо Анварга фотиҳа ҳам лозим. Ўзингиз бир зиёфат қилиб чақирай ҳам демайсиз, махдум... Мен мирзога айтдим: бу хизматингиз билан қутулмайсиз, бир зиёфат қилиб чақирасиз, дедим. Мирзо кўб сахий табиъат кўринади. Қачон келсангиз зиёфатимиз тайёр, эшон почча, дейди. Болаларнинг тўйини қилар эмишсиз, деб эшитдим. Мирзодан сўра-сам, кулгулик билан тўғри жавоб бермади. Кори хайрни тўхтатмаган яхши... Хўш, тўй қачон, махдум?

Махдум бу дуру дароз «бемаънилик»дан анча то-қатсизланган, ичкаридан бир киши чиқиб кетмасин, деб кўзи бесаранжом эди.

— Тўйни кўкламга бошласақ, деб турибмиз!

— Фурсатни узоққа олибсиз-да. Хайр, ҳар нарса вақти соатига етиб бўладир. Тўйларингиз ҳам кичкина бўлмас деб ўйлайман. Тўрт даҳанинг казолари ҳам тўйға айтилсалар керак, ҳарам хонимларини ҳам бир кун кутарсиз... Зеро, куяв болангиз кичкина одам эмас. Би-рар минг тўн кетиши бу ерда турган гап. Албатта, тўйға келганларнинг қўллари қуруқ бўлмас... Ҳарам хонимлари бўлса, юз тиллолиқ сарпосиз келмаслар, қизингизға чўри ҳадя қилсалар ҳам ажаб эмас. Албатта, даромадга яраша буромад, деган гап бор.

Махдум, меҳмонхонадан юриб келган оёқ товшини эшитиб, ёмонлаган отдек типирчилади. Эшон бўлса ҳамон булбул каби сайраб борар эди:

— Тўйдан қўрқиб керак эмас. Кори хайрникини

оллоҳ таолонинг ўзи еткирар экан. Сизнинг тўйингиз-ку, албатта, бошқаларникидан кўб катта бўладир. Яна шундай бўлса ҳам, таваккал билан қулочни кенг ёза бериш керак. Худо хоҳласа, тўй кунларингиз ўзим келиб тураман. Тўй кўрмаган киши учун, албатта, одам кутиш қийин. Лекин менга ўхшаш одамдан иккитаси бир кунда беш минг кишини кута оладир.

Меҳмонхонадан чиқиб келган бир хотин киши эди, уларнинг ёнидан шовиллаганча ўтиб кетди. Махдум олазарак гоҳ эшонга, гоҳ хотинга қараб қолди.

— Аёллар бўлса ичкаридан хотиржамъ бўлишсин... Бизнинг аёллар тўйда хотин кутиб, жуда омилкор бўлишиб қолган. Тўйдан бирар ҳафта илгари хабар берилса, албатта, бош усти, аёлларни юборамиз... Хаёлингиз паришон кўринади, махдум, бирар аъзонгизда алам борми, мулла Солиҳ?

Ҳақиқатан ҳам махдум ҳозир жуда бесаранжом бўлган эди. Чунки меҳмонхонадан иккинчи оёғ товши юриб келар эди.

— Йўқ, баҳузур.

— Шундай, тўйда одам кутишдан хотиржамъ бўласиз. Тўйдан илгари ҳалиги зиёфатни унутманг-чи, мулла Солиҳ. Шу баҳонада мирзо Анвар билан ҳам бир суҳбатлашайлик...

Бояғи деҳқон йўлакдаги икки «ҳурматлик» зотка таъзим қилиб, дарбозага ўтди. Бетоқат махдум эшоннинг сўзига қулоқ солмай:

— Сиз тўхтаб туринг-чи, ука, — деди.

Деҳқон нарида тўхтади. Эшон яна сўзида давом этди:

— Агар фурсатингиз бўлса, мен шу ҳафта ичи бўш эдим, мирзо Анвар ҳар қачон ҳам тайёр экан. Такаллуфнинг унча ҳам ҳожати йўқ. Мантими, сомсами, ишқилиб, оғизга ёқадирғанроқ таом бўлса кифоя... Вақтини белгилаб, мактаб болаларидан бирини бизнинг уйга юборсангиз бас.

— Хўб, тақсир.

— Бўлмаса, гап шундай бўлсин. Ўзингиз ҳам бизни йўқлаб уйга борсангиз, қадамингиз кира тилайдими? Хайр, мулла, Солиҳ, кўргунча худойнинг паноҳига.

— Хайр, тақсир, хайр.

Махдум эшонни ҳатто дарбозагача кузатиб чиқишга ҳам энсаси қотиб, деҳқон ёнида тўхтади:

— Нима гап, ариза ёздирдингизми, ука?

— Йўқ, тақсир, — деди деҳқон, — тақсирим шу қовозни питиб бердилар, танопчага кўрсатадуган қовоз экан.

— Кўб яхши, — деди махдум, — қалам учи бердингизми?

— Йўқ. Чақа берсам олмади, тақсирим.

— Озғина бер...

Махдум «озғина бергансиз» демакчи эди, бироқ «озғина бер» билан тилини тишлаб, дами ичига кетишка мажбур бўлди. Чунки ҳозир меҳмонхона томондан Анвар келиб чиққан ва махдумга салом берган эди.

— Ваалайк... Мен, шундай, масжиддан, — деди махдум шошқан ҳолатда ва ўз оғзига қараб турган деҳқонга ишорат қилди, — ишингиз биткан бўлса боравауринг.

34. ХАЙРУЛ-УМУРИ АВСАТУҲО

Деҳқон «озғина бер» деб тиланғучига нима беришини билмаган ҳолда йўлақдан чиқиб кетди. Махдум терлаган, довдираган йўсунда Анвар билан ичкарига юрди. Бир оз сўзсиз борғандан кейин секин Анварнинг афтига қараб кўйди.

— Ғози эшон ҳузурингизда экан, — деди Махдум, — ўзи кўб бемаъни одам... Зиёфат-миёфат деб яқин бир соат вақтимни олди. Ўзи кўб таммоъ одам. Сизга ҳам зиёфатдан дам урған бўлса керак?

Анвар илжайиб бош ирғатди. Махдум Ғози эшондан койиб давом этди:

— Тамаъ ўзи кўб мазмун¹ суфат... Чунончи, азмаман қанаъ, залламан тамаъ...² Отаси марҳум ҳам беҳад тамаъкор эди. Ит эганини қусиб, ўғли ундан ҳам расвороқ чиқибдир. Бу авлоднинг каттадан-кичиги биридан баттар... Муфтига ариза ёздирибсан, кета бер. Яна бу ўртада зиёфат ба чи маъни?!

Анвар махдумнинг сўзига кулиб, орқада борар эди. Махдум ичкарига томон сўзланиб кирар эди:

— Такаллуф лозим эмас эмиш: мантими, сомсами — ҳар начук оғизга ёқадирған таом бўлса кифоя эмиш. Кабоб бўлса емасмидингиз, эшон?! Тўйга ўзи бош бўлиб

¹ Мазмун — ёмон; хато.

² Қаноатли азиз, тамаъли киши хордир (муал.).

турар эмиш, одам кутишни бениҳоят билар эмиш. Эй... ман сандек таммоъни тўйбоши қилиб, телба бўлдим-ми? Уйидан тоқ келиб жуфт кетмакчида, бу таммоъ.

Махдум шу сўз билан ичкарига кириб, ҳавли саҳнида чақалоқ кўтариб турган Раъно ёнидан айвонга ўтди. Махдумнинг орқасида кирган Анвар Раънонинг олдида тўхтаб, ундан чақалоқни олди. Отасининг юзида аччиғланиш сезган Раъно Анварга «нима гап?» деган каби им қилган эди, Анвар кўз қисиб, арзимаганлик ишорасини берди.

Махдум айвонга чиқиб ўлтурар чоғида яна бир «астаффулло» деб қўйди. Чунки кайфи жуда ҳам бузулган эди. Илгари масжиддан кеч қайтиш билан бузулган авзо, Ғози эшоннинг «пастлиги» ила жуда ҳам авжига чиққан эди. Бу кунги кутилган «даромад» сартопо¹ фалокатка учраб, махдумнинг кўнглини ғаш қилган, айниқса деҳқоннинг ҳам текинга қутулиши ва ўзининг Анвар олдида шарманда бўла-ёзиши... Буларнинг ҳаммасига шу «паст», «таммоъ» сабабчи ва шунинг учун ҳам махдум Ғози эшон тўғрисида ҳар бир сўзни айтишдан тортиниб турмади.

Анвар ҳавли юзида чақалоқни восита қилиб, Раъно билан сўзлашар эди. Махдум кечки ош пишириш билан машғул Нигор ойимдан таомнинг тайёр бўлиш вақтини сўраб, Анварни ўз ёнига чақирди.

— Қани, бу ёққа, Анвар! — деди махдум. — Таомни шу ерда тановул қилсақ ҳам бўлур... Сен, Раъно, укаларингга қара-чи: Мансур ташқарида кўрингандек эди, дарбозани ҳам занжирлаб кир, қизим!

Раъно ташқарига чиқиб кетди. Анвар қўлида чақалоқ билан айвон муйушига келиб ўлтурди. Чақалоқ Анвар қўлидан ирғиб ҳар тарафка талпинар ва турлик товушлар чиқариб қичқирар эди. Махдум чақалоқнинг ҳаракатига қизиқсинди:

— Мам-мам, мам-мам-мам, — деди қўлини чақалоққа уйнатиб, — ду-ду-ду, ду-ду-ду... ҳай баччаталоқ, ҳай баччаталоқ!.. Беҳад шўх бўлибти-да, беҳад, ду-ду-ду!

Чақалоқ махдумга талпинар, кичкина қўлларини гоҳ очиб, гоҳ юмар эди.

— Кел, йигит, кел! Алҳол хом-да, хом, қизамиқ чиқиб ўтса эди. Ду-ду-ду!

¹ Сартопо — бошдан-оёқ.

Раъно укаларини бошлаб кирди. Махдум чақалоқни кўйиб, болаларни койиб кетди:

— Ҳай бемаънилар! Чақирмаса, уйга киришни бил-майсанлар! Кийимни қара, кийимни! Турпоққа ағна-дингми, эшшак! Қоқ, қоқ, ечиб қоқ! Аттанг-а, эсиз кийим... Буларни энди нима қилса бўлади, Анвар?

Анвар махдумдан кўрқиб турган болаларнинг аҳво-лига қараб, кулимсиди:

— Эси кириб қолар.

— Қиёматдами? Буларнинг татиғини бермасам... ҳе, кўзларинг қурсин! Раъно, сен акангга кўрпача солиб, укангни ол, онангга айт, ош дам еган бўлса, сузсин!

Раъно айвонга кўрпача ёзиб, Анвардан чақалоқни олди ва онасининг ёнига кетди:

— Анвар, қани кўрпачага чиқинг! Қўлларингни ювиб кел, эшшаклар!

Болалар югуришиб ариққа кетдилар. Анвар ҳам қўл ювиш учун болалар орқасидан борди. Ариқнинг суви жуда лойқа эди. Анвар болаларни ариқдан қайтариб, обдастадаги тиниқ сувдан уларнинг қўлига қуйиб, ювинтирди. Навбат ўзига етканда айвонда туриб, махдум бақирди:

— Раъно, акангнинг қўлига сув қуй!

Анвар Раънонинг келиб сув қуйишига қарамай, ўзи ювина берди. Раъно етиб келгунча қўлини ювиб олди. Махдум қизидан аччиғланди:

— Жуда суст қадамсан-а, Раъно. Сени талқон еб сувга юборган киши қайтиб келгунингча, тиқилиб ўла-ди!

Махдумнинг ташбиҳидан Анвар ва Раъно кулиш-дилар. Сўзни жойида ишлаткани учун бўлса керак, махдумнинг ўзи ҳам кулимсиради:

— Тўғри-да, мирзо Анвар, қўли суст косибдан оёғи чаққон гадой яхши эмиш!

Улар яна кулишдилар. Махдум завқланди. Анвар кўрпачага чиққандан кейин Раъно ўртага дастурхон солди. Нигор ойим сопол лаганда палов келтириб, ҳам-малари бирга ошқа ўлтурдилар. Ош ўхшалган эди. Би-ринчи ошамдаёқ махдум Нигор ойимни тақдир этти:

— Бу кунги ошинг дуруст, Нигор... Бироқ гўштни кўб солибсан.

Нигор ойим кулимсиб Анварга қаради:

— Гўшт кўб бўлса, ош ўхшаладир.

— Хайрул-умури авсатуҳо, Нигор¹

— Бу сўзнинг ошқа гўштни кўб-оз солиш билан нима алоқаси бор?

Раъно онасининг бу сўзи билан пиқ этиб кулди. Анвар юзидаги кулгини яшириш учун четка қаради.

— Ҳадиснинг ҳукми ом², Нигор, — деди маҳдум. — Бундаги умур — умурид-дунё³, умурид-дунё иборат аз ҳаракати аҳли мўъмин. Инчинин⁴, бу ҳадиснинг ама-лиёти охират учун ҳам ҳукми жорийдир⁵... Масалан, шабу рўз савм⁶ ва салот⁷ мўмин кишини жисман нота-вон ва нафақаи аҳли аёлдан ожиз қилади. Бас, бу ҳолда ибодатнинг касрати, яъни тоатда ифрот⁸ ҳам хайрул-умурга қўшилмас, зеро, фарз ва суннат банда учун кофий эрди. Маънойи кофий чист, ай авсат⁹... Бинобарин, бу ҳадиси шариф рўзғорот борасида дас-тур тутилса, яна айни ҳикмат ва савоб. Масалан, ошқа йигирма пайса гўшт солмоқчисан, аммо «авсат» қил-моқ ниятида, мазкурдан ўн пайсани ажратиб қолдинг... Бас, ҳикматни томоша қил; эртаси кун ошинг яна жазлик, яъни «авсат» билан икки кунлик эҳтиёждан қутилиб, савобга ҳам дахлдор бўлдинг. Ҳикмати ди-гар:¹⁰ дунё ваҳҳинг¹¹ яхши эрди. Таомни яхши мазалик еб, нафсинг яхши ошқа ҳў¹² қилди. Вақти келиб, афто-даҳол бўлдинг, кунинг гўштсиз таомға қолди: аммо нафси амморанг¹³ сержаз ошқа ҳў қилдирганинг ва-жҳидан гўштсиз ош оғзингга ёқмайдир, бу — бир ази-ят; сониян: лазиз ошқа ҳў қилган нафсинг тақозаси билан, анвоъи ҳабосатларга ва мазмун кирдорларга¹⁴ иртикоб¹⁵ қилмоғинг хавфи ҳам бордир; бу нимадан келди? Албатта «авсат»ка риоясизлигингдан.

Маҳдумнинг «амри маъруфи» Нигор ойимға қара-

¹ Ҳар ишнинг ўртаси яхшидир, ёки: ишда эътидол яхши (*муал.*).

² Пайғамбарнинг буйруғи ҳаммага тегишлик.

³ *Умурид-дунё* — дунё ишлари.

⁴ *Инчинин* — (инчунин) — шунингдек.

⁵ *Ҳукми жорий* — ярайдиган ҳукм.

⁶ *Савм* — рўза.

⁷ *Салот* — намоз.

⁸ *Ифрот* — ҳаддан ошиш.

⁹ Йетарли деганнинг маъноси нима, бу демак ўртачалиқдир.

¹⁰ *Ҳикмати дигар* — бошқа бир ҳикмат.

¹¹ *Дунё ваҳҳи* — бойлик.

¹² *Ҳў* — одат.

¹³ *Нафси аммор* — доим ёмонликка буюриб турувчи нафс.

¹⁴ *Кирдор* — одат, қилиқ, иш.

¹⁵ *Иртикоб* — ҳаракат.

тиб сўзланса ҳам, ҳақиқатда умумий, яъни, бир ўқ билан бир неча қушни урмоқчи эди. Бироқ, қаршига қараб отилган бу ўқдан махдумнинг ўзи ҳам амин эмас, агар лаган теварагидаги ўлтурғучилардан бири туриб, бошқаларидан қатъи назар, фақат бу кунги хайрул-умурингизни мисолга олайлиқ: «Йўлакдаги «умурид-дунёнғиз» ўзингиз айткан «авсат»ка кирадими?» деб сўраса, билмадикки, махдум нима деб жавоб берар эди. Мадраса кўрган Солиҳ махдум, балки бу саволдан ҳам шошиб қолмас. Китобнинг «нафақа» баҳсидан варақ очиб, «нафақаи аҳли аёл» учун бўлган «ҳаракат»нинг фарзлиғидан ва бундаги ҳисобсиз савоблардан дам уриб, «нафақа» билан иши йўқ баъзиларни «ерга қаратса» ҳам мумкин эди... Лекин ўқ еганлардан ҳеч бириси махдумга қарши чиқмаганларидек, унинг сўзини тасдиқ этиш белгисини ҳам кўрсатмадилар. Эҳтимолки, улар муқобалага ожиз эдилар ёки қарши чиқишга орада бошқача бир сабаб бор эди. Фақат бир-бирисига қарши ўлтурган икки ёш маънолиқ кўз уриштириб кулимсидилар.

Махдум амри маъруфдан кейин ошқа қаради, кўб вақт сўзсиз фақат ошдан бош кўтармади. Махдумнинг даъвосича, ҳар бир ишда ҳам «авсат» мезондир. Лекин ош олишда бу «мезон» унутилди. Бошқалар ора-чора бир гўшт қўшиб олганда, махдум бир ошамни ҳам гўштсиз юбормаслиққа тиришиб борди, яъни «авсат»дан ўтиб «аъло»да иш кўрди...

Ошни яримлатқанда, махдум лагандан бош кўтариб, Анварни тузукроқ олишга таклиф қилди, болаларни ошни тўкиб ейишда айблаб, Раънони чипхўрлиги учун койиди:

— Чипхўрсан-да, қизим... Шу ҳам ош ейишми?

— Меники адно¹, — деди Раъно.

Бу сўз Анвар ва Нигор ойимларни товуш чиқариб кулишка мажбур этди.

— Сенга бир сўз тегмасин, қизим, — деди кулиб махдум. — Ошни суст еган киши, ишда ҳам суст бўладир.

— Бўлмаса, ошни «аъло» ейиш керак экан-да...

— Оғзинг куймаса аълоси ҳам дуруст.

Яна кулишдилар.

— Ҳай, воқибан, — деди махдум, кулги ораси тўхтаб.

¹ Адно — паст; озгина.

— Мирзобошидан бир илтимосимиз бор экан, ёдимдан чиқаёзган экан... Қим ҳали... ҳабба, боя мулла Абдурахмон келган эди. Ўшал ваъдамизга мувофиқ сиз билан учрашмакчи экан. Чоғи ул ҳам мирзолиққа киришмакчи. Хўб, мен мирзо Анвар билан гаплашиб қўярман, ўз ёнига олса керак, дедим. Ўзи яхши мулла бўлган кўринади, заки табъ¹ йигит...

Анвар бир оз ўйлаб турди.

— Қим у мулла Абдурахмон, хотирлай олмадим?

— Ўзимизнинг мулла Абдурахмон-чи, ахир... Ёрлиг олган кунингиз фотиҳага келган ёш имом.

Анвар яна бош чайқади:

— Ҳеч бир эсимда йўқ.

— Хўб, — деди махдум ўнг кўзини қисиб. — Ўшал кун фотиҳага келган бўзчи мухлисингизни хотирлайсизми?

— Хотирлайман.

— Ҳабба, энди ўшал бўзчининг устига кирган ёш муллани ҳам хотирлаб қаранг.

— Хотиримга келди... Ўзи ёшлиғида бизнинг мактабда ўқуған?

— Ҳабба, — деди махдум ва баҳска Нигор ойимни ҳам тортди, — уни сен ҳам биласан.

— Мен қаёқдан билай?

— Ўзи Бухорода ўқуб келган, Раънога бир неча қайта совчилар юбориб юрган одам.

Нигор ойим боши билан «танидим» ишорасини бериб, Анварга секин кўз қирини юборди. Раъно «совчи» сўзи билан энсаси қотқандек сочиқни олиб қўлини артди. Махдум кейинги сўзини ўйлаб айтдими, йўқми — ҳар начук Анварда ғайурлик каби бир ҳис уйғониб, ўзидан жавоб куткучи махдумга илтифотсиз, Раънодан сочиқни сўради.

— Нега қўл артасиз, Анвар. Кун бўйи оч юриб, еган ошингиз шуми?

Анвар Нигор ойимга раҳмат айтиб тўйганини сўзлади ва қўл артар экан, чақалоққа гап қотди:

— Анвар билан Раънонинг тупроғи бир жойдан олинган, — деди махдум ош ошалаб, чунки ҳануз уники «авсат»ка этмаган эди, — иккиси ҳам кам таом.

Махдумнинг бу сўзи юқоридаги гуноҳини ювгандек

¹ *Заки табъ* — озода табиат.

бўлди. Улар бир-бирларига қарашиб, илжайишдилар. Нигор ойим ҳам оғирликдан чиқди.

— Шундай, Анвар... Шу йигитни ўз ёнингизга олсангиз, қалай бўлар экан?

— Ҳозирча мирзога эҳтиёжимиз йўқ.

— Мирзога эҳтиёжингиз бўлмаса ҳам, яна шундай кишиларни олганингиз маъқул, деб ўйлайман. Зеро бундайлар ўзингизга синамол, яна ўз тарбиянгизда етишсалар бошқалардан сизга хайрихоҳроқ, инчинин, хизматингизга аздайдил камарбаста бўлурлар. Бу ҳам бир маслаҳат-да, болам Анвар.

— Ўйлашиб кўрармиз.

— Ўйлашқан албатта яхши ва лекин мен буни кўб вақтлардан бери андиша қилур эдим. Билохир¹, амниятингиз учун бу тadbирни кўб пухта идрок қилдим. Зеро, Султонали мирзодек ҳамкуфларингиз² кўпайса хайриятингиз, деган мулоҳаза фикримга келди.

— Балки тўғридир...

Анварнинг кўзи дастурхонда эди. Бу тўғрида қатъиятсиз муҳмал жавоблар беришидан недир туйинган Раъно Анвардан кўз олмай турар эди. Нигор ойим Мансурга қолган ошни едириб қўйиш билан ора-чора гапка ҳам қулоқ солгандек бўлар эди.

Махдум кекириб, сочиқ сўради.

— Бу андишанинг ҳақлиғида шак йўқ, Анвар, — деди ва дастурхондаги донларни териб, оғзига ташлади. — Менга таслим бўлиб, ибтадан шу мулла Абдурахмонни ўз ёнингизга олинг. Ул бир неча ойғача муфт хизмат қилишга ҳам рози.

— Масала унинг муфт ёки ҳақли хизмат қилишида эмас.

— Яъни, масалан?

— Мен янги мирзо бошлаб борсам, у ердагиларга оғир келмасмикин, деб ўйлайман.

— Ул мажжонан³ хизмат қилади, бас, мирзоларингизга нима оғирлик?

— Яна ҳар ҳолда, бир-икки ойдан кейин бўлса ҳам уларга рақобатчи ортади... Айниқса, бизнинг Шаҳодат муфти кабиларнинг феъли сизга ҳам маълум.

— Шаҳодат муфти ўзи қандай ит! — деди махдум.—

¹ Билохир — ниҳоят.

² Ҳамкуф — сафдош, дўст.

³ Мажжонан — текинга.

Андишамиз ҳам бамисоли шундай итлар қаршисиға ўз кишингизни тиккайтариш эмасми? Ёшлиғингиз бор, болам, ёки янги мирзо олишда биравнинг рухсатига ҳожат борми?

— Йўқ.

— Ана холос. Аз карнайчи як куф. Мен эрта унга айтай, ҳузурингизга бораверсин.

— Бориши қочмас... Илгари мен у ердаги баъзилар билан кенгашайин-чи.

— Хўб, уларнинг юзи учун кенгашкан маъқул: аммо, баҳарҳол олмоқ керак.

Махдум фотиҳа ўқуб, шом намозига қўзғалди. Ташқи йўлакка етканда, ёдиға Ғози эшоннинг бемаънилиги келиб тушти, шу қаторда тўй, тўйға иштирок этадирган казолар, хоним ойимлар, ҳаммадан ҳам муҳим ва қизиғи ёмғур каби ёғиладирган тўёна ва уларнинг саранжоми... Сўфи такбир тушура экан, махдумнинг кўнглидан «Раънога чўри қўша кўрмасинлар-да, тишлик ҳайвоннинг бўлганидан бўлмагани яхши» деган андиша кечти...

35. ХОН КЎНГИЛ ОЧМОҚЧИ

Қавс ойи¹ кирган бўлса ҳам, ҳаво мўътадил, кун жумъа эди. Ўрда боғиға сув сепилиб, супурилган, ўртадаги шаҳсуфага лолагул гилам ёзилиб, хоннинг ўлтуриши учун бахмал кўрпача устидан арслон териси ташланган эди. Ҳозир шаҳсуфа хон ва аъёндан холи, аммо шаҳсуфа қаршисидаги нимсуфалар вазирлар, саркардалар, қозикалон, шайхулислом, қози-қуззот, раис ва шаҳарнинг зўр уламолари — мударрислар, аҳли тариқат эшонлар, ўрда ходимлари ва энг пастарини кўрбоши ва даҳбошилар билан лиқ тўлган эди. Уламо қисмида умуман банорас тўн, оқ салобатлик салла, вазир ва саркардаларда кимхоб ва бахмал тўнлар, бошларида баъзан салла ва баъзан ўсиқ баррадан тикилган телпаклар ҳилпирар эди.

Хон бу кун жумъа намозигача кўнгил очмоқчи ва бундаги йиғилганлар шу кўнгил очиш соатида иштирок эткувчи хоннинг кўнгил тортарлари, яъни мамлакат аъёнлари эдилар. Хон ҳали ички ўрдадан чиқмаган, ҳамма раъият «жаноби олий»ни кутиб муҳташам

¹ Қавс — 22 ноябр — 21 декабр.

дарбозага кўз тикканлар эди. Шаҳсуфадан бир оз нарида, атрофи бордон билан ўроғлиқ бир капа пайдо бўлган ва бу капа ичида бир неча киши суҳбат қуриб ўлтурар эдилар. Бир неча дақиқа куткандан сўнг, муҳташам дарбозада Дарвеш удайчи кўриниб, қаршисидаги раъиятка ўрундан туриш ишоратини берди. Бирдан ҳамма шув этиб кўзгалди. Дарвеш удайчи дарбоза ёнига ўтиб, рукуъга¹ борди. Ичкаридан кимхоб тўн билан йўғон қорнини ўраган, оқ шоҳи салласини манглайиғача туширган Худоёр кўринди. Хон кўриниши билан барча раъият ҳам удайчи каби рукуъга кетдилар. Худоёр орқасидан ёш Ўрмонбек қизил бахмалдан тикилган сипоҳи кийим билан отасини таъқиб этар эди. Бунинг орқасидан қизил мовутдан шаҳзода каби кийиниб, силоҳ² тақинган ва ҳар қаторга тўрт нафардан терилган ўн олти-ўн етти яшар, ёш ва хушрўй сипоҳлар (маҳрамлар) чиқдилар. Хон шаҳсуфага қараб келди. Ўнинчи қатордан сўнг ёш сипоҳлар туркуми узулиб, яхши интизомлик қирқ нафар навжувон шаҳзода орқасида хонни таъқиб этар эдилар. Шу ҳолда нимсуфаларнинг биридан чалғулар товши келди. Созлар нафис ва оҳангдор қилиб «Сарбозча» куйини чалдилар. Куй созда қайтариб олинғач, хон орқасидаги ёш сипоҳларнинг бир қисмидан шу куйнинг ашуласи эшитилди:

*Шаҳанишоҳим, шаҳанишоҳим, бахтингиз кулсин!
Давлатингиз, шавкатингиз душманлар кўрсин!*

*Қалқон ушлаб, ханжар таққан ёвлар майдонга!
Номуссизлар, вафосизлиқ қилдингму хонга!*

*Бизнинг айткан назримиз бор Шоҳимардонга!
Аҳдин бузиб, динни сотқан бўялғай қонга!*

*Шаҳанишоҳим, шаҳанишоҳим, бахтингиз кулсин!
Давлатингиз, шавкатингиз душманлар кўрсин!*

Хон суфанинг зинасига етиб, юқори минди. Шаҳзода ҳам отасини таъқиб этди. Ёш сипоҳлар хон ва Ўрмонбекни зинада қолдириб, тўғрига ўтдилар, суфадан айланиб бориб, хоннинг муҳофазатига, яъни Худоёр ўлтурадирган арслон терисининг орқасига саф

¹ *Рукӯ* — бош эгиш.

² *Силоҳ* — қурол-аслаҳа.

торта бошладилар. Хон бориб арслон терисига ўлтурди. Ўрмонбекни ўзининг ўнг томониға олди. Раъият ҳамон рукуъда... Ёш сипоҳлар суфанинг уч тарафини қуршаб олган эдилар. Хон жойлашғач, рукуъдагиларга тиккайиш ишоратини берди. Барча бош кўтариб, қўл қовиштирди. Соз ҳам тўхтади. Суфанинг зинасида удайчи ҳозир бўлиб, қўлини кўтарди, раъият ҳам унинг билан баробар дуоға қўл очдилар.

— Душманлар хароб, мунофиқлар бетоб ўлсин... Онҳазратимнинг давлатларига худо тавфиқу адолат берсин!

Дуодан сўнг барча юз сийпади. Хон удайчига бир нарса деб ишорат қилди.

— Мингбоши, қушбеги, домла шоғовул, жаноб шайхулисом, оталиқ ва амсоли ҳазратка ул жаноб ўз ҳузурларидан жой меҳрибончилик қиладилар!

Удайчи санаган кишилар бирин-бирин шаҳсуфага чиқиб хонға салом ва таъзимдан кейин атрофлаб тура бошладилар. Суфаға ўн чоғлиқ аркон¹ чиққандан сўнг, хон удайчига яна бир нарса деб қўйди.

— Фароғат ато қилдилар!

Сипоҳлардан бошқа барча тик турганлар шув этиб ўлтурдилар. У ер-бу ердан йўталган товуш эшитилди.

Удайчи хонға арз қилди:

— Онҳазратимнинг давлатларига худо тавфиқу адолат берсин... Қулларидан бири валинеъматимга икки калима арзим бор, дейдир!

Хон келсин, ишоратини қилди. Барчанинг кўзи бояғи бордонлиқ уйга тушти. Бордон ичидан узун бўйлиқ, қора соқоллиқ, устида малла тўн, симоби бўз салласининг пешини бир қарич осилтирган бир киши чиқди; тамкин, виқор билан битта-битта юриб келиб, зина ёнида хонға қарши тўхтади... Хондан тортиб ҳаммага табассум туси кирган эди. Киши хонға қарши турган ҳолда салласини тузатди, соқол-муртини силади, тўнини қоқиб, олдини ўради, сўнгра хотиржамъ рукуъға борди. Бирдан хон ва раъият кулиб юбордилар. Бу киши Худоёрнинг энг яхши кўрган қизиғи Зокир-гов эди.

Зокир-гов бошини рукуъдан кўтариб, гўё жаноза ўқуған кишидек, икки елкасига салом берди. Яна гурр этиб кулиб юбордилар. Зинанинг иккинчи бошида турган Дарвеш удайчи Зокир-говга танбиҳ берди:

¹ Аркон — давлат арбоблари.

— Кимнинг ҳузурида турғанлиғингизни унутманг!

Зокир-гов қўли қовиштирилган ҳолда, гавдасини қимирлатмай ёнидаги удайчига қаради:

— Ўзим ҳам билиб турибман, бу ерда аҳмоқ бор, деб ўйлайсанми?

— Хўш?

— Хонимға арзим бор!

Яна гурр эткан кулги боғни тутиб кетди¹.

Удайчи:

— Арзинг бўлса, додрас² ҳузуридасан, гапур!

— Арзимни ўйлаб туриппан-да, ўйлағали ҳам қўймайсанми? — деди Зокир-гов. — Ёки мен ҳам сўзимдан янглишиб Жаббор жиннидек осилиб кетайми?

— Арзга келиб турғанинға бир ош пишар вақт бўлди!

— Мен ҳам арзимни миямда пишириб олаётибман-да; пишмаган ош ич оғритадими-а, тақсирлар?

— Арзингни йўлда ўйлаб келмабсан-да!

— Эй, девонами бу ўзи! — деди Зокир-гов. — Йўлда ўйлаш учун бундан бошқа касал йўқми?

— Йўлда нимани ўйладинг?

— Хон ҳузурига бораётибман, деб ўлимни ўйладим, етим қоладирган болаларимни, мен ўлгандан сўнг эрга тегадирган янгангизни ўйладим! (Кулги.)

— Жанобни ва шу қадар раъиятни маътал³ қўйма!

— Хе-хе-хе! — деб кулди Зокир-гов. — Сизлар ҳар кун минглаб кишини урда тегиди маътал қўйганларингизда, мен бир нафас маътал қўйсам, хе-хе-хе!.. Тақсир, сизга арз!

Хон, «айт» деган каби бош ирғатди.

— Тақсиримга биринчи арз шуки, — деди Зокир-гов, — ёнимда турган шу бақа афтни мендан нари қилсангиз, зеро, бунингизнинг дағдағаси сизникидан ҳам ўтадиған кўринади! (Кулги).

Худоёр удайчига, суфага чиқ, ишоратини қилди. Зокир-гов қўлини дуоға очти:

— Онҳазратимнинг даватлари кам, ўзларида ғам, кўзларида нам, душманларида дам, қадларида ҳам бўлмасин... Шаҳзодамнинг бошларида бахт, остларида тахт ўйнаб, ёш умрларига ажали бевақт етмасин... Шоҳи

¹ Бундаги кулгига сабаб «хонимға» сўзидир. Чунки бизда «хоним» деб хотин кишига айтиладир (муал.).

² Додрас — олампаноҳ, хон.

³ Маътал — кутмоқ.

бахтиёрнинг хизматларига бел боғлаган оқ салла, кўк салла, тўни малла оталаримизнинг диллари ҳам ҳамеша соқолларидек оқ бўлсин, омин! Соний, арзи бандалигимиз шулки, биз, дарбадари девона, ақлу ҳушдин бегона, халқ тилида афсона, елкезар ғарибона қулларингиз дарду алам ютар эрдик, қаламравингизнинг бир четидан ўтар эрдик. Дедиларким, бу диёрнинг хоқони, Искандари сони, зару зевар кони, элнинг ошу нони, яъни саховатда Ҳотам, қаҳри келса мотам... ғурабо¹ ёридир ва яна сизлардек бозори касод дарбадарлар, энаси кўчада туққан бепадарларга ҳам эҳсони жорийдир, деб биз аҳли тамаъ бечора, нафс илгида² овора ғариблар ҳар қайсимиз беш пайса, ўн пайса тамаъ хапидан ютиб, даргоҳингизга юзландик, токи эски-туски ҳунарларимизни арз қилсақ, жанобингизни беш пул, ўн пул қарз қилсак, деб... (Кулги.)

— Қўп, ҳунарингизни кўрсатинг! — деди хон.

36. ҚИЗИҚЛАР

Зокир-гов хонга қуллиқ қилди ва икки-уч қадам бордон томонга юриб, бутун товши билан чақирди:

— Баҳромбой! Ҳов, Баҳромбой!!!

Бордон ичидан бир оёғида кафш, иккинчиси кафшсиз олди очиқ кир яхтагидан бадани кўринган, бир қўли билан елкасини қашиб, иккинчиси билан иштонбоғини ушлаган, бош ялан бир йигит чиқди.

— Эшак ҳанградима! — деди Баҳром ва уёқ-буёққа алонглаб олғандан кейин, яхтагининг чокини ахтарди.— Сингли талоқ битни қочирдим-да! (Кулги.)

— Баҳром деяппан, менга қара!

— Э-эй, Зокир ака, сен чақирдингма... Ҳа, нима гап?

— Хонни кўндирдим!

— Кўндирдингма?.. Мен ҳам айтдим-ку, хон ўзи лақма эмиш, деб. (Кулги.)

— Улар қани?

— Уларингма? Уларинг ичкарида ятипти.

— Нима қилиб ятипти.

— Қўй десам бўлмади, бир пой кафшимни икави, ҳузур қил-и-иб йеб ятипти! (Қаттиқ кулги.)

Зокир-гов аччиғланди.

¹ Ғурабо — ғариблар.

² Илг — қўл.

— Сенларга ҳеч бир ақл кирмади-да... Энди хоннинг олдиға бир пой кафш билан чиқасанми?

Баҳром ўйланиб бошини қашиди.

— Чиқсам чиқавураман-да. Хонинг ҳам менга ўхшаган бир одам-да, ака! *(Кулги.)*

— Кир, кир, падарлаънат, даррав уларингни олиб чиқ!

Баҳром елкасини қашиб, кафшлик оёғи билан кафш-сиз оёғини «тап-чип, тап-чип» ерга босиб ичкарига кириб кетди. Бир оздан сўнг икки ҳамроҳини бошлаб чиқди. Чиққанлардан бири пак-пакана, юм-юмалоқ, лўп-лўнда бир махлуқ эди. Унинг гавдаси бу қадар «келишкан» бўлиши устига, башараси ҳам шунга монанд тушкан, томоғининг остида чўгури қовундек бўқоқ ғовлаб ётар эди. Унинг гавдаси мисоли бир гупчак бўлса, шу гупчакнинг юқорисиға катта бир сув қовоқни бош бўлсин, деб ўрнатқан эдилар. Ва бу ялтир қовоқнинг бетида кўз бўлиб, қуёшда қовжираган икки-та ғўлун туршак, оғиз ерида бир кафш, бурун ўрнида юқориға қараб ўрмалаган баҳайбат бир қурбақа ва қулоқ мақомида сув қовоқнинг икки бағриға тиралган икки ошлов турар эди. Қош ва бошдағи соч тўғрисида оғиз очиб бўлмас, аммо беш-ўн тук, яъни соқол-мурт ғира-шира кўзга чалинар эди. Сепкил ва чечак доғи бу бетни «музояқакор» қилиб кўрсатканидек, оёғидағи чориқ, устидағи қисқа, эски алак чопон, белидағи беш-ўн айлантириб боғланган бўз белбоқ, бошининг учдан бир қисмигагина қўниб ўлтурган тор пилта тўппи бир «ҳусн»-га яна бир юз «ҳусн» қўшиб арз қилар эди. Бу махлуқ доимий ўрдада турадирган хоннинг кундалик қизиғи мулла Бахтиёр эди. Иккинчиси мулла Бахтиёр билан ўчакишкандек, жуда узун бўйлиқ, ғилай кўзлик, ажина қошиқдек юзлик, қотма, ўзининг бўйидан ҳам узунроқ тўн ва бошиға қаландар қулоҳи кийиб, яланг оёғ, ўрта яшар Давлат исмлик яна бир қизиқ эди.

Зокир-гов буларни қарши олди.

— Э, ҳаромзодалар, — деди Зокир-гов қўлини пахсалаб, — андак нафсларингни тийсанглар, хотинларинг талоқ бўладими?! Бунинг бир пой кафши қани?

Баҳром маъюс бўйин солиб турди, Бахтиёр билан Давлат лабини артиб, бир-бирига қарашди:

— Айт!

— Сен айт.

— Нима деб айтаман?

— Еганимиз йўқ, деб айт...

Бахтиёр икки қўли билан белбоғига така қилиб, қаддини ростлади ва бошини бир оз орқасига мойил тутиб, қаққайди:

— Билиб сўзла, ака, биз еганимиз йўқ!

Зокир-гов индамасдангина Бахтиёрнинг ёнига ўтди ва озорсиз қилиб унинг намоишкор кўриниб турган бўқоғини салмоқлади:

— Кафшнинг ўкчаси тиқилиб қолипти-ку, иним!— деди Зокир-гов. Кучлик кулги кўтарилди. Сўнгра вазиятини ўзгартириб, уларга уқдирди: — Биз ҳозир хоннинг ҳузурига борамиз, эшитасанларми... Учавинг ҳам адаблик, мутавозиё¹ бўлиб кўрин. Хонга учрашканларингда, икки букулиб қуллиқ қил, ундан кейин хонни дуо қиласанлар. Тузукми? Қани, келаберларинг орқамдан!

Тўрттави, бири орқасидан бири чизилишиб, шаҳсуфа ёнига бордилар. Зокир-гов зина ёнида тўхтаган эди, орқадағилар бир-бирига туртинишиб, бири у ёққа, бири бу ёққа, учунчиси хонга орқа ўгирган ҳолда тўхталишдилар. Бу ҳолдан хабарсиз Зокир-гов уларни хонга тақдим этди:

— Қулбаччаларингиз... саломга келдилар. (*Кулги.*)

Зокир-гов уларнинг ҳолидан хабар топиб, шошди ва ошиқиб, уларнинг бетини хонга қаратди.

— Ҳай, бепадарлар, ҳай, беадаблар... тўғрингда ўлтурган кишига баробар қуллиқ қил.

Учави баробар қуллиқ қилдилар, кулги бошланди. Чунки уларнинг ҳар бири бошқа кишига қуллиқ қилиб, хон четда қолган эди.

Зокир-гов хонга узр айтиб, уларни койиди:

— Кимга қуллиқ қилдинглар?!

— Тўғримизда ўлтурганга.

— Лўнда бўл, лўнда, учавинг ҳам!.. Дуо қил, дуо!

Учави дуога қўл очти, қўл очқанча бир неча вақт қарашиб турди, сўнгра тирсаги билан бир-бирини туртиша бошлади. «Сен қил, сен...» Кулги кўтарилди. Улардан товуш чиқа бермагач, Зокир-говнинг ўзи қўл очти.

— Омин де, ҳўкизлар! — деди. Улар «омин, омин» деб турдилар. — Шояд дуо қабул бўлса... Оллоҳ таолонинг мулла Бахтиёр ва Давлат каби заки бандаларига бизнинг эҳтиёжимиз йўқ. Шунинг учун дуо қиламиз-

¹ *Мутавозиё* — кибрсиз, одобли, таъзимли.

ки, бу учавининг жонини тезроқ олсин ва бандаларини бу фалокатдан қутқарсин, омин!

Учави ҳам фотиҳага юз сийпашкан эдилар, яна атрофни гурр эткан кулги бости. Фотиҳадан сўнг Зокир-гов уларни йўлга солди:

— Тилак қил, тилак; бақрайиб турасанларми? Учави яна бир-бирини туртишиб, ўз ора бир нарса сўзлашиб олдилар. Давлат нимадир айтиб, суфага ўлтурганларга ишорат қилди... Орадан Баҳром тилакка оғиз очти:

— Салла-калла, шопу шалопни кўриб, ўзимиз ҳам жуда кўрққанга ўхшаймиз... Манови Давлат бўлса — «Бу ўлтурганларнинг ҳаммаси ҳам одамхўр», деяпти. *(Кулги.)* Энди тилагимиз шуки, бизларга жавоб берсалар, жойимизга тинчкина кетсак... *(Кулги.)* Илоҳи мана шу ўлтурганларга худойим инсоф берсин... *(Кулги.)* Юрагимиз жудаям чиқиб кетаяпти! *(Кулги.)*

— Ҳай, тилакларинг билан бориб ёт! — деди Зокир-гов ёнига уриб. — Қочиб қол, еб қўяди!!

Орадан «дод» деган товуш чиқди, учави ҳам уч томонга қочар экан, Бахтиёр Давлатнинг оёғига чалиниб йиқилди. *(Қаттиқ кулги.)* Баҳром билан Давлат олпонг-толпонг бордонга кириб кетдилар... Зокир-гов Бахтиёрни тутиб қолди.

— Қўй, ака, қўй! — деб йиғлади Бахтиёр, — бекорга ўлиб кетмай, бала-чақам бор?

— Емайди сени!

— Ейди, ака, ейди! Манови бекингнинг кўзига қара... вой-воя-а-а, қўйувор! *(Кулги.)*

— Мен сенларга аччиғ айтим-а, падар лаънат!

— Менда ўчинг борга ўхшайди, ака! Анови домланг нах одамхўрнинг ўзи, кийимингни ҳам ечдириб ўлтурмайди... Уяғини сўрасанг, хонингга ҳам ишонмай қолдим! *(Кулги.)*

Бахтиёр силтаниб Зокир-говнинг қўлидан чиқди ва филдирағандек бордонга қараб қочти. Зокир-гов ҳам уни қувлаганча бордонга кирди.

Бир оздан сўнг тузукроқ кийимда, бошига салла ўраб, оёғида сағри кафш билан қўлида жойнамоз каби бир нарсани кўтариб бордондан Давлат чиқди. Хонга таъзим қилгандан сўнг, жойнамозни ерга ёзди. Хонга таъзим қилиб: «Шайхулислом Валихон тўра¹ шу ерга

¹ Бу киши асли чуствик бўлиб, шайхулислом ва янги солинган ҳоким ойим мадрасасининг бош мударриси *(муал.)*

марҳамат қилар эканлар!» — деди. Хон мулла Ниёз домланинг ёнида ўлтурган шайхулислом Валихон тўрага қаради. Аҳволга тушунмаган шайхулислом «Нима гап?» дегандек қилиб, жойнамоз ёнидаги Давлатка кўз қирини ташлади. Давлат «Ҳеч гап» деган ишорани бериб, бордонга қайтиб кетди. Демак, ҳозир шайхулислом Валихон тўрага муқаллид бўлмоқчи эдилар. Буни пайқаган халқ секин-секин, бир-бириси билан имлашиб, кулимсишдилар ва барчанинг кўзи бордон уйда бўлди. Бир вақт бордон эшигидан банорас тўн кийиб, ўнг қўлига асо ушлаган ва сўл қўлида адрас рўймолга туғиклик китоб кўтарган, шайхулислом Валихон тўра (Зокир-гов) кўринди. Шайхулислом каби қадди бир оз букик ва қадам қўйиши ҳам Валихон тўрадек икки тарафка мойил эди. Барчанинг кўзи ва диққати ҳар икки шайхулисломда бўлди. Хон ёнидаги ҳақиқий шайхулислом эса қип-қизарган ва ҳар он «тавба» деб қўяр эди.

«Шайхулислом» йўл устида тўхтади ва ерда тушиб ётқан бир нарсани асосининг учи билан текшириб кўрди ва уни туртиб четка чиқарғач, йўлида давом этди. Кўбчилик чидалмади, гур этиб кулиб юборди. Валихон тўранинг ўзи ҳам тавба аралаш кулиб қўйди. Чунки Зокир-гов ҳеч бир нуқсонсиз муқаллид бўлмоқда эди. Жойнамоз ёнига етди, асосини шайхулислом асоси ёнига тиради, кафшини ечиб жойнамозга чиқди. Ўлтуриб китобни тизасига қўйди ва пичир-пичир дуо ўқуб юзини сийпади.

«Шайхулислом» уёқ-буёқни қарағандан кейин чақирди:

— Мирзо Ҳамдам-ҳай, мирзо Ҳамдам-ҳай!

Кулги кўтарилди, айниқса, шайхулислом ёнида ўлтурган домлалар қаттиғ кулдилар.

— Мирзо Ҳамдам-ҳай...

Бордондан Баҳром чиқди, ул ҳам муллаёна кийинган эди.

— Лаббай!

Баҳром «шайхулислом» қаршисига келиб, салом берди. «Шайхулислом» жавоб бериб, жойнамоз ёнига эшкан кафшига қаради.

— Ҳай, шу кафшимни бир пок қилинг, мирзо Ҳамдам, — «Мирзо Ҳамдам» тавозиё билан чўнтагидан рўймолини олиб, кафшни арта бошлади ва шу вақтда бордон ичидан, ул ҳам муллаёна кийимда мулла

Бахтиёр чиқиб келди; «шайхулисом» қаршисиға келиб, салом берди.

— Ваалайкум ассалом! — деди «шайхулисом» ва келгучининг апти-бошиға қараб олди. — Шинед, бачча, шинед!

Бахтиёр ўлтурди.

— Хўш, писар, чи гап?

— Тақсир... сизга... арзим бор эди... Подшоҳимиз янги мадраса бино қиғанлар, деб илм талабида қишлоқдан тушкан эдим; бир хужра берсангиз, деб сизга арзга...

— Хўб, хўб... Шумо гужойи?¹

— Тақсир, Олтиариқдан...

— Агтанг, агтанг, — деди «шайхулисом», — барвақтроқ келмабсиз-да, бачча, акун² ҳамма хужраларга жой йўқ, муллабаччалар жойлашиб қолган.

— Муллаларнинг арасиға қўйсангиз ҳам бўлавуради менга, — деди тавозиъланиб Бахтиёр. — Биз қишлоқ одами... сиқилишсақ ҳам ётаврамиз, тақсир!

— Хўб, хўб... Акун хужраларимиз муллабаччалар минан беҳад тўлган, ҳолонки бир тариқ ҳам сиғмайди, биз дуруғ сўзламаймиз, бошидон³...

Ҳақиқий шайхулисом масалага тушуниб тер чиқара бошлади. Бахтиёр (муллабачча) маъюс фотиҳа ўқуб «шайхулисом» ҳузуридан кетди. «Мирзо Ҳамдам» кафшни туфлаб, тозалаб бўлгандан кейин «шайхулисом»нинг қаршисиға ўлтурди. Ҳариги ёқдан «шайхулисом» рўбарўсига Давлат келиб тўхтади.

— Ассалому алайкум, тўра почча! — деди Давлат ва кафшини ечиб келиб, «шайхулисом» билан қўл олишиб кўришди. — Хўб саломат, офият хастедми⁴, тақсир?

— Худоро шукур, худоро шукур.

Давлат рухсат, фалон кутмай «шайхулисом»нинг ёниға ўлтуриб олди.

— Ба жаноб арз...

— Бисёр хўб, арз кунед⁵.

— Очиқ гов: бизга бир хужра берсалар, деб келдик-да, тўра почча!

— Хўб... Гужойи?

¹ Шумо гужойи — сиз қайерликсиз.

² Акун — (акнун) — энди.

³ Бошидон — ўргулай.

⁴ Офият хастедми — тинчмисиз.

⁵ Жуда ҳам яхши, арзингизни айтинг.

- Тақсир, чустий, ба жаноби шумо ҳамшаҳрий¹.
- Яъни писари ки?
- Рисари усто Муҳаммад собунгар.
- Хўб, хўб, — деди «шайхулислом» ва «мирзо Ҳамдам»га буюрди, — ба ҳамин одам як хужра додан гир!²

Давлат дуо қилиб «шайхулислом» ҳузуридан кетди. Қўқонлиқ муллабачча рўлида Бахтиёр келди. Унга яна: «Биз дуруғ сўзламаймиз, мадрасамизга бир тариқ ҳам сифмайди», деган жавоб бериб жўнатилди. Давлат яна чуствик бир толиби илм бўлиб келган эди, «мирзо Ҳамдам» орқалиқ «додан гир!» буйруғи берилди. Қаттиғ кулги кўтарилди. Хон ва домла Ниёзнинг кўзларига ёшлар чиқди. Аммо шайхулислом дам-бадам манглай терини артиб олар эди. Зокир-гов хонга куллиқ қилиб, шогирдлари ёнига борди. Хон ва раъият янги қизиқлиқни кутиб қолдилар.

37. БИРИКИШ

Далв ойи³, қаттиғ қиш. Девоннинг ҳар икки хонасиға бир нечадан сандал кўйилган эди. Ҳар бир сандалга тўрттадан мирзо жойлашиб, дафтар таҳрири, ёрлиғ иншои билан машғул эдилар. Хон ҳузурига чақирилган Анвар ярим соат чамаси кечикиб чиқди. Анвар ўз хонасиға келиб кирганда, четдаги танчада Шаҳодат муфти бошлиқ мулла Абдурахмон ва Калоншоҳ мирзолар нима тўғрисидадир, оҳиста-оҳиста сўзлашиб ўлтурар эдилар. Эшикда Анвар кўриниши билан уларнинг суҳбати кесилди ва ҳар ким ўз қўлидағи ишқа қаради.

— Эҳи, эҳи, — деб йўталинди Шаҳодат муфти, — нима фармон бор, мирзо Анвар?

— Ҳеч гап, — деди Анвар ўз танчасига жойлашиб. — Ўш, Андижон ҳокимларига нома буюрилди... Сиз мулла Абдурахмон ака, қўлингиздағини неча нусха тайёрладингиз?

Мулла Абдурахмон ёнидағи қоғозларни санади:

— Уч нусха.

— Яна бир нусха ёзсангиз бас. Закотчи исмини қўймагандирсиз?

— Қўймадим.

— Жуда яхши, ўзим қўярман. Қўлингиздағини тезроқ

¹ Чувствикман, сиз жанобларига ҳамшаҳарман.

² Шу одамга бир хужра бергин.

³ Далв ойи — 22 январ — 21 феврал.

ёзиб битирсангиз, яна бир иш бор, — деди Анвар ва Шаҳодат муфтига юз ўгирди. — Тақсир, сиздан бир илтимос; кечаги Абдушукур понсадга маҳзарни¹ ўзингиз ёзиб бермасангиз бўлмайдирган кўринади. Боя менга яна учрашди; гулдир-гулдир қилади, мақсадиға ҳеч бир тушуналмадим. Чамаси, унинг даъво кониятини сиз яхшироқ билар экансиз?

— Қўйинг шу бош оғриғини, — деди муфти, — неча бора менга иши тушиб, бирар мартаба ҳақ берганини хотирламайман.

— Ҳақ олиб беришка мен кафил.

— Эй-ҳа, мен ололмағанни сиз олармидингиз?

— Ололмасам, сизга ўз ёнимдан тўлай, тақсир; иш-қилиб, шунинг даъвосидан мени қутқаринг-чи.

Шаҳодат муфти индамади. Анвар қоғоз олиб, бир нарса ёза бошлади. Шаҳодат муфти оҳистагина ёнидаги Абдурахмонни туртиб қўйди ва Анварга ишорат қилиб, «ана аҳвол» дегандек илжайди. Яъни унинг ҳаракати «кўрдингми мирзобошини, қўлидан маҳзар ёзиш ҳам келмайди» мазмунида эди. Мулла Абдурахмон оҳиста бош кўтариб кулимсиди. Бу гапдан хабардор бўлиб ўлтурган Калоншоҳ мирзо қўлини оғзиға карнай қилиб Анварга тўғрилади, яъни, жиртак чалди. Шу ҳолда эшикдан Султонали мирзо кириб, Калоншоҳга тикилиб қолди...

— Маймунлиқ муборак!

Иш билан машғул Анвар қоғоздан бошини кўтариб, эшикдаги Султонали мирзога қаради:

— Нима гап?

— Неч гап, — деб кулди Султонали, аммо кўзида газаб ўти ёнар эди. — Мен бояғи қоғозга кирган эдим.

Анвар ёнидаги қоғозлар ичидан бир ариза ажратди:

— Жавоб мен айтканча бўлсин.

— Хўб.

Султонали қоғозни олиб чиқар экан, яна уларга қараб қўйди. Уларнинг учави жиддий равишда ишга берилган, қоғоздан бош кўтармас эдилар. Султонали чиқиб кетди. Бир оздан кейин Шаҳодат муфти секин бош кўтариб Анварга қаради. Анвар ўз ишига қаттиғ боғланган эди. Шаҳодат муфти Калоншоҳ билан кўз тўқнаштириб, «яхши бўлмади», деган каби бош чайқади. Калоншоҳ аҳамиятсиз кўз қисди. Одатдагидан ҳам

¹ Маҳзар — ариза.

ранги ўчкан Абдурахмон буларнинг ҳозирги им-ишоратига иштирок этмай, ўз ишига қараган эди.

Солиҳ маҳдумнинг ўша сўзи билан Абдурахмон ишка олинган эди. Уч ойдан бери Анвар қошида — ўз ҳузурида мирзолик қилиб келар ва иккинчи ойдан беш тиллолик моҳонага ҳам ёзилган эди. Бир ойлар чамаси Анварга садоқат билан, унинг қаноти остига киргандек ишлади. Бу орада Шаҳодат муфти ва Калоншоҳ мирзо кабилар билан сирдон бўлмаса ҳам танишди, яқинлашди. Бошда Шаҳодат муфтилар уни ётсинишиб унинг ёнида ҳар турлик ғийбатларни қилишдан чўчидилар. Чунки мулла Абдурахмоннинг Анвар кишиси бўлиши тахмин қилинган эди. Иккинчи ойдан моҳонага ёзилиши ҳам уларнинг ўз андишаларида янглишмаганлиқларини кўрсатди. Бироқ Абдурахмоннинг баъзи ҳаракатлари, масалан, мирзо Анварнинг арабча, форсийча лафзлардан холи, содда таҳририни нусхаларга кўчираар экан — «аттаому било милҳи» (тузсиз ош), деб кулиб қўйиши муфтиларни ўйлатиб қўяр, бу таънани чин кўнгилдан чиққанига шубҳаланишни-да, шубҳаланмасни-да, билмас эдилар. Шундай фурсатларда «аламзада» муфтилар ҳам бирар латифа сўзлашқа тутунар, аксар, латифа мазмунини бир тарафка буриб юритар эдилар. Баъзан Шаҳодат муфти ишдан чарчаган каби оҳ тортиб, ўзича «мутул-асаду филғабоби жуъан ва лаҳмут-тайри йутраҳу лил-килоб»¹, деса, иккинчи ёқдан Калоншоҳ мирзо шу мақолнинг давомини сўзлаб «ва хинзиру яному фил-фирош ва улул-қули яному алат-туроб»², дерди. Мулла Абдурахмон уларнинг кинояси мазмунига тушунибми ёки тушунмасданми — ҳар ҳолда бир илжайиб қўяр эди.

Шу йўсун иккинчи ойда бу икки муфти мулла Абдурахмонни синаб вақт кечирдилар. Абдурахмон ҳам ўзининг аксар сўз ва ҳаракатлари билан уларни шубҳадан чиқара борди, ниҳоят икки муфти учунчи ёш «олим»ни ҳам, гарчи бир «нодон» тарафидан келтирилган бўлса ҳам «заршунос» деб билдилар ва учунчи ойдан уни ҳам, ўз ёнлариға олиб сирдон бўлишдилар. Бояғидек, «қозихона маҳзарлари» уларга дастмоя бўлди. Анвар ўзи вақт тополмай, бирар нарсани муф-

¹ Арслон чангалзорда очлиқдан жон берадир, аммо итни қуш гўшти билан боқадирлар (муал.).

² Тўнгуз ҳузур қилиб тўшакда ухлайдир, оқиллар тупроқда ётадирлар (муал.).

тиларга ҳавола қиладирған бўлса, «мирзобошининг тиши ўтмади» деб кулишдилар. Мулла Абдурахмон ҳам валинеъмати бўлган Анварнинг риоясини унутаёзди. Чунки мазкур икки муфтининг таъсирлари кучлик бўлиши устига, ўзи ҳам уларга мойил, ҳатто бу камситишлардан лаззат олгучи эди...

Анвар икки муфтининг ғийбатларини яхши билса ҳам, Абдурахмоннинг бу ғийбатда иштироки борлигини сезмас эди. Фақат яқиндан бери Султонали мирзо Абдурахмоннинг бунда иштироки борлиғига воқиф бўлди. Ҳатто шу тўғрида Анварга баъзи сўзларни ҳам айтди. «Мулла Абдурахмондан нон емаймиз, сизга қарши қаттиғ қутурған икки итимиз бор эди, энди учунчисини ўзингиз келтирганга ўхшайсиз...»

Кечка томон мирзолар тарқалишдилар. Бироқ бизнинг муфтилар ҳануз қўзғалмас эдилар. Анвар эса ҳаммадан кейин чиққучи эди. Икки муфтининг қўзғалмасликларига ўзи сабабчи бўлганлигини яхши билган Султонали мирзо Анвар билан хайрлашиб чиқди. Шундан бир оз сўнг муфтилар ҳам кетишка чоғландилар.

Ҳаво совуқ, тўрт эллик чамаси қор ёғиб, кўча бетини ёпқан эди. Қўқоннинг ўзига махсус изғириқ бу қор билан яхши қуролланиб, кишининг қулоқ-тумшугини заҳар каби ялаб ўтар эди. Кишилар телпакни бостириб кийган ёки саллани қулоқ ва манглай аралаш ўраб, бўз гуппини тумшуққача кўтарган эдилар. Кўча бўйлаб ҳар ким чопар, бир нарсадан қуруқ қоладирғандек югурар эди. Бу кунги совуқ билан қор ҳар кимга ҳам ғарчлиқ кафш инъом қилган, бой ва беклар оёғидаги бедона, сағри қала кафшлар билан камбағал косиблар кийган упика,¹ айбаки кафшларнинг ўзаро фарқи қолмаган ва ҳатто баъзилар оёғидаги ёғоч кафшлар ҳам ажойиб нағманавозлиқ қилар эдилар.

38. ҒАРИБ КЎНГЛИ

Анвар бошқалар каби югурмаса ҳам елиб келар эди. Хишткўпрукка етканда, катта сув ёнидаги ҳужра эшигида қўсқи² пўстунга ўралиб турған қоровул унинг олдига тушиб салом берди:

— Совуққа қотқан кўринасиз, тақсир... Гулханимиз бор.

¹ Упика — бузоқ терисидан тайёрланган кўн.

² Қўсқи — жулдур, эски.

Анвар тумшуғини тўнидан чиқариб илжайди ва тун чиқиб турган эшикка бурилди, қоровул олдинда келиб, эшикни очиб берди. Анвар ичкарига кирди. Тун билан қоп-қорайған, пасткина қоронғи ҳужранинг ўртасида гулхан ёниб, алангаси мўрига ўрлар эди. Гулхан ёнида қўлига касав тутқан Султонали мирзо олов жўнаштириб ўлтурар эди.

— Сиз ҳам совуққа қотқанларданмисиз?! — деб кулди Анвар.

— Жон олов — жон эр, депти бир хотин... Гулхан ўтлик йигитнинг иссиқ кучоғи эмиш. Қани, бу ёққа марҳамат!

Қоровул ва Султонали мирзоларнинг қисташлари билан Анвар гулханнинг тўрига, тўрт қатланиб солинган кийизга ўлтуриб, қўлини оловга тутди.

— Ўзингиз ўлтурмайсизми, ака, ўлтуринг!

Анварнинг бу сўзи билан адаб сақлаб турган қоровул гулханнинг бир чеккасига чўккалаб, гулхан ёнидаги қора қумғонни оловга тираброқ қўйди.

— Совуқ тузук бўлди, — деди Анвар исиниб. — Ўрдадан чиқиб, ўзингизни гулханга урибсиз-да?

— Қарасам уйга еткунча қотадирғанман, Тойир акамнинг туйнуғида тутун кўриб, эшикни очсам, иш катта. Хиралик бўлса ҳам кирдим, нима қилади... Бироқ, сизни Тойир акамнинг ўзи чақариб кирганга ўхшайди, ҳали сизга чой дамлайман, деб овора бўлса ҳам эҳтимол...

Тойир ака қумғонни яна олов томонга итариб қўйди:

— Ҳозир дамлаймиз, тақсир, ҳозир. Сув ҳам қалқиб қолибдир, яхши кўк чойимиз ҳам бор.

— Ўзларингиз ичмасангиз, меним учун ҳожат эмас, мен ҳозир кетаман.

— Шу гулханни ташлаб, қаёққа?

— Уйга... Балки кишилар кутиб ўлтурган чиқарлар.

— Шундай совуқда сизни ким кутсин, чойни дамлай беринг, Тойир ака, мирзобошини юбормаймиз.

— Шундай бўлсин, тақсир... Ғарибларнинг чойидан ҳам бир ичиб қўйсинлар, — деди Тойир ака ва ўрнидан туриб бурчакдаги ёрилган тарашадан бир кучоқни келтириб гулхан ёнига ташлади. Қайнаб тошқан қумғонни оловдан олиб, чой дамлади.

— Тойир акамнинг гулханини ташлаб кетиш бўлмайди, — деди Султонали, — бир-икки пиёла чойидан

ҳам ичиш керак, бир-икки калима суҳбатини ҳам эшитиш керак.

Анвар илжайиб қўйди. Тойир ака қозикдаги тугунни очиб тўрт-бешта нон, бир ҳович каттақўрғон магиз олиб, кичкина баркашчага солди. Баркашни Анвар олдиға келтириб, узр айтди:

— Камбағалчилик, тақсир, олдингизға дастурхон ёзолмадик...

— Нима айби бор, — деди Анвар, — мен шундай қоронғи уйда гулхан ёнида ўлтуришни ва шу ҳолда чой ичишни жуда яхши кўраман.

— Бу ўлтуришнинг ўз олдиға бир нашъаси бор, — деди Султонали.

— Бор... Шоирона, дарвешона бир маъноси бор. Мен ёш, етим чоғим, опамнинг уйида шу ҳолни кўрар эдим. Язнам қашшоқ косиб эди. Қиш келди дегунча гулхан ёқар ва шу йўсун гулхан ёнида ўлтуриб чой ичар эдик. Шу гулхан ҳаёти ҳануз меним эсимдан чиқмайдир ва шу ҳаётка ҳамиша кўнгилда бир муҳаббат сақлайман.

Тойир ака Анварга сопол пиёлада чой узатди. Гулхан кейинги қаланган тарашалар билан алангаланиб ёнди. Қоронғи ҳужра ёришиб, учқунлар билан зийнатланди.

— Бола-чақангиз борми, Тойир ака?

— Йўқ, тақсир... Шу ерда юртни дуо қилиб ётаман.

— Тойир акам ҳам сизга ўхшайди, — деб кулди Султонали. — Тўйни кўкламга қолдирғанингиз яхши бўлмади, қиш кунлари Тойир акамдек ёлғизлиқ...

— Чунки мен Тойир акам турмишини яхши кўраман... Дардисарнинг нима кераги бор-а, Тойир ака?

Тойир ака қўлида касав билан олов тўғрилар эди.

— Курби еткан кишининг бола-чақа қилгани маъкул, тақсир.

— Нима учун?

Тойир ака олов жўнашдириб, бир оз жавобсиз ўлтурди. Соқол-муртига учиб тушкан учқун куллари селпиб ташлади.

— Худой фарзанд берса, қариған кунларингизда ишингизга ярайди, — деб қўйди Тойир ака, яна бир оз олов тўғрилаб турди. — Менда ҳеч ким йўқ... Ёшим элидан ошқан, тақсир... Ҳозир куч-қувват бор, бир нарсa топиб бўлади... Бир вақт келар, куч кетар, шунда менга ким қарайди, тақсир? Иссиқ жон, мен оғриб ётарман, бир қошиқ сувға муҳтож бўларман... Шунда

сувни менга ким беради, тақсир? Ўлим ҳақ, ажал етиб амонатни олса, кўзим юмилса, бир чеккада ўлиб қолганимни ким билади, тақсир?.. Кишининг бола-чақаси бўғанда шундай гаплар йўқми, деб ўйлайман-да.

— Тўғри гап, — деди Султонали, — дарҳақиқат, киши қандай кунларга қолишини билмайди. Тойир акам айтканча, бола-чақа бўлса, бир оз кўнгил тўқи-да.

Анвар бир оз сўзсиз, ўйланиб турди, қўлидаги пиёласини бўшатиб, Тойир акага узатти.

— Уйлантириб қўяйлиқми сизни?

Тойир ака миннатдор оҳангда кулди.

— Э, жонингдан, тақсир, — деди, — энди бўлмайди.

— Нега бўлмайди?

— Соқолга қаранг, ўлим иси келади...

— Бўлмаган гап... Сиз биздан ҳам ёш кўринасиз.

— Кўнгил қариған, тақсир, кўнгил, — деди Тойир ака, қўлини кўкрагига тегизиб олди. — Энди кўнгил ҳеч нарса ҳам тиламайди, фақат тинчлиқ тилайди... Тинчлиқ қачон бўлади, унисини билмаймиз-да.

Сўзни яна айлантиришга йўл қолмади. Анвар ер остидан Султоналига кўз юборди. Султонали маънолик бош иргатиб қўйди. Тойир ака ўз олдидаги ёниб ўчкан хокаларни кулдан ажратиб, гулханга ташлар эди. Бояғи шиддати йўқолган гулхан нафис кўк тутун чиқариб оҳистагина чайқалиб ёнар эди. Куллар кўкка учар, чўғлар кулга ботар, чалалар чўққа айланар эдилар... Учави ҳам сўз қўйишқандек анча вақт гулханнинг шу ҳолини таъқиб этдилар.

39. БИШЎЙ, ЭЙ ХИРАДМАНД...

— Муфтиларингиз меним орқамдан жўнаган бўлсалар керак, мирзо Анвар?

Хаёли бошқа нарсада бўлган Анвар Султоналининг сўзига тушунибми, эмасми, ҳар начук бош иргатиб қўйди.

— Мен сиз билан хайрлашиб кўчага чиқсам, «дўстингиз» Мулла Абдурахмон уларни кутиб турган экан. Чамаси кундузги «суҳбат»нинг мобаъди¹ бўлса керак?!

Анвар хаёли билан видеолашқандек, тилар-тиламас Султоналига юз ўгирди.

¹ Мобаъд — давоми.

— Қандай суҳбатнинг?

— Суҳбатнинг эмас, ғийбатнинг.

Анвар кулди:

— Сиз мулла Абдурахмон домлани кўралмай қолдингиз.

— Масала кўралмасликда эмас, унинг нолойиқ ҳаракатида, дўст кўриниб душманлик кўчасига киришида.

— Биз унинг чин кўнглини билишдан ожизмиз.

— Ҳар ҳолда бу калтакесак бизга дўст эмас.

— Хўш? — деб кулди Анвар.

— Муфтилар бизга дўстми, душманми?

— Балки душмандирлар, лекин биз уларга душман эмасмиз,

— Бали! — деди Султонали мирзо. — Башарти бизнинг ёрдамимизда ишлик бўлган бир одам, эрта-кеч бизнинг душманимиз ҳисобланган кишилар билан ҳамсуҳбат бўлса, оғиз-бурун ўпишса, биз унга қандай баҳо беришимиз керак? Бундай одамни биз очикдан-очик душман ёки аҳмоқ деймиз. Аммо мулла Абдурахмон аҳмоқ эмас, кўб иш кўрган туллак! Энди фақат унинг душманлик тарафи қолди, ҳам бу аниқ. Меним ҳукимимга қаноат қилмасангиз, ҳикматка қаранг. Шайх Саъдий:

*«Бишўй, эй хирадманд, аз он дўст даст,
Ки бо душманонат бувад ҳамнашаст»¹, —*

дейдирлар...

— Мен мулла Абдурахмонни яхши киши, деб ўйлайманми?

— Ўйламайсиз, бироқ унинг ўзига яраша муомала қилмайсиз, шу билан бирга анови муттаҳамларни ҳам ҳаддидан оширасиз!

Анвар баркашдаги магиздан бир-икки дона олиб қўлида ушлади.

— Сизнингча, улар билан қандай муомала қилишимиз керак?

— Мулла Абдурахмонни ўрдадан жўнатиш керак; тинчкина имом ва хатиблигини қилсин. Муфтиларга ҳам қозихонадан бирар вазифа топилиб қолар.

Анвар бош тебратиб кулди. Тойир ака гулханга ўтун қалаб шом учун жойнамоз ёзди. Султонали мирзо имом

¹ Бишўй, эй хирадманд, аз он дўст даст.

Ки бо душманонат бувад ҳамнашаст. (Саъдий.)

(Эй хушёр киши! Душманларинг билан бирга ўлтуришкан — ҳамсуҳбат бўлган дўстингдан қўл ювғил (муал.).)

бўлиб, уч киши шомға турдилар. Шомни ўқуб гулхан ёнига ўлтурар экан, Султонали сўради:

— Ёки уларни ўрдадан жўнатиш осон эмасми?

— Осон, бироқ осон ишда лаззат йўқ, — деб кулди Анвар. — Сизнинг шу гапингиз билан бир киши ёдимга тушди: ўзи мулла Абдурахмоннинг қавмларидан бўлган оқ кўнгилли содда бир киши бор. Оти... ҳа, оти Сафарбой, касби бўзчилик. Ўткан кун ўрдадан қайтиб борсам, шу киши уйда мени кутиб ўлтурибдир. Хўш, келинг, Сафар ака? — Куйган-пишкан, менга «арз» қилди: мулла Абдурахмоннинг бир дўстидан эшиткан эмиш, гўё мулла Абдурахмон биравга «мирзо Анварнинг тегига яқинда сув келади» деган эмиш... «Бу нима деган гап, мирзо, нега сизнинг тегингизга сув келади?» — деб сўрайди. Мен кулдим... «Ҳозирча тегим қуруқ, башарти тегимга сув келса, бўзчиликни ўргатасизми?» — деб сўрадим. Саволимга жавоб бермайди, фақат сизнинг сўзингизни айтиб: «Имомимиз фисқи-фасод, бундай кишини ҳайдаганингиз маъқул», — дейди. Сизга ёқадиранган сўзни айтдимми, Султонали ака?!

— Бу киши сизга чин дўст экан, — деди Султонали жиддий. — Мен ўз фикримда янглишмасман. Бу калтакесак юткан чаённинг юрагида, худой билсин, сизга қарши катта адоват бор.

Шу чоққача олов кавлаб жим ўлтурган Тойир ака сўзга қотишти:

— Сафар, елкаси чиққан, жиккак йигит эмасми, тақсир?

— Бали, бали.

— У меним ошнам бўлади. Эҳей; у билан биз ҳар ёз бирга мардикор ишлар эдик; ўзи ўбдан яхши йигит.

— Вассалом, — деди Султонали мирзо. — Бас, Абдурахмон ҳам адоватда муфтилардан қолишмайдир. Шунча яхшилиқни билмаган киши...

— Яхшилиқ қил, дарёга ташла; балиқ билмаса, холиқ¹ билур, деганлар. Фузулий: «Даҳр² бир бозордир, ҳар ким матоъин арз эдар» деб жуда тўғри сўзлайдир. Шунга ўхшаш биз ҳам, ўзимизда бўлган матоъни бозорга соламиз, улар ҳам бисотларини кавлаб шундан бошқасини тополмайдирлар.

— Бу шундай, мирзо Анвар, аммо ўзингизни душмандан мудофаа қилиш керакми, йўқми?

¹ Холиқ — яратувчи, худо.

² Даҳр — дунё, олам.

— Мен нимани душмандан мудофаа қилай? — деб кулди Анвар. — Агар уларнинг адовати мендан бош муншийликни олиш учун бўлса, марҳамат қилсинлар, ҳатто ўзим уларга ёрдам ҳам берай. Тўғри сиз уларнинг номуссизона ҳаракатларидан қизишасиз, аччиғланасиз. Мен-чи, мен ҳам бир инсон, кўкдан тушкан фаришта эмасман; ўз устимдаги ғийбатлардан, ҳайвонча қилиқлардан, иззати нафсимга тўқинган ҳаракатлардан аччиғланаман. Сиз айтканча, уларни ўрдадан ҳайдаш мулоҳазаларигача бориб етаман. Бироқ, баъзи андишалар мени тўхтатиб қўядир. Аввало, улар билан тенглашиш меним учун камчилик кўринадир; иккинчи, уларни девондан ҳайдаш тўғрисиға келганда яна андишалар бор: башарти муфтиларни девондан чиқарсам, халқ нима дейди, беш кун амалга миниб, ўттуз йиллиқ мирзоларни қадр қилмади, демайдими? Агар улар тинч-кина чиқиб кетса-ку, яхши, билъакс, хон ва шоғовул домлалар воситасида яна кириб олса, мен нима деган одам бўламан? Бу ҳолда бир адоват устига юз адоват замланишида шубҳа йўқ. Энди мулла Абдурахмон тўғрисида: бошда мен бу кишини ўрдаға олишға қарши бўлиб, биринчи кўришимдаёқ бу мулладан яхшилиқ кутмаган эдим. Бироқ, сизга айтганимча, ўртада нозик бир киши восита бўлди, шундан кейин ноилож хизматка олишқа мажбурият туғулди. Мулла Абдурахмон ифлослар қаториға ўткан экан, иши осон, жўнатиб юбориш қўлимиздан келади. Ва лекин, фикримча, уни ҳам жўнатиш маслаҳат эмас. Аввало хизматка олмаслиқ керак эди; олинғач, уч ой ўтмасдан жўнатиш... Жуда оғир; агар ифлос бўлса унинг табиъати, биз ўзгарта олмаймиз, ҳар ким тилаган ошини ичадир.

Султонали мирзо муфтилар тўғрисида бир нарсa деялмаса ҳам, Абдурахмонни жўнатишға исрор этди¹.

— Хўб, муфтилар қолсин, яна бир неча кун са-сишсин. Бироқ, Абдурахмонни тўхтатманг, агар сиз шу чувалчангнинг баҳридан ўтсангиз, ҳамроҳларига катта ибрат кўрсаткан бўласиз.

Анвар кулиб қўйди.

— Сиз мени дўстимга қаттиғ тикилдингиз...

— Тикилишка — тикилдим, — деди Султонали мирзо жиддий, — сиз лоақал шуни ҳам жўнатмасангиз, мен кетаман. Муфтиларнинг афтини кўриб қийналар

¹ *Исрор этмоқ* — қистамоқ.

эдим. Энди бу учунчи ифлоснинг юзига қарашқа тоқатим қолмади!

Султонали жиддийлашкан эди, Анвар яна қарши боришни мувофиқ кўрмади.

— Хўб, — деди, — сиз шуни маслаҳат кўрсангиз, жўнатайлик.

— Бали! — деди Султонали. — Сиздан яна бир талаб: эртадан бошлаб мени ўз хузурингизга олинг, токи муфтилар эртадан кечкача гийбат сўзлаб, маймун бўлиб вақт кечирмасинлар.

— Бу ҳам осон, — деб кулди Анвар, — улар мен йўқ вақтдан фойдаланиб, юрак бўшатар эдилар. Энди бундан ҳам бечораларни маҳрум этмакчисиз; бу қадар зулм...

Султонали яна кулмади:

— Қилганга қиламиз-да.

Шундан кейин кетишка чоғландилар. Анвар қўзғалар экан, ёнчиғидан бир тилло олиб, Тойир акага узатти. Тойир ака билибми, билмасданми, ҳар ҳолда тиллони қўлига олгандан сўнг, яна тез қайтариб берди:

— Уят, уят бўлади.

— Бу пул ўзимга, деб ўйламанг, — деди Анвар Тойир аканинг қўлини итариб, — сиз бу пулга ўтун, магиз, ортиб қолса чой оласиз. Султонали акам билан келганимизда гулханни бундан ҳам катта қилиб берасиз.

— Сизлар келсаларинг ҳаммасиям ўзимиздан топилади.

Анвар пулни олмади. Тойир ака маслаҳат сўрагандек Султоналига қаради. Султонали дуо қилиб олинг, деган каби ишорат қилди. Тойир аканинг дуосидан кейин чиқдилар.

40. АЛДАШ УЧУН БОЛА ЯХШИ

Бир неча кунлардан бери Сафар бўзчи хурсанд эди. Мулла Абдурахмоннинг хизматдан чиқишига ўзим сабаб бўлдим, деб ўйлар; ўз сўзи билан мулла Абдурахмон каби бир кишининг сувға тушкан нондек шилқиллаб қолишига: «Кўрпанга қараб оёғ узат, муллавачча!» — деб ўзича кулиб қўяр эди. Кеча Самад бўқоқни кўчада учратиб, пичинг отди: «Мирзабошимнинг тегига сув кетиптия, гапингни тўғри чиқишига қара, Самад?» — деди. Чунки Анварга бориб айткан хабарни шу Самад бўқоқдан эшиткан эди. Самад бўқоқ унинг бу пичин-

гидан қизарди: «Қулоғимға янглиш кирган экан-да, аб-лаҳ!» — деб гапни кулгуликка бурди. Сафар бўзчи ҳам «пайрав» қилди. «Бир кўчқорнинг боши кеткунча, минглаб қўйнинг боши кесилар эмиш, деб айт дом-лангга!» — деди. Самад бўқоқ индамади.

Сафар бўзчи мулла Абдурахмоннинг хизматдан бўшатилаганини эшиткандан бери «Мирзамни бир кўрсам» деб Анварнинг олдиға боришқа чоғланиб қолди. Бироқ, дастгоҳ ёнидан қўзғалишқа ишни қизганди. Бу кун иш тўқур экан, ўзича қарор берди: «Бу кун чоршанба, эрта панжшанба... жумъа кун мен ҳам бўш, мирзам ҳам бўш. Ҳа, индин борганим маъкул».

Шомдан бир оз илгарироқ Сафар ака ишдан чиқди. Куннинг совуқлиғига ҳам қарамай музлаган совуқ сувда таҳорат қилди, нари-бери бўз салласини чулғаб, масжидга югурди. Ул жиловхонадан кирганда, масжиднинг тўрдаги ҳужрасидан мулла Шаҳодат муфти, Калоншоҳ мирзо ва мулла Абдурахмонлар намозга чиқиб келар эдилар. Сафар бўзчи ҳар икки муфтининг ҳам ўрдада туришларини яхши билар эди. Мулла Абдурахмонни ўрдаға яна оладиған бўлибдирларми, деб ўйлади ва уч уламо келиб масжидга киргунларича адаб сақлаб, масжиднинг бўсағасида қўл боғлаб турди. Улар келиб масжидга кирар экан, мулла Абдурахмон кўзининг пахтасини чиқариб, Сафар бўзчиға қараб ўтди, улар орқасидан Сафар бўзчи ҳам хонақоҳға кирди. Аммо ҳалиги қарашдан сўнг Сафар бўзчининг бошидан: «Бу муллалар ҳам домламдек ўрдадан ҳайдалганлармикин? Мирзамнинг ғийбатига йиғилишқанлармикин?» — деган бир фикр ўтиб кетди.

Сўфи такбир тушурди, мулла Абдурахмон меҳробка ўтди, муфти ва бошқалар унга иқтидо қилдилар. Имом қироатда, Сафар бўзчи сомиълик¹ ўрниға — «манови кетман соқолнинг афти хунук, ўттасининг авзойи бузуқ, домламнинг бўлса ғурраги бола очқан... Учави ҳам аламзада бўлсами? Домламнинг кўнглини кўтаргали келганлардир, ёки мирзам билан икки орани битиш-тирмакчиларми?... Мирзамнинг битишмагани маъкул, икки оғиз гап учун ҳанузгача кек сақлаған домла...» — деб ўйлар эди. Шу йўсун васвасаланиб шом намозини қандай ўқуганини ўзи ҳам билмади, аммо ётиб туришдан эринмади. Фотиҳадан сўнг жамоат тарқала бошлади. Беш-олти киши, жумладан, Сафар бўзчи ҳам адаб

¹ Сомийлик — тинглаш.

сақлаб, домлалар масжиддан чиққунча қўзғалишмадилар. Улар чиқиб кеткандан сўнг сўфи шамъни ўчирди, бошқалар масжиддан тарқадилар. Сафар бўзчи саҳнга тушиб ҳужрага қаради; ҳужра даричасидан шамъ ёруқлиғи тушар, ичкаридан қўлида қуроқ дастурхон ушлаган, ўн бир-ўн икки ёшлиқ бир бола чиқиб келар эди.

Сафар бўзчи жиловхонага ўтиб тўхтади. Ҳужрадан келган бола ўз ёнига еткач, болани олдинга ўтқариб, унинг орқасидан кўчага чиқди. Бола кўчанинг ўнг томонига қараб кетди. Сафар аканинг ҳавлиси кўчанинг чапида эди, лекин ул ўз ҳавлиси томонга юрмай, шу бола орқасидан борди.

— Ҳой, Шукур сўфининг ўғли!

Шукур сўфининг ўғли — бола, йўл устида тўхтади. Сафар бўзчи унинг ёнига етиб олди.

— Қани юравур, сенинг отинг Маматқул-а?

— Ҳа.

— Маматқул... Сен бизнинг Асқарбойни танийсанми?

Бола ажаблангансумон сафар бўзчиға қараб олди.

— Асқар мени ўртоғим-да, шу топқача билмайсиз экан-да!

— Ҳа, ҳа... ўзинг ҳам яхши йигит кўринасан... Масжидда нима қилиб юрган эдинг?

— Имом поччамнинг ҳужраларида чай қўйиб бердим. Катта домлалар меҳмон бўб кепти.

— Ҳа, ҳа... Энди қаёққа борасан?

— Имом поччамнинг уйларида ош об келаман-да.

— Туппа-тузук дасёр бўлиб қопсан-да. Ош олиб келганингдан кейин тагин чой қўйиб берарсан ҳали?

— Ҳа, қўйиб бераман. Домла поччалар жўнагунча хизмат қилиб тураман.

— Ҳа, ҳа... Катта домлалар қачон келишди экан?

— Дадам азонға чиққанда келишди-да, қўйиб берган чайимни шу топта ичишяпти.

Сафар бўзчи ўн қадамча сўзсиз борди.

— Ўзинг кўб яхши боласан-да, Маматқул, домла поччаларинг нима дейишяпти?

— Ҳали гапуришканлари йўқ-да.

— Маматқул-чи, шу домла поччаларнинг сўзига яхши қулоқ солиб, тигнаб оған киши бемалол жаннатка кириб кетавуради-да... Сен ҳам уларнинг сўзини тигнаб оласанми?

— Ҳа, тигнаб оламан. Дадам савоб бўлади, деяпти.

— Бали, Маматқул, жуда яхши тигнаб ол-да... Агар сен шу домла поччаларнинг сўзини яхши тигнаб, улар жўнағандан кейин менга бориб сўзлаб берсанг-чи, Маматқул, мен сенга ўн пул бераман-да.

Маматқул тушуналмаслик ичида Сафар бўзчиға қаради:

— Чин айтаяпсизми, Сафар ака?

— Ёлғони йўқ-да, Маматқул, — деди Сафар бўзчи ва бўз яхтагининг чўнтагини силкитиб жарақлатди. — Кўраяпсанми чақаларни... Агар уларнинг гапини тигнаб менга сўзласанг-чи, ўн пулни олавурасан-да, Маматқул.

— Тунда сизнинг олдингизға борғани қўрқаман-да.

— Нимадан қўрқасан, Маматқул? Асқар ўртоғинг кечаси ҳам қўрқмасдан юравуради.

— Мен итдан қўрқаман-да.

— Бизнинг кўчада ит йўқ-ку, тентак, қўрқсанг этакметан бор. Агар имом поччанг энди кетавур деса-чи, Маматқул, хўб, деб хужрадан чиқда, ҳеч кимга билдирмай, дарчанинг тегидан гапни эшит, ҳамми?

Маматқул нима учундир илжайиб қўйди ва маъқул деган каби бош ирғатди.

— Қўрқмасанг, улар жўнағандан кейин бизникига бор, мен дўконда иш тўқуб ўлтураман; ўн пулни олиб келавурасан-да, сендан нима кетди, Маматқул...

— Тузук.

Бола шу сўзни айтиб кичкина, тор кўчага бурулди. Сафар бўзчи боланинг орқасидан бир оз қараб турғандан сўнг, орқасига қайтди. Сафар бўзчи болаға берган ўзининг бу ваколати билан келаси кун мирзобошининг олдиға яна бир гап топиб бормоқчи эди. Унинг фикрича, эҳтимолки, кейинги домла поччалар ҳам ўрдадан ҳайдалишка лойиқ, мирзобошиға душман бўлиб чиқар эдилар. Шу хаёллар билан келиб, уйига кирди. Эрини кута-кута қозондағи туппаси аталаға айланган Тўхтабиби Сафар бўзчини койиб қарши олди.

41. ЧАҚАНГИЗ СИЙҚА ЭМАСМИ?

Ул аксар шом ва эрталабки намозларнигина масжидда ўқуб, қолғанларини уйида адо қилар, пешин, аср, хуфтанларга вақт тополмас эди. Аммо бу кеч жўртта хуфтанга чиқмади. Яъни Маматқул ўн пул учун шошиб, топқан гапини кишилар орасида сўзлаб берса

эхтимол эди. Ошдан сўнг ишхонасига чиқди. Дастгоҳ ёнидаги қора чароғни ёқиб ўришдаги узукларни улади, аймашқан ипларни ечди, чигилларни ёзиб тароғлади, оғзи билан охор буркиб, яна таради ва энг сўнг курутиш учун ўришни елпиди. Ўриш тўқишқа ростлангандан кейин, эски тўппидаги найчага солинган ипларни (арқоқни) олиб, дастгоҳқа тушти, тиг ва гулани орқага суриб моккини ростлади.

Қора чароғ аранг-аранг дастгоҳни ёритар, елкаси ташқариға туртиб, кўкраги ичка ботқан Сафар бўзчи, гўё дастгоҳқа қуюлиб қўйгандек кўринар эди. Тепки босишдан гич-гич қилган нағма эшитилар ва бу нағма оҳангига ўйнағучи мокки у ёқ-бу ёққа ўтиб турар, лаҳза сайин арқоқ-ўриш бирлашиб, тўрт еллик бўз ҳосил қилар эди. Сафар бўзчининг бир кечлик ишига бир оҳор мўлжал бўлиб, қора чароғнинг мойи ҳам соат вазифасини ўтар, яъни қора чароққа тўлдирилган мой ҳар кун бир оҳорға етиб битар эди.

Сафар бўзчи новорт ёғочини ўраб, оҳорлиқ тандага — ўришқа мўраллади ва нос отиб, кўча томонға қулоқ солди. Чунки ул ҳануз Маматқулнинг келишидан умидвор эди. Бир оз қулоқ солиб тургандан кейин, моккига янги найча жойлаб, яна ишка уринди. Ичкарида чарх тоблаб найча солиш билан машғул Тўхтабиби кўйлак енгини иплик ўришчалар билан тўлдириб чиқди. Гап-сўзсиз, ўришчаларни эски тўппига ағдариб, бўшалган найчаларни йиғиб олди.

— Оёғим совуқ қотти, оловнинг иложини қил-чи.

— Ўт ёқиб берайми?

— Ҳа, бали, уч-тўртта тарашани кертиб кирсанг бўлади.

Тўхтабиби чиқиб кетди. Сафар ака асабийлангандек тез-тез тепки босиб ишка қаради. Мокки тўхтовсиз икки ёққа сапчиб турди. Ўн дақиқа чамаси шу ҳолда иш қизғин давом эткандан кейин, бирдан мокки тўхтади, Сафар бўзчи ташқариға қулоқ солиб қолди. Кўча эшик «ғийқ» этиб очилиб, йўлакдан кичкина оёқ товши келди. Сафар бўзчи моккиси қўлида ўзича илжайди, яна бир-икки оёқ босқандан кейин, дўконхона эшиги очилди.

— Бали, Маматқулим, бали... Эшикни ёп, эшикни!

Маматқул эшикни ёпди ва икки қўлини оғзиға кўтариб исинди.

— Совуқ қотдингми, Маматқул? Ҳозир олов ёқамиз,

ҳозир... Боядан бери Маматқул келади, деб ўн пулни сақлаб ўлтурибпан-да.

Шу пайтда эшик қияғина очилиб, яна ёпилди.

— Киравур, Тўхта, киравур: ўзингнинг Маматқулинг-ку.

Тараша кўтариб Тўхтабиби кирди ва Маматқулга қаради.

— Маматқулмидинг, — деди Тўхтабиби. — Бемаҳалда нима қилиб юрибсан, болам? Энанг эсон-соғ юриптими?

Маматқул Тўхтабибининг сўзига бош ирғатиб, Сафар бўзчига қаради...

— Маматқулнинг менда иши бор, холаси. Оловни тезроқ ёқ, Маматқул совуқ қотипти...

Тўхтабиби ўтунни гулхан ўрнига ташлаб, қўлидаги қовғасини қора чароққа тутиб ёндирди ва бориб ўтунни ёқди.

— Уларни жўнатиб келдингми, ўғлим Маматқул?.. Бали, бали. Ёнларингга яна бошқа киши ҳам келдими?

— Йўқ.

— Ҳа, ҳа... Имом поччанг сенга кетавур демапти-да?

— Мен тагин икки қайта чай қўйиб бердим-ку: мен кетсам уларга ким чай қўйиб берарди. Мен чайни қўйиб, гапни тигнаб ўлтурдим.

— Бали, бали, — деди Сафар кулиб ва хотинига қараб қўйди. — Йигит деганинг ана шундай бўлсин-да, бизнинг Асқарбойлар ҳам «йигит»да. Қани, Маматқул, гулханнинг ёнига борайлиқ-чи, исиниб гапиришамиз-да.

Иккиси гуриллаб ёнган олов ёнига чўнқайдилар. Сафар ака оёғини кафшидан чиқариб оловга тутди.

— Асқарбой ухлаб қоғанми, дейман, хола?

— Ухлаб қоған, — деди Тўхтабиби ва бориб дастгоҳ ёнидаги бўшаган найчаларни йиғиб олди. — Шуларни тўлдириб берсам, бу кечага етар?

— Тўлдиравур-чи, кўрамиз-да.

Тўхтабиби дўконхонадан чиқди. Сафар бўзчи Маматқулга қараб илжайди. Маматқул ҳам ўз навбатида илжайиб, Сафар бўзчининг чақалиқ чўнтагига кўз ташлади ва нима учундир энтикиб қўйди.

— Хўш, Маматқул охун?

Маматқул ўйлаб иккиланди:

— Китоб... китоб сўзини айтишмади-да, ҳа... Катта домлам қурғандаги¹ ижжани² ўқуған эди, мен...

Сафар бўзчи боланинг андишасига тушуниб кулди:

— Сен ўқуб ололмадингми, аттанг. Майли, ўқуб олганингни айта бер.

Маматқул енгилланиш нафаси ютди, кўзини бехтиёр Сафар бўзчининг чўнтагига тикди.

— Китоб сўзи бўлмаса ҳам чақани беравурасизми, Сафар ака?

Сафар бўзчи кулгидан ўзини тўхтата олмади, чўнтагидан чақаларни чиқариб қўлига олди:

— Беравураман-да. Кўраяпсанми?.. Шундан ўнови сеники.

— Имом поччам, — деди Маматқул кўзини чақадан ололмагани ҳолда, — имом поччам ўзи ўрдага мирзабоши бўған экан-да... Ўша хат битадуған жайда мулла эмас бир киши катта бўб қоған экан... Ўша мулла эмас хоми киши имом поччамни хат битишка тозаси экан, деб мирзахонадан чиқарған экан-да... Али мирзо деган киши имом поччамни унга ёмонлапти...

Сафар бўзчи Маматқулнинг сўзини бўлди:

— Қимга ёмонлапти?

— Ўша мулла эмас хоми кишига ёмонлапти-да... Шуннан кейин имом поччамни чиқарипти. Энди катта домламларни ҳам ўрдадан чиқарсам, деб юрған экан. Ўзи жуда ёмон киши экан-да... Катта домламлар бунима қиламиз энди, деб имом поччамнинг олдиға келишипти экан-да, — деди Маматқул ва бир неча фурсат Сафар бўзчининг қўлидаги чақага қараб турди. — Чақангиз сийқа эмасми, Сафар ака? — деб сўради.

Сафар ака кулди, чақадан бештасини ажратиб Маматқулга узатти.

— Мана, ўзинг кўр-чи.

Маматқул чақани олиб, уёқ-буёғини текширди:

— Мухри бутун экан. Бир пулга ўн пайса ҳолва берармикин, Сафар ака?

— Нега бермасин. Чақани чўнтагингга солиб қўй, қолганини сўзлаб бўғанингдан кейин оласан. Катта домлалар кенгашка келган эканлар, дегин?

— Ҳа... Чақамни белбоғимга тугсам тушиб қолмасмикин?

¹ Қурған — қуръон.

² Ижжа — ҳижжа.

— Ҳозир тугма, мендан яна беш пулни олганингдан кейин, қўшиб тугарсан.

Маматқул қўлидаги пулни жарақлатиб ўйнади ва шунинг орқасидан ижирғаниб шикоятланди:

— Оёғим ивишиб қоған.

— Чўнқайиб ўлтурма.

Маматқул ўлтуриб олгандан кейин, яна ижирғанди:

— Игна санчяпти?

— Қулоқ солма, сўзлай бер, ҳозир ўзи тузалиб қолади.

— А, шундайми, — деди Маматқул маҳсисини силаб. — Сизники ҳам ашундақа бўладими, Сафар ака?.. Катта домлам соқолини тутамлаб, ўшани янди, тузоққа тушар, деди. Имом поччам ўйлаб ўлтурди, ундан кейин... Санчяпти-ку, Сафар ака?

— Ҳозир тузаласан, хўш?

— Ундан кейин... Сизларга маъқул бўлса, бир гап хотиримга келади, деди. Ўша кўклам чиқса уйланади, деди...

Сафар бўзчи Маматқулни тўхтатиб сўради:

— Ўша ким, ўша?

— Ўша-да, мулла эмас, синглиталоқ-да... Ўзингиз ҳам сурай берайди экансиз-да!.. Оладуған хотини чиройлиқ, деб эшитаман, деди. Бу ҳам бир гап-да, шу қизни хонға тўғриласақ бўладимикан, деди. Катта домлалар маъқул дейишди. Ҳай-ҳай дейишди... Шу ерда Маматқул бир оз ўйлаб қолди, — бунинг давоси гулчин бўлади, дейишди.

Сафар бўзчи кейинги сўзни такрорлади:

— Гулчин бўлади, дейишди?

Маматқулнинг ўзи ҳам бу тўғрида иккилангандек бўлди.

— Мен яхши пайқамадим-да: давоси гулчин бўлади, дейишди... гул-чай... йўқ.

— Ундан кейин?

— Шу, бўлди.

— Бари?

— Бари шу... Мен ташқариға чай қўйғани чиққанымда гап тигнамадим-да.

— Маъқул, маъқул, — деди Сафар бўзчи, — ундан кейин улар кетдиларми?

— Кетдилар. Имом поччам энди уйингга бор, деди менга... Чақани берсангиз қўшиб тугар эдим.

Сафар бўзчи кулиб, қўлидаги чақадан яна беш пулни узатди.

— Мендан ўн пул олганингни ҳар кимга сўзлаб юрма, тузукми? Ҳа, ундан кейин бу гапни ҳеч кимга айтма, домлаларингнинг сўзи савобсиз гаплар экан... Уйингга ёлғиз кеткали кўрқмайсанми?

Маматқул бир оз ўйланиб, белидаги чақа тугунини қўли билан ушлади, Сафар аканинг «кўрқмайсанми» саволига жавоб бермай, бориб эшикни очди ва югурганча чиқиб кетди.

42. ҚУВ ОДАМ ЭКАН

Сафар бўзчи дарбозадан кирганда, ичкаридан ясамол бир хотин чиқиб қолди. Мундай яхши кийинган ва хусндор хотинни ул ўз умрида биринчи мартаба кўргани учун бўлса керак, хотин яшириниб олгунча, ундан кўзини олмай қаради. Таажжуб ва ҳайрат ичида келиб меҳмонхонага кирди, Меҳмонхонада Анвар йўқ. Анвар ўрнида бегона бир киши — Султонали мирзо ўлтурар эди. Сафар бўзчи салом берди. Султонали мирзо жавоб бериб, ўлтурган жойидан Сафар бўзчиға жой кўрсатди. Сафар бўзчи бир оз сўзсиз ўлтургандан кейин, «мирзасини» сўради. Султонали мирзо, Анварнинг қўшнилардан бириникига зарур бир юмиш билан чиқиб кетканлигини ва бир оздан сўнг келишини сўзлаб, ундан мирзода қандай юмиши борлигини савол қилди.

— Юмиш-ку, йўқ, тақсир, — деди Сафар. — Биз бир холис дуогўй одам... Мирзамни бир зиёрат қилай, деб келган эдим.

Султонали Сафар бўзчини бир нарсанинг тамаъида юрган киши, деб ўйлади. Чунки Анварнинг қўли очиқлигини, унга кўб ҳожатмандларнинг ўрганиб қолганлиқларини яхши билар эди. Аммо Сафар бўзчи Султонанининг силлиқ муомаласидан хурсанд бўлиб, унга қарши ўзида дўстлиқ сизди. Бир оз жим ўлтургандан кейин Сафар яна тилга келди:

— Барака топсин мирзам одамжон-да, одамжон; биздек фақирлар билан ҳам оғайни, сизлар билан ҳам шундай, барча баробар.

Бу сўз Султонали мирзонинг бояғи фикрига қарши сўзлангандек тушди. Сафар бўзчининг мирзо билан оғайнилик даъвоси уни таажжубга солди.

— Шундай, шундай... Мирзо, сиз айтканча, барча-

га баробар йигит, — деди Султонали. — Нима касб қиласиз?

— Бўзчилик, тақсир. Лекин мирзам, сен бўзчисан, деб биздан ҳазар қилмайди, биз шунисига адо-да, тақсир... Бўлмаса гузаримизнинг оқсоқоли ҳам икки оғиз гапимизга қулоқ солсин-чи. Ҳафсамбир гап яхши-да, тақсир.

Сафар бўзчининг «ҳафсамбир» гапи Султоналини беихтиёр кулдирди.

— Тўғри айтасиз. Исмингиз нима?

— Биз деворнинг қавагида ётқан бир одам-да. Ўзимиз киму, исмимиз нима бўлар эди. Шаҳарнинг Олим қовоғи¹ эмасмизки, айткан он таниб олсангиз.

Султонали мирзо яна кулди, — «ҳафсиламр» гаплардан завқланиб, ул ҳам Сафар бўзчиға қарши ўзида яқинлик ҳис этди ва бир оз ўйлаб турди.

— Исмингизни айтсангиз, балки мен танир эдим... Сиз бўзчи бўлсангиз, ўткан ҳафта мирзо Анварга бир сўз айткан эмасмисиз?

— Айткан бўлсам эҳтимол; нега десангиз, қўл бўшағанда мирзамнинг зиёратига келиб тураман-да.

— Сиз... Сиз мулла Абдурахмоннинг қавмларидан эмасмисиз?

— Хе-хе-хе... Худда, тақсир.

— Агар янглишмасам, исмингиз Сафарбой чиқар? — Сафар бўзчи завқланиб, кайфланиб кулиб юборди:

— Мирзам айткан эканлар-да.

Султонали мирзо ҳам кулди ва кулги ораси латифа қилди:

— Сиз ўзингизни паст уриб Олим қовоқ эмасманки, отимни айткан он танисанг дейсиз, ҳолбуки, сизни ўрданинг мирзобошиси, шаҳарнинг кўрбоши, даҳбошиси ҳам танийдир.

— Тавба қиппан, тавба қиппан, — деди Сафар. — Мен ўз қадримни билмай юрган эканман-да.

Иккиси ҳангама сўқиб бир неча пайт кулишдилар ва бир онда эски қадрдонлар ҳолиға ўтишдилар. Султонали уни «Сафар ака» деб хитоб қила бошлади ва мулла Абдурахмоннинг кейинги аҳволидан сўради. Сафар бўзчи мулла Абдурахмоннинг бўшатиладиганидан

¹ Худоёрға чет мамлакатлардан мол келтириб сотғучи машҳур савдогар (муал.).

хурсандлигини изҳор қилди ва унинг лаби гезариб юрганини сўзлаб, Султоналини кулдирди.

— Шунчалик ҳолинг бор экан, думингга қумғон боғлашинг нима ҳожат эди, деб куламан. Эгри тўнкага — эгри тўқмоқ; мирзам ҳўб яхши қилганлар-да.

— Шундай, — деб кулди Султонали, — кишиларга энди нима дер экан, балки қулоғингизга чалинган-дир?

Сафар бўзчи ўнг қовоғи устини силаб олди ва қўлининг текис ўсмаган тирноқлариға қаради.

— Бу тўғридағи сўзини эшитканим йўқ-ку... Энди ўзи ёмон одам-да.

— Масалан, ёмонлиғи?

— Ёмонлиғи... — деб яна тирноғиға қараб қолди, — ишқилиб, тақсир, шу одамни пайини қирқсам, дейди-да. Илгари холисанлилло душман бўлса, энди аламзада бўлди-да...

Сафар бўзчининг содда кўнглида яширинган сир оз-оз сиртига ҳам тепиб турар эди. Унинг — «...энди аламзада бўлди-да» жумласидан шубҳаланиб қолган Султонали жиддий тус олди:

— Мен мирзо Анвар билан бирга тураман, Сафар ака, — деди. — Мирзо билан бизнинг орамизда ҳеч бир яширин гап бўлмайди. Масалан, сизни тусмол билан танишим, мулла Абдурахмон тўғрисида келиб айткан сўзингизни билишим...

— Мен буни билиб туриппан, тақсир.

— Билиб турган бўлсангиз, — деди Султонали ўпкалик қиёфатда, — нега мендан шубҳаланасиз?

— Йўқ, йўқ, ука, мен худой ҳаққи...

— Бўлмаса, нега мулла Абдурахмон тўғрисидағи саволимга тузук жавоб бермайсиз?

— Мен айтдим-ку, ёмон одам-да, ўзи...

— Унинг ёмон одамлигини ўзим ҳам биламан. Аммо мени ҳам ёмон одам деб ўйлағанингиз учун... Хўб, ҳали мирзо Анвар келганда ўша мендан яшириб турган гапингизни сўзларсиз, мен шунда сизни уялтирарман...

Сафар бўзчи бирдан кулиб юборди ва қўли билан Султоналини яниб қўйди:

— Уят қилсангиз ҳам «нафсамбир»ини айтай, анча қув одам экансиз.

Бу содда баҳо Султоналини кулдирди:

— Сиз мендан ҳам қувроқ экансиз.

— Мен топқан гапимни мирзамни ўзига айтай, деган эдим-да.

— Албатта айтасиз, лекин мен ҳам эшитсам, зарар қилмайди. Хўш: «аламзада» нима қилмоқчи?

— Аламзадами? — деб қулди Сафар ва бир оз ўйлаб турди. — Ўрдада турадиган бўлсангиз, анови катта гўзим муфтиларингиз бор-ку?

— Бор, бор: пул берсангиз ҳаром ўлган эшакнинг ҳалоллиғига фатво берадирган муфтилар. Хўш?

— Гапларингиз ҳам қизиқ экан... Ана шу муфтиларингиздан иккитаси ўткан кун домламизнинг ҳужрасига меҳмон бўлишди...

Сафар бўзчи ўткан фаслда ёзилган можарони бир-бир сўзлаб борди. Эшиткучи бўзчининг соддағина қилиб сир олишини кулиб завқланиб тинглаб турди.

— Боланинг сўзи кўб тутал келди, тақсир. Чамаси мирзам бир қизга уйланмакчи экан-да. Қизи қурғур чиройлиқ бўлса, қўйинг-чи, шу қизни хонга олдирмоқчи бўлганлар-да. Кишига алам қилгандан кейин ҳар бир куракни бемалол...

Султонали мирзо бу сўзни эшитиш билан бирдан ўзгариб кетди, кўзи катта очилиб, манглайида узун-узун ажинлар ҳосил бўлди:

— Тутилмаган гап... Хўш, сўзлай беринг-чи?

— Боланинг хуллас гапи шу, — деди Сафар ва бир оз жим қараб турди. — Ҳа, ҳа, яна бир нарса ҳам бор экан: улар шуни мувофиқ кўрганларидан кейин — «бунинг даъвоси гулчин» деб айткан эмишлар. Мен боланинг бу сўзига ҳарчанд тушуналмадим. Бола янглишқанми ёки муллаларнинг шундай тожикиси ҳам бўладими, мен энди авом одамман-да, тақсир.

Султонали мирзо шу жумла устида ўйладими ёки бошқача бир андиша уни машғул этдими, баҳарҳол, бирар дақиқа чамаси сўзсиз хаёл суриб қолди. Сафар бўзчи эса, бу ҳолдан бад олиб, манглайини қашиди. Қашир экан, бармоқ ораси Султонали мирзонинг юзидан бир нарса ўқушқа тиришар эди.

— Улар қайси кун шу маслаҳатни қилган эдилар? — деб сўради Султонали мирзо.

— Ўткан кун, тақсир.

— Яъни орада кеча панжшанба ўткан?

— Бали, бали.

Султонали бошини чайқаб тебранди. Сўнгра мирзо Анварнинг кўкламга чиқиб уйланмакчи бўлганини, қиз

эса, шу уйнинг боласи эканини, домлалар мирзо Анварнинг обрўсини тўкиш фикрига тушканликларини сўзлаб чиқди:

— Раҳмат сизга, Сафар ака, — деди Султонали. — Сиз мирзо Анварнинг обрўсиға тўқунмоқчи бўлган бир ёмонлиқнинг хабарини олдиндан олиб келгансизким, мирзо Анварнинг бир дўсти бўлишим сифати билан сизга миннатдорчилик изҳор қиламан ва шунинг билан бирга бу хабарни мирзога билдирмаслигингизни, ҳозирча бу сирнинг иккимизнинг орамиздағина қолишини сиздан сўрайман. Негаки, мирзо Анварни бу хабар билан ташвишка солган бўламиз. Мирзога бу хабарни айтишдан илгари ошиғич равишда сиз билган ифлослар қаршисиға чиқиб ишлашимиз, мирзонинг обрўсиға тўқунадирган ёмонлиқни дафъ қилишимиз ва шундан кейингина бўлиб ўткан бу можарони унга сўзлашимиз керакка ўхшайди. Мен ҳозир мирзо Анвар қайтиб келмасданоқ, шу гап орқасидан бир жойға бораман... Борадирган жойимни сизга айтиб ҳам қўяй: «Давоси гулчин» жумласидаги «гулчин» сўзини бола янглиш онглаган, улар — «давоси Гулшан» деганлар. Зероки «Гулшан» сўзи бир хотиннинг исми бўлиб, бу хотин хонға чиройлик қизлар топиб бергучи ҳарам далласидир¹. Улар ўзларининг ифлос ниятларига шу отин орқалиқ етмакчи, шу воситада мирзо Анвардан ўч олмоқчи бўлганлар. Фурсатни қочирмай шу хотиннинг олдиға боришим керак. Гапка тушунган чиқарсиз, Сафар ака.

— Тушундим, садағанг кетай, тақсир.

— Гап шундай бўлсин; иш бартараф бўлгунча бу тўғрида мирзога оғиз оча кўрманг, жон ака, — деди такрор Султонали ва ўрнидан турди. — Мен мирзо Анвар келмасдан жўнай, келса юбормайдир. Сиздан мени сўраса, бир киши чақириб кетди, дерсиз, дурустми?

— Ҳўб, мен ҳам сиз билан кетаберсам?

— Йўқ, сиз ўлтуринг, меним дарагимни айтиб уни хотиржам қилинг. Ундан кейин келаси жумъа, албатта шу ерга келиб мендан натижани эшитарсиз, мирзо билан учавимиз ўлтуришиб суҳбатлашармиз, маъқулми?

— Ҳўб.

Султонали хайрлашиб, ошиғич меҳмонхонадан чиқди.

¹ Далла — қўшмачи.

Айвонда салла ўраб овора бўлган махдум йўлакдан «заифа» шапрасини олиб, танчада санама тикиб ўлтурсуғи Раънога:

— Йўлакда хотин киши кўринади, хабар ол-чи, болам, — деди. Раъно йўлакда ярмисини кўрсатиб ёндама турган хотиннинг олдиға борди.

— Ассалому алайкум...

Хотин саломга жавоб бериб, йўлак томонға ўтди ва Раънони ўз олдиға имлади. Ясамол, пўстун кийган бу хотин Раънонинг диққатини ўзига жалб этди. Бориб кўришди.

— Насиббекнинг ҳавлилари шу эмасми, отин қиз?

— Йўқ, — деб кулди Раъно, — биз Насиббекнинг кўшнисимиз.

Хотин бошдан-оёқ Раънога қараб чиқди:

— Шўрим қурсин, — деб қўл силкиди хотин, — мен адашиб сизларни овора қилибман... Кези келганда танишиб қўйганни айби йўқ, бу кимнинг ҳавлиси?

— Солиҳ махдумнинг.

— Мен адашмай кетай, жуда уят бўлибти-да, ҳали мен махдум поччамнинг ҳавлиларига кирдимми... Сиз кимлари?

— Мен... қизлари.

— Кўб яшанг, исмингиз?

— Раъно... Қани, бу ёққа.

— Раҳмат, Раънохон... Насиббекнинг уйи сизнинг қайси тарафингиздаги эшик бўлади?

— Сўлимиздаги биринчи дарбоза.

— Раҳмат, Раънохон.

Хотин хайрлашиш ўрниға, яна бир оз Раънога қараб турди. Раъно бу ҳолдан ўнгайсизланиб, ерга қаради. Хотин кулимсиб олгандан кейин, Раъно билан хўшлашиб орқасиға қайтди, ташқариға чиқиб, Сафар бўзчиға учрашди...

Раъно хотинни жўнатиб, ичкарига кирганда, махдум «зарурат» тўнини кийиб, ўзига оро берган ҳолда, айвондан тушиб келар эди. Хотиннинг ким эканини сўрагандан кейин, Раънога бу кунги рўзғор ишлари тўғрисида баъзи таълимотларни берди. Чунки Нигор ойим бу кун эрталаб қариндошларникига меҳмон бўлиб кеткан, Раъно уйда ёлғиз қолган эди.

— Онанг кеч қайтади, бинобарин, таомни барвақт-

роқ қилсанг ҳам бўлади... Ҳабба, таомни ўзинг билан Анвар акангга лойиқ қил, мен бўлсам тўйдан албатта тўйиб келаман, онанг ҳам оч келмас, — деди ва бир неча қадам юриб, яна тўхтади. — Анвар акангдан, нима таом қилай, деб сўрасанг яхши бўлади, қизим!

Раъно отасига маъқул ишоратини бериб айвонга келди, махдум чиқиб кетди. Раъно айвонда бир неча вақт санама тикиб ўлтургандан кейин, ишини йиғиштирди, рафдаги китоблардан бирини олиб очди. Китоб устида ҳам анча шуғулланиб, бундан ҳам зерикди. Сўнгра ўрнидан туриб, ташқариға йўл солди. Боқча эшиги ёниға келганда, Анвар ташқарида ким биландир хайрлашар эди. Раъно эшик ёнида кутиб турди. Бир оздан кейин Анвар ёлғиз қолиб, шу томонға — ичкариға қараб кела бошлағандек бўлди. Раъно кулимсиб ўзини эшик панасига олди.

— Ассалом.

Бир-икки қадам олдинға ўткан Анвар мулойимгина эшитилган «ассалом» сўзи билан чўчиб, ёниға қаради ва жуда ҳам қўрққан киши бўлиб атрофига туфлай бошлади.

— Жоним чиқиб кетди... Бу нима қилганинг, ҳой қиз!

— Буми, бу сизни чўчитканим.

— Хўш, нима қилиб юрибсан?

— Сизга ош қилиб берайми, деб сўрағали чиққан эдим.

— Отамдан сўра.

Раъно отасининг тўйға кетканини ва сўзини айтди. Анвар кулимсиди.

— Уч қават ҳавлида иккимиз ёлғиз қолсақ қандай бахт бу?.. Бўлмаса мен дарбозани занжирлаб келай.

— Ҳа... занжирлаб келинг...

— Нега аччиғланасан, яхши қиз, мен ичкари кирсам, меҳмонхонанинг ёлғиз қолишини ўйламайсанми?

Раъно истиғноланди.

— Мен сизни ичкариға таклиф қилғали чиқмадим, нима ош қилишни сўрағали чиқдим.

— Мақсадингга тушуниб турибман, аммо сен ёлғиз зерикмагил деяпман.

— Мен зерикмайман... Қандай ош қилай?

— Қайси хилини буюрсам экан? — деб ўз-ўзига савол берди. Анвар. — Убрага укувинг йўқ, паловни ланж қиласан, сомсани ёполмайсан, туппани кесал-

майсан, сенга қайла буюрғандан, атала қил деган яхши, чунки эзилтириб юборасан, манти тўғрисида ўйлаш ҳам ортиқча... Яна шу ҳолда қандай ош қилай, деб дўқ урғанинг қизиқ.

— Мен уқувсиз бўлсам, ўзингиз ош қилинг.

— Мен ҳам ош қилишни яхши билмайман, шунинг билан бирга дўқ ҳам урмайман, — деди Анвар.— Лекин икки ёрти-бир бутун бўлсақ эҳтимол яхши ош қилармиз... Сен бориб ўчоқ ҳаракатини кўрабер, сабзи-пиёз тўғрашни менга қўй, хўбми, яхши қиз?

Раъно жавоб бермади, ўпка намоиши остида ичкарига жўнади. Анвар кулги ораси ташқариға чиқди...

Раъно ўчоққа оловни ёқиб қозонни ювар, Анвар ўчоқбошининг суфасига энгашкан қўйи сабзи тўғраб эди. Раъно ҳануз ўпка сақлаб, Анварнинг саволларига жавоб бермас, унинг қизиқлиқ сўзларига ҳам тескари қараб кулар, кулгисини унга кўрсатмас эди.

— Хотин кишининг чархи билан ўчоғига тегма, деган гап тўғри эмиш... Албатта, сен хотин киши эмассан-ку, бироқ, «куллу шайъин яржибу ила аслиҳи».¹ Сабзини майда тўғрайми, йирик? Бир бор эмиш, бир йўқ эмиш, ўткан замонда бир қиз бор эмиш: кўзига тутун кириб юм-юм йиғлаган эмиш. Сабабини сўрасалар, ўтун хўл эмиш, аммо қизнинг аччиғи хийли мўл эмиш... Тескари қараб кулма, ҳой қиз! Ўҳ, латта келтир, қўлимни кестим!

Раъно ялт этиб Анварнинг қўлиға қаради ва алданганини билиб яна ўз ишида давом этди.

— Қўлингни кессанг ҳам бу қиз ишонмайди. Сочинг куяди, яхши қиз.

Раъно сочини орқасига ташлаб, ўчоқбоши суфасига чиқди; қозонға ёғ солиб, Анварнинг олдиға гўшт билан пиёз келтириб қўйди. Анвар гўштни тўғраб, яна тегажаклик бошлади:

— Тўйинглар қачон, ҳой қиз... Жавоб берсанг-чи, ахир, агар насрни писанд қилмасанг, назм билан ҳам сўрай:

*Нағма унлари,
Баҳор кунлари,
Ишрат тунлари,
Этарми, Раъно?*

¹ Куллу шайъин яржибу ила аслиҳи — ҳар бир нарса ўз аслига қайтади.

Раъно секин илжайиб, Анварга ён қаради, сўнгра кўзини ўчоқ ёнидаги бир нуқтага олиб, ҳаракатсиз қолди.

— Насрга жавоб бералмаган, назмга... Ўзим ҳам қизиқман-да, — деди Анвар.

Раъно бир неча вақт бояғича ҳаракатсиз, Анварнинг пичинггига илтифотсиз турди, сўнгра Анвар томонга бироз майл этиб илжайди:

*Кеча-кундузлар,
Қизарди юзлар,
Уятли сўзлар
Битарми, мирзо? —*

деди ва орадан озгина фурсат кечириб яна:

*Ўчоқ бошидан,
Дўсти қошидан, —
Қараб Рошидан¹
Кетарми, мирзо? —*

деди ва шунинг орқасиданоқ:

*Манглайин қашиб,
Мендан ҳам ошиб,
Жавобим шошиб
Этарми, мирзо?!*

Анвар уст-устига тушкан қатор бу ҳужумлар остида шошиб қолди, байтларнинг қайси бирисига жавоб беришни билмай кулди.

— Лўли экан бу қиз! — деди.

Раъно ўчоқ ёнига чўнқайиб олов жўнашдиарар экан, ер остидан Анварга қараб илжайди:

— Жавоб.

Анвар кулимсиган ҳолда ўйлаб қолди.

*Нозмидир, ҳаё?
Билмадим, аё,
Гўзал, дилбаро.*

.....

Анвар охирги мисраъни айталмай тутилиқди, чунки қофия топиш қийин эди. «Кетар, етар» вазнлик сўзлар қофия учун камбағал бўлиб, ўхшашлари тўрт-бештадан ошмас ва шулар ҳам Раъно томонидан олиниб биткан эдилар. Анвар ҳар қанча уриниб, кейинги

¹ Кўқон туманида бир қишлоқ исми (муал.).

мисраъга қофия тополмагандан сўнг, Раънога қўшилишиб кулишди.

— Кушингизнинг боши билан икки қаноти бор, лекин оёғи йўқ.

— Қуш учун бош билан икки қанот кифоя, Раъно... Қуш учиб юрса, бас!

— Чўлоқ қуш кўкда учиб чарчагандан кейин дарахтка қўнолмайди, аммо ерга тушса мушук еб қўяди, — деди Раъно ва кулиб қотиб қолди.

Кучлик кулгидан Раънонинг кўзи ёшланиб, ўсиқ кипраги жуфталанди, кулги ва ўчоқ ҳарорати билан икки юзи қизил олмага айланиб, латиф бурни устида марварид резалари ҳосил бўлди.

Анвар ўзининг мағлубиятидан хафа эмас, Раънонинг ҳуснидаги ҳозирги ажиб ўзгариш муваффақиятидан ўзини тутолмай кулгучи шоиранинг намоийишкор хурсандлиги Анвар учун бир юз мағлубиятка арзирлик эди.

44. ҚОП ЙЎҚОТДИНҒИЗМИ?

Султонали мирзо «Қушбеги» маҳалласига келиб, бир дарбозага кирди. Қоронғи йўлакдан юриб бориб, ички эшикни тақирлатди. Ичкаридан «Ҳозир!» деган товуш эшитилгандан кейин бир неча қадам орқага қайтиб келди. Бир оздан сўнг ичкаридан беқасам чопонини елкасига хом ташлаган, маҳсисиз оёғига сағри кафш кийиб қўйлакчан баданини чопони билан ўраган қирқ ёшлар чамалиқ бир йигит чиқди ва Султонали мирзога салом бергандан сўнг, шошиб чопонининг энгини кийди, келиб кўришди.

— Марҳамат, тақсир.

Бу киши молтопар хотинни олиб, суяги тинчиб қолган Холбой — Гулшаннинг эри эди. Уйда эрта-кеч бекор ётиб, Гулшаннинг топиб келганига қаноат қилар, фақат ош пишириб ҳавли супурар эди. Бошқа оилаларда хотинлар уй иши билан бўлиб, эркаклар кўча ишини қилсалар, Холбой аканинг оиласи тамоман шунинг зиддига қурилган эди. Султонали мирзо Гулшаннинг ўрдага кетганлигини эшитиб, силласи қуруди, бир неча вақт фикрга толиб қолди.

— Ўрдага кетканлигини аниқ биласизми?

— Бундан чиқиб бир жойга бормоқчи эди, — деди Холбой, — агар иши битса — тўғри ўрдага кетмакчи,

битмаса уйга қайтиб келмакчи эди. Шу чоққача қайтиб келмагани учун, ўрдага бордим, деб ўйлаб туриппан.

— Сиз ўша борадирган жойини биларсиз?

— Пайқолмадим, тақсир.

Султонали мирзо тинкаси қуруғандек орқасига тисланиб, йўлакнинг тоқчасига ўлтурди ва манглайини қашиди:

— Кеча янгамни ҳеч ким йўқлаб келдими?

Холбой бир оз ўйланиб соқоли остини чимчилади.

— Йўқлаб келган экан, мен уйда йўқ эдим.

Султоналининг туси ўзгариб, бошини қимирлатиб қўйди, шипка, кўчага қаранди.

— Агар янгам келса, мени айтарсиз, мен яна қайтиб келаман... Уйдан силжима, мени кутсин, катта бир иш бор, дурустми?

Султонали мирзо Холбойдан ваъда олиб кўчага чиқди, илдам-илдам оёғ қўйиб, келган томониға йўл солди. Қинғир-қийшиқ кўчалар бўйлаб борар, кўчада кўринган ҳар бир хотинни текшириб оёғ босишиға қараб ўтказар эди. Бозорчаға этканда теваракдан жумъа азони эшитилди. Кўчада дуркум-дуркум салла ўраган халқ масжидларга қараб оқар, ул эрса жумъани унутиб аллақаяққа чопар эди. Солиҳ махдум кўчасини босиб тўғриға ўтди, ўн қадамча юриб тўхтади. Бир оз тараддулланиб турғандан сўнг, орқасига қайтиб, Солиҳ махдум кўчасига кирди. Дарбоза қия очилиб турар, ташқари кишидан холи, меҳмонхона қулфланган эди. Султонали мирзо боқча эшигида тўхтаб, тирқишдан мўралади. Хотин киши йўқлиғига қаноатлангандан кейин, боқчаға қадам бости ва секин-секин юриб ичкари ҳавлининг эшигида тўхтади.

— Мирзо Анвар, ҳов, мирзо Анвар!

Чақириш уч-тўрт такрорлангандан кейин, йўлакдан гурс-гурс оёқ товуши келди. Султонали мирзо ўзини эшикнинг ёниға олиб, яна чақирди. Ичкаридан: «Йўқлар!» деган жавоб бўлди.

— Қаёқдалар?

— Жумъага кетдилар.

Султонали роҳат нафас олғандек кўриниб, кўзини эшик остонасига тикди:

— Сиздан сўраб кетсам ҳам бўлар, синглим... Шу ерга бир хотин келдими?

— Йўқ... Ҳа, боя бир хотин адашиб кирган эди, — деган жавоб бўлди.

Султоналининг кўзи олаганиб, пешонасида қатор ажинлар зоҳир бўлди.

— Адашиб кирди?

— Ҳа.

— Адашиб кирганига қанча бўлди?

— Боя, эрталаб.

Султонали бошини чайқади. Раънога раҳмат айткандан кейин, ташқарига қараб юрди. Кўчага чиқиб яна бояғича оёғини қўлига олгандек, югуриб кетди. Ўрдагача бир ярим чақирим чамаси йўл бўлиб, ул бу масофани ўн беш дақиқа ичида бости. Ҳавонинг совуқ бўлишига қарамай, манглайдан тер қуйган ҳолда ўрданинг биринчи дарбозасига келиб этди. Дарбозабонлар ёнида тўхтаб сўзлашди, манглай терини артиб, дарбоза суфачасига ўлтурди.

— Қоп йўқотдинғизми, тақсир, — деб кулди дарбозабонлардан бири.

— Ўхшаш... Жаноб жумъага чиқдиларми?

— Чиқмадилар.

Султонали мирзо дамини ростлаган каби бир оз сўзсиз ўлтурди.

— Ҳарамга бирар хотин кирдими?

— Битта кирмади, — деб кулди дарбозабонларнинг бири. — Беш-ўни кирди чамаси...

Султонали унинг ҳангамасига кучланиб кулди, аммо яна оғиз очишга мажолсиз каби ўлтуриб қолди. Чунки, энди мундан нарига югура олмас, қўли шундан ортиқчага етмас эди. Кўзини ерга тикиб, икки соатдан бери қилган ҳаракатларининг шамолга кетканини хотирлади. Абдурахмон ва шериклари ўзларининг ифлос мақсадларига етмасалар, деб энтикди, айниқса мирзо Анварнинг душманлари олдида обрўси тўқулиши унга оғир туюлди. Бу оғирлиқнинг устига Абдурахмон тўғрисида қилган ўзининг худраъйлигини¹ хотирлагач, яна ҳам кўнгли ғаш тортди. Бу жиҳат билан гўё ёмонлиқнинг бош омили Султоналининг ўзи бўлиб чиқар, «Агар мен Абдурахмонни ўрдадан чиқариб юборишқа исрор этмасам, мирзони бу ишга мажбур қилмасам, балки бу адоватлар бўлмасмиди?» — деб ўйлар, Анварнинг таъна қилмаслигини билса ҳам, яна маънан эзилишини, унинг юзига қаролмаслигини чамалар эди. Андишаси шу жойга еткандан кейин ўрнидан турди, дарбозанинг

¹ *Худраъй* — ўжарлик, ўзбилармонлик.

кичкина эшикчасини очиб, ичкарига кирди. Тўғри йўлни қўйиб, қор остида босилиб қолган собиқ гулзорлар ичи билан айланиб юрди. Ички ўрда қўрғонлари остида яроғлиқ йигитлар айланиб турар эдилар. Султонали мирзо юра-юра ўрданинг чап муюшига, қоровул йигитлардан бирининг яқинига етиб, у билан сўрашди, бир-икки оғиз сўзлашиб, ўрданинг шарқиға юзланди. Бундаги дарбоза беклари билан борди-келди айтишиб: «Жумъа кун нима қилиб юрибсиз?» — деган саволга: «Бу кун жаноб кўнгил очмоқчилар, деб эшиткан эдим» — жавобини берди. Булар ёнида ҳам бир оз ўлтуриб, яна кўзгалди, ўрданинг шимол қисмиға ўтди. Ҳарам ва хон оиласига махсус янги дахма теврагида уч-тўрт нафар қора қулчалар ичида Ўрмонбек ўқ ўйнаб юрар эди. Султонали мирзо дахмага қараб борди, «кичкина хон»ға таъзим қилгандан сўнг, дахманинг бир чеккасига ўлтуриб, қуръон ўқуди. Аммо кўзи ўйнаб юрган болаларда, тили қироатда эди. Фотиҳадан сўнг қорихонанинг айвон муюшига чўнқайиб, болаларнинг ўйуниға томоша қилди. Ўрмонбек камончага ўқ қўйиб отар, ўқлар кўкка кўтарилиб турли масофага бориб тушар, қулчалар отилган ўқларни териб келиб Ўрмонбекка берар эдилар. Отилган ўқлардан бири Султоналининг оёғи остиға келиб тушти. Султонали энггашиб ердан ўқни олди, ўқнинг уринган патини тўғрилаб ўлтурди. Шу ҳолда қулчаларнинг бири югуриб етди. Гап-сўзсиз ўққа қўлини узатқан эди, Султонали қулчанинг бўйи етмайдиган қилиб қўлини юқори кўтарди.

— Ўқни беринг, ака, тақсир қафа бўлати!

Султонали ҳазиллашкан бўлиб, ўқни юқорида кўтариб тураберди.

— Сен Гулшан опани танийсанми?

— Танисам не?! Беринг ўқни!

— Шошма хувари, Гулшан опа бу кун ҳарамга келдими?

— Келса не?..

— Ўқ ўйнаб бўлгандан сўнг Гулшан опани менга чақириб бер, дурустми?

— Қўп.

Султонали ўқни қулчанинг қўлиға ушлатди, аммо яна қўйиб юбормай қўрғон ости билан юриб турган йигитларга қаради...

— Аниқ чақириб берасанми, ўғлим?

— Қўп дедим-қув.

— Мени танийсан-а?

— Сизни? Сиз мирзо — тақсир.

Султонали ўқни бериб юборди. Қулча югуриб Ўрмонбек ёнига кетди. Султонали қўрғон остидаги йи-гитларга кўз қирини ташлаб, уларни ўзидан парвосиз топди. Чунки унинг ҳозирги иши, яъни бола орқалиқ ҳарам билан алоқа тутиши қўрқинчли саналар, башар-ти бу хил гап сезилиб қолса, катта фалокатларга ҳам сабабчи бўлар эди. Ўрмонбек яна бир оз ўқ отқандан сўнг, зерикиб, камончани ерга ташлади ва ўзи ҳарам дарбозасига қараб жўнади. Қулчалар ҳам уни таъқиб этдилар. Султонали мирзо болаларни ҳарамга кирги-зиб, қабрларга яна «фотиҳа» ўқуди ва секин-секин орқасига қайтди.

45. «ФОТИҲА — МУҲРИ ХУДОДИР»

Махдум чувирлашиб ўқуб ётқан болаларга тўхталиш ишоратини бериб, ўзи ирғиб ўрнидан турди ва шош-қанча мактабхонадан чиқиб, саҳн ўртасида турган икки нафар машҳур беклар истиқболига югурди. Улар билан энггашиб кўришкандан сўнг, бориб меҳмонхона эши-гини очди.

— Марҳамат, тақсирлар, марҳамат!

Махдум бу қадар шошиб қолишга ҳақли эди. Чун-ки, келгучиларнинг ҳар иккиси ҳам хон ёнида мўъта-бар ва ҳамиша унга мусоҳиб¹ беклардан эдилар. Улар меҳмонхонага кириб ўлтургандан кейин, махдум ўрни-дан туриб, қўл қовуштирди ва «хуш келдилар!» — деди. Меҳмонлар ҳам махдумнинг ҳурматига қўзғалишиб қўйдилар.

— Ҳачук худо ярлақади, тақсирлар? Ғарибхонамизни муборақ қадамларингиз билан мунаввар этканларин-гиз учун ҳазорон раҳмат.

Беклар махдумга ташаккур айтдилар. Абдурауф тун-қотар ҳамроҳига қараб олғандан кейин «ташриф» са-бабига тил очди:

— Жаноби пушти паноҳ бизни зиёратларига буюр-дилар, сизга улуғ меҳрибонлиқ ато қилдилар.

Махдум жойидан қўзғалиб ўлтурди, аммо «жаноб»-нинг «марҳамат»ларига тушуналмай шошди. Тунқотар-нинг сўзига Муҳаммад Шариф дастурхончи изоҳ берди:

— Ҳар кимса ҳам пушти паноҳнинг марҳаматлари-

¹ Мусоҳиб — суҳбатдош.

га лойиқ кўрила олмайди. Пушти паноҳ ўзларини домодлиққа чоғлаб, бу башоратни бизлар орқалиқ сизга етқаришқа амр қилдилар...

Маҳдум бояғидек яна кўзғалиб олса ҳам, аммо товуши чиқмай, сукутка кетиб қолди.

— Тақсиримда ожиза борлиғини пушти паноҳ эшиткан эканлар... — деди тунқотар. — Мирзо Анвар каби донишманд етиштирган киши оқила ва жамила¹ қиз ҳам тарбия қилмағанмукин деган андишага борибдилар... Шогирдингизга қилған марҳаматни жанобингиз ва каримангиз учун ҳам дариф тутмаслик ниятида, бизни хизматингизга буюрдилар. Албатта, бу марҳаматнинг нечоғлиқ улуғлиғини сизга сўзлаб ўлтуриш ҳам ҳожат эмас.

— Куллуқ, раҳмат, пушти паноҳнинг давлатлари зиёда бўлсин, — деди маҳдум узоқ сукутдан бош кўтариб. — Бир эмас, юз қизимиз бўлғанда ҳам жанобнинг канизликларига назр қилиш вазифамиз эди. Аммо камина ва ожизамизда бир қанча гуноҳлар, нуқсонлар, узрлар бор, тақсирлар.

— Беайб парвардигор, — деди тунқотар. — Банда ҳамиша маъзур ва хатоликдир, тақсир.

Маҳдум бош ирғатиб бир оз сукутда ўлтурди, сўнгра кўзини тунқотарнинг тиззасига тикди.

— Жанобларига ожизона арз... Аввало камина ожиз, нотавон, афтодаҳол; пушти паноҳ жиҳатларидан содир бўлған улуғ марҳаматка сазовор ва лойиқ эмасдирман; сониян — ожизамиз олампаноҳдек улуғ зотка ҳамхоб бўлмоқ учун кофий тарбия олмаған бир қулбаччадир. Бас, биз шу кайфиятда онҳазратнинг меҳрибонлиқларига арзирму, тақсирлар?

— Пушти паноҳнинг сизнингдек аҳли илмларга қаратилған дарё марҳаматлари арзитар, тақсир.

Тунқотар бу марҳаматнинг беҳад улуғлиғини шарҳ қилиб кетди. Маҳдум бир неча фурсат сукутда ўлтургандан кейин, тунқотарнинг муболағаларига бош ирғатиб қўйди.

— Шак йўқ, шак йўқ, мен онҳазратка мусалламман² ва лекин... ва лекин бир узри фақирни андишага қўядир: ожизани бир важҳ билан мирзо Анварга ишонтирған эдик... мана шу масала каминага бир оз мушқил келади...

¹ Жамила — чиройли, гўзал.

² Мусалламман — хоннинг ихтиёрларидаги одамман.

Бу сўздан тунқотар дастурхончиға қаради, дастурхончи қўл силкиб кулди:

— Ҳеч боки йўқ, — деди дастурхончи, — мирзо Анвар пушти паноҳнинг ўз кишилари, бу хабарни мирзо эшитса, шубҳасиз, сўйинадир.

— Иншооллоҳ.

— Биз бориб онҳазратка жанобингизнинг дуонгизни эшитдирамиз: ҳусни қабулингизни, ижобатингизни уқдирамиз... Жанобнинг хурсанд бўлишларида шубҳа йўқ, тақсир, — деди дастурхончи ва бошқа сўзга йўл қўймай; ҳатто кейинги масалаларга ҳам келиб етди. — Тўй фурсатини таъйин қилиш албатта, онҳазратнинг ихтиёрларига... Қани тунқотар, фотиҳа қилайлиқ, фотиҳа — муҳри худодир!

Тунқотар фотиҳага қўл очди, маҳдум саросима ҳолатда уларни таъқиб этди. Фотиҳадан сўнг «совчилар» ҳеч нарсага қарамай қўзғалдилар. Ўн беш дақиқалиқ бу ҳодисадан маҳдумнинг мияси шишди, ҳатто айтишка чоғлаб турган муҳим бир сўзини ҳам унутди. Уларни дарбозага кузатиб чиқар экан, мазкур йўқотиб қўйган муҳим сўзини хотирласам, деб кучанар эди. Беклар билан хайрлашар чокдағина бирдан «ҳабба» деб юборди. Унинг совчиларга айтмакчи бўлган сўзи ҳақиқатан муҳим, яъни бу воқиъа хабарини Анварга шу беклар воситаси билан етказиш эди. Улар бу илтимосни маъалмамнуният қабул қилдилар, мирзога ётиғи билан сўзлаб, маҳдумнинг маъзур қолганлигини унга уқдирмоқчи бўлдилар.

Маҳдум «улуғ меҳмонлар»ни жўнатиб, меҳмонхонага қайтиб келди. Мияси ҳануз тузукрак муҳокамага қобил эмас, кутилмаган бу ҳодиса ўзи учун фойдалиқми, зарарлиқми — имтиёз¹ қилолмас эди. Анварни аяғанлиқми ёки ундан уялганлиқми, баҳарҳол, кўнглида бир хил ғашлиқ, чигаллик бор эди. Муҳокама ҳар турлик: тўйни илгарироқ қилиб қўйсақ бўлар экан, деб ўйласа, иккинчи тарафдан, «хонға падари аруслик» масаласи ораға кўндаланг тушиб, яна фикри чувалиб кетар эди. Бир тарафдан Анвар, иккинчи тарафдан хон... Шу йўсун, фикри бу йўлда тинолмай гангиган ҳолда меҳмонхонани ёпиб чиқди.

Маҳдумни мактабхона эшигида кўрган болалар чувирлашиб сабоқ такрорлашқа тутиндилар. Лекин

¹ *Имтиёз қилмоқ* — фарқламоқ.

махдумга ҳозирғи чувур-чувур ёқмади; унинг учун ҳозир тинчлик, кутилмаган ҳодисанинг ўнг-терисини ўйлаш керак туюлди. Махдум мактабга кириб ўз ўрнига ўлтургач, болаларни тўхташга буюрди. Болалар жим бўлгандан кейин «озод!» деб юборди. Болалар домлаға салом бериб, бир онда мактабхонани бўшатиб кетдилар. Махдум дарс ўрнидан қўзғалмай яна ўйлаб қолди.

Анвар тўғрисидаги кўнгил ғашлиғи бир турлик бўлса ҳам, бошқа тарафдан анчагина яхши умидлар туғулиб қолдилар. Хонға қайин ота бўлиш эл қошида кичкина гап эмас эди. Қалин тўғрисида подшоҳ-куявдан кўп маблағ кутилса бўлар эди. Агар худо ўғул набира ато қилса, Худоёрнинг тахт вориси бўлиш эҳтимоли ҳам бор эди... Тўйнинг кейинга силтаниши эса, тақдир иши; Раънонинг тақдири хонға битилган, шунга биноан Анвар тўйни кейинги силташка, биткан ишни етиришқа¹ мажбур эди... Яна шу ҳолда ва шунча янги умидлар ичида кўнгилдан ҳалиги ғашликни, ўзига номаълум илинжни ювиб юбора олмади. Яна бир оз шу тўғрида қийналиб ўлтургач, Анварга қарши ўзида бир аччиғ сизди: «Тўйни кўкламга қўй, деб унга ким айтди? Бу ўзи ҳар ишда ҳам суст қадам. Энди, хон сўраткандан кейин рад қилишга кимнинг ҳадди бор!» — деб кўнглидан кечирди. Шундан сўнг ул озгина тинчиди, яна бир мунча фикрланиб ўлтургандан кейин кўз ўнгига — қалин учун бериладирган бир саноч олтин, эл қошидаги обрў, энг охирда Худоёрнинг тахт вориси бўлган хонзода келиб кечдилар. Ўзини эл сўраб турган ёш хон ёнида кўриб, илжайди...

Шу йўсун махдум ўзини босиб олди, кўкдан тушкандек бу совчиликни ўз истиқболининг хайрлик фоли, файзи илоҳий, деб қувонди, ҳануз кўнглини ғаш қилиб турган Анвар масаласини хотирига келтирмасликка, «хаёли фосид»²дан қочишқа қарор берди. Махдум шуни ўзига маъқул қилгандан кейин бошқа кишилар андишасини, айниқса уйдагилар раъйини ўйлаб турмади. Ўзича саодат бўлиб кўринган бу фожиёа хабари билан Нигор ойимни эсанкиратди, йиғлатди. Раъно эрса танчада ўқуб ўлтурган Хайём рубоиёти устига ҳушсиз бошини қўйди.

— Ўн йиллаб бизга кийдирган, едирган бечора Анварга оқибатимиз шу бўлдимиз! Шўрлик Раъно бир

¹ *Етмоқ* — ёъқ қилмоқ, барбод бўлмоқ.

² *Хаёли фосид* — бузуқ хаёл.

юз хотин ёнига юз биринчи кундаш бўлиб борадими? — деб йиғлади Нигор ойим.

Раънонинг ҳозирги аҳволини биз ёзиб ўлтурмаймиз. Аммо махдум уларнинг ҳар иккисини аҳмоққа чиқариб, ўзи «оқиллар» қаторига ўтди.

46. ЙИГИТ!

Маълумки, кеча Султонали мирзо қул болага Гулшанни чақиришни таъйинлаб, ўрдадан чиққан эди. Шу чиқишда ўрда атрофидан силжимай, кечгача Гулшанни кутди. Аср намозидан бир оз кейинроқ ўрдадан учтўртта хотинлар чиқдилар, буларнинг орасида Гулшан ҳам бор эди. Султонали мирзо хотинлар билан сўрашиб (чунки ўрдага алоқалиқ хотинларнинг ҳаммаси унга таниш), Гулшанни четка чақирди, унинг билан сўзлашиб иш қўлдан кетканлигини ва душманларнинг яна бир ифлос найрангларини онглади. Шундоғки, Гулшаннинг ёнига борғучи мулла Абдурахмон, гўё ўзини Солиҳ махдум тарафидан юборилғучи қилиб кўрсаткан. Ҳатто мулла Абдурахмон орқалиқ Солиҳ махдум, қизимни хонга махтасин, деб Гулшанга бир неча тилло пул ҳам бериб юборган эмиш...

— Мен қиз топишни икки-уч ойлардан бери ташлаб юборган эдим. — деди Гулшан, — кишининг ҳожати чиқсин, дедим. Кейинчалик ўзимга гап тегдирмаслик учун аввал бориб қизини кўрдим; қизни ёқтирганимдан сўнг не андишалар ичида хонга келиб арз қилдим... Мен у қизнинг мирзо Анварга айтдирилганлигини, ўртада адоват борлигини туш билайми, Султонали ака... Энди иш ўтди, мен хоннинг олдига кириб кечаги сизга махтаган қизим фалон экан, деб айта олмайман. Мирзо Анвар уйланадирган бўлса, мен кўриб қўйган яхши қизлар бор, айбонам¹ учун мирзо Анварга мен бошқа бир қиз топиб берай.

Султоналининг тарбузи қўлтуғидан тушиб, Абдурахмон ва шерикларидан ғижинган ҳолда, Гулшан билан хайрлашди. Бутун кун зир югуриб юрғанига эмас, ифлосларнинг ғализ муваффақиятига чидамас эди. Бу чучмал адоват билан ингичка табиъатлик Анварнинг не кайфиятка тушишини тасаввур қилолмас; ит феъл, қадр билмас хонга аччиғ қилиб мирзолиқни ташлаб кетмаса, деб кўрқар эди.

¹ Айбона — зарар учун тўланадиган жарима.

Гулшан айтканча, иш ўткан, гап мазмунича, албатта хон Солиҳ махдумга куяв бўлмай қўймас, ҳозир бунинг қаршисиға бирар тадбир топиш жуда қийин ва бу хабарни Анварга айтиш-айтмаслик масаласи ҳам яна оғир. Султонали мирзо бу гапдан Анварни хабардор қилиш ва қилмаслик тўғрисида кўб ўйлади. Қанча мулоҳазалардан кейин уни хабардор қилишни маъқул кўрди. Чунки юзда тўқсон тўққузга қарши бир эҳтимолгина бу фожиъанинг бўлмай қолишлиғи тарафида эди. Анварни хабардор қилса, эҳтимолки, унинг ўзи бирар чора топар ёки масала Султонали ўйлаганча унинг учун аҳамиятлик бўлиб чиқмас, башарти аҳамиятлик бўлганда ҳам фожиъани кутиб, ўзини босиб қарши олиш ногаҳонийсига қараганда хийла енгил кўчар эди.

Султонали эрталаб уйқудан туриб, намозни ўқуди, болалари ёнида чой ичмай, Солиҳ махдумнинг ҳавлисига қараб кетди.

Меҳмонхонада ўрдаға кетмакчи бўлиб турган Анвар Султоналини ранжиб қарши олди:

— Шундай ҳам иш бўладими, кеча нега мен келгунча кетиб қолдингиз?

— Бирав чақириб келди-да... Мен ўз ўрнимға Сафар акамни ташлаб кетдим-ку.

Анвар ўпкалик илжайиб, ундан чой ичкан-ичмаганлигини сўради. Султонали гўё ўзини шу яқиндаги қариндошлардан бириникида қолган ва шунда нонушта қилиб, йўл устидан Анварнинг олдиға кирган каби кўрсатди. Иккиси биргалашиб йўлга тушдилар. Кўчада йигирма қадам чамаси боргандан сўнг, Анвар кулимсиб Султоналининг кўзига қаради:

— Кеча бизнинг ҳавлига кимни сўраб келдингиз?

Султонали манглайини қашиди:

— Мен чақириб келганда сиз уйдამидингиз?

— Мен уйда эдим, — деб кулди Анвар ва бир оз жим борди. — Мен уйда бўлмасам ҳам, уйдагилар сизни таниганлар. Уйдан шу хабарни эшитиб, кечадан бери таажжубка тушдим... Хўш, сиз сўраган хотин ким? Ўзи нима гап?

— Арзимаган гап...

— Қани?

Султонали масаланинг қулай кўчишидан енгил тортиб, бир оз сўзсиз борди.

— Кулги гап... Сизга бир оз тегишлиги бўлса ҳам арзимайдир... Арзимаса ҳам?

— Гапуринг... Сизнинг келиб юрғанингизни эшитканимдан бери анча ташвиш чекдим.

— Сизга бир сўзни айтиб ҳам бўлмайди, — деб кулди Султонали, — игнани туядек, хасни харидек кўрасиз.

— Менми? Хайр, дунёни сел ювса ҳам тўпуғимга чиқмасин, сўзлангиз.

Султонали ҳикояни Сафар бўзчидан бошлади. Лекин жиддий эмас, ярим жиддий қилиб мулла Абдурахмон ва муфти бечораларнинг ағлига гўё шундан бошқа пастлик ва масхарароқ фикр келмаган, шу қадар аҳамиятсиз, тубанлиқ билан гўё ўч олмоқчи бўлганлар руҳида сўзлаб борди. Анварнинг бир неча кундан бери ўзи тушунмай чеккан ташвиши, кўнгил ғашлиғи ҳақиқатка айланиб борса ҳам, Сафар бўзчининг болани алдаб йўлга солишидан, сир олишидан ва Абдурахмонларни камситиб, масхаралаб қилинган ташбихлардан кўб ўрунда кулиб, Султонали мирзога енгиллик берди. Сўз Гулшан билан учрашиш ва ундан олинган жавобка етканда, Анварнинг туси ўзгариб, кипрак остлари учиб кетди. Аммо кутилмаган равишда яна совуққонлик сақлади.

— Зарари йўқ, — деди Анвар бир хил вазиятда қўл силтаб. — Мен улардан бу хилда ифлослик вужудга келишини тасаввур қилмаган бўлсам ҳам, лекин ҳар ҳолда адоват куткан эдим... Зарари йўқ, Султонали ака.

Султонали Анварнинг товуш оҳангидаги ўзгаришга эътибор этмаган бўлса керак, ҳануз бояғи ярим жиддий руҳидан силжимади.

— Саллалик эшакларнинг диринглаши оғилхонағача... Улар мирзо Анвар ўйланмакчи бўлган қизни хонга тўғрилаб, шунинг билан гўё ўч олмоқчилар. Мирзо Анвар хотинсиз қолсин, демакчи-да, бу аҳмоқлар. Ҳолбуки, бутун мамлакат қизлари мирзо Анвар учун соч тарайди. Агар сиз хоҳласангиз қозикалон ёки домла шоғовул ва шулар сингари калонполарга куяв бўлолмайсизми? Кесак отиб арслонни енгмакчи бўлган галварсларнинг ишига кулгим қистайдир...

— Зарари йўқ...

— Раҳмат, Анвар. Мен сизнинг баъзи тўғриларда юрагингиз кенглигидан аччиғланар эдим... Дарҳақиқат, ўйлаб қарасам, юрак кенглиги ўзи бир фазилат эмиш... Бундан бошқа маъно онгламангиз, Анвар. Муфти кибларнинг паст, бачкана адоватининг киши қитиғига

тегиши бўлмаса, сиз ва дўстларингизча ҳам қиз оти топилмайдирган матоъ эмас.

— Албатта.

Анвар ўзини фавқулодда текис ушлаб борар, ҳозир унда бояғи ўзгаришларнинг ҳеч бириси ҳам кўринмас эди. Султонали мирзо бу бемаза гапни Анварнинг кўнглидан чиқаришқа тиришиб ҳалигидек юпатишларни оғзидан қўймас, эшиткучи эса қисқағина жумла билан унинг фикрига қўшулар ёки илжайиб, тасдиқ ишорасини берар эди. Иккиси бирга девонга кирдилар. Ишка илгарироқ келган мирзолар ёзув билан машғул эдилар. Анвар мирзолар билан саломлашиб сўрашди, ҳатто ҳеч гап бўлмаган каби Шаҳодат муфтилардан ҳам аҳвол ва соғлиқ сўради. Муфтиларни кўриши ҳамоно нафрати жунбушка кирган Султоналининг бу ҳолдан таажжуби ортиб Анварга қаради ва кўнглидан «йигит» деган сўзни кечирди. Султонали айтканча, шубҳасиз, бу йигитнинг кўнгли ёлғиз муҳаббаткагина эмас, муҳаббатдан ғайри фазилатларга ҳам қобил эди.

Султонали мирзо ҳам нариги хонадан Анварнинг ҳузурига ўткан, Шаҳодат муфтилар қаторида ўлтуриб ишлар эди. Анвар бу кунги нома ва аризаларни йиғиштириб удайчига топширди, девоннинг ўзига тегишлик бўлганларини мирзолар орасида тақсим қилди. Ҳар ким ўз вазифасига берилиб, орага жимжитлик кирди. Фақат бу тинчликни савоғич қаламларининг қоғоз устида қириллаши ва гоҳо букланган қоғозларнинг шалдираши бузар эди. Шу ҳол бир соат чамаси давом эткандан сўнг, онда-сонда сўз ҳам қўзғалди. Анвар ҳузуридагилардан Шаҳодат муфти қоғоз-қаламни ёнига қўйиб, сандалда исинди.

— Мулла Наврўз кўб паст одам-да, — деди муфти, — унинг иши кечадан бери менга ажаб таъсир қилади-да...

— Паст, паст, — деди Калоншоҳ.

Султонали Анварга қараб қўйди. Анварнинг эса кўзи ёзувда эди.

— Шунча кишининг илтижосини ерда қолдириши ўзи ярамаслиқ... Қазоси етиб ўлган экан, келиннинг молига нима дахлинг бор? Бу одамият эмас-да.

— Паст кишида одамият нима қилсин.

Султонали кулимсираб, бир-икки қайта муфтиларга қараб олди.

— Уйингга икки тарафдан шунча одам йиғилди,

сўзга кирмай, уларни овора қилдинг, лоақал бир лаган ош билан уларни жўнатсанг ўлиб қолармидинг... е, ҳайф сендек мумсукка!¹

— Мен ҳам мулла Наврўзни бунчалик билмас эдим, — деди Калоншоҳ, — одамиятни еб қўйган киши экан.

Султоналининг ранги ўчиб, қовоқ остлари пирр-пирр уча бошлаган эди.

— Қизиқ баҳсни қиласиз, — тақсирлар, — деди бирдан Султонали, — шу замонда одамият қолдими? Агар озгина андиша қилиб кўрсак, сиз ҳам, биз ҳам одамиятни пок-покиза еб қўйган чиқамиз. Бу замонда ўзгани кўя туриб ҳатто ўзларингиздан ҳам одамият кутмасангиз бўлади, тақсирлар!

Юраги тор — асабий Султоналининг бу сўзи «шин суҳбат» устидаги муфтиларни ҳайрон қилиб қўйди. Анвар Султоналига қараб унинг кўзини учраталмади. Чунки ул ҳалиги сўзларни айтиб, қўлидаги таҳрирга берилган эди.

— Сиз ажаб одамсиз-да, Султонали, — деди муфти. — Биз нима теяпмиз-ку, сиз нимадан ўтлайсиз.

— Сизлар одамиятдан баҳс қилаётибсизларми, ахир? Мен ҳам бу вақтда одамият йўқлигидан зорландим-да...

— Сизнинг сўзингиз ажаб, Султонали. Сиз бизнинг одамиятимиз йўқлигини бир жойда кўрганмисиз ёки димоғингизга футур етиб қолганми?

Анвар Султоналининг кўзини учратишка урунди, аммо Султонали муфтиларга юз ўгуриб ўлтурди.

— Сизларнинг одамиятингиз йўқлигини ҳеч бир жойда кўрганим ва эшитканим йўқ албатта, — деб заҳарханда қилди Султонали. — Аммо ҳозир ўз нафсимдан бир ҳисоб олиб кўрсам, ҳатто шу ҳафтанинг ичидаёқ неча жиноятка иртикоб² қилганман. Шунинг учун ҳам бояғи сўзни айтдим-да. Йўқса, меним ким билан қанчалиқ ишим бўлсин, тақсирлар...

Муфтиларнинг ранги бўзариб, иттифоқлашқандек Анварга қараб қўйдилар ва Султоналидан зорлангандек бош чайқадилар.

— Султонали ака, — деди Анвар зорланган оҳангда, — тақсирларим айтканча, димоғингизга бир оз футур етканга ўхшайдир: шундай гаплар нима ҳожат,

¹ Мумсук — ўтакетган хасис, бахил, зиқна.

² Иртикоб — машғул бўлиш, қўл уриш.

нима алоқаси бор? Тинчкина ишингизга қарасангизчи, худо хайр берсин.

Сўнгра Анвар муфтилар томонга кулимсиб, Султоналининг гапига аҳамият бермасликка ишорат қилди. Шаҳодат муфти бир нарсаларни айтиб ишига қаради. Султонали ҳам кулиб, гўё Анварга итоат қилгандек, сўзсизгина, қаламини қўлига ушлади. Ҳар ким ўз ишига қараб, орада яна бояғича тинчлик бошланди.

Кечка томон мирзолар тарқалишиб, орада Султонали ва муфтилар ҳам бирин-сирин чиқиб кетдилар. Энг сўнғга қолиб қўзғалган Анвар девонхона даҳлизидан тунқотарга учрашди. Тунқотар Анвар билан ҳазиллашкандек, унинг қўлидан ушлаб ичкарига — девонга бошлади. Ичкарига кирдилар.

— Хизмат, тақсир?

— Хизмат шуки, — деб кулди тунқотар, — сизнинг устингиздан бир ўктамлик қилинди?

— Яхши... Эшитсам бўладими?

— Жаноб бу кун бизни устозингиз Солиҳ махдумникига кулчиликқа юборган эдилар. Бориб эшитсамиз, фотиҳа сизга бўлган экан... Биз қиблагоҳ учун кечарсиз, деб ўйладиқ...

Анвар бу заҳарлик сўз билан илон каби тўлғаниб олса ҳам, бутун кучини сарф қилиб, сир бермасликка тиришди.

— Атиги шу гапми?

— Шу гап, мирзо Анвар.

— Арзимаган гап... Буни мендан сўрамасангиз ҳам бўлар эди.

— Раҳмат, мирзо, мен сизнинг бу садоқатингизни жанобга сўзлайман.

— Йўқ, йўқ, — деди Анвар бош чайқаб, — зинҳор гапирманг, зинҳор.

— Нега ахир, нега? Жаноб ҳам ўзларининг содиқ куллари таниб қўйсинлар-да.

Анвар мажҳул оҳангда кулди: «Айтманг, мен хоҳламайман» — деди яна. Иккиси биргалашиб девондан чиқдилар.

Ҳаво текис қорамтил булут билан ўралган, Қўқоннинг машҳур шамоли қанот ёйган эди. Қорамтил булутлардан қуйироқда олақарғалар қанот қимирлатмай саёҳат қилар ва онда-сонда ёмғур қатралари томчилар эди. Шу вақтда кўпрук ёнига келиб тўхтаган Анвар қаёққа бориб ётсам, деб тараддудланди...

Шом намозини ўқуб қайтқан махдум меҳмонхонанинг эшигини очиқ кўрди. Унинг келганлигини фаҳмлаб, тўғри ичкарига ўтди. Бир оздан кейин товоқда ош кўтариб Нигор ойим чиқди. Йиғидан киприклари териблиб, чуқур андиша ичида бошини қуйи солган эди. Нигор ойим кирганда Анвар чароғ-пояға шамъ ёқар эди. Нигор ойим дастурхон ёзиб, товоқни Анварнинг олдиға қўяр экан, бирдан пиқ-пиқ йиғлаб юборди. Анвар ҳайрон бўлиб қолмади, йиғи сабабига тushунди.

— Нега йиғлайсиз? Тақдирни ўзгартириб бўладими? Хафа бўлиш яхши эмас, сиз шундай бўлсин деганмидингиз...

Нигор ойим жавоб қайтармади, йиғлаган қўйи меҳмонхонадан чиқишға ошиқди. Анвар ошдан бирикки луқма олиб, қўлини артди, сандал кўрпасини бағриға тортиб, кучли ва узун тин олди.

Чароғпоядаги шамъ бедиллар юрагидек титраб, меҳмонхонани аранг-аранг ёритар, шамънинг титроғи билан кўзини бир нуқтаға тиккан Анварнинг ҳозирги хаёлчан юзи ҳам қалтирагандек кўринар эди. Меҳмонхона тип-тинч, фақат бу тинчликни ташқарида ёққан ёмғурнинг кучсиз шитирлаши, ўқтин-ўқтин кўзғалиб қўйган шамолнинг даричага келиб уриниши ва аллақайси том бошидаги бир мушукнинг мавлаган товуши бузар эди. Дарича тирқишидан келиб кирган кейинги шамол чароғпоядаги титроқ шамъни ўчураёзиб, меҳмонхона қоронғиланди ва шу чоғда ичкаридан чиқиб келган оёқ товши билан Анвар хаёлдан кўз очиб, танча устидаги товоққа қўл узатди ва товоқни ушлаганча бир оз қулоқ солиб турди. Оёқ товшининг меҳмонхонадан узоқлашқанини, махдумнинг хуфтан учун масжидга ўтканини фаҳмлади ва товоқни ўлтурган жойидан орқасидаги тоқчаға олиб қўйди. Орадан бир пиёла чой ичиш фурсати кечкандан кейин яна оёқ товши эшитилди. Буниси адим сайин меҳмонхонаға яқинлашиб келар эди. Меҳмонхона даҳлизида қўлида чойдиш кўтарган Раъно кўринди... Икки кўзи қип-қизариб, қовоқлари олудек кўпчиган, юзида ҳам зўриқиш аломати бор эди. Ерга қараган ҳолда оқ чойдишни Анварнинг яқиниға келтириб қўйди, тоқчадаги пиёлани олиб чойдишдаги чой билан чайғади, пиёлани со-

чиқлагач, яна чайиб иккисини Анварнинг ёнига сурди ва бирдан ўкраб юзини танча устига қўйди...

— Раъно, Раъно, — деди шошиб Анвар. — Болами-сан, ҳали ҳеч гап бўлгани йўқ-ку.

Раъно бошини кўтармай, пиқ-пиқ йиғлар эди. Анвар уни юпатиб, ялинган ҳолда йиғидан тўхтатишқа ури-нар эди.

— Бекорга йиғлайсан, Раъно. Йиғидан бир фойда чиққанини эшитканмисан ёки мени ҳам йиғлатмоқчи-мисан?.. Агар ўйлаб кўрсанг, йиғлаш сенинг ҳаққинг эмас, меним ҳаққим, ҳолбуки мен йиғламайман. Нега? Негаки, йиғи энг сўнгги иш... Мен йиғлаган кишини ёқтирмайман... Тур, жоним, тур.

Анвар Раънонинг сочини силади, икки қўли билан бошини кўтариб, юзидан ўпти.

— Мендан кўнгли қолсин десанг, йиғла. Юзингни ёш билан ювибсан, Раъно, ўнган, мен юзингни ар-тиб қўяй. Ўзингга кел, ақлингни йиғ, оғир қиз бўлиб, сўзимга қулоқ сол.

Раъно юзини четка ўгуриб, бошидаги рўймоли би-лан юзини артди, узун энтиқди.

— Йиғлаб бир натижага етиб бўладими? Ҳеч. Кўзинг яна ёшланди, сен йиғлай бер, мен сўзламайман, Раъ-но.

Раъно яна четка қараб кўзини қурутди. Анвар пиё-лага чой қуйиб, Раънога узатти:

— Ма, Раъно, ич.

Раъно ичмайман дегандек, бош чайқади. Анвар қис-таб чойни олдириди.

— Ҳаммасини ичмасанг ҳам бир-икки хўпла.

Раъно Анвар айтканча, икки-уч хўплаб, пиёлани олдиға қўйди. Анвар ўрнидан туриб даҳлизга чиқди, қўлида обдаста, дастшў кўтариб Раънонинг ёнига келди.

— Юв юзингни, Раъно.

Анвар сув қуйиб турди, Раъно юзини ювди. Анвар қозикдан сочиқ келтириб берди. Раъно артинди.

— Ана тамом... Энди одамшаванда сўзлашайлик, йиғи нима ҳожат.

Раъно қайғуларини озайтирғандек энтиқди, ўзига ярим жиддий тикилиб турган йигитка жавобан илжай-ди.

— Яна бир кул, Раъно.

Раъно бирдан тундликқа оғишди.

— Кулги соати эмас...

— Кулги соати бўлмаса, йиғи фурсати ҳам эмас, — деди Анвар ўлтуриб. — Сенинг мурассаъ¹ халтачага ўхшаш кичкинагина юрагинг бор, ичини қийматли тошлар билан тўлдиргансан. Бу кун қазо муншийси² шу мурассаъ халтачадаги қийматил тошлар орасига қўпол бир нарса келтириб тикди... Табиғий, сенинг кичкина юрагинг бу қўполлиқни кўтара олмади, қийматли тошлар сиқилдилар, сен йиғладинг, сенинг каби мен ҳам шу қўполлиқни қабул қилишда қаттиғ энтикдим, бироқ йиғламадим. Нега? Негаки, бу қўполлиқ меним юрагимдаги жавоҳирни сиқиб чиқара олмас, фақат унга тангликкина берар эди, сенга ҳам шундай эмасми, Раъно? Хўш, энди бизнинг фожиамиз сабабига келайлик. Бу ҳодиса тўғридан-тўғри хоннинг ўзидан келган гап эмас. — Хон—ҳазми ҳар бир ифлослиқни ҳам кўтарадиган катта бир ҳайвон. Унинг теварагида майда ҳашаротлар кўб, булар ҳам ўзларига яраша ҳайвонлиқ истайдилар. Бироқ қўл қисқа, шунинг билан бирга ётиб қолишқа кўнгил тинчимайдир. Шундан кейин хон — катта ҳайвонни қитиқлаб ишка соладилар... Балки ёдингдадир, мулла Абдурахмон исмлиқ бири сенинг харидоринг эди, шоир айтканча:

*Мендин ўтиб гулга бўйи етмади,
Умид узиб ўз йўлига кетмади.*

Хабаринг бор, мен отангнинг тазйиқи остида уни ўрда хизматига олдим, ул ўрдадаги бир неча ифлослар билан биргалашиб, меним қаршимга ишлади... Мен... уни ўрдадан жўнатдим, натижада ҳозирги ифлосликка енг шимардилар. Бироқ, улар бизни бир-биримиздан ажрата оладиларми? Йўқ. Мажозий ажралиш-ажралиш эмасдир, чунки биз бир-биримизга мажозий боғланмаганмиз, ҳақиқий боғланишни эса қатъ³ этиш ифлослар уҳдасидан келмас. Бас, шу ҳолда биз икав нега хафа бўлайлиқ, Раъно? Ишқ давоси авом ўйлаганча васл эмас — ҳажрдир. Зеро, васл ишқ ўтини сўндирғучи, ҳажр эса камолатка эришдирғучидир... Сен шу иккидан қайси бирисини танлайсан, Раъно?

Раъно кўзини тиззасига тикиб, қўли билан шолча ипини чирмаб ўлтурар эди. Ҳалиги савол Анвар тарафидан яна такрорланди.

¹ *Мурассаъ* — қимматбаҳо тошлар билан безалган.

² *Қазо муншийси* — оллоҳнинг иродаси, тақдир

³ *Қатъ этмоқ* — узмоқ.

— Мен кейингисини... Бироқ, хоннинг ифлос тўша-
гида ётмайман.

Анвар бир неча вақт сукутда ўлтурди. Раънонинг
жавоби унга оғир таъсир қилган эди...

— Буни мен ҳам хоҳламас эдим... Бироқ, ифлослар
меним чора йўлларимнинг ҳаммасини кесдилар, Раъ-
но... Яна ўйлашмоқ учун фурсат бор, айниқса, сен
бирар тадбирни мувофиқ кўрсанг мен бош эгаман...
Сен йиғлатиб ҳайвон чангалига бермасман... Шундай,
сен йиғлама, ақлли қизларча ҳаракат қил, мен...

Анвар сўзини тугата олмади, меҳмонхона эшигида
махдум кўринди:

— Ичкарига кир, Раъно, бевақт бу ерда нима қилиб
ўлтурибсан?

Анварнинг вужуди ғизз етиб кетди: қаршисида боя-
ғича ўлтурган Раънога «тур, жўна» деган каби ишорат
қилди, лекин Раъно қимирламади. Махдум бошқа сўз
айтмай, даҳлиздан орқасига қайтди.

Анвар жуда ҳам оғир тортқан эди. Ҳақиқатан ҳам
махдумнинг бу ҳаракати ақлсизча, аҳмоқларча эди.
Анварга оғир келишини ўйламай бу «буйруқ» билан
Раънонинг кундалик одатини манъ қилар, ҳар кечаси
ўз вақтида ўлтурган Раъно гўё бу кун «бевақт» ўлтурар
эди. Бундан бошқа, унинг Анварга учрашмай намо-
йишкор чиқиб кетиши, қандайдир яна бир маънони
онглатқандек ҳам бўлар эди.

Раънонинг юзидаги қайғи белгилари йўқолиб, унинг
ўрнини ғазаб, нафрат аломатлари олди.

— Андишасиз!

— Зарари йўқ, аччиғланма, — деди Анвар. — Энди
бошқа сўзимиз ҳам йўққа ўхшайдир...

Раъно яна бир оз қўзғалмай ўлтуриб қолди, сўнгра
кўзига жик ёш олиб, меҳмонхонадан чиқди.

Эрта билан Нигор ойим чой олиб чиққанда,
меҳмонхонада Анвар йўқ, сандал устида очик бир хат
ётар эди:

«Меҳрибон хола.

*Ёшлиқдан сизнинг тарбиянгизда ўсдим, сизга ва тақ-
сиримга кўб заҳматлар бердим. Бу заҳмат бадалига
тегишлик ҳақ қайтаролмаган, хизмат қилолмаган ҳолда
маълум сабаблар тазйиқи остида сизнинг шафқатли тар-
биянгиздан кетишка мажбур бўлдим. Сўнгра уйдаги менга
алоқадор барча нарсалар, шу жумладан, ўзингиздаги амо-
нат олтинлар ҳам оилангизга мендан ҳадайдир. Мен ол-*

тинларни қизингизнинг тўйиға атаб йиғқан эдим, мундан сўнг ҳам шу оқчани Раънонинг тўйиға сарф қилсангиз, деб сўрайман. Мени йўқлаб келгучиларга ўрда дарagini айтилса эди. Шафқат ва марҳаматингиз билан гуноҳимни кечирарсиз умидида:

Анвар».

48. ТҶЙ АРАФАСИДА

Хоннинг совчилари иккинчи мартаба келиб тўй вақтини тайинладилар: келаси жумъа махдумнинг уйида тўй ижро қилиниб, маросимдан сўнг Раъно ўрдаға юбориладирған бўлди. Тўй вақти белгилангандан бир кун кейин тўй жамарғаси ҳам келди. Хоннинг ҳадяси уч юз тилло пул, шу қадар қийматка арзийдирған шоҳона сарполар, махдумга алоҳида илтифот қилинған «раисулмакотиблик»¹ унвонларидан иборат эди.

Шунчалик илтифотлар ичида гангиб қолған махдум уч кундан бери дараксиз кеткан Анвар тўғрисида ўйлай олмади, фақат бундан «ҳамоқат», «андишасизлик» деган натижа чиқариб тинчиди. Нигор ойим эрса ўзини бирмунча босиб олди, гоҳо Анварга юраги ачиб қўйса ҳам, уни ошиғич келған тўй ҳозирлиги масаласи ихтиёрсиз равишда бу тўғрини ўйлай олмаслиққа мажбур этди.

Раъно!.. Маълумки, бу кунларда Раънога тикилған фалокат беҳад улуғдир: фалокатлик, ҳалокатлик кунлар яқинлашадир. Бунинг устига уч кундан бери Анвар дараксиз. Анвар «висол — муҳаббатни ўлдургучи, ҳажр эса — камолатка эришдиргучидир», деб Раънони ҳамিশаликка ташлаб кетдими ёки махдумнинг бемаза муомаласидан кўнгли олиниб, араз қилдими? Ҳолбуки ҳозирғи кунлар араз, аччиғ ва фалонларни кўтарадирған вақтлар эмас, ҳеч бўлмағанда бечора қизға гап билан, сўз билан маънавий ёрдам бериб туриш соатларидир. Бечора Раъно ҳамиша яхшилиқ, ақллилик кўриб келған бир кишисидан ҳам охирда дағаллик кўрар, вафосизлик бўйини олар эди. Шу дудама фалокат бир неча кун ичида Раъно гулини сўлитаёзди, ҳатто жоду кўзлар ёш тўкишдан ҳам тўхтадилар.

Раъно сандалда ўлтуриб жумъа куни — мудҳиш жумъа куни тўғрисида ўйлар эди. Бу кун сешанба, жумъагача яна икки кун бор. Фақат икки кунгина... Раъно бундан

¹ Раисулмакотиб — мактаблар раиси.

ортиқни кўз ўнгига келтира олмас, гўё ўзини жар ёқасида кўрган кишидек панжшанба кечдан беихтиёр, гўё савқи табиий¹ остида орқасига тисарилар эди. Шундан кейин Анвар тўғрисида хаёл суриб, унга — Анварга қарши ўзида кучлик бир кек сезар, шундай оғир соатларда ташлаб кеткан «йигит» яна бир кўринса, қандай киноялар билан истиқбол қилишини — кутиб олишни ўйлар эди: «Ҳамма даъволарингиз пуч! Сиз, мирзобошлиқдан маҳрум бўламан, деб кўрқдингиз, бизнинг уйда ўн йил турсангиз ҳам, отамнинг феълени билмаганминдингиз? Ҳолонки, мен сизни хондан ҳам юқори ўрунға қўйган эдим. Энди фурсат қўлдан кеткач, нима учун келдингиз?..» Лекин ул кейинги итоби маъносидан ўзига ҳисоб бермас, агар бунга қарши Анвар: «Қандай иш ва фурсат ўткандан кейин келдим?» — деб сўраса, эҳтимолки, Раъно сукут қилар, чунки ҳозиргача унинг фикрига вақти ўтадирган бирар чора келмаганидек ва бу тўғрида ўйлаб ҳам кўрмаган, фақат бу фожиъа қаршисида такагоҳ,² деб Анварни истаган, Анвар эса кўздан йўқолиб, Раънонинг мажруҳ юрагида яна янги бир жароҳат очқан эди.

Нигор ойим ошиғич ҳозирликлар орқасидан чошиб юрар, бешикда ётиб зериккан Масъуд қичқириб йиғлар эди. Бояғи хаёллар ичида ўлтурган Раъно узоқ энтикди ва асабий ҳаракат билан ўрнидан туриб, бешик ёнига келди. Тебраткан билан бола тийила бермагач, уни йиғлаған кўйи ташлаб, ҳавлига тушти ва нариги айвонда юмиш қилиб ўлтурғучи онасиға «эмизинг!» деб асабий ҳайқирди, ўзи йўлак томонға қараб ўтди.

Боқчада Маҳмуд ва Мансурлар қўшни болалари билан ўқ отиб ўйнар эдилар. Атроф олашовур қор билан ёпилған, сўри остидағи суфанинг четлари ёғин билан нураб, устидан бир неча жойи узун-узун ёрилған эди.

Суфа ёнида тўхтаған Раъно болалар ичидаги Маҳмудни чақириб, сўради:

- Маҳмуд, даданг қаерда?
- Дадам... бозорда.
- Ташқарида ким бор?
- Ичким.

Раъно бошқа сўз айтмай ўрта эшикка келди. Маҳмуд айтканча, ташқарида ҳеч ким йўқ, тўй муносабати билан мактаб шогирдлари бир неча кунга озод қўйил-

¹ Савқ табиий — табиий ҳаракат.

² Такагоҳ — суянчиқ.

ган эдилар. Нима мақсад биландир ташқариға чиққан Раъно меҳмонхона эшигини қулфланган кўриб, машқхонаға қараб келди. Эшик занжирини тушуриб ичкари кирди. Саҳнидаги бўрё ва бордонлари чувалиб, титилиб ётқан машқхонанинг ҳар бир тоқчасиға кўз ташлаб, бирар нарса излагандек юринди. Тўрдаги тоқчадан устига кўк сир берилган бир давотни олиб қаради. Давотнинг ичидаги лосларини қора-сарик тусда қуриб қолган кўргач, оёқ остиға ташлаб машқхонадан чиқди.

— Маҳмуд!

Камончасиға ўқ қадаб ётқан Маҳмуд ўрта эшикдан турган опасиға қаради.

— Ҳмм?

— Бери кел.

Маҳмуд тилар-тиламас опаси — Раънонинг ёниға келди.

— Ҳмм?

Раъно Маҳмудга ўз орқасидан келишка ишорат қилиб, яна машқхонаға қараб кетди. Маҳмуд қўлидаги камончасини турли тарафка ўқтала-ўқтала Раъно билан машқхонаға кирди. Улар иккиси бир неча вақт машқхонада қайси тўғридадир сўзлашиб қолдилар.

Уйда хат ёзиб ўлтурган Раъно онасининг ким биландир ҳавли юзида кўришиб, сўзлашқанини эшитди ва бир оздан сўнг юмалоққина, тўла-тўкис бир бўғоз хотинни айвон муюшида кўриб, ёзувини тўхтатишқа мажбур бўлди. Чунки хотин Раънони кўриб қолган, шунинг учун бўғоз хотин билан чиқиб кўришиш Раънога лозим бўлган эди. Раъно чиқиб кўришди. Нигор ойим танимаган меҳмонни сандалга таклиф қилди.

— Бу ёққа, айланай, бу ёққа.

Хотин қистатмай сандалга чиқиб ўлтурди, кўзи Раънода экан, фотиҳа ўқуб рўймол-лачагини тузатди:

— Танимаган хотин нима қилиб юрийди, деб ўйларсизлар, айланай, — деди хотин ва чўнтагидан бир қоғоз чиқарди. — Мирзо бир-икки кундан берли бизникидалар... Танисаларингиз керак, ўргулай, мен мирзо Султоналининг кўчлари¹ бўламан... Китобсиз зерикдим, уйда бир китобим бор эди, деб боя — эрта билан шу қоғозни берибтилар, айланай...

Хотиндан бу сўзни эшитиб Нигор ойим ачиниш ва уялиш вазиятига кирди. Танчадан нарироқда тик тур-

¹ Кўчлари — хотинлари.

ган Раъно Нигор ойимдан қизғанғандек, келиб хотиннинг қўлидағи букланган қоғозни олди.

— Мирзодан уятлиғмиз... Айниқса, уч кундан бери қаёқларда қолди, деб ич-этимни едим, — деди Нигор ойим. — Тақдирға ҳеч нарса деб бўлмас экан... Биз мирзо билан уланишармиз деб ўйлаган эдик.

— Тақдири азал, айланай, — деди хотин. — Мирзо ҳам юртда иккита ақил бўлса, биттаси. Сизлардан ҳануз миннатдор эканлар; шундай, шундай иш бўғандан кейин келишка андиша қилиб қоғанлар-да, айланай.

Улар шу сўзда экан, Раъно уйга кирди:

«Холамға, сўнгра Раънога. Беҳад салом ва дуо. Мендан ранжисмангиз, ҳа учунким шундан бошқа чорам йўқдир. Хат олиб борғучидан Шайхи Саъдий куллийетини¹ бериб юборсангиз, бўш соатларимдан фойдаланар эдим. Раънога маълум бўлсинким, бундан сўнг сенга меним машқларим (шеър дафтарим) керак бўлмас ва ўзинг билан олиб юришинг ҳам эҳтиётдан эмас. Агар хафа бўлмасанг, шуни ҳам бериб юбор. Соғлиқ аҳволотингиздан ёзингиз.

Аддои Анвар».

Хат шу қисқа жумлалардан иборат, яна шундай ҳам бўлса Раъно учун қийматли эди.

Ҳали ёзиб бошлаған қоғозни нима учундир йиртиб ташлади, айвондагиларнинг ўзаро сўзлашиб турганларидан фойдаланиб, жавоб ёзишқа шошилди.

49. РАМЗ

Анвардан бир оз илгарироқ қайтқан Султонали оғилхона айвонида сигир соғиб ётқан хотини устида тўхтади.

— Бордингми, Рузвон?

— Бордим, — деди Рузвон ва эмчакдан «пов-пов» сут соғишда давом етди. — Бордим, олиб келдим.

— Меҳмонхонаға олов қилғандирсан?

Рузвон боши билан қилдим, ишорасини берди.

Султонали мирзо уйга ўтди, салла-чопонини ечиб, яна хотинининг ёнига келди.

— Бузоқни ечиб юборинг-чи, айланай. — Султонали мирзо устунга боғланган бузоқни ечиб юборди. Бузоқ онасининг эмчагига ёпишди. Рузвон хурмадаги сутни кўтариб хужрага ўтди, Султонали ҳам хотини орқасидан кирди.

¹ Куллийет — шоирнинг асарлар тўплами.

— Хўш, нима гап бўлди, Рузвон?

Рузвон хурмадаги сутни товоқларга бўлар эди.

— Бордим, хатни бердим, чой қайнатдилар, талай гапуришиб ўлтургандан кейин, китобни олиб қайтдим.

— Кимлар бор экан?

— Отин хола, қизи.

— Қизи қалай?

Рузвон афсус қилгандек, бошини икки елкасига иргатди ва тилини тағлайиға тегизиб «чалоқ» этдириб қўйди.

— Мен, мирзобоши жуда хафа кўринади, деганингиздан ҳам шуни ўйлаган эдим. Баайни сурат: киши ҳам бундай бежирим бўлар экан.

— Ҳа, ҳа!

— Чамаси улар ошиқ-маъшуқ, балохўр хон лоақал шунга чўвагини тикмаса нима қилар эди. Бечора қиз, шундай хафа, шундай хафа. Дор-дунёси¹ қоп-қоронғи.

— Ҳа, ҳа... Отин холаси-чи?

— У бечора ҳам ҳайрон, «болаларимнинг сўйинчи ичига тушти», — дейди.

Султонали афсуслангандек бош чайқаб қўйди.

— Китобни қаерга қўйибсан?

— Мемонхонада... Ҳа, айтканча, ичида кичкина хат ҳам бор.

Султонали мирзо кечлик ош тўғрисида баъзи гапларни айтиб, ташқариға чиқди. Меҳмонхона очиқ эди. Тирсаги билан танчага такя қилган Анвар Саъдий куллиётини варақлар эди. Султонали кириши билан Анвар китобни ёниға олиб қўйди ва кучлангандек илжайди.

— Раҳмат, олиб келган эканлар.

— Китобнинг ичида хат бор эмиш, балки кўрган-дирсиз?

Анвар хатни кўрмаган эди, китобни қайтадан очиб, муқовадан тўрт букланган бир қоғозни олди. Хат масаласи билан Анварнинг бир оз шошиб қолганини сезган бўлса керак, уйда бир иши борлигини сўзлаб, Султонали меҳмонхонадан чиқди. Анвар хатни очди.

«Хурматлик Анвар ака, ассалому алайкум. Ҳаммамиз соғ ва саломатмиз. Келин ойим орқалиқ бериб юборган хатингизни олдиқ, соғлиғингизни, тинчлиғингизни ўқуб ва эшитиб жуда хурсанд бўлдиқ: илоҳи, саломат бўлсинлар. Соний, биздан аҳвол сўрасангиз алҳамдулиллоҳ тинч-

¹ Дор-дунё — кўнгил, ич.

миз, хотиржамъ бўлурсиз. Сўратиб юборган китобингизни бериб юбордим. Аямдан сизга салом, боқий сўзни Шайхи Саъдийдан ўқурсиз деб хатни мухтасар¹ қилдим, Раъно».

Анвар ёзувни қўлида ушлаган ҳолда қараб қолди. Бир оз ўйланиб тургандан кейин, хатни яна ўқуб ҳар бир жумла устида тўхталиб ўтди. «Соғлигингизни, тинчлигингизни эшитиб жуда хурсанд бўлдиқ» жумласи билан «сиз тинчиб кетдингиз» демакчи эди. Чунки, шу жумладан кейинги — «илоҳи, саломат бўлсинлар» кинояси буни таъкид қилар, «соний, биздан аҳвол сўрасангиз, алҳамдулиллоҳ тинчмиз, хотиржамъ бўлурсиз», яна киноя, аммо энг кейинги — «боқий сўзни Шайхи Саъдийдан ўқурсиз деб хатни мухтасар қилдим» жумласи бир оз ўрунсиз каби эди. Анвар бу жумлани «мундан сўнг ёнингизда Раъно йўқ, бўш вақтингизни Шайхи Саъдий ўқуб кечирингиз» маъносида тушунди.

Анвар қоғозни буклаб китобнинг муқовасига солди ва хатнинг оғир маъноси таъсирида энтикиб сукутка борди. Унинг бу кунларда кечириб турган ҳоли жуда оғир, бу оғирлиқ устига Раънонинг мазлумона ёрдам сўраб киноялар ёзиши яна аламлиқ эди. Чора нима? Бу фожиъани дафъ қилиш учун бирар йўл, бирар хил тадбир? Фақат бир йўл, энг сўнгги чора: Худоёр олдида сирни очиш, Раънога ва Раънонинг эса ўзига қарши муҳаббатларини фош қилиб, хоннинг оёғига бош уриш — ялиниш, ёлбориш... Ҳайҳот, бу разолатни Анварнинг нафси ҳазм қилолмаганидек, «адолатпаноҳ»нинг ҳам бу тўғрида «марҳамат»лари шубҳалик. Башарти Анвар шу разолатка иртикоб этса, адабсизлик, уятсизлиқда айбланиб, бирар жазога йўлиқиши ҳам яқин эҳтимолдир.

Маънан ва жисман эзилган, айниқса, ҳозирги аҳвол ичида кўз ўнги қоронғиланган Анвар меҳмонхонага кириб келгучи Султоналидан ҳам ибo қилмай, гўё ҳушсиз каби бошини икки қўли орасига олиб, сандал устига энгашти... Масала билан бирмунча таниш Султонали мирзо бу ҳолни дафъатан бояғи хат мазмунидан деб ўйлади. Уялмасин, деган каби бир нарсa излаган бўлиб, тоқчаларни айланди... Анвар қаддини ростлаб, узун нафас олди ва Султоналига ўлтуринг ишоратини қилди. Султонали ўлтурди.

— Нега ундайсиз, Анвар?

¹ Мухтасар — қисқа.

Анвар кучланиб илжайди.

— Ҳалиги хат мени хафа қилди, — деди ва бир оз тўхталиб турди. — Сиздан яширар сир йўқ, хат ёзгучи билан орамизда анчадан бери яқинлиқ каби бир гап бор эди. Маълум гаплар туғилғач, мен ўзимни четка олишни, қатъий алоқа қилишни мувофиқ кўриб, сизнинг устингизга келдим. Воситангиз билан бу кун хат ёзиб, мендан ранжийдир, тинчиб кетдингиз деб, киноя қиладир. Ёш, ақлсизга нима ҳам деб бўлсин, фақат диққатлик... Мана, ўқуб кўрингиз, сартопо киноя.

Султонали кулимсиди, аммо ўзида ўнгғайсизлиқ, тусида қизариниш бор эди. Хатни мирзонинг қўлидан олиб ўқуди. Ўқуб чиққач, ёзувнинг яна аллақайси жумласига иккинчи мартаба қаради.

— Қизиқ, «боқий сўзни Шайхи Саъдийдан ўқурсиз, деб хатни мухтасар қилдим...» Бу жумла билан нима демакчи?

— Бу ҳам киноя, — деди Анвар, — бундан сўнг меним тўғримда ўйламай, бўш вақтингизни Шайхи Саъдий ўқуб кечирингиз, демакчи бўлса керак.

Султонали мажҳул ҳаракат ясади.

— Балки...

Бу муҳмал тасдиқ ва мажҳул вазият Анварни шубҳага туширди.

— Ҳўш, сизнинг фикрингизча?

— Мен... Мен ҳам сизнинг фикрингизга келиб қолдим; мен бошқачароқ тушунган эканман.

— Масалан?

— Мен: «Китобнинг ичида яна бир хат бор, қолган сўзни шундан ўқурсиз» деб.

— Эҳтимол сизники тўғридир, — деб аланғлади. — Бу ҳам бир эринмаганлик бўлсин; китоб ичини ахтариб кўрайми?

Султонали кулди.

— Майли... Мен уйга кириб, таом етилган бўлса, олиб чиқай.

Султонали кетди. Анвар китобнинг ўнг-терсини очиб, ахтара бошлади. Ҳеч нарса кўрина бермагандан кейин бирма-бир саҳифа очиб боришдан ҳам эринмади. Бош тарафдан ўттузлаб саҳифа текширилган эди-ким, Султоналининг фоли ҳақиқатка ошиб, саҳифа орасига буклавсиз қўйилган бир хат китоб четига қоқилиб чиқди. Анвар шошди.

«Андиша ва эҳтиёт юзасидан бир хатни алоҳида ёзиб,

китоб ичига яширдим: Анвар ака, оғир соатларда ёнин-
гизда турғучи дўстдир; қочқучи эсаким — буни сизнинг
хукмингизга ҳавола қиламан. Ваъда бериш осон, лекин
ухдаси машаққат; бундан сўнг шуни ҳам хотирда яхши
тутингиз. Оғир дақиқаларда арзимас гапни кўнгилга олиш
сизнинг каби олижаноблар иши бўлур, деб ким ўйласин.
Бахтсиз бир қизнинг нажоти учун тебранмадингиз, деб
сизни айблаб бўлмас; бироқ, бахтсиз Раъно таҳлика ос-
тида қолганда, уни бу кун-эрта бир фожиъа кутканда
вафолиқ, деб билган бир кишисидан бу янглиғ жафо кўри-
ши нақлларда ўқулганми, афсоналарда тўқулганми? Шу
қадар гуноҳим бор эмиш, деб хафа бўлмангиз, Анвар ака.
Башарти шу гуноҳларнинг ювилиб кетишини тиласангиз,
сизга бир хизмат бор, ҳам сизнинг учун энг осон хизмат:
эртага чаҳоршанба кечқурун, тиласангиз — очикча, ти-
ламасангиз — яширинча бўлса ҳам бизникига келингиз,
мен билан охирғи мартаба видоёлашингиз. Чунки сиз нашо
намо қилган жойда Раънони ҳалокат кутади».

Анвар ёзувни онда-сонда ўқуб, тезлик билан ки-
тобқа қайтариб солди, саҳифалар орасида қолдириб,
устига янги саҳифалар уя борди. Чунки лаганда манти
кўтарган Султонали даҳлизга қараб ўткан эди.

— Борми? — деди Султонали лаганни сандал усти-
га қўйиб. — Валлоҳи аълам, маъно сиз тушунганчадир.
Мен янглишқан чиқарман.

Анвар унинг сўзини тасдиқ қилган каби бош ирқа-
тиб, китобни ёпди, қўл ювғали даҳлизга чиқди.

50. МАЪШУҚА МАҲБАСИ¹

Раънонинг иккинчи хати Анвар учун яна бир таш-
виш эди. Унинг ёнига боришдан ҳеч бир мантиқ топ-
мас, билъакс, юрак ўтининг аланга олишини, жаро-
ҳатларнинг янгилаанишини кўрар эди. Китоб баҳонаси
билан хат ёзиб, ўз дарагини айтиб, эвазига шундай
ташвиш ортдириб олган Анвар, кечаги кунларда ҳис-
сиётқа қаттиғ берилиб, китоб сўратиш оқибатини яхши
муҳокама эталмаганидан пушаймон эди. Шунинг би-
лан бирга ўзининг мундан сўнгги ҳаракатида ҳам
амният¹ сезмас эди. Чунки Раънога учрашишдан ҳеч
бир фойда тасаввур қилмаган муҳокамаси қаршиси-
даги кучлик бир майл, Раънога йўлиқишдан фойда

¹ Маҳбас — ҳибсхона, қамоқхона.

² Амният — тинчлик.

эмас маъно кўрсатар эди... Учрашилганда шубҳа йўқим, Раъно йиғлар, кўнгилни бузар, шундан бошқа иш чиқмас, лекин иккинчи тарафда неча йиллик муҳаббат яна шу фожиъ учрашишга мойил каби эди.

Ул тун бўйи учрашишнинг яхши ва ёмон тарафларини ўйлаб, ухлай олмади, ора-чора ухлаб кеткан аснолари ҳам яна шу учрашишга алоқадор тушлар билан кечди. Ҳар қанча ақл изи билан ҳаракат қилишга тиришса-да, яна учрашмаслик, сукут қилиб кетишлик еб кўринмас эди. Учрашиш — нечоғлиқ тадбирсизлик, жон койитиш бўлмасин, Раънонинг: «Мен билан охирғи мартаба видолашингиз, сиз нашъу намо қилган жойда мени ҳалокат кутади» жумласи ҳар қандайдур андишаликни енгарлик ва бу жонсўз хитобадан кўз юмиш йигитлик шаънига ярашадиранган кўринмас эди.

Анвар қатъиян бориш қарорига келганда, девонда ўлтуриб ишлар эди. Унинг эндиги тараддуди учрашиш ёки учрашмаслик борасида эмас, Раънонинг олдиға очикча боришми, яширинчами тўғрисида эди. Башарти очик борса, махдумнинг шубҳаланиши, Раънони четка қоқиб ёки уларни таъқиб этиб, яраға туз сепиши, Анварнинг иззати нафсига тўқуниши аниқ. Яширин борса... Орада хиёнат, бузуқ ният бўлмагандан кейин яшириниб юриш нима ҳожат? Хайр, яширинча ҳам борсин, баногоҳ махдум кўриб қолса... Унинг учун бу масалани ҳал қилиш жуда ҳам мушkil эди.

Иккиси кечқурун қайтишиб келдилар: Султонали мирзо кундаги каби Анварни яхши ошлар билан меҳмон қилди. Шомни ўқугандан кейин Анвар «бир неча соат ичида жиянлари олдиға бориб келиш учун» Султонали мирзодан изн олиб чиқди.

Қишнинг охирғи кунлари, кўчада қора совуқ билан изғириқ юрар эди. Тўққуз-ўн кунлик ой шаҳарнинг қоқ устида чети қорайган сариқ баркашдек ялтираб турар эди. Маҳалла болалари эшикма-эшик юриб — «Барот келди, билдингизми, идиш-товоқ ювдингизми?» ашуласини айтар эдилар.

Анвар махдумнинг маҳалласига келиб етканда, киши танимаслик даражада қоронғи тушди ва шу қаторда Анварнинг кўнглидаги қоронғилиқ ҳам кучайди, юрак уриши эътидолдан чиқиб, ўғри кишидек атрофга қарана бошлади. Бундан бирар ҳафта илгари бахт бўйини онғқитқан бу маҳалла ҳозир шунинг зидди билан ҳувиллар; ҳаммаёқ тим қоронғи, фақат бир маҳалла устида

нурланиб кўринган ойғина унинг кўнглини ёритар, бироқ... Бироқ кажрафтор фалак¹ уни ҳам бағрида қора доғи билан ўрда томонга қараб судрар эди...

Анвар ёпиқ ҳолда турган дарбоза ёнига келиб оҳиста итарди. Дарбозани занжир кўриб, кўз ўнги қоронғиланди... Бир неча фурсат дарбоза ёнида қадалиб тургандан сўнг, тўғрига ўтди. Йигирма қадам чамаси юриб, кўшнининг дарбозасини итарди, буниси очик эди. Қоронғи йўлакка кирди. Ул махдумнинг хуфтанга чиқишидан фойдаланмоқчи, хуфтан азони айтилгандан кейин ҳам дарбоза очилмаса, сўнгра қайтиб кетмакчи эди. Узоқ кутишка тўғри келмади, маҳалла масжидида хуфтан азони айтилди, шундан бир оз кейин Раънолар дарбозаси ҳам ғийқиллаб очилди.

Дарбозадан чиққан оёқ товши Анварга яқинлаб келар эди. Анварнинг юраги арзиқиб, кўшни дарбозасининг ички томонидан очик табақа орқалиқ йўлга мўралар эди. Раънолар дарбозасидан чиққучи тўғрига ўтиши билан Анвар турган йўлакнинг ичкарисидан ҳам оёқ товши келиб қолди. Анвар шошди, махдум бешолти қадам йироқлашқач, йўлакдан чиқишқа мажбур бўлди. Анвар оёғидан товуш чиқармаслиққа тиришиб, секин-секин дарбозага юриб келди. Орқадаги оёғ товушларининг узоқлаша борганини сезиб, хотиржамъ ичкарига кириб олди. Меҳмонхона саҳнида бир оз аланглаб тургандан кейин, тўғрига — машқхона эшигига ўтди. Машқхона эшигини очар экан, орқасига — дарбоза йўлагига қаранди.

Даричалари ёпиқ машқхонанинг ичи ҳосидлар² юргидек қоп-қоронғи, даромад ҳам ёпилгандан сўнг уй гўё лаҳад тусига кирди. Зулумот ичида қолган Анвар орқа-ўнггини ажратолмай бўрё устини чоғлаб бир-икки қадам юриб келди ва икки кўли билан тиззасини кучоқлаб чўнқайди. Даричалар тирқишидан тушкан ёруғлиқ билан зулумот бир оз кучсизланди, шунда ҳам унинг кўз ўнги қов³ каби қоронғи эди. Ҳамма тип-тинч; кулоқ остидаги чивиллашишдан бошқа товуш эшитилмас, ора-чора узоқдан келган бола йиғиси бу тинчликни бузгандек бўлар эди. Шу ҳолда орадан неча дақиқалар ўтиб кетди. Бир вақт ер ости дукиллагандек бўлди. Бу дукиллаш секин-секин оёқ товшига мубаддал бўлиб,

¹ *Кажрафтор фалак* — эгри айланувчи фалак.

² *Ҳосид* — ҳасад қилувчи, баҳил.

³ *Қов* — куйдирилган пахтага нисбат.

унинг қулоқлари тиккайди. Ичкаридан чиққан бирав йўлакками, меҳмонхонағами ўтиб кетди. Анвар энтикди, меҳмонхонанинг эшиги очилиб бир оздан кейин яна ёпилди, ҳавли саҳнида яна бирав юринди. Борган сайин машқхонаға яқинлашиб келган оёқ товши билан Анвар тоқатсизланди. Эшик очилиши билан беихтиёр ўрнидан туриб кетди...

— Анвар ака.

— Мен...

Эшик очқан Раъно эди, бир-икки қадам ичкарига кириб тўхтади. Анварга озгина қараб турғач, узун нафас олиб орқасига қайтди. Анвар бу ҳолнинг сабабига тушуналмаганидек, уни чиқармай тўхтатишқа ҳам ўзида жасорат топмади. Бирар дақиқадан сўнг эшикда яна Раъно кўриниб, Анварнинг олдиға қорамтил бир нарсаси келтириб қўйди.

— Сизга кўрпача олиб келдим, — деди шивирлаб, — уйга аммам ва ҳоламлар келишкан, мен уларни ухлатиб чиқаман...

Раъно шу сўзни айтиб, орқасига қайта берди, эшикни бояғича ёпиб, ҳужрадан йироқлашди. Аҳволга бир оз тушунган Анвар кўрпачани бўрёға солиб, устига чиқди ва эркин нафас олиб ёнбошлади. Энди Раънонинг ҳар ҳолда чиқишини билса ҳам, бироқ қачон чиқишини билмас, шунга биноан бир тавқ ўткунча кутиб ўлтуришини чамалар эди. Орадан бир оз фурсат кечканда дарбоза очилиб ёпилди. Анварнинг қулоғи тиккайиб, қадини ростлаб ўлтуришқа мажбур бўлди. Оёқ товши яқинлашди, узоқлашди ва охирда битиб ҳам кетди.

Вақт жуда қийинлиқ билан ўтар, ташқарида «тиқ» эткан товуш уни бир аланғлатар эди. Бир тавқ ўтканига талай вақт бўлса ҳам, ҳамон Раъно дараксиз. Юраги сиқилган Анвар гоҳ ўлтуриб, гоҳ ёнбошлар, совуқда музлаб кеткан маҳсилик оёғини турли вазиятка солиб кўрар эди. Шу азоб ичида яна талай вақт кечти. Маъшуқа маҳбасига тушкан Анвар ўлтуриб чидалмади. Кафшини кийиб, ўрнидан турди, музлаган оёғини иситиш ва оғриққа кирган аъзосини ҳаракатлантириш учун уй бўйинча кезина бошлади. Неча вақт саҳн айланиб, яна ўлтурди. Ой ҳам бота бошлаган, чунки четдаги дарича тирқиши орқалиқ тушиб турган кучсиз ойдин изи ҳам йўқолиб, уйни қоронғилиқ босқан, теваракдан чалинган довулларнинг «гум-гум» оҳанги ичида хўрозлар ик-

кинчи мартаба қичқириб юборган эдилар. Анвар бир оз ёнбошлагандан кейин яна ўрнидан турди, кафши-ни кийиб келиб, эшикни очди, саҳнга тушиб кўзини уқалади. Кўкда дуркум-дуркум юлдузлар сайр этар эдилар. Том бошидан ботишқа яқинлашқан ой нури аранг-аранг кўзга чалинар эди. Анвар тоза ҳаво искаб узун нафас олди.

— Зерикмадингизми?

51. ЖАСУР ҚИЗ

Қулоғи остидағина айтилган бу сўз Анварни чўчитди ва ўз ёнида қўлида бир нарса кўтариб турган Раънони кўрди.

— Уларни ухлатмай чиқолмадим... Уйга кирайлик, Анвар ака.

Юраги арзиққан Анвар Раънонинг орқасидан машқхонага кирди. Иккиси кўрпача устига ёнма-ён ўлтуришдилар.

— Китоб ичидаги хатни пайқамайсизми, деб кўрққан эдим, — деди ярим товуш билан Раъно. — Пайқамасангиз...

— Ўзинг ҳамма гапка тушуна туриб, яна бунчалик аччиғ ёзганинг нимадир, Раъно?

— Чунки шунчалик аччиғ ёзмасам, — деди Раъно товшида титроқ оҳанг билан, — сиз келмас эдингиз... Сиз... Сиз мирзобошилиқни яхши кўрасиз-а?

Анвар бу муносабатсиз саволдан бир оз ҳайрон бўлиб турди.

— Тушунмадим... Нима демакчисан?

— Сиз мирзобошилиқни яхши кўрасизми, деяпман?

— Яқинда мирзолиқни ташламоқчиман, Раъно?

— Мирзолиқни ташлагандан сўнг нима иш қиласиз?

— Қўқондан кетаман, саёҳат қиламан.

— Мени... мени ҳам ўзингиз билан олиб кетмайсизми?

Анвар яна тушунмади. Раънонинг юзига анча қараб турди:

— Сен... сенга мумкинми, Раъно?

— Мумкин, — деб қалтиранди Раъно. — Мирзобошилиқни ҳозирдан эътиборан ташласангиз мумкин...

Бу сўз Анварни ҳам қалтиратиб юборди.

— Нима деяпсан, Раъно?

Раъно бир неча вақт жавоб бералмай турди. Ўзини тўхтатиб олиш, ҳаяжонини тиндириш оғир эди.

— Ҳалиги... ҳалиги сўзингиз чин бўлса, мен ҳам сиз билан кетишни хоҳлайман... Башарти сизга оғир ошмасам...

Анвар жим бўлиб қолди, тушига ҳам кирмаган бу таклифка нима дейишини билмай энтикди...

— Башарти сизга оғир ошмасам, — деди такрор Раъно.

«Жасур қиз» деб ўйлади Анвар. Чиндан ҳам бу жасура исён хотин-қизлар томонидан Худоёрнинг ҳайвоний истагига қарши биринчи кўтарилиш эди. Анвар истиқболда қанчалик мушкilot ва хатар кўрмасин, бу жасоратни хуш қабул қилишга мажбур, чунки муҳаббатдан ҳам илгари йигитлик тақозоси шу эди.

Ул ўз яқинида турган қора тугунни ушлаб қаради.

— Бу нима, Раъно?

— Бу... бу сизнинг эски кийимларингиз.

— Нима учун бу?

— Башарти сиз хоҳласангиз.

Анвар паранжими, деб чамалаган эди. Мантиқсиз бу жавоб уни шоширди.

— Хўб, сенинг ризолигинг йўлида... — деди Анвар ярим товушда. — Меним эски кийимларим сенга нима даркор?

Раъно жавоб бериш ўрнига узун сўлиш олиб ёнидаги тугунни еша бошлади.

— Паранжи олмадингми, ахир?

— Ҳозир... — деди Раъно ва қоронғида бир нарсалар қила берди.

Паранжиси ҳам бордир, деб ўйлаган Анвар уни ўз ҳолига қўйиб турди. Бирар дақиқадан кейин Раъно ердан бир нарсани тутиб кўзгалди, паранжи каби узайган нарса ичидан «чоқ» эткан бир нарса ерга тушти.

— Топиб олинг шуни.

Анвар ерни тимискилади.

— Нима эди?

— Аямга берган амонатингиз.

Анвар тушкан нарса олтинлар эканини пайқади, узоқни ўйлаган Раънога қарши юрагида яна ҳароратлироқ муҳаббат сизди.

— Топдингизми?

— Топдим.

— Туринг энди.

Анвар Раъно билан бошлашиб ҳужрадан чиқди ва ўз ёнида паранжи ёпинған қизни эмас, телпак ва тўн кийган ёш, ўспурин бир йигитни кўрди...

— Бу нимаси, Раъно?

Раъно жавоб бериш ўрнига йўлакка қараб юра берди. Дарбозани очиб кўчага чиққандан сўнг, Анвар Раънонинг олдиға тушиб, йўл бошлади ва ўзида енгиллик ҳис этди. Чунки Раънонинг йигит суратига кириши андозасиз маъқул; бемаҳалда паранжилик хотинни бошлаб юриш миршаб ва қоровулларда ҳам турли шубҳа туғдирғани каби, Анварнинг ўзи учун ҳам ўнгайсиз бўлар эди. Гўё бир ўртоғи билан кетиб борғандек парвосиз кўринган Анвар, бурилишка етканда ўздан ўн қадам орқадағи ҳамроҳини кутиб турди. Гуруби¹ яқинлашқан қип-қизил ой Анвар тўхтаған муюшга кўлага каби заиф нур сочар эди. Раъно Анвар ёниға етиб «қаёққа юрамиз», деган каби бир йўлға ва бир ҳамроҳига қаради. Соч ўрумларини телпак остиға босиб, тўни тўпуғи устиға тушаёзған «ёш йигит» Анварнинг кўзига яна ҳам дўндукроқ кўринди. Анвар Раънонинг тўнини бир оз кўтариброқ ушлатди, онда-сонда телпакдан чиқиб қолған соч толаларини яширди ва «ўнгга» деган ишоратни қилди. Раъно олдинда, ундан икки-уч қадам орқада Анвар йўлға тушдилар. Енгил бедона маҳсиси билан қала кафши кичкина оёғиға жуда ҳам келишкан Раъно, гўё учкандек тез юриб борар, орқада келган Анвар ғояи омонга² ошиққандек ундан қолишмасқа тиришар эди. Узоқ юрдилар. Элли қадам чамаси нарида гулхан ва гулхан теварагида уч-тўрт нафар кишилар кўриниб, Раъно тўхталди.

— Тўхтама, Раъно, — деди орқадан Анвар, — сен писанд қилмағандек, парвосиз гулхан ёнидан ўта бер, мен улар билан сўзлашиб қолсам, нарироқда кутиб тур.

— Миршаблар бемаҳалда қўймас эмиш-ку.

— Мен билан сени қўяр... Қўрқмай боравур.

Раъно иккилангансумон йўлға тушти, гулхангача ўн қадам қолғанда миршаблардан бири ҳайқирди:

— Тўхта!

Раъно Анварга қараб тараддудланди, Анвар юра беришка ишорат қилиб, тезлик билан гулхан ёниға етди. Анварни таниған миршаб ва қоровуллар таъзиман ўрунларидан қўзғалдилар.

¹ Қуруб — ойнинг ботиши.

² Қояи омон — умид-мақсад.

— Қўзғалманглар, — деди Анвар гулханда исиниб, — даҳбоши ҳам шу ерда эканлар...

Анвар «даҳбоши» деб атаган юм-юмалоқ киши Қорунбой исмлиқ бўлиб, миршабларнинг қизикроғи, шунинг учун ундан «даҳбоши» деб истехзо қилар эдилар:

— Ёнингизда бесақал билан бемаҳалда нима қилиб юрибсиз, тақсир? Одамзодга ишониб бўлмас экан-да...

Анвар, «даҳбоши»нинг кўзи Раънога тушиб қолганини онглади. Гулхандан ўттуз қадамча нарига бориб тўхтаган «бесақал»га кўз қирини ташлади.

— Зиёфатда эдик, даҳбоши.

— Ҳа-а-а-а менам айтдим... Уй бу ёқда қолиб, энди қаёққа кетапсиз, тақсир?

Анвар қўлини яқиндан иситмакчи бўлиб гулхан тарафка бир қадам бости.

— Эшитмадингизми, ҳали?.. Мен Раис кўчадан... янги ҳавли олдим.

— Муборак, муборак.

Анвар қутлуғ айтиб, улар билан хайрлашди. Миршаблар унинг ҳурмати учун қўзғалишиб қолдилар.

Гулханчилардан элли қадамлаб узоқлашқач, Раъно Анварнинг етиб келиши учун йўл устида тўхтади.

— Нима деяпти у гўрсўхта?

Анвар ҳиринглаб кулди ва Раънонинг елкасига қоқди:

— Юр, юр, йигитча. Гўрсўхта тўғри айтяпти.

— Етаёздиқми, қаерга борамиз?

— Яқин қолди, кечаги хотиннинг уйига...

Раъно олдинга тушиб кетди, узоққина сўзсиз боргандан кейин орқасига қайрилиб сўради:

— Ўзлари яхши одамларми?

— Яхши, яхши, — деди Анвар ва ўн қадам чамаси индамай борди. — Сен уй егасидан қочиб ўлтурма, ўзи меним оғам... Тузукми, Раъно?

— Хўб.

Яна бир оз юриб торроқ бир кўчага бурилдилар. Султонаlining дарбозасига еткунча иккиси ҳам оғиз очиб гапиришмадилар.

52. ДЎСТЛИҚ «КАРОМАТИ»

Эрталаб хоннинг ҳарамдан чиқиш вақти яқинлашқан, салом ва истиқбол учун хослардан саккиз-тўққуз ийғилган эдилар. Шу кутиш асноси эшикда ҳовли-

қиб Султонали кўринди. Қора бармоғи билан хослар ичидаги Абдурауф тунқотарни ўз тарафига имлаб, орқасига қайтди. Абдурауф тунқотар ажабланган ҳолда даҳлизга чиқиб, ўзини четка олиб турган Султоналига, нима гап, деган ишоратни қилди. Султонали лабини тишлаб, қўли билан тунқотарни ўз ёнига чақирди. Тунқотар маҳсичан оёғини ерга босиб Султоналининг ёнига келди.

— Хўш?

Султонали бошини икки елкасига иргатиб, лабини тишлаб олди.

— Мирзобошимизнинг миси чиқиб қолди-ку.

— Хўш, хўш?

Султонали тунқотарнинг қулоғи остига энгашти ва ярим товуш ичида деди:

— Мирзо Анвардан онҳазратка номуссизона бир хиёнат содир бўлди.

Тунқотар бошини қуйроқ тушуриб, Султоналининг афтига эгри қаради:

— Масалан?

— Мирзо Анвр уч-тўрт кундан бери меним ҳавлимда қўниб юрар эди, — деди Султонали ва сўз ораси уёқ-буёққа қараб қўйди. — Чамаси устозига бир хиёнат қилгандан кейин меним ҳавлимда ётиб юрган экан... Ўз устозини билмаган бу бепадар, олампаноҳнинг ҳам бетларига оёқ қўйишдан тоймай, мазкур устозининг қиблагоҳ учун мувофиқ кўрилган қизини йўлдан оздириб, бу кун кечаси уни қочириб меним ҳавлимга олиб келди... Гарчи ўз ҳавлимда ётқан меҳмоним ва дўсти қадрдоним бўлса ҳам, валинеъматимнинг ҳаққи намакларини унуткан бу беҳаёнинг андишасизлигидан ҳар мўйим бир ништардек кийимимдан тешиб чиқаёзди. Унинг йигитлигига тилда таҳсин ўқуб, ичдан лаънат айтиб, жанобни хабардор қилиш учун югуриб келаётқаним-да бек ака.

Тунқотарнинг кўзи қинидан чиқаёзиб, бир-икки қайта соқолини қўли билан букиб ямлади.

— Падар лаънат. Ўзи ҳозир сизнинг уйингизда?

— Ҳа, ҳа... Қиз ҳам шунда. Ҳанобнинг раъйларини билиш қийин-ку, бироқ менга қолса, вақт қочирмай уни ҳозироқ қўлга олиш керак-да.

— Бўлмаса-чи, — деди тунқотар елкасини қисиб, — мен ҳозир арз қилай. Раҳмат сизга.

Тунқотар ҳузури хоска кириш учун шошилди. Сул-

тонали хоннинг «ҳаққи намагини» бенуқсон адо қилиб, хотиржамъ девонга қайтди. Анварнинг энг содиқ ки- шисининг охирғи «каромати» ниҳоят шу бўлди.

Қўб фурсат ўтмади. Девоннинг даричаси ёнига келган тунқотар Султоналига чиқ ишоратини қилиб, ўзи на- рироққа кетди. Ҳовлиққан, энтиккан Султонали оёғини онда-сонда ташлаб, девонхонадан чиқиб келди.

— Марҳамат?

— Ушлашқа буюрдилар.

— Айни каромат, — деди Султонали. — Иккисини ҳам албатта?

— Албатта.

Ёнига тўрт нафар ясовул олиб, Султонали йўлга тушти. Ташқи дарбоза ёнига қантарилган отлардан би- рисига миниб, тунқотар ҳам уларнинг изига кирди. Озгина юргандан кейин, тунқотар яёвлардан ўзди. Унга етиб юриш учун Султонали ва ясовуллар елиб борди- лар. От билан баробар югуришар, озгина кейинда қол- салар, отлиқ тунқотар тез юришга қистар эди. Шу йўсун ҳаллослашиб, узоқ чоптилар... Бурулишқа етканда Сул- тонали бир оз сусланиб, ўзидан ўн от адими йироқда борган тунқотарни чақириб тўхтатди ва қўлини ўнгга силтади. Тор кўчага кириб кетдилар. Уч дақиқа чамаси елгандан сўнг, Султоналининг дарбозаси кўринди. Сул- тонали тўхтади...

— Ўша кўриниб турган дарбоза... Озгина таҳаммул қилинсин-чи, бек почча, меним киришим яхши бўлмас, дейман?..

Тўрт адимча олдинда борган тунқотар отнинг жи- лавини тортди.

— Нима учун?

— Меним дўстлиқ отим бор... Мен четроқда турсам маъқул бўлмасми?

— Маъқул, маъқул.

— Раҳмат... Дарбозадан кирсангиз меҳмонхона бор; ул шунда бўлса керак, қиз эса ичкарида эди.

Султонали шу сўзни айтиб, ўзини қаршидаги дар- боза йўлагига олди. Тунқотар йигитлар билан дарбоза- га қараб кетди. Дарбозанинг ҳар икки табақаси ҳам ланггиллаб очилган, ичкари тарафдан хотин ва ер ки- шининг сўзлашкан товушлари эшитилар эди. Тунқотар отдан тушиб жилавини ясовуллардан бирининг қўлига берди:

— Сен от билан шу ерда турасан, дарбозадан на

хотин ва на эркак кишини чиқармайсан, — деди тунқотар. — Сиз йигитлар, мени орқамдан кирингиз, Анварни кўрганингиз он ҳеч нарсага қарамай, қўлини боғлангиз.

Ясовуллар садоқат нишони кўрсатдилар. Тунқотар уч-тўрт қадам ичкари юрди ва йўлак даромадида тўхтаб ичкарига қулоқ солди. Ичкаридан эр ва хотин сўзларини эшитди.

— Шарманда бўлдим, расво бўлдим!..

— Шарманда бўлиш ҳеч гап эмас, — деди ичдан тунқотар.

— Вой шўрим қурсин!..

— Албатта шўринг қуруйди, моча!.. — деди тунқотар.

Тунқотар, йигитларга «орқамдан» ишоратини қилиб, бирдан саҳнга чиқди... Саҳннинг ўртасида қўлида бир қоғоз ушлаб, бошини қуйи солган Солиҳ махдум турар эди. Махдумнинг ёнида икки киши, улардан берироқда паранжилик уч хотин қадалган эдилар. Тунқотар ва ясовулларнинг шарпаси билан ҳамма чўчиб кетди. Махдум қўлини бир-бирига уриб, оҳ чекти:

— Шарманда бўлдим, расво бўлдим!

Тунқотар шошиб, олпонг-толпонг махдумнинг ёнига келиб етди.

— Нима гап?

Махдум шарт этиб, пешонасига уриб, йиғлади:

— Сўзлагали тил йўқ... Жанобнинг олдиларида шармисор, ғазабка сазовор бўлдим... Эрталаб уйғонсақ, бепадар ожизамиз йўқ... Саросима уён-буён югуриб турганимизда, мирзо Султоналиникидан, қизингиз бизникида, деган хабар борди. Биз аёллар билан югуришиб келсак, бир онда...

— Хўш, хўш?

— Ҳаромзода Анвар уни йўлдан оздириб, бу ердан ҳам олиб қочибдир... Ҳарчанд ичкари ва ташқарини излаб, ушбу хатдан ғайри асар топмадиқ... Эвоҳ!

Хотинларнинг биридан йиғи товиши эшитилди. Тунқотар махдумнинг қўлидаги хатни юлққандек ўз қўлига олди.

«Иззатлик мирзо Султонали оғамизга! Маълум бўлсинки, синглингиз билан маслаҳатлашиб ўз ҳаётимиз учун сизникида туришни хавфлик, деб ўйладиқ. Гарчи дўст кўринсангиз ҳам, баъзи нолойиқ ҳаракатларингиз бизни шубҳага солди. Айниқса, хотинингизнинг Раънога бузуқ

қиз билан қилған каби муомаласи яна бизни хавотирға туширди. Шуларга мабни¹ алдаған каби сизни ўрдаға жўнатишқа, сиздан сўнг уйингиздан кетишқа мажбур бўлдиқ. Дунёда дўсти содиқни топиш қийин экан. Сизга ҳарчанд: «Мен ошиқман, қиз маъшуқамдир, олампаноҳқа қилған бу хиёнатим ёлғиз ўз тарафимдан содир бўлган жинойат эмас», — десам ҳам сиз «Ёшлиқ қилибсан, марҳаматлик подшоҳинг ҳақини унутибсан!» дейсиз. Лекин сиз шу қиз йўлида ҳатто бош мунишийликдан ҳам кечиб турганимни ўйламайсиз. Бунинг учун мен сиздан ранжи-майман. Аммо сизни инсон фаҳмлаб, уйингизга дўст олиб келганда бу қадар тундлик, бу қадар риоясизлигингиз кишига қаттиғ таъсир қиладир. Ичкарида ҳатто қиз бечоранинг бошига ёстиқ ҳам бермаганлар. Баракалла сизга, баракалла янгамизга, баракалла одамгарчиликка!..

Аддои дўстингиз Анвар»

— Одамгарчиликни ҳам билади, бу туз кўр қиғур!— деди заҳарханда ичида тунқотар ва хатни букиб ёнига солди. — Ичкаридан мирзо Султоналининг хотинини чақириб беринглар-чи!

Хотинлардан бири ичкарига кўзгалди. Рузвон йўлакда турган бўлса керак, хотин ички эшик ёнида тўхтаб, йўлак билан сўзлашди. Тунқотар эшик ёнига келди.

— Сиз шундамисиз, янга?

— Ҳа, айланай.

— Сиз бу гаплардан нима биласиз?

Рузвон эшик панасига яшириниб, бир оз жавобсиз турди ва бир-икки томоқ қириб қўйди:

— Уч кундан бери мирзо Анвар отлиғ йигит бизнинг меҳмонхонада ётиб турар эди, айланай... Шу йигит бу кун ярим кечада бир қизни бошлаб келди, мен ҳайрон бўлиб мирзонгиздан сўрасам, шундай-шундай гап... Жуда хафа бўлиб кетдик-да, айланай. Кет дегали юз чидамайди, киши чақирғали яна вақт эмас; мирзонгиз билан кенгашиб, эмди ҳарчи эрталабгача жой берайлик, тонг отса, буларнинг татиғини бергувчилар топилар-ку, ахир, дейишдик. Тонг отди, мирзо Анвар у кишига: «Мен бунда яна бир кун тураман, шунгача бизни эҳтиёт қилсангиз бўлади», деган эмиш. Мирзонгиз шошиб ўрдаға кетди, у кишидан кейин мен ҳам тинч ўлтуралмадим, айланай. Қўшнимизнинг боласини қизнинг уйига чоптирдим. Бир вақт мен билан

¹ Мабни — биноан.

сандалда ўлтурган қиз уйдан чиқди, мен ташқариға чиққуси келдим, деб бепарво ўлтурабериппан, айланай... Шу чиққани билан қайтиб кирмади-қўйди. Кўнглим ғаш тортиб, ҳавлига чиқиб қарадим. Йўқ, ташқаридамикин деб шу турған жойимға келган эдим, уёқдан булар келишиб қолди... Бўған гап шу, айланай!

Тунқотар афсус чекиб махдумнинг ёнида турған кишиларга яқин келди.

— Сизлар нима қилиб юрасиз бу ерда?

— Биз... биз мирзо Султоналининг қўшнилари бўламиз.

— Жуда яхши, хизмат?!

Тунқотарнинг қариҳ¹ бу муқобаласидан кишилар сиқилиб қолдилар.

— Мен кўчада эдим, — деди бириси кўрқа-писа,— уёқдан домла билан аёллар келиша берди... Аёллар йиғлашқанға мирзонинг уйида бир гап бўлганми, деб...

— Текин томошачиман, дегин... Хўб, сен-чи?

— Мен ҳам мирзо Султоналига қўшни бўламан, — деди иккинчи киши: буниси ўзига бир оз тетикроқ эди. — Бироқ мен, сизларнинг гапларингизни эшитиб, бир нарсасага ҳайрон бўлиб туриппан-да.

— Мен шунга ҳайрон бўляпманки, янгамнинг сўзига қараганда, мирзо Анвар ўз ёнида паранжилик хотин билан чиқиб кетса керак эди... Боя мен уни дарбозадан чиқиб борганида кўрдим, ёнида хотин-потин деган гап йўқ эди.

— Ёлғизмиди?

— Ёлғиз-ку эмас эди, бироқ ёнидағиси аёл эмас, дўндиққина бир бесақал эди.

Тунқотар қўшинининг сўзига тушунмади, елкасини қисиб қўйди.

— Сиз аниқ кўрибсиз, Карим ака, — деди у ёқдан Рузвон. — Қиз кечаси келганида ҳам эркак кийимида эди.

— Об, падар лаънат! — деб юборди тунқотар.

Устиға тоғ ағдарилган махдум бошини яна қуйироққа солиб, ҳўнгир-ҳўнгир йиғлади.

— Бўлар иш бўлган... — деди тунқотар атрофига хитобан, — улар-ку, албатта, қўлга тушиб жазосини топар, бироқ жанобнинг шаънларига жуда оғир гап. Биноан алайҳ, шу ердаги сирга воқиф бўлганларнинг

¹ Қариҳ — ёқимсиз, хунук.

вазифаси бу ҳодисани кишига сўзламаслик, кўрган-кечирганини шу ерда қолдириб кетишлик!

Кишилардан: «Албатта, албатта!» деган жавоб бўлди. Сўнгра тунқотар махдумнинг ёнига келди.

— Сизда гуноҳ йўқ, бироқ қиз ўсдиришни билмас экансиз.

— Бандамиз, бандамиз, — деб йиғлади махдум.— Илоҳи жувонманг бўлсин, мени ерга қаратди.

Паранжидаги хотинларнинг бири бўлган Нигор ойим пиқ-пиқ йиғлади. Тарбузи қўлтуғидан тушкан тунқотар ясовулларнинг олдига тушиб, тарс-турс қўчага чиқди, йигитлардан бирининг кўмагида отқа миниб, жилавини қўйди. Султонали яширинган дарбозага етканда йўлкай чақириб ўтди:

— Мирзо Султонали, чиқинг. Қочқан, падар лаънатлар!

Султонали кўзини катта очиб, дарбозадан чиқди.

— А, чинми?

— Қочқан, — деди тунқотар хатни Султоналига узатиб, — ўқуб, яна менга қайтаринг, жанобга ҳам кўрсатишимиз керак...

... Султонали шу ҳодисанинг иккинчи куни хонга қилган садоқатининг самарасини ҳам кўрди, яъни бош мунший бўлиб белгиланди.

53. ЧАЁННИНГ НАМОЙИШИ

Бу кеч масжид ҳужраси яна обод, катта шамъни тоқчага қўндириб, очиқ танчага писта кўмир солиб, маъюс, бир-бирига ёнма-ён ўлтурғучи икки муфти қўлларини оловга товлар эдилар. Ҳужранинг тўрдаги тоқчасига беш-олти дона қалин муқовалиқ китоблар терилган, уларнинг варақ тахида — «Шарҳи мулло Жомий», «Ақоиди маъалҳавоший», «Ҳикматул-айн», «Алвиқоя», «Сияри шариф» каби сўзлар ёзилган эди. Кун ботиш тоқча девориға гул равишида туширилган дуо ёки шунинг каби муқаддас калималар ёзиғлиқ бир қоғоз ёпиштирилган. Сирлар билан турланган қозиқларнинг бирига бева хотиннинг декчасидек бир салла илинган эди.

Шаҳодат муфти касавни олиб, чўғни титди ва кенг кўкрагини шишириб нафас олди.

— Ажаб бедаво дард-да.

Калоншоҳ мирзо бошини ирғатиб қўйди.

— «Сўйган ёрим сен бўлсанг, кўрган куним не бўлгай», — деб давом этди муфти. — Улуламир қадрношунос бўлгандан сўнг қийин экан. Шу оқпадарнинг қўл остида ишлагандан девонни ташлаб кеткан беҳроқ.

— Сабр қилинг, домла, сабр: «Инналлоҳа маъассобирин».¹

— Албатта... Ва лекин Султоналидек бемаънига бош эккандан, ҳар рўз ўн таёқ еган яхши.

Хуфтанни ўқугандан сўнг таҳорат янгилаб юргучи мулла Абраҳмон ҳужра эшигида кўринди. Кичкина ховонча бошидаги оқ тепчима тўппи ва қора узун соқоли уни ҳиндиларнинг савдогари қиёфатига қўйган эди. Мулла Абдураҳмон ичкари кириб, қозиқдаги саллани оқ тўппи устидан кийди.

— Мен жанобларнинг сўзлари билан уйга овқат буюрмадим-а?

— Лозим эмас, биз уйдан овқатланиб келганмиз.

Мулла Абдураҳмон танча ёнига келиб ўлтурди ва ер остидан Шаҳодат муфтига қараб илжайди.

— Шундай қилиб, мирзо Анварни қиз билан қочирдингиз?

— Қочириш бўлса, қочирдиқ ва лекин қордан қутулиб ёмғурга тутилдиқ, мулла Абдураҳмон.

— Мен эшитдим.

— Куллу явмин батар² — буниси ундан ҳам қабиҳроқ бўлди... Беш кундан бери юраклар зардобка тўлди, мулла Абдураҳмон, — деди муфти. — Кеча бизникига йўқлаб борган экансиз. Сиз кетибсиз, мен келибманда; кўб афсус қилдим. Бу кун мулла Калоншоҳни олиб, сиз билан суҳбатлашиб қайтайлиқ, деган ниятда...

— Қуллуқ, тақсир қуллуқ, — деб мулла Абдураҳмон кимирлаб ўлтурди. — Мен Анвар билан Султонали можаросини фақат кеча мирзо Боисдан эшитдим. Бу тўғри-ни аниқроқ билиш учун жанобингизнинг хизматингизга борганим эди... Хўш, ҳаводис нима?

— Ҳаводисми? Қани сўзланг-чи, мулла Калоншоҳ.

Калоншоҳ, сўзлай беринг, дегандек Шаҳодат муфтининг ўзига ишорат қилди. Шаҳодат муфти кўзини юминқираб, ҳаводисдан³ саҳифа очди:

— Ҳаводис шулки, Анвар борасига сизнинг олган

¹ Оллоҳ сабр қилғучилар билан биргадир (Оят.) (муал.).

² Куллу явмин батар — кундан-кун баттар.

³ Ҳаводис — ҳодислар, воқеалар.

нишонингиз жиддан тўғри тушиб, биз куткандан ҳам зиёдроқ самарага эришкан, яъни мағрур гўдагимиз қизни олиб қочқан...

Мулла Абдурахмон ҳакимона илжайди, Шаҳодат муфти давом этди:

— Чамаси, нисфи шаб-ярим кеча асноси, дўстим, деб ёнида қиз, Султоналининг уйига келган. Султонали тонг откунча икки гўдакнинг қўйинини пуч ёнғоққа тўлатиб чиққан, эрта билан улар уйқуда ётқанда, Султонали ўрдага югуриб келган; воқияни тунқотарга сўзлаб, тунқотар хонга йўлиқиб, хоннинг буйруғи билан ёнлариға ясовуллар олиб келсалар, ошиқ-маъшук йўқ, улар жойида Султоналига аталган бир сабнома¹ бор... Чамаси, Султонали аблаҳлик қилиб, Анварни бад олдириб қўйган ва тонг вақти, улар уйқуда экан чоқда ғойиб бўлиб, яна шубҳани ортдирган бўлса керак. Султонали Анвар билан қизни тутиб бералмаса ҳам, баҳарҳол хонга яхши кўриниб, Анварнинг ўрнини олишқа муваффақ бўлди. Барча ҳаводис мана шундан иборат.

Абдурахмон ҳикояни эшиткандан кейин, бир неча вақт сўзсиз ўлтурди. Танчадаги оловни тузатар экан, ер остидан муфтиларга қараб илжайди.

— Мирзо Боисдан ҳам шу маолни² эшиткан эдим, — деди ниҳоят. — Жанобларнинг фикрлари балки тўғридир, аммо мен бу маолдан бир оз шубҳа қиламан...

— Яъни, масалан?

Абдурахмон қўлини ўйнаб, яна бир оз сукутда ўлтурди, сўнгра лаби оҳиста-оҳиста очилиб юмила бошлади:

— Бу ҳаммаси Султонали билан Анварнинг ўйунидир, деб ўйлайман... Бу андишамга бир неча сабаблар ҳам бор. Жаноблардан махфий эмасдирким, биз ўзаро қандай яқин бўлсак, Султонали билан Анвар ҳам ўзаро шундай қалин дўст эдилар. Бинобарин, ақлга «қарға қарғанинг кўзини чўқур эканми?» деган савол келади; жаноблари шу борани қандай тушундилар экан.

Шаҳодат муфти Калоншоҳқа қараб қўйди, Калоншоҳ парвосизроқ кўринар эди. Орада яна бир неча вақт сукут ҳукм сурди.

— Султонали сармунший бўлиш учун дўстидан кечса ҳам мумкин, — деди муфти. — Иккинчи тарафдан, сизнинг фикрингиз ҳам эҳтимолдан баъид³ эмас.

¹ *Сабнома* — сўкиб, таҳқир қилиб ёзилган хат (муал.).

² *Маол* — мазмун, маъно.

³ *Баъид* — узоқ.

— Султонали дўстидан кечмай туриб ҳам бу найранг-ни қилса мумкин эмасми, домла? — деб кулди Абдурахмон. — Масалан, хон олмоқчи бўлган қизни қочирғучи Анвар икки бошдан-ку, қайтиб сармунший бўлолмайдир, бошқа тарафдан, хиёнаткор дўсти бўлиб танилган Султоналининг ҳам ҳаёти таҳлика остида турадир... Бас, шу ҳолда бу найранг тўқилган бўлса, яна тўғриси, шу ҳийлани Султоналининг амнияти талаб қилган бўлса, сиз билан мен ғайраз қандай мантиққа суяна оламиз?

Шаҳодат муфти ўрнидан турди, Абдурахмоннинг ёнига келиб орқасини қоқди:

— Раҳмат, ўғлим, раҳмат. Сени туққан онанга ва ўқутган устозинга раҳмат.

Абдурахмон ерга қараган ҳолда илжайди. Шаҳодат муфти унинг ақлига таҳсин ўқуй-ўқуй, нос чакиб, ўз жойига ўлтурди.

— Мулла Калоншоҳ-а, шу гап бизнинг ақлимизга асло келмабти-да?

Шаҳодат муфтининг хурсандлигига қўшулмай, тунд ўлтурғучи Калоншоҳ, парвосиз қўлини оловга иситди.

— Мен шу андишани ҳам қилган эдим, — деди бир оздан кейин Калоншоҳ, — лекин ақлим бовар қилмаган эди ва ҳозир ҳам бу фикрга қўшула олмайман.

— Сабаб?

— Боис шулки, Султонали Анварга суиқасд қилмаганда ҳам унга ҳеч гап йўқ эди. Аммо ул хонга қаробат¹ ҳосил қилиш учун аздаҳидил Анварнинг қасдига тушканким, бунда шубҳа йўқ.

Ўзгалар тарафидан сўзланган фикр ёки баҳс ҳар қанча мантиқий бўлганда ҳам Калоншоҳнинг қарши чиқиш феъли бор эди. Унинг бу феълига яхши тушуниб қолган Шаҳодат муфти бош чайқади.

— Биз янглишамиз.

Калоншоҳ яна юқоридаги сўзини такрорлади:

— Бачи маъни янглишамиз? Мулла Абдурахмоннинг ўзи ҳам ўйлаб кўрсин, башарти Султонали дўстлиқ юзасидан Анварни қочириб юборганда ҳам унга ҳеч бир зарар йўқ эди. Бас, Султоналининг ҳамма ҳаракати тўғри, Анварга хиёнат қилиши мансаб умидида эканлиги шубҳасиз.

Орада ўз фикрига қарши шунча раддия ўтса ҳам

¹ Қаробат — яқинлик.

парвосиз, гўё мууроқабада¹ ўлтурғучи мулла Абдурахмон яна илжайиб бош кўтарди.

— Султоналининг Анвар билан ати-қатилиғи ўрдада ҳар кимга маълум-ку, домла. Башарти ўз уйида турган Анварнинг хиёнати тўғрисида ўзини тағофулға солса, мардумнинг кўнглига нима гап келар эди, айниқса, жанобларингиз қандай андишага тушар эдингиз... Ожизнинг фикримча, ул найрангбозлар бир ўқ билан неча қушни урғанлар, масалан, жанобга Султоналининг садоқати зоҳир бўлди, сармуншийлик вазифасига беозор ўлтуриб олди ва учунчидан, мардум кўзини бўяди.

— Баҳарҳол... баҳарҳол Анварга қарши чиқмағанда ҳам Султоналини на хон на биз айблай олар эдик.

— Хўш?

— Хўш-пўши йўқ, — деди қизишиб қолган Калоншоҳ — биравнинг устига айб қўйиш учун, шаръан шоҳидлар лозим, даъвони исбот қилиш керак... Хах-хах-хах, сен фалончи гуноҳкор билан дўст эдинг, деб кишини айблаш. Масалан, ушбу даъвони қилғучи ўзингиз ҳам уларнинг маслаҳати устида бўлмағансиз; фақат шундаймикин, деган мулоҳазада сўзлайсиз, ҳолбуки, сизнинг сўзингизнинг шаръан тўрт пуллик қиймати йўқ, ука...

Калоншоҳ жуда қизишиб кетди, «шаръан сўзингизнинг тўрт пуллик қиймати йўқ, ука» таҳқири билан мулла Абдурахмон ҳам бўзариб олди.

— Меним сўзим бир мулоҳаза, тақсир, мулоҳаза шаръан исботка буюрилмаган. Ҳоказо, ўзингиз айтканча, гўё маснад² учун жон отиб юрган Султоналининг зоҳир³ ҳаракатига ҳам ишониб бўлмайдир.

— Шунинг каби, сизникига ҳам вусуқ⁴ йўқ.

— Мен айтаяпман-ку...

Жанжалнинг каттага кетишини фаҳмлаган Шаҳодат муфти Абдурахмоннинг сўзини бўлиб, орага тушди:

— Баҳс нима ҳожат? Мулла Калоншоҳники ҳам тўғри, сизники ҳам ҳақиқат... Аммо ҳозирги масаламиз қайси фикр тўғрилиғи устида эмас, қайси йўл билан Султоналини бу ўрундан олиб ташлаймиз борасида.

Кўб йиллардан бери бирга юриб, ўз руҳига тушуниб

¹ *Мууроқаба* — мушоҳада қилиш.

² *Маснад* — мартаба.

³ *Зоҳир* — ошкора, очиқ.

⁴ *Вусуқ* — ишонч.

қолған Шаҳодат муфтининг бу сўзи билан Калоншоҳ озгина ёришди.

— Ана бу бошқа масала, — деди, — мулла Абдурахмоннинг фикрини тўғрими, эгрими, суриштирмай, унга фақат бир тadbир деб қарасангиз бу бошқа гап, аммо маҳзи ҳақиқат¹, деб билиш бус-бутун хато.

Шаҳодат муфти бу масалани ёпиб, иккинчи тарафка ўтишқа шошилди. Чунки Абдурахмон яна бир илжайиб икки оғиз сўз айтса, Калоншоҳнинг оғзини тикиш оғир ошар, Шаҳодат муфти буни яхши онглар эди.

— Халос, халос, — деди муфти, — менда воқиб ҳолоғи фараҳ² ҳам фақат шунинг устида, йўқса, илми ғайбни³ ким билибдир. Аммо мулла Абдурахмон мулоҳазасининг қиймати шундаким, Султонали муаммосини тез ҳал қилса бўлур.

Муфтининг сифориш⁴ сўзлаши билан Калоншоҳ жуда ҳам ўзига келиб қолди ва «ҳалли қандай» деб ёвошқина сўраб ҳам қўйди.

— Ҳалли осон, жуда осон, — деди муфти. — Биз мулла Абдурахмоннинг мулоҳазаси айна билан жанобга бир ариза ёзамиз, холос.

Мулла Абдурахмон намоийшкор Калоншоҳқа қараб, ўнг қўли билан манглайини қашиди... Аммо Калоншоҳ қаноатланмағандек қилиб бош чайқади.

— Хон Султоналининг садоқатига қаноат ҳосил қилган, яна шу ҳолда бу аризага ишонардирми?

— Агар ҳақиқатни айтилса, хон ўзидан бошқа ҳеч кимга эътимод қилмайдир, — деди муфти, — хайр, Султоналига эътиқод қўйган ҳам бўлсин, яна бу тақдирда ҳам биз аризани ёза берамиз. Нега? Агар ишонса, Султоналини ўрдадан ҳайдар, ишонмаса, яна бизга нима зарар; бу гап сизга қандай ўхшайди, мулла Абдурахмон?

Абдурахмон кўзини катта очиб, тўғри топқан каби бош ирғатди.

— Аризамиз ўрунласа кўб яхши, билъакс, ўрдадан ўзимиз ҳайдалурмиз, — деди Калоншоҳ.

— Нима учун? — деб сўради муфти.

¹ *Маҳзи ҳақиқат* — фақат тўғри гап.

² *Менда воқиб ҳолоғи фараҳ* — мендаги ҳалиги хурсандлик.

³ *Илми ғайб* — ғойибни билиш, келажакда бўладиган воқеани олдиндан билиш. Бу хусусият фақат Оллоҳга хосдир.

⁴ *Сифориш* — меҳрибонлик, ҳурмат.

- Ахир аризани ким берганлиги маълум-ку.
- Йўқ, — деди муфти. — Биз ариза остига имзо қўймаймиз, Калоншоҳ.
- Имзосиз ариза муътамад¹ бўлмас.
- Муътамад бўлсин-бўлмасин бизга нима зарар; баҳарнавъ шу эҳтимолни хоннинг қулоғига еткарсак бас-да, Калоншоҳ.
- Кимнинг дастхати билан ёзасиз?
- Бу осон, сиз бунисидан хотиржамъ бўлинг, Калоншоҳ!

Калоншоҳ ноилож ариза ёзишқа роғиб² бўлди. Аризанинг шу мажлисда, мулла Абдурахмон ҳузурида ёзилиши мувофиқ кўрилиб, муфти таҳрирга ўлтурди.

54. ИККИ ХИЛ САДОҚАТ

Кечаси ёмғур савалағандек ёғиб турадир... Қоп-қоронғи, олти қаричлиқ тор кўчанинг муюшида турган бир кўлага ёмғурдан қочқан каби, кичкина эшик панасига сиқилган ва зўр бериб эшикни қоқадир.

- Ким?
- Мен, очинг.
- Сафармисан?
- Ҳа.
- Эшик занжири «ширқ» этиб кўтарилди. Ёмғурда бўккан Сафар ўзини торғина, олди очиқ йўлакка олиб, эшикни занжирлади.
- Тинчликми?
- Тинчлик, — деди эшик очқан кампир. — Нега кеч қолдинг, Сафар?
- Ёмғурни кўрмайсизми...

Сафар кампирнинг орқасидан сўзланиб саҳнга чиқди. Тор саҳннинг йўлак қаторида, тўрт бўйра эни катталигида ости бир қаричқина ердан кўтарилиб ишланган каталак айвоннинг тўр тоқчасида қора чароғ сасиб ёна-дир. Сандалнинг бир чеккасида ғўза суғуриб ўлтурғучи бир кекса кўр киши қўлидаги ғўза пўчоқ ва суғурган пахтаси билан бошини баланд кўтариб ҳавлидаги сўзга қулоқ солиб турадир. Сандалнинг иккинчи тарафида, юзини рўймоли билан яширган, хотинми, қизми — ўлтуриб, сандалнинг учунчи томонида, бир тўда чиқарилган пахта орасида чиғириқ кўринадир...

¹ *Муътамад* — ишончли.

² *Роғиб* — мойил.

— Ойим қизим бизни жудаям уялтирди, Сафар, — деб сўзланди кампир. — Шунча қайтарсақ ҳам бўлмайди, эрта-кеч отасининг ёнида ғўза суғуришади.

— Синглим зериккандир-да, опа, — деди Сафар. — Эсон-омон ўлтурибсизми, почча, ассалом алайкум.

Кўр киши бошини яна ҳам баландроқ кўтариб, икки тарафка чайқади.

— Ваалайкум салом... Ҳа, нега жим бўлиб кетдинг, Сафар? Мулланинг олдиға кирақо, ёмғурда ивидингми, хўб.

Сафар танчадаги юзини яширғучиға қарамаслиққа тиришиб даромади айвондан бўлган хужра эшигига чиқди.

— Эски ҳикояларингизни сўзлаб, опамни зериктирмай ўлтурибсизми, почча?

— Ҳа, ҳа, — деди кўр киши, — қизимнинг ўзиям ҳикояга жуда уста экан-да, дам мен ҳикоя айтаман, дам ойим қизим айтади: асти қўйсанг-чи бизни, Сафар.

— Бали, бали.

Сафар хужранинг эшигини очиб, ичкарига кирди. Сандал устига қора чароғ қўйиб, олдиға китоб ёзган Анвар Сафар бўзчининг истиқболиға қўзғалди.

— Ўлтуринг, ўлтуринг, шу ишингиз ёмон-да, мирзам... Саломатмисиз? Зерикмадингларми? Уч кун кечикдим-а. Мендан хафа бўлган чиқарсиз-ов... Ҳа деганда у ёқдан хабар бўлавермади, унинг устига аёллар навқасланиб¹ қолди...

— Зарари йўқ, тоза ивибсиз, Сафар ака. Асли бу кун ҳам чакки овора бўлгансиз.

— Жаззаси чопонни солиб ташлаш-да, мирзам, — деди Сафар чопонини ечиб. — Қани ўлтуринг... Юртда тинчлик, ёр-дўстдан сизга салом, мирза оғайнингиз хотиржамъ мирзабошлиқни қилаяпти... Мен бўлсам, сенгаям бали, устозинггаям бали, деб юрибпан.

Анвар илжайди. Сафар бўзчи сандал ёниға ўлтуриб, маҳсисининг қўнжидан бир қоғоз олди. Анвар қоғозни ундан олиб сандал устига қўйди. Қозиқда осилган чопонини келтириб, Сафарнинг яхтакчан елкасига ёпти.

— Шамоллайсиз, Сафар ака, ўраниб ўлтуринг.

— Ҳамма вақт койиб қоғансиз-да, мирзам, — деди Сафар ва устиға ёпилган беқасам чопоннинг астар-

¹ *Навқасланиш* — ҳолсизланиш, дармонсизланиш, касалга чалиниш.

аврасини текширди. — Тоза яхтак киймаган эдим, бунингиз менга увал-да, ука, — деб сиқилинқиради.

Анвар ўлтурар экан, эътиборсиз қўл силкди ва сандал устидан хатни олиб очди:

«Баланд мақом, лойиқи эҳтиром, буродарим мирзо Анвар.

Дўстлар шод, душманлар ғамгин, явми саодат¹ яқиндир. Фалак кажравлиги аҳли салоҳ² устига ҳар рўз ҳар ранг³ жавр туғдирса ҳам, ба ҳамаҳол⁴ лайли залиманинг⁵ явми навираси⁶, риёзати қавиянинг⁷, ажри азимаси⁸ бордир. Жаноби сарвари коинот,⁹ мушириклар¹⁰ шарридин¹¹ сақланмоқ учун ўзларини ғор паноҳига олган эрдиларким,¹² бу амсолингиз¹³ каби уммати ҳақиқийларга¹⁴ суннат бўлди. Баъда, камина дўсти хосдин¹⁵ арзи ихлос¹⁶ шудирким, барча тадбирларимиз шоҳи мажнунга¹⁷ ва ғайри ашқиёга¹⁸ баайни афсун каби таъсир қилиб, ўткан хатда ёзган мулоҳазаларим ҳаёлдан ҳақиқатка ошмоқда. Каминага хоннинг эътимоди ёндошмоқда ва ул андишаларимиз эҳтимоли биздин узоқлашмоқдадир. Можаро бир неча кун сир бўлиб кечса ҳам, алҳол ўрдадин баъзилар бу сирга воқиф бўлганга ўхшайдирлар, маъаҳозо¹⁹ очиқ сўзлашка ҳеч кимда ҳад йўқ. Аммо, иккинчи тарафдин, сизни излашка махфуй бюруқлар берилди, дарбоза беклари ёнига хуфиялар юборилди, бинобарин, сиздин илтимос, ушбу хавфлар кўтарилгунча бениҳоят эҳтиётда бўлиш, Тошканд ниятини бир неча ҳафтага мавқуф²⁰ қўйишдир. Хизматингизга

¹ Явми саодат — саодатли кунлар.

² Аҳли салоҳ — тўғри кишилар.

³ Ранг — турли.

⁴ Ба ҳамаҳол — ҳамиша.

⁵ Лайли залима — қора тун.

⁶ Явми навираси — нузли кун.

⁷ Риёзати қавия — катта машаққат.

⁸ Ажри азима — улуғ мукофот.

⁹ Жаноби сарвари коинот — пайғамбар.

¹⁰ Муширик — Оллоҳга ишонмовчи, будпараст.

¹¹ Шарр — ёмонлик, гуноҳ иш

¹² Муҳаммад пайғамбар исломни ошкора тарғиб этаётган даврида Макка муширикларининг таъқибидан Мадина шаҳрига қочиб, Абу Бакр ва бошқа саҳобалар билан бирга Ёлда ғорга яшириниб жон сақлайдилар. Султонали шунга мисол қиляпти.

¹³ Амсол — мисол.

¹⁴ Уммати ҳақиқий — пайғамбар ёълидан борганлар.

¹⁵ Дўсти хос — яқин дўст.

¹⁶ Арзи ихлос — самимий арз.

¹⁷ Шоҳи мажнун — ошиқ хон.

¹⁸ Ғайри ашқиё — ўзга золимлар.

¹⁹ Маъаҳозо — шу билан бирга.

²⁰ Мавқуф — тўхтатиш.

Сафарбой билан ушбу хатни озғина кечиктириб юборишим боиси ҳам, мазкур хавфлар борлигидан бўлиб, маълумингиздир, Сафарбойнинг табиъатида андак бебоклик¹ ва лоқайдлиқ бор. Бинобарин, мухобароти дигаримизни² унинг аёли воситасида қилсамми, деган андишадаман. Зеро, аёл киши, ба ҳарҳол, мардум назарига яхши ва кундуз кунлари борса ҳам хавфсиз. Аммо бошқа эҳтиёт ўзингизга мунҳасир³. Зинҳор ва садди⁴ зинҳор, ҳамсоялардин хотиржам бўлинмасин. Соний — сизга тегишлик ғариба⁵ хабар шудирким, кеча ўрдадин қайтиб келсам, меҳмонхона саҳнида уч нафар йигит ўлтирибдир. Ҳар учави ҳам бизнинг Фарғона кийимида бўлмаган бу йигитларни ариза ёздирғали келганми, деб ўйладим. Салом-аликдин сўнг уларни меҳмонхонага олиб кирдим. Истифҳом⁶ сабаби таширфдин сўнг, йигитлардин бири меним ким эканлигимни аниқлаб олди, баъда, афсус чекиб, сизнинг можаронгизни сўзлади. Мен тамом ҳайратда қолиб, хуфияларми, деган андишага тушдим. Бу ҳодисани кимдан эшитдингиз мирзо Анварга қандай алоқангиз бор, деб сўрадим. Опамдан эшитдим, ўзим мирзо Анварнинг оғаси бўламан, деган жавобни берди. Мен таажжубда қолдим; зеро, оғангиз борлигини сиздин эшитмаган эдим. Ўткан хатимда ёзганимча, бу йигитка ҳам опангизга берган жавобни айтдим, яъни, ўзимни оқлаш учун ҳодисага бирмунча ёлғон аралаштириб сўзладим. Йигит-оғангиз бўлмиш афсус четки, ўн йиллардин бери Қўқонда бўлмаганлигини, бухоролиқ бир саркарда эшигида хизмат қилганлигини, қариндошларини кўриш учун Бухородан Самарқандга келиб, у ердаги катта оғасини тополмаганини, ундан Қўқонга ўтиб, бунда ҳам сизга йўлиқолмай қолганини сўзлади. Баъдаз унинг устидаги шубҳам бир оз зойил⁷ бўлиб, кўнгил кўтардим. Оғангиз бўлмишининг ёнидаги йигитлар бизнинг бу тарафнинг кишисига ўхшамайдирлар. Булар оғангиз бўлмишининг ҳамроҳлари, Қўқонни томоша қилғали келган эмишлар. Сизга оғалиқ даъво қилғучининг исми Қобилбой, туси сизга ўхшаб келса ҳам, ўзи тўла, паҳлавон йигит ва ҳар учави ҳам забардаст кўриндилар. Ҳарчанд қистасам ҳам, уларни овқатқа тўхтатиб бўлмади. Сиз кечаги

¹ Бебоклик — 1. ҳайиқмаслик; 2. Мулоҳазасизлик.

² Мухобароти дигар — бундан кейинги ёзишма, аълоқа.

³ Мунҳасир — боғлиқ.

⁴ Сад — юз.

⁵ Ғариба — ажаб, таажжубли.

⁶ Истифҳом — сўраб билиш.

⁷ Зойил — ёъқолмоқ, аримоқ.

мактубингизда меним сармунший тайинланишимдан таши-
вишланиб, орада муфтилар, Абдурахмонлар бор, сизга
бирар заҳмат етарми, деган андишани ёзибсиз. Воқибан,
меним учун бу хавф бор, бундан кўз юмиб бўлмас. Модомики,
«садоқатим он ҳазратка офтобдин равшанроқ бўлди,
девонда мендин ғайри мавсуқроқ¹ киши топилмади, баъ-
даз сармуншийлик менга ҳавола қилинди, холос». Ўткан
хатимда ёзганимдек, бу «марҳамат»дан бош тортишқа
ҳеч бир йўл топмадим, агар узр баён қилсам, сизни тутиб
беришқа бўлган ҳаракатимнинг сохталиги очилиш эҳти-
моли бор эди. Чунки хонга садоқат бизнинг «одамлар»
фикрича, бирар манфаат тақозосидир. Агар мен хонга
«садоқатлик қул» эканман, бу «садоқат» замирида бир
манфаатим бўлмоғи лозимдирким, ул ҳам ўз дўстимни
ҳалоғи «садоқатимга» қурбон қилиб, эвазига сармунший-
лик масҳадини олишимдир. Башарти шу масҳаддин бош
тортсам, менга ишончсизлик туғилиши шубҳасиз эди.
Бас, шу мажбуриятда мен бу вазифани қабул қилдим.
Менга заҳмат етиши тўғрисида сиз ташиши чека кўрман-
гиз, модомики, тақдирим шу экан, тағйири² мумкин эмас-
дир. Бу йўлда қанчалик заҳмат чекимайин ва ҳатто
бошим ҳам кетмасин, меним учун қийматлироғи инсонга
садоқат ва шу садоқатни то ўлгунча қўлдин бермасликдир.
Синглимиз Раънобибига салом айтурсиз. Ота-оналарига
ҳеч бир зарар бўлмади, фақат «ҳадя»ларнигина қайтариб
олдилар. Охирғи сўзим яна эҳтиётлик устида: зинҳор-
зинҳор ҳар эҳтимолга қариши ҳозир турилсин.

Аллои мирзо Султонали.»

Анвар мактубни тугатиб, олдида ёниб турган қора
чароққа тутиб, куйдирди.

— Эҳтиёт керак-а, Сафар ака?

— Албатта, мирзам, албатта.

— Бу кеч қоласизми, кетасизми?

— Кетмасам бўлмайди, Султоналингиз хафа қила-
ди, ука.

Анвар қолди.

— Кетсангиз, хат ёзиб туришим керак экан, — деди
ва тоқчадан сиёҳ-қалам олди. — Исидингизми, Сафар
ака?

— Ҳа, ҳа... Жон кириб қолди, мирзам.

¹ Мавсуқ — ишончли.

² Тағйир — ўзгартиш.

... Биз ўткан 51-фаслда Анвар билан Раънони Султоналининг дарбозасида қўйиб, 52-фаслга сакраган эдик. Шунда чала қолган бир неча аҳволни ҳозир айтиб кечмасак, муҳтарам ўқуғучига Султонали масаласи бир оз онглашилмай қоладирган кўринди. Шундоғки, Анварнинг мажбурият остида Раъно билан келиши Султоналини жуда ҳам шошириб қўйди. Икки орада кучлик муҳаббат борлиғига яна бир карра амалда қаноат ҳосил қилганидек, уларнинг истиқболини қоронғилиқда кўрди. Яна шу ҳолда матонатини йўқотмай, «дўстинг учун қон ют» мақолидаги каби, уларни қаҳрамонлиқда табрик этди. Анвар эса фақат ўз истиқболи устидагина қайғириб қолмай — чунки Раъно ва ўзининг истиқболлари мундан кейин ё чик, ё пук эди — аммо икки ўртада бу ботқоққа тойиб кетиши аниқ бўлган Султонали масаласида жиддийроқ ўйлади. Зеро, мулла Абдурахмонга илҳом бўлганидек Анвар тинчкина Раънони ёнига олиб қочса, албатта Султонали ушланар эди. Мулла Абдурахмоннинг фикрларидан ташқари, Султоналининг ўз хотини Рузвонбиби орқалиқ махдумнинг уйи билан қилинган китоб алоқаси ҳам бор, энг охирда муфти ва Абдурахмонларнинг Султоналига кучлик адоватлари... Шу мулоҳазаларини Султоналига баён қилиб, фикр сўраганида, ундан аҳамиятсиз жавоб олди. Чунки дўстлиқ тақозоси ҳар қандай оғирлиқ қаршисида матонат, кўкрак керишдир, бошинга тоғ йиқилиш эҳтимоли бўлганда ҳам турган жойингдан силжимаслиқдир — Султонали шу эски қонун тобиъларидан ягона вакил эди. Лекин Анвар ўз дўстини балога қўйишни хоҳламади. Ҳар эҳтимолга қарши чора кўришни лозим топиб, ўқуғучига маълум йўлларни Султоналига таклиф қилди. Табиъий, ул кўнди. Шу юёсун эртага ўйналатурган томошага Султоналининг хотини ҳам ўргатилди, ҳатто ярим кечада қўшни Каримбой ҳам уйқудан уйғотилиб, бир тилло баробарига ёлғон гувоҳ тикланди ва шу ондан бошлаб Анвар билан Раъно Каримбойнинг уйига чиқиб яшириндилар.

Маълумдирким, эртаси кун ҳар ким ўз рўлини яхши адо қилиб, иш жуда силлиқ ўтди, ҳатто бу ўртада Солиҳ махдум ҳам оқланиб қолди. Султонали шу кун кечқурун Тойир акани Сафар бўзчиға юборди. Чунки бу ишда сирдон бўлиш ва Султоналига кўмаклашиш учун энг мувофиқ ҳам ишончлик киши бирдан-бир Сафар

бўзчи эди. Хуфтан асносида Сафар бўзчи етиб келди, воқиъани эшитиб, дафъатан мирзони яшириш учун шаҳарнинг четроғида бўлган язнасининг уйини жўплади. Дарҳол язнаси, яъни опасининг уйига югуриб жой ҳозирлатди ва шу кечасидаёқ Анвар билан Раънони элтиб жойлаштирдиким, қолгани ўқуғичимизга маълумдир. Аммо Анварнинг ҳийласи хон ва яқинлариға шундай яхши таъсир қилдиким, биз буни Султоналининг сармунший белгиланишидан онглаймиз.

* * *

«Қирр-қирр» хат ёзиб борган Анвар, савоғич қалам учини сочиға суйкаб, қаламга ёпишқан лос қилчиғини тушураб экан, Сафар бўзчиға юз ўгирди:

— Мундан сўнғи келишингизда мирзо Султонали ёнингизға бир киши қўшса керак. Сиз шу йигитни бу ерга олиб келасиз, ўзи меним оғам бўладир, хўбми?

— Хўб, мирзам, хўб. Мирза оғайнингизға шуни тойинлаб битсангиз бўлди-да.

— Шундай, мен битяпман.

Анвар яна ёзувға қаради, Сафар бўзчи сандал кўрпасига ўраниброқ ўлтурди. Ташқарида ёмғур тинаёзиб, кучлик шамол қўзғалган, ёмғур томчиларни гоҳо том устига тўпиллатиб қаттиғ тушураб, дарича тирқишидан кирган шамол билан қора чароғ чайқалиб-чайқалиб ёнар, айвондаги кампирнинг чиғириғидан ғижиллаб чиққан товуш мушук бола мавлаган каби ҳужрага эшитилиб турар эди.

55. БАРИМТА

Кун чошқоҳдан ошиб, Чорсуда халқ олағовири бошланса ҳам, шундаги бўш дўконларнинг бирида уч нафар йигит ҳануз донг қотиб ухлар эди. Чорсуда бўлиб турган тарс-тўполон гўё бу уч йигитни аллалар эди. Бошиға биттадан шапарак кир ёстиқ қўйиб, остиға яланқават тақир кўрпача ёзган ва устиға гуппи чопонини ёпиб, яна шу ҳолда баҳузур хуррак отиб ухлаган бу уч йигит мусофирга ўхшар эдилар. Улар шу йўсун роҳат қилиб ётқанда, тахтабандлик дўкон ёниға ташқаридан бираб келиб тўхтади ва ҳамма товшин қўйиб, бақириб юборди: «Тўхта, ҳовв Наврўзқул!»

Ухлағучиларнинг иккиси пинагини бузмади, аммо дўконнинг тўрида ётқан чувак бир йигит сўчиб, боши-

ни кўтарди, уйқулиқ кўз билан атрофига қарагандан кейин, ҳамёза тортди, керишди, сўнгра энг четда ётғучига кўзи тушиб, ёнидағи йигитни туртди:

— Тур, Шариф, тур, пешин бўлубту.

Иккинчи йигит кўзини очди:

— Эй, қўйсанг-чи, Раҳем.

— Тур-да, ахи, ана Қобелбой ҳам кеб тўхтабту.

Шарифбой ёстиқдан бурилиб, ёнидағи учунчи йигитка қаради:

— Палаъпат, қачон келган экан?

— Ким билсин... Инисини бо учратдимикин? Қани, уйғот-чи, палаъпатини.

Шарифбой ётқан жойидан қўлини узатиб, Қобилбойнинг муртидан тортди, Қобилбой финшиб уйғонди:

— Тек ёт, Шариф.

— Инингга йўлиқдинг-чи?

— Йўлиқдим, икавингга салом айтди, — деди Қобилбой ва юзини улардан четка ўгуриб олди. — Бир оз тинч қўй, ухлайман.

— Эби, эби, — деди Раҳим, — буродаринг аҳволини гапур-да, ахи. Бир падари уйқуки, пешинга чиқин¹ бўлса; кўчага бўлиб ёткан тўпалангни гўшингга иласанми?

— Кеч келдим, кўб жоврама-чи, Раҳим.

— Қорунни тўйғузиб, сўғун, ухла, акун² қорунлар ҳам пиёз бўлиб тўхтабту, нонуштани қайерга қиламиз, Шариф?

— Чойхонага қиламиз.

— Қани, сен ҳам кафанингни ёпиниб шунда чикин ётма, палаънатинг бо ухлаб кетдими?

Иккиси туриб кийина бошладилар. Раҳим узун белбоғини тўғрилар экан, бир қанча чақа ва тангалари ерга сочилиб тушти.

— Ўхў, ўхў, сабил, — деди Раҳим пулларни териб. — Худо буларни ҳам кўб кўрди чоғи, акун, Қўқонинг бизга тўғри келмади, иш топилмайде, пул сочиладе, оч қоламиз чоғи, Шариф?

— Қобелбойнинг Қўқонжониға лаънат, — деди Шариф, — лоақал темирчи ҳам шогирд олмайди, бизга бирон иш топиб бермаса, тўппа-тўғри нар ҳар Қобелнинг устига минамиз.

Буларнинг вақирлашиға уйқуси ўчиб кеткан Қобил,

¹ Чикин — ... гача.

² Акун (акнун) — энди.

тўнғур-тўнғур бир нарсаларни сўзлаб, ёстикдан боши-ни кўтарди.

— Чумчукдек чирқиллашдинглар-да, тожиклар, — деди Қобил. — Ишсиз қолган бўлсаларинг, Тошкандга кетамиз.

— Ана-ана, яна топди гавни, — деди Раҳим. — Валдир-валдир қиласан, Қобелбой акун, Тошканд бо-риш учун пул қани?

— Пул топилад.

— Пул топилади? — деб кулди Раҳим, — бу бепадар бойбаччангизни қара, Шарифбой.

— Пул топилади, — деди яна Қобилбой ва яхтагининг чўнтагига қўл солди. — Паст одамларсан-да: биринг темирчининг ўғли, иккинчинг шустагарнинг¹ боласи...

— Вой-вой, — деди Раҳим, — назари баланд бўёқ-чининг ўғлидан хафа бўллем!

Қобилбой чўнтагидан бир нарса олиб, уларнинг оёғи остига ташлади ва ўзи оғзини катта очиб, ҳамёза тортди.

— Ана пул, керак бўлса ол, сендек ифлосларни бир йил боқади.

Раҳим билан Шарифбойнинг оёқлари остига икки тилло келиб тушти, улар бир олтинларға ва бир Қобил-бойға қараб қолдилар.

— Эби, кимни ўлдурдинг?

— Ота касбим одам ўлдириш эмас.

— Иниси берган, — деди Шариф. — Кани, ининг билан кўришдингми, Қобел?

— Кўришдим.

— Одами нағз бўлган?

— Одами нағз.

— Акун шу қочиб ёта берайкан-да, — деди Раҳим. — Бирон чора боқсин-да, айтмадинг-чи, ахи?

— Айтдим... Пайт топиб ҳаммамиз Тошканд кетмакчи бўлдиқ.

— Бале-бале! — деди Раҳим ва Шарифка қараб қош қоқти. — Тошканд кетамиз дегани тексиз² эмас экан-да, палаънатингни. Ҳай, иш битти, Қобелбой, Тош-кандга юрамиз, ўрусингни ҳам бир кўрайлик.³

¹ *Шустагар* — мато оҳорловчи.

² *Тиексиз* — бекор.

³ Шу вақтларда Тошканд ўрус қўлида эканлиги унутилмасин (*муал.*).

Шариф ерда ётқан икки тиллони олиб Қобилга узатти:

— Ма, тиллонгни киссанга тик, Қобел.

Қобил олмади.

— Тилло ўзларингга, икавинг бир тиллодан бўлиб ол.

— Аччигингни қўй, ахи биз сенга даҳанаки айтдик-да.

Қобил кулди ва парвосиз кийина берди.

— Олмайсанми, палаънат?

— Ўзларингга деяппан-ку, иним сенларга атаб берди.

— Биздан қарзи йўқ-ку, ахи?

— Тушунмаган одамларсан-да, — деди Қобил. — Иним қочиб ётқан ҳолда уларни меҳмон қилолмадим, деб сенларга шу икки тиллони бериб юборди... Энди тушундингми?

— Вой, палаънат... Ҳали сан бизни ўз пулимиз билан бетимизга урдинг?

Қобил кулди. Улар иккиси бирининг оғзидан бири олиб, Қобилни паст уриб, Анварни мақтаб кетдилар.

— Сан отанг ўғли эмассан, агар отанг ўғли бўлсанг, мирзо Анвардек меҳмондўст бўлайдинг. Мирзо Анвар меҳмоннинг бетини кўрмай, бошидан тилло нисор¹ қилганда, сан палаънат бизни туқонхонага қамаб қўясан. Буродаринг бўлмаса, Қўқонжонингни кўтариб оғзингга урайдик, мурунингдин мағзи саринг оқиб тушайди!

Қобил бир нарса деб тўнғиллади.

— Э, тўнғиллама, палаънат. Биз пул ошноси эмас, одам ошноси... Сени бозори подшога олиб чиқса, оғзига тиши бор деб саккиз пулга ҳам олмади, ба худо!

Улар шу ҳангаманинг устида эдиларким, Чорсудаги шовқин-сурон ичидан баҳайбат бир ҳайқариқ эшитилди: бозор ола-ғовири бирдан кесилиб, бу учави ҳам ташқариға қулоқ солиб қолдилар:

Эй-й-й-й-й-й...

— Бозор аро йиғилишиб гул терганлар!

Қасам ёдлаб, подшога сўз берганлар!

Мирзо Анвар отлиғ элга маълум киши,

Ўрда ичра қаламкашлик эрди иши.

Арзимаган гуноҳига қочди, кетди.

¹ Нисор — сочиш.

*Бундин андак подшоға озор етди.
Унинг дўсти Султонали номлиғ мирзо,
Бу қочишдан чекмакдадир беҳад изо
Мирзо Анвар гуноҳига тойилди зор,
Халойиқни тўхтатишдан мақсадим бор.
Эрта пешин асносида Султонали,
Орсиз Анвар гуноҳига ўлгай, бали.
Жамиятда ҳозир бўлса осий Анвар,
Ёки унинг дўсти оинасидин бирар.
Гуноҳингга Султонали ўлар, десин,
Эрта пешин вақти, афсус, сўлар десин.
Имонлик қул нафси учун дўстин сотмас,
Гуноҳи йўқ оиносини ўтка отмас.
Қулоқ солган гуноҳсизнинг фарёдиға,
Дард қолмағай, етар ҳар вақт муродиға!*

Жарчи тўхтади, шовқин-сурон яна эскича давом етди. Жарнинг давомида қулоғи тиккайиб, кўзи катта очилган Қобилбой сукутка кетди...

— Нега хомуш тўхтадинг, Қобел? Акун жарчинг нима деб вақирлади?

Қобил жавобсиз бошини чайқади.

— Гапур, — деди Шариф. — Мирзо Анвар, осий Анвар, деяпти чоғи?

Қобил яна жавоб бермади.

— Забонинг бор, ахи, буродарингни тутканлар-чи?

— Йўқ.

— Бўлмаса нега ундай чикин хомуш тўхтадинг?

— Энди тутмакчилар...

— Энди тутмакчилар? — деб заҳарханда қилди Раҳим. — Дарди харинани тутади.

— Тушунмай ётибсанлар, анови кун биз бир мирзонинг уйига борган эдик-а.

— Ҳай.

— Ана шуни, сен Анварнинг дўсти эдинг, деб баримта¹ ушлаганлар... Эртагача Анвар келмаса, шу Султоналини ўлдурад эмишлар...

Жар маъносига энди тушунган йигитларнинг юзида бирдан ўзгариш кўрилди, кўзларида ғазаб, нафрат ўти ёнди:

— Бу хон йўқ², бу даюс! — деди Раҳим. — Акун

¹ Баримта — гаров.

² Бу хон эмас... (муал.).

санинг лабингга кесакни ман суртай, ўртоғим Шариф-ни ўлдир? Бу хон йўқ, бу даюс. Азбаройи худо, даюс!

Қобил лабини тишлаб, секинроқ ишоратини қилди. Чунки хуйланиб кеткан Раҳим бутун дўконхонани бошига кийиб бақира бошлади.

— Бу хон йўқ, бу даюс! Вой дар даҳанат хонаша!..

— Секин-секин! — деди қўрқувлик Қобил ва ўрнидан туриб кетди, — бир фойдаси борми, жинни!

— Вой дар даҳанат хонаша!..

Қобил югуриб бориб, дўконхона эшигидан кўчага қаради.

— Кўй акун, даюсинг мени ҳам бўғиз қилсин... Вой дар даҳанат...

Раҳимнинг эскидан шунинг сингари асабий оғриғи бор эди. Шариф билан Қобил унинг феълига яхши тушунар, ул бирар ҳақсизликка дуч келса, гарчи масаланинг ўзига тааллуқли бўлмағанда ҳам шунинг сингари жинни бўлиб олар эди. Раҳим уч-тўрт дақиқа сўкуниб, титраб дўконхонани бошига кўтаргандан кейин тинчиди, Қобил дўконхона эшигини ёпиб, ўртоқлари ёнига келди. Учави бир неча вақт хомуш ўлтурдилар.

— Шу бевафо дунёга бир иш қиламиз, Қобилбой, — деди яна кўзи олаланган Раҳим. — Даюсингни зиндони қайерга?

— Зиндонини нима қиласан?

— Ана ман бор, ана Шариф, ана сан, — деди Раҳим. — Шу тунга учавимиз бориб ё ўламиз, ё шу бечорангни рўшноликка оламиз.

Қобил манглай остидан Шарифка кўз юборди. Шариф кулимсиб, Раҳимга қаради.

— Э, сенгачи бало шуд?¹

— Неч чи, — деди Раҳим. — Акун биз дунёга нима олиб борамез, ҳай ўллуқ; дунёга ўн тилло пулимиз қолайдими, ё уйга сочини тараб тўхтаган хотунимиз қолайдими?

— Йўқ, қолайтикони йўқ, — деди кулиб Шариф.

— Дасташа гир, — деди Раҳим. Шариф билан Қобилга икки қўлини чўзиб, улар иккиси ҳам илжайган қўйи қўлларини бердилар. — Лафзатон якми?

— Як-як, Раҳим дав.

— Ҳазилаш нест?

— Нест.

¹ Э, сенга нима бало бўлди?

— Тамом, — деди икки қўлини бўшатиб Раҳим. — Шуд.

Бу аҳдлашишдан сўнг учави ҳам хомуш қолдилар. Ташқарида шовқин-сурон давом этар, узоғроқ жойдан қаландарлар талқини эшитилар ва дўкон ёнидаги бир каллапаз зўр бериб ёғлиқ хасипини махтар эди. Полос устидаги чўпларни ўйнаб ўлтурган Қобилбой узоқ сукутдан бош кўтарди.

— Меним бир неча ерларга боришим керак экан.

— Қаёнга?

— Кеча мени олиб кеткан бўзчининг уйига, ундан кейин инимнинг олдига.

— Нима учун?

— Балки Султоналининг қамалиши ёлғондир, агар чин бўлса, иним билан, албатта, кенгашиш керак. Ўрунсиз кучаниб қолмайлиқ-да.

Шариф Қобилнинг сўзини маъқуллаб, бош ирғатди.

— Ҳай, кет, — деди Раҳим. — Биз шу ерга бўламиз, ханжарларни чархка тоблаймиз. Кўб тўхтама, палаънат.

Шариф ва Қобил унинг жиддиятидан кулимсишдилар. Қобил дўкондан чиқди.

56. ХАЙР ЭНДИ, РАЪНО!

Хотин-қизлар жинсидан иродаси кучлик, ҳатто эрлардан ҳам жасурроқ шахсларни кўб учратамиз. Шунинг билан бирга, уларни нақадар кучлик иродага молик бўлмасинлар, яна ҳиссиётларига мағлуб кўраммиз. Масалан: ҳикоямиз қаҳрамони Раънонинг жасорати, хонга қарши исёни, ҳатто маъюс қолган Анварни йўлга солиши — ўз замонаси учунгина эмас, бизнинг ҳозирги асримиз учун ҳам лойиқи таҳсин ва Раъно ёшлиқ қизларимизга ибратдир.

Лекин иродаси кучлик шу Раъно ҳозир яна ҳиссёти қўлида мағлуб эди.

Бу кеча Анвар оғаси билан кенгашиб, шу кунлар миёнасида Тошканд кетишни ўзига жазм қилди. Раънога ҳам Қўқон билан видоёлашиш оғир сезилмади. Аммо, масала қатъий ҳал қилинғач, Раънода бир тарафдан қўрқунч, иккинчи тарафдан қизиқ яна бир жасорат туғулди; кампир билан биргалашиб ота маҳалласига борар эмиш; ўзи биравнинг йўлагида туриб, кампир орқали онасини айтдириб чиқар эмиш.

Туни билан шуни ўйлаб чиққан Раъно, эрталабдан бери Анварни хафа қилар, ўз сўзида исрор этар эди. Кичкина ҳужранинг сандалида қаршима-қарши ўлтурғучи Анвар ва Раъно бир-бирисидан ўпкалик қиёфатда эдилар.

— Ҳиссиётка қаттиғ берилибсан, Раъно... Ҳар қадамингда сени бир фалокат кутади, менга қолса аямга ҳам ишониб бўлмас.

— Паранжи ичида борган Раънони таниш учун ҳеч кимда каромат йўқ; аямга нега ишониб бўлмасин?

— Сен қочқан, аянгнинг обрўсини тўккан қизсан...

— Ҳеч, ҳеч... Аямнинг кўнглини мен яхши биламан, аям сиз ўйлаган хотинлардан эмас ҳеч.

— Яхши, йўлда ҳам сени ҳеч ким танимасин, кампир ҳам аянгни алдаб олиб чиқсин, аянгнинг ўзига ҳам ишонайлик; яна ҳар ҳолда меним учун шу қасдингдан кечсанг нима бўлади Раъно? Биз Тошкандга бориб еткан кунимизоқ, соғлиғимизни ва узримизни айтиб, хат ёзармиз-ку, жоним.

Раъно жавоб бериш ўрнига бирдан йиғлади, анча вақт кўз ёшисини юзи орқалиқ тўкиб турди.

— Балки мен... аям билан абадий кўришмасман.

— Ҳай Раъно, Раъно, — деди Анвар. — Худоёр юз йил яшайди, биз Тошкандда ўламиз, деб ўйлайсанми? Хайр, кўб бўлса Худоёр яна беш йил яшасин, ваҳоланки, унинг зулми шу йўсун давом этканда, биз чамалаган бу фурсат ҳам кўб; зеро, зулм неқадар кучайса, унинг умри шунча қисқа бўлиши тажрибалар билан собитдир. Агар шунгача ҳам сабринг етмаса, бошқа чораси топилар, Раъно, масалан, аянгни Тошкандга чақирармиз ёки гапни бир оз эскиткандан сўнг Қўқонга ўзимиз ҳам келсак бўлади.

Раъно жавобсиз яна кўз ёшисини тўка берди, бу ҳолдан сиқилган Анвар, Раънога бир оз қараб турди:

— Хўб, йиғлама. Ҳали бир-икки кунсиз йўлга чиқолмасмиз, бу кун кечаси акам келса, эрта бозорга чиқиб йўл ҳозирлигини кўрса, ҳар ҳолда бириси кун кечқурун жўнашимиз ҳам аниқ эмас. Бинобарин сен ошиқмасанг ҳам бўлади. Ундан сўнг, сенинг ўйлаган йўлинг жуда қалтис, бу тўғрида бошқачароқ тадбир топармиз...

Раъно индамади, бир энтикиб ором ҳавосини ютди ва рўмоли билан кўз ёшисини қуритди. Анвар ўпкалик илжайиб Раънони янди. Улар шу ҳолда экан, ҳужра

девори кўча тарафдан уч-тўрт қайта гурс-гурс урилди. Иккисининг ҳам қулоқлари тиккайиб бир-бирисига савол назари юбордилар...

— Бегона киши эмас, — деди бир оздан кейин Анвар. — Мен Сафар ака билан кундузи учун девор уришни шарт қилган эдим... Сен чиқиб кампирга айт, эшикни очсин.

Раъно хужрадан чиқди. Бирар дақиқадан кейин ҳавли саҳнига бир неча оёқлар кирди. Бемаҳал йўқлашдан Анварнинг кўнгли ғаш тортиб, келгучини Сафар ака бўлар деб ўйлади. Хужра эшиги очилиб, ичкарига бири орқасидан бири — Қобилбой билан Сафарбой кирдилар. Анвар яна онглашилмовчилик ичида қолди, Сафар аканинг тинчсиз — ҳаяжонли кўзи Анварнинг илгаридан кўриб қўйган бир неча эҳтимолларини хотирлатиб, уларга жой кўрсатди.

— Вақтсиз йўқлашларингиз сабабсиз бўлмас, — деди товшини секинроқ чиқариб Анвар. — Биздан хабар топқанларми?

Сафар ҳамроҳига қараб, икки кўлини қовуштириб енглари ичига олди.

— Йўқ...

— Султоналини қамаганларми? — деб яна сўради Анвар. — Қамаганлардир?

Сафар ва Қобил бир-бирларига қарашдилар.

— Шундай, мирзам, шундай... Бизлар жуда ҳайрон бўлиб қолдиқ-да.

Анварда қонсизланиш ва кипрак остларида ҳаракат кўрилди.

— Зарари йўқ, қутқарамиз... Қачон қамаганлар?

— Кеча кечқурун... Боя бизнинг уйга Султоналининг хотини келган эди, мен шундан эшитдим. Унинг устига акангиз бориб қолди...

— Сиз кимдан эшитдингиз, ака?

Жарчи хабарини ва бу тўғрида ўртоқлари билан берган қарорини Қобилбой сўзлади. Анвар оғасининг сўзини жиддий эшитиб, бир неча вақт ўйлаб ўлтурди.

— Сиз ва ўртоқларингизнинг ҳамиятларингизга раҳмат... Лекин бу йўл билан Султоналини қутқариш қийинроқ, балки мумкин ҳам бўлмас, деб ўйлайман.

— Агар биз унинг қамалган жойини билсак, нима учун мумкин бўлмасин, Анвар? Ўртоқларим юраксиз йигитлар эмас, бу ёғидан хотиржам бўлингиз.

— Раҳмат. Албатта, бу жасоратни юраксиз кишилар

қилолмас. Меним бу жасоратка умидсиз қарашим сабаби шунинг учунки, бундай шартлик ва нозик ҳабслар¹ аксар ўрданинг ўзидаги овоққа қамалғучи эди.

— Ўрдага кириш қийинми?

Анвар бош чайқади.

— Ҳеч мумкин эмас, тун бўйи элли нафар йигит ўрда кўрғони остидан айланиб турадир.

Қобилбой маъюс Сафар бўзчиға қаради. Сафар бўзчи зўр бериб мўйлабини тишлаб, узар эди.

— Зиндонға қамаган бўлсалар, эби бор экан-да, тақсир.

— Эби... Зиндонға қамашлари эҳтимолдан узоқ, Сафар ака.

Яна бир неча фурсат сукутда қолдилар. Қобилбой ҳар он тўпписини қайириб, бошини қашир эди. Анвар сандал кўрпасидаги бир ипни узиб олмоқчи бўлгандек қўлини силтар эди.

— Зиндондан хабар олдиришимиз керак экан-да, Анвар?

— Хабар олинса... бўлади.

Қобилбой Анвардан шу жавобни олиб, Сафар бўзчиға юз ўгирди:

— Мирзонинг уйига бир киши юборсақ-да, унинг хотини эрига таом келтирган бўлиб зиндонға борса... Шу қандай бўлар экан, Сафар ака?

— Маъқул, ука, маъқул.

— Сизга-чи, Анвар?

Анвар тўғри ишорасини берди.

— Бояғи андишамизни ҳам айтиб ўтайлик, — деди Қобилбой. — Биз йўлда бир тўғрини мулоҳаза қилиб келдик, Анвар. Сўзнинг рости шуки... Сиз бу уйдан ҳозир кетсангиз маъқул. Ҳарчи одам боласи-да. Ҳалигидек жони кўзига кўриниб икром бўлиб қўйса...

Анвар бош чайқаб, кулимсиди.

— Султонали ундай одам эмас, бундан хотиржамъ, — деди Анвар қаноат билан ва бир оз ўйлаб турди... — Аммо Султоналининг хотини, тўғриси, бир оз хавфлироқ; хотин киши эримни қутқараман, деб нодонлиқ қилса, иш расво...

Сафар бўзчи боя Султоналининг хотини келганда, Қобилбойнинг ниятини эшитиб хотиржамъ бўлганини сўзлади.

— Жуда яхши қилинган, раҳмат... Ҳали унинг уйига

¹ Ҳабс — маҳбус.

киши юборсангиз, яна уқдириш, хотиржамъ қилиш керак, шундай ишонтирилсинки, эрта пешингача ерининг озод бўлишига шубҳаси қолмасин, ҳатто уни бу йўсун алдаса ҳам бўладир. Эрта билангача қутқарилса, хўб, қутқарилмаса Анварнинг ўзи бориб қутқарар эмиш, агар сен шунгача сабр қилмасанг, эрингнинг яна жазо тортишига сабаб бўласан, дейилсин.

— Хўб, мирзам, хўб.

— Сизга яна бир хизмат, Сафар ака, — деди Анвар, Сафар ҳозирлик ишорасини қилиб, энггашиб олди. — Хизмат шуки, синглингиз мен билан бирга турмаса, сиз олиб кетсангиз...

— Хўб, хўб.

Анвар ўрнидан турди ва ҳозир қайтиб киришини сўзлаб ҳужрадан чиқди. Кўр киши зўр бериб ғўза суғурар, кампир чигириқ чиқарар, Раъно эса, кўзини бир нуқтага тикиб, сандал ёнида ўлтурар эди. Анвар ҳавлига тушиб, Раънони ўз тарафига имлади. Иккиси ҳавлининг чеккароғига бордилар.

— Эшитдингми, Раъно?

— Нимани?

— Уларнинг сўзини?

— Йўқ.

— Бизнинг бу ердалиғимизни сезиш эҳтимоллари бор экан, Султонали қамалган, иқрор қилса эҳтимол эмиш...

Раънонинг кўзи қавариб кетди.

— Аҳ?

— Кўрқма... Сен ҳозир Сафар ака билан кетасан, мен ҳам бошқа жойга бораман. Йўл ҳозирлигини кўриб битиргунча бир неча кун айрилишиб турмасак бўлмас... Сен бориб кийин.

— Ростданми?

— Ростдан, сен кўрқма, фақат бу бир эҳтиёт, ҳозир Султоналининг қамалишидан бошқа гап йўқ.

— Кийимларим ҳужрада...

— Ҳужрада бўлса улар чиққандан кейин кириб кийинарсан.

Иккиси айвонга қайтиб, Анвар ҳужрага кирди.

— Синглингиз ҳозир кийинади, — деди Анвар. — Бирга юриш яхши бўлмас, иккавингиз бир оз илгариде, Раъно орқада борсин.

— Хўб.

— Ундан кейин сиз зиндон хабарини билиб, хуфтон чоғи меним олдимға келингиз, Қобил ака.

Қобил ваъда ишоратини бериб, Сафар ака билан хужрадан чиқди. Раъно кириб кийина бошлади. Анвар маъюс эди, бир оз шошинқираб кийинган Раънонинг латиф юзига қаттиғ тикилган эди.

— Сиз кимникига борасиз?

— Менми, мен... мен шу яқиндағи биравникига.

— Мен ҳам сиз билан турсам бўлмасмиди?

— Йўқ, хавф бор.

Раъно айрилғуси келмагандек уфлади. Кийиниб бўлиб паранжисини ҳам қўлига олди, Анвар хужранинг бурчагига ўтиб, Раънони ўз ёнига имлади. Раъно келгач, Анвар уни қаттиғ кучоқлаб ўпди.

— Акам сенинг ёнинга мендан хабар етказиб турар, сенга бошқа ёрдамлар ҳам қилар, Раъно.

— Тошкандга тезроқ кетайлик, мен... уч кундан ортиққа кўнмайман.

— Хўб... яна бир ўпай, Раъно.

Раъно табассум ичида яна юзини тутиб берди. Анвар бир неча вақт унинг юзидан ажралолмай турди.

— Бўлди... Улар кутишиб қолғандирлар.

Анвар уни бўшатди...

— Пулни сен олиб кет, Раъно, меним эсим йўқ, йўқотиб қўярман.

Раъно бурчакдаги кийиз тахидан бир ҳамён олтинни олди.

— Сизга бир-икки тилло бериб кетайми, балки керак бўлар?

Анвар керак эмас, деб бош чайқади. Яна шу ҳолда Раъно ҳамёндан икки тилло олиб, Анварга кўрсатди:

— Шу икки тиллони холам билан отамға биттадан бериб кетаман?

— Бер, бер... Хайр энди Раъно!

Раъно ҳам, хайр, дегандек бош ирғади ва шошиб хужрадан чиқди. Раъно айвондагилар билан хайрлашар экан, хужрада қолган Анварнинг икки кўзи жиқ ёшқа тўлиб, кўкраги кучлик-кучлик силкинди ва гавдаси ўзига оғирлиқ қилгандек деворға бориб суянди...

57. ҚЎРҚУНЧ БИР ЖАСОРАТ

Қобилбой бу сўзни эшиткучи қулоқлариға ишомлагандек, Анварнинг яқинроғига сурилди.

— Нима деяпсиз, Анвар, мен яхши онгламадим?

Анвар яна ўша сўзини такрорлади. Қобилбой энди бир оз орқасига қочиб кўзини катта очди ва бир неча вақт қотиб турди...

— Сиз нима қилмоқчисиз, ука. Ўз оёғингиз билан... Йўқ, бу бўлмаган гап. Балки бу — хоннинг унга пописа-сидир, шу ҳийла билан мақсадиға етмакчидир... Қўйинг бу гапни, ука, қўйинг...

Анвар ҳамон бояғи вазиятда, кўзини бир нуқтаға тикиб, сандал устидаги қоғозни оғаси яқинроғиға суриб қўйди...

— Башарти пописа бўлмаса?... — деди Анвар. — Хон пописани билмайди, унинг ҳамма ҳаракати жиддий. Шундай, сиз бу хатни эртага унинг қулиға берасиз ва ундан ҳар бир ёрдамингизни аямайсиз.

— Бу ақиллиқ гап эмас, ука...

— Мен энди шунга қарор берганман, — деди Анвар ўзгаришсиз. — Бу азмдан қайтиш йўқ... Фақат, сиз ундан ёрдамингизни аямаслиққа менга сўз берсангиз бўлди.

Қобилбой энтикди, хатни қўлиға олиб, бир неча фурсат сукутда ўлтурди... Сўнгра бирдан ўрнидан туриб хужрадан чиқа бошлади.

— Йўл бўлсин?

— Кетяппан.

— Хайр, кечирингиз.

Қобилбойдан жавоб бўлмади.

* * *

Кун қиёмга яқинлашқан. Яна бирар соатдан сўнг Султоналини ўлимга олиб чиқар эдилар. Ўрда ҳеч бир ўзгаришсиз, одатий такаллуфида ҳаракатланар, бахмал ва заррин кийган саркардалар ичкари билан ташқариға тўхтовсиз қатнашиб турар эдилар. Бу кунги девонда бир неча муҳтарамларнинг чақ-чақи билан яна бошқача руҳ, икки кундан бери яна девон хизматини адо қила бошлаган бир муҳтарам ёш олимнинг мулойим сиймоси мирзолар орасини яна мунаввар эткан ва юзидан ғолибият маъноси чакиллаб турган икки муфтининг мутоябаларига ёш олимнинг майин нигоҳи ҳар замон илжайар эди.

— Унинг учун икки йўл, — дер эди Шаҳодат муфти, — ё аммазодасини топиб бериш, ё ўлим, фақат икки йўл.

— Албатта шундай, — деб унинг сўзини тасдиқ

қилар эди мулла Абдурахмон. — Топиб берганда ҳам яна жазо бор, бу тарафи ҳам унутилмасин.

— Яна қандай жазо? — деб ажабланар эди мулла Калоншоҳ,

— Топиб беришни бўйнига олдим, бас, бу сўз Анварни қочирган ҳам ўзим, деган иқрордир.

Бу бийрон жавоб мулла Калоншоҳга ёқинқирамас эди.

— Топиб беришни бўйинга олмаслик, гуноҳсизлик деган сўздир. Дарҳақиқат, Анварнинг қайерга кетганини билмаса, қандай қилсин? Бас, бу ҳолда Султонали қатл қилинадир, гуноҳсиз ўлдириладир... Бунга ким сабаб, унинг қони кимни тутадир? Мен шунисига ҳайронман-да.

Бу сўз қаршидаги икки муҳтарамни лом дедирмай қўйиб, чақ-чақ шу ерда шарт кесилди. Шаръий либос кийдириб, ўз менлигини ишка оширган мулла Калоншоҳ голиб ва мағрур, қўлидаги таҳрирга қаради.

Шундай: шу соат ичида Султоналини ўлим жазосига олиб чиқар эдилар. Ўрдадан ҳар ким унинг нажот топишига ишонмас; хоннинг олдига чақирилди — ўлди, башарти гуноҳи бўлиб, иқрор қилса, яна жазога қолди, вассалом. Аммо Анвар хон ҳузурига келиб ўзини унинг ҳукмига топширадир, чин йигитлик йўли билан дўстни қутқарадир, деган хаёлга ким ишонсин? Кеча жарчи қўй гузарларни айланиб, Анварни инсофка чақирди, киши қониға қолмаслиқ фазилатини тараннум эттирди. Бироқ, Анварнинг бундай «ҳамоқати»га ахлоқан сукут этиб, виждонан музлаган ўрда арбоби ва бошқалар ишонсинми?

Шундай: ўрда арбоби бу кун пешиндан бир оз илгарироқ мужассам бир виждон, тоғюрак бир йигит ва ўлим сари кулиб келгучи бир арслонни ўз тарихида биринчи мартаба кўрди ва тонг ажабда қолди. Бу улуғ жасорат бир неча дақиқаларгача зулм итларини сукутка солди, уларни ишдан тўхтатди. Ўрда арбобларининг маҳкамада ўлтурганлари эшик ёнига чиқиб, йўлда борганлари ҳаракатсиз қолиб, парвосиз ҳар ким ёнидан саломлашиб ўткучи арслонни тамоша қилдилар.

Анвар девонхона қаршисиға етканда, нима мақсад биландир даричалар ва эшик ёнидан мўралашқучи мирзоларга умумий бир таъзим ифода қилди ва собит қадам зиналарга оёқ қўйиб, юқориға, хон ҳузурига чиқиб кетди. Пойтахт бўсағасидаги доимий ясовуллардан ўтиб,

дахлизда тўхтади. Чунки бундан нарига ўтиш учун ҳудайчи воситасида хондан рухсат олдириш лозимдир. Биринчи эшик ёнида қўл қовиштириб турғучи Дарвеш ҳудайчи таажжуб ва ҳайрат ичида Анварни қаршилаб, иккинчи хонадаги «жаноб» ҳузурига кетди.

Тахтига така қилган Худоёр икки кўзи тўғрисиға икки жаллодни қўйиб, ёнидаги домла шоғовул, Турсун оталиқ ва ғайри бир неча аъёнлар билан суҳбатлашар эди.

— Пушти паноҳо! — деди ҳудайчи, — хиёнаткор ўз ихтиёри билан келиб, доми адолатингизга таслим бўлмоқчи!

— Хиянаткаринг ким?

— Мирзо Анвар!

Хон сесканиб кетди, ҳамнишинлар ҳам алонг-жалонг бўлдилар.

— Келтир!

Ҳудайчи қуллик қилиб, орқасиға қайтди. Дахлиздаги Анвар биринчи хонадаги аъённи ҳайратка солиб, иккинчи танобийнинг бўсағасида, жаллодлар ўртасида тўхтади ва хонға таъзим адо қилди.

Рақибни бу қадар жасоратда кўрган Худоёрнинг кипрак остлари учиб, соқол туклари силкинди ва бир оз сўз тополмагандек тамшаниб турди.

— Сен бизга хиянат қилдинг, ит увли!

Анвар бош ирғатди.

— Иқрорман.

— Тузимни унутдинг!

— Тонмайман.

— Иқрорсен, тонмайсен, ўбдан иш! — деди заҳарханда қилиб хон, — ўлувдан ҳам қайтмайсан!

— Мен сиздан марҳамат сўраб келган эмасман, — деди илжайиб Анвар. — Ўзимни ўлимга бериб, бир гуноҳсизни қутқозиш учун келганман.

Ҳамнишинлар лабларини тишладилар. Худоёр истехзолик кулди.

— Пусулмончилик қиғансан-да?

— Албатта, — деди Анвар, — бошқалар киши гуноҳи учун гуноҳсизни тутиб пусулмончиликдан чиққач, мен пусулмонлик билан ўлишни ўбдан билдим.

Бу жавоб Худоёрни қип-қизил туска қўйиб, манг-лайида терлар кўринди, ғазаб ўти аланга олди.

— Сенинг қиған ишинг пусулмончиликда борми, ит увли?

— Мусулмончиликда юзлаб хотин устига, бир камбағал уйланмакчи бўлган қизга ҳам зўрлиқ қилиш борми, қиблаи олам.

— Чиқар буни, жаллод!

Жаллодлар ҳаракатландилар.

— Ханжаримиз қонсираган!

Анвар бош чайқаб кулди.

— Гуноҳсизни меним кўз ўнгимда банддан озод қилинмас экан, Анварни бу ердан чиқара олмаслар, қиблаи олам, — деди ва ўзини ташқариға торта бошлаган жаллодларни арслонларча силтаб юборди, — сизда адолат борми, жаноб?!

Қўркунч бу ҳайқириқ Худоёрни инсофка келтирди. Жаллодларни тўхташқа ва ҳудайчини Султоналини ҳозирлашга буюрди. Кўзи қонланган Анвар икки қўлини ёниға ташлаб Худоёр қаршисида туриб қолди. Ҳамма сукутда... Шундай фурсатларда гуноҳкорни адабсиз сўзлар билан сўкиб турғучи Худоёр ҳам жим. Чунки, аён назарида ҳар бир адабсизлигига Анвар тарафидан кучлик бир ҳақорат олиш эҳтимоли бор. Шайхи Саъдий айтканча, дунёда ҳаётидан қўл ювғунчидек тили узун киши бўлмас. Дарҳақиқат, инсонни разолатка солғувчи унинг манфаати тақозаси, қола берса ўлимдир. Бу иккисидан кечгучига эса на подшоҳнинг қаҳри ва на жаҳаннамнинг қаъри фарқсиздир.

Кўб фурсат ўтмай ҳудайчининг орқасида Султонали кирди, хонға қарши турғунчини таниб, титради... Титрар экан, Анвардан бир оз кейинда туриб хонға таъзим қилди.

— Сиз озод бўлдингиз, — деди хон, — девонға чиқиб ўз ишингизға қаранг!

Султонали ихтиёрсизча хон томонға букулиб олди... Анвар «истеҳзоли» вазиятда Султоналига ён қаради:

— Меним қаршимға ишлаб, жанобга неқадар содиқ қолсангиз ҳам, садоқатингиз сизни нажотка чиқара олмади, билъакс, сиз ўйлаганча мен — инсофсиз сизни қутқардим... Сиз шуни унутмасангиз бўлди, Султонали ака, — деди Анвар ва хонға ишорат қилди. — Қўлимни боғласинлар, чиқариб ўлдирсинлар.

Султонали орқасиға қайтди, қайтар экан, кўзидан бир неча томчи ёши оқиб тушди. Жаллодлардан бири келиб, Анварнинг қўлини орқасиға боғлади. Анварнинг қўли боғланар экан, Муҳаммад Ниёз домла ўрнидан туриб, хонға қуллиқ қилди.

— Шу адабсизнинг гуноҳини меним учун кечсинлар.

Хон юзини четка ўгирди:

— Пастага чиқаринг!

Анвар хонни ва ҳамнишинларини масхаралагандек таъзим адо қилди. Жаллод олдинга тушди, унинг орқасидан Анвар юрди ва орқадан икки нафар қуроллиқ ясавул эргаштилар. Анвар ўзини ўрдага киришида қандай тетик туткан бўлса, ўлим сари чиқишида ҳам ўшандоғ парвосиз эди. Кўзи тушкан таниш ҳар кимса билан «Хайр, хўш» деган каби имлашиб олар эди. Ранги қув ўчиб ҳушсиз каби ташқи дарбоза ёнида турган Султонли билан ҳам алоҳида видоълашди. Анварнинг қаршидаги маънога тушунган Султоналининг юраги сув бўлиб оқди ва ҳушсиз, ҳиссиз, Анвар кўздан йўқолгунча қараб қолди...

Янги растада халқ қайнашар эди. Қўлида яланғоч ханжарини ушлаб, белига ойболтасини қистирган манфур жаллод орқасидан келгучи маҳкумга кўзи тушкан халқдан баъзиси жазо майдониға қараб оғилди ва баъзиси нафратланган кўйи ўзини четка тортди. Жазо майдони янги раста билан ўрда боғининг муюшида бир дор ва остиға қон оқизиш учун қазилган чуқурдан иборат эди. Дор остиға келиб етдилар. Бир онда дор атрофига юзлаб йиғилган томошабин халқни ясовуллар четланишка буюрдилар. Халқ орқаға силжиган бўлиб, яна сиқилиша берди. Дор остида Анварнинг қўли ечилиб, таҳорат олиш учун унга сув берилди. Чунки бу маҳкумнинг қонуний ҳаққи эди. Анвар таҳорат олар экан, жаллод ва ясовуллар ханжар яланғочлаб унинг теврагини қуршаб турдилар. Анвар таҳоратланиб, устидаги тўнини ерга ёзди. Жаллодлар доирани бир оз кенгайтиб, Анвар икки ракаъат намоз ўқуди. Дуодан сўнг Анвар ўрнидан турди, қўлини боғлашқа бериб, атрофига бесаранжом аланглади. Теваракни сириб олган халқ олдида манфур кўзини мойландириб ўз устига тўп-тўғри қараб турган мулла Абдурахмонни кўрди. Анвар титради. Абдурахмон илжайди...

— Кулишка ҳаққингиз бор, домла, чунки ўч оласиз, — деди Анвар. Бирдан ҳамманинг кўзи Абдурахмонга тушди. — Фақат сиз ифлослиқ натижасида куласиз, мен... мен тўғрилиқ самарасини ўраман, сиз ифлос виждон билан ғолибсиз, мен соф виждон билан мағлубман... Мени дор остиға ким келтирди? Виждон эмас-

ми, тақсир?! Сизни бу ерда ким томошабин қилди. Ифлослиқ эмасми, тақсир?!

Халқ чуқур сукутда, ўз орасида турган «пешво»га киналик кўз билан тикилган эди... Жаллод қўли боғланган Анварни дор томонга олиб борди. Анвар ўз ихтиёрича чуқур ёнига ўлтурди ва ханжарини яниб келган жаллодга қўли билан «озғина тўхтанг» ишоратини қилиб, Абдурахмон томонга кулди:

— Меним ҳолимни кўрингиз, домла, — деди Анвар кулган юзда, — қўлим боғланган, устимда ханжар ялтирайди. Лекин мен куламан... Нима учун бундай, тақсир? Чунки виждон роҳатда, жон тинч, юракда ишқ... Дуруст, мен кўмилгач, қабрим устида кўкси доғлиқ қизил лолалар кўкарар... Нимадан бу? Бу — сизнинг каби тубанлар солган из...

Томошабинлар тоқатсизлангандек кўриндилар, Анвар узаниб ётди... Жаллод ханжарини енггига яниб Анвар устига энгашти.

... Энгашти, бироқ орқадан берилган кучлик бир зарб билан Анварнинг устидан ошиб, мукканча чуқурга йиқилди. Жаллоддан беш қадам нарида турган ясовуллар ҳам кўкдаги ханжарлик қўлларини остга букалмай, кимлар биландир олишиб ётар эдилар ва шу онда кучлик шапалоқ товши эшитилиб, салласи чувалган бир ёш мулла ерга ўлтуриб қолди. Халқ тартибсизланди... Қобилбой Анварнинг дастбандини кесди ва иккиси тартибсизлик ичига кириб йўқолдилар. Қуролсизландирилган ясовуллар гурр этиб турли томонга сочилган халқ ичидан дўст-душманни ажратолмай гарангсидилар. Шу вақт бутун аъзоси эски қонларга беланган жаллод чуқурдан чиқишқа интилар эди...

* * *

Шу воқеядан икки кун сўнг ярим кеча вақти, Беш ариқ билан Хўжанд дарбозалари ўртасидаги қўрғон девори остига тўрт нафар кўлага келиб тўхтади... Йигирма икки-йигирма уч кунлик ой ҳали унча кўтарила олмаган, айниқса ой нурига қўрғон девори тўскун эди. Кўлагалар бирин-бирин қўрғон деворига тирмаша бошладилар. Биринчи мартаба кунгира ёнига чуққучи эмак-лаб юриб атрофни текширди, текширгучининг бетига ой нури сепилиб, таниш бир юз — Сафар бўзчи зоҳир бўлди. Қўрғон ташқариси кенг дарахтсиз қир, туманлик — хира ойдин ва узоқдан бир неча туп яланғоч

дарахтлар кўлагаси кўринар эди. Сафар бўзчи ўзидан бир зина қуйида турган ҳамроҳларини бирин-бирин ўз ёнига чиқара бошлади. Анвар, паранжилик Раъно, энг охирда қўлида арқон кўтарган Султонали юқориға чиқдилар. Султонали аста-секин кунгира ёнига келиб, остға қаради.

— Саккиз газ бор, — деди шивирлаб Султонали. — Келинг, Анвар...

Анварнинг қўлтуғи остидан арқон солиниб боғланди. Султонали ва Сафар бўзчи Анвар билан қучоқлашиб кўришдилар... Сўнгра Анвар кунгира ёнига келиб, қуйиға осилди. Сафар билан Султонали арқонни секин-секин юбориб турдилар.

— Етдим, — деган товуш келди қуйидан ва бир оздан сўнг арқон ҳам бўшалди. — Тортинг...

Арқон тортилиб олинди. Паранжиси аралаш Раъно ҳам арқонға боғланди.

— Арқонни қаттиғ ушлаб, оёғингизни деворға тираб тушасиз, Раъно... Энди омон бўлинг, синглим...

— Келин ойимларға салом айтинг сиз ҳам, амаки.

Раъно гоҳ чалғиб, гоҳ тўхтаб, қуйиға силжиди. Ерга тушишка бир газ чамаси масофа қолганда девор остида кутиб турган Анвар уни кўтариб олди.

— Қўйинг, ўзим тушаман.

— Тегимиз ариқ, лойға ботасан.

Анвар шу сўзни айтиб, уч-тўрт қадам босди, Раънони «Туя тойди» ариғининг нариги чеккасига чиқариб қўйди. Раъно қўлтуғи остидағи арқонни ечди, арқон девор устига томон соғилиб олди. Анвар яна қўрғон девори остиға юриб чиқди ва секин юқорини чақирди:

— Султонали ака!

Қўрғон кунгирасидан Султоналининг кўлагаси қуйиға энгашти.

— Эҳтиёт бўлингиз, Султонали ака, — деди Анвар.

— Сиз ҳам шу ҳафтадан кечикманг. Такрор айтаман: зинҳор кўриниш фикрига туша кўрманг.

— Хотиржамъ, хотиржамъ.

Чунки Анварнинг қутилган кунидан бошлаб Султонали ҳам яширинган эди. Гарчи, хон уни қайтадан йўқламаса ҳам, яна шу эҳтиётни мувофиқ кўрган эдилар. Султонали уй ишларини саранжомлаш учун улардан бир ҳафта кейинроқ йўлга чиқмоғчи эди.

Анвар «Туя тойди» ариғидан Раъно ёниға ўтиб, охирғи мартаба хайрлашдилар.

- Хайр, Султонали ака, хайр, Сафар ака!
- Хайр, амакилар!
- Оллонинг паноҳига, Анвар!
- Сафаринглар бехатар бўлсин!

Қўрғон устидагилардан кимдир бири пиқ-пиқ йиғлади. Анвар Раънони олдиға солиб, узоқда кўринган дарахт кўлагасига қараб юрди. Ер жуда ботқоқ, ҳар бир қадам аранг ердан узилар эди. Йигирма қадам чамаси борғач, Раънонинг кафши лойға тишлашиб оёғ узолмай тўхтади. Икки қадам орқада келган Анвар Раънони кўтариб олди.

— Меним этигим бор, чимга чиққунча жим тур,— деди Анвар.

— Қўрғон устида... Қўйинг, уяламан...

Анвар жавоб бермади. Ўттуз қадам чамаси бориб Раънони ерга қўйди ва қўрғон устидан ҳануз мўралашиб турғучи кўлагаларга «кетинг» деган каби қўл чайқади. Иккиси яна бошлашиб кетдилар. Улар ўн беш қадам босар-босмас дарахт кўлагаси остидан икки отлиқ югуриб чиқди ва бир онда Раънолар ёниға келиб, отлиқдан бириси «тўп» этиб ерга тушти ва жилавни Анварга тўғрилаб турди.

— Акун, сувор бўлинг.

Анвар Раҳим кўмагида отқа минди. Узангидан оёғини чиқариб Раънони чақирди. Раъно — Анвар билан, Раҳим — Шариф билан мингашиб олдилар. Анвар яна қўрғон кунгирасига қаради. Ҳануз икки кўлага кўринар эди. Қамчисини уларга тўғрилаб силкитди, отни йўлга солди. Дарахт кўлагаси остида соябонлиқ араванинг шотисига таёя қилган Қобилбой уларни қаршилади. Раъно от орқасидан аравага ўтди. Анвар ҳам отдан қўниб, аравага Раъно ёниға чиқди. Раҳим ўз отиға миниб, Қобилбой аравани йўлга солди. Икки отлиқ араванинг икки шотиси ёниға кириб қўзғалдилар. Тўғун¹ темирни ердаги майда тошларға уруниб, шақ-шуқ товуш чиқара бошлади. Арава ва отлиқлар кўлагаси дақиқа сайин кичиклаша борди, бора-бора кенг қирнинг бағрида кўзга кўринмас бўлиб кетди. Фақат, яна бир оз тўғуннинг кучсиз-кучсиз тошқа уриниши эшитилиб турди...

Битди.

¹ Тўғун — гилдиракнинг ташқи гардиши.

Мирзо Анварнинг кейинги ҳаёти тўғрисида

Мен мирзо Анвар ҳикоясини марҳум отамдан эшиткан эдим. Мирзо Анвар Қўқондан қочиб келиб, уч-тўрт йил чамаси Тошканднинг машҳур Эскижўва маҳалласида турган. Ул вақтларда бизнинг ҳавлимиз шу Эскижўвада бўлиб, мирзо Анвар отамга қўшни эмиш.

«Қўқондан бир мирзо кўчиб келиб, фалончининг ҳавлисини ижарага олган эмиш», деган гап чиқиб қолди, — деб ҳикоя қилар эди чол. — Мен мирзо хабарини эшитсам ҳам, бир ҳафтагача ўзини кўралмадим. Рўза кунларининг бирида биз масжиддан шом намозини ўқуб чиқар эдикким, сўфи: «Ҳаммангизни Худоёрхоннинг мирзоси ифторга таклиф қилган», — деди. Биз йигирма чоғлиқ киши янги қўшнининг уйига бордик. Бир уй ва бир айвонга яхши полослар солинган, кўрпачалар ёзилган, ўртада анвоъи дастурхонлар... Биз уйга кириб ўлтургандан кейин эшик ёнида хушсурат бир йигит кўринди. Бизга тавозиъланиб хуш омади айтди. Мирзо Анвар, дегани шу эмиш. Биз ифторга қарадиқ, мирзодан аҳвол сўрадиқ, тошкандлик бўлғумиз келди, деб кулди. Биз — тошкандликлар хўш кўрадиган норин қилдирибдир, хўб едик... Домла билан бир нечалар фотиҳага яқин ташқариға чиқиб кетдилар. Биз нима воқиъ бўлганиға тушунмадик. Орадан бир оз ўткандан кейин яна қайтиб кирдилар. Дастурхонлар йиғилиб иш фотиҳага тўхталган эдиким, домланинг олдиға бир коса сув келтириб қўйдилар. Домла никоҳ хутбасини бошлади... Биз ҳайрон бўлдиқ. Хутба охириға етиб, мирзо Анварга бир қизни никоҳладилар; биз, мирзо билан қизнинг ҳаққиға дуо қилиб, тарқалишдик. Лекин хилофи одат бу никоҳ ҳар биримизни таажжубга солди. Яна бирар ҳафта ўткач, бир нечамиз мирзо билан таниш бўлиб олдиқ, кейинроқ мирзони улфатчилигимизга ҳам олиб кела бошладиқ ва шунда мирзонинг ўз оғзидан Худоёр билан кечкан можаросини эшитдик, таажжубландик ва минбаъд мирзога ихлосимиз ортди...»

Чолнинг сўзига қарағанда мирзо Анвар Худоёрнинг

қўли етмайдирган Тошкандда (ўрус қўл остида) тинч, аммо жуда ҳам фақир яшаган, бойларга мирзолик қилса ҳам, даромади доимий бўлмаган. Тошкандда туришининг учунчи йилларидан Худоёрдан бир афвнома олиб, қашшоқлик жониға теккан мирзо Анвар, ўйлаб турмай, Раъно билан Қўқонға қайтқан. Орадан уч-тўрт ой ўткач, Қўқондан келгучилар мирзонинг ўлдурилганлигини сўзлаганлар. Нега ўлдурилган, эски «гуноҳи» учунми, бошқа сабаб биланми ёхуд «афвнома» ҳам мулла Абдурахмонларнинг найрангги бўлганми, отам бу тарафини яхши билмас эди.

Мен ушбу китобка материал йиғиш учун Қўқон бордим, яшаган кишилар билан сўзлашиб юрдим: ўзи Худоёр девонида ишламаган бўлса ҳам, Худоёр мирзоларига ҳамаср бўлган бир кекса мирзога учрашдим. Унинг сўзига қараганда, мирзо Анвар ўлдурилмаган. Худоёрдан сўнг анча йил яшаб, ўз ажали билан ўлган эмиш. Мен ҳайрон бўлиб қолдим ва икки ўртада тарадудланиб, мирзонинг кейинги ҳаётини шу ҳолда битиришга мажбур бўлдим.

Абдулла Қодирий — Жулқунбой

*Тошканд, 15 феврал
1928-нчи йил*

МУНДАРИЖА

Раънонинг эгаси	4
Амир Умархоннинг канизи	6
Махдумнинг уйланиши ва мактабдорлиғи	9
Махдумнинг баъзи хислатлари	11
Оила ва кишилар билан муомала	13
Нигорхоним	15
Раъно	17
Бир ўрдалиқ	20
Ўпка ва ҳазил	25
Хайрихоҳ бир одам	29
Махдумнинг таҳдиди	33
Бахмалбофда фақир бир оила	39
Танийсанми шу жажжи қизни?	41
Чин ўртоқ	44
Махдумнинг бахти	49
Хоннинг илтифоти	53
Анварнинг андишаси	55
Жиловхонада бир жанжал	59
Ифлос бир мозий	64
Хушёрлиқ	68
Ёрлиқ бериш маросими	72
Адрас тўн ва иссиғ нон «фожиъаси»	78
Китоб сўзи	82
Шоирнинг сирри	88
Ҳаёт шамъи	93
Нега ерга қарайсан, Раъно?	99
Зулм ўчоғи	103
Ҳарам	106
Оғача ойим	112
Хоним ойимлар	117
Қирқ қизлар	121
Нозик	127
Янги «хунар»	132
Хайрул-умури авсатуҳо	138
Хон кўнгил очмоқчи	145
Қизиқлар	149

Бирикиш	155
Ғариб кўнгли	158
Бишўй, эй хирадманд	161
Алдаш учун бола яхши	165
Чақангиз сийқа эмасми?	168
Қув одам экан	173
Чўлоқ қуш	178
Қоп йўқотдинғизми?	182
«Фотиҳа — муҳри худодир»	186
Йигит	190
Очиқ хат	196
Тўй арафасида	200
Рамз	203
Маъшуқа маҳбаси	207
Жасур қиз	211
Дўстлик «каромати»	214
Чаённинг намоиши	220
Икки хил садоқат	226
Баримта	232
Хайр энди, Раъно!	238
Қўркунч бир жасорат	243
<i>Мирзо Анварнинг кейинги ҳаёти тўғрисида</i>	<i>252</i>

АБДУЛЛА ҚОДИРИЙ
МЕҲРОБДАН ЧАЁН

«Шарқ» нашриёт-матбаа
акциядорлик компанияси
Бош таҳририяти
Тошкент — 2007

Муҳаррир *Улугбек Раҳимов*
Мусаввир *Нилуфар Ҳидоятова*
Бадий муҳаррир *Феруза Башарова*
Техник муҳаррир *Раъно Бобохонова*
Саҳифаловчи *Мастура Атхамова*

Теришга рухсат этилди 6.05.2007. Босишга рухсат этилди 12.09.2007.
Бичими 84x108¹/₃₂. «Таймс» гарнитураси. Офсет босма. Шартли босма
табоғи 13,44. Нашриёт-ҳисоб табоғи 13,28. Адади 5000 нусха. Буюртма
№3851. Баҳоси келишилган асосда.

**«Шарқ» нашриёт-матбаа
акциядорлик компанияси босмахонаси,
100083, Тошкент шаҳри, Буюк Турон кўчаси, 41.**